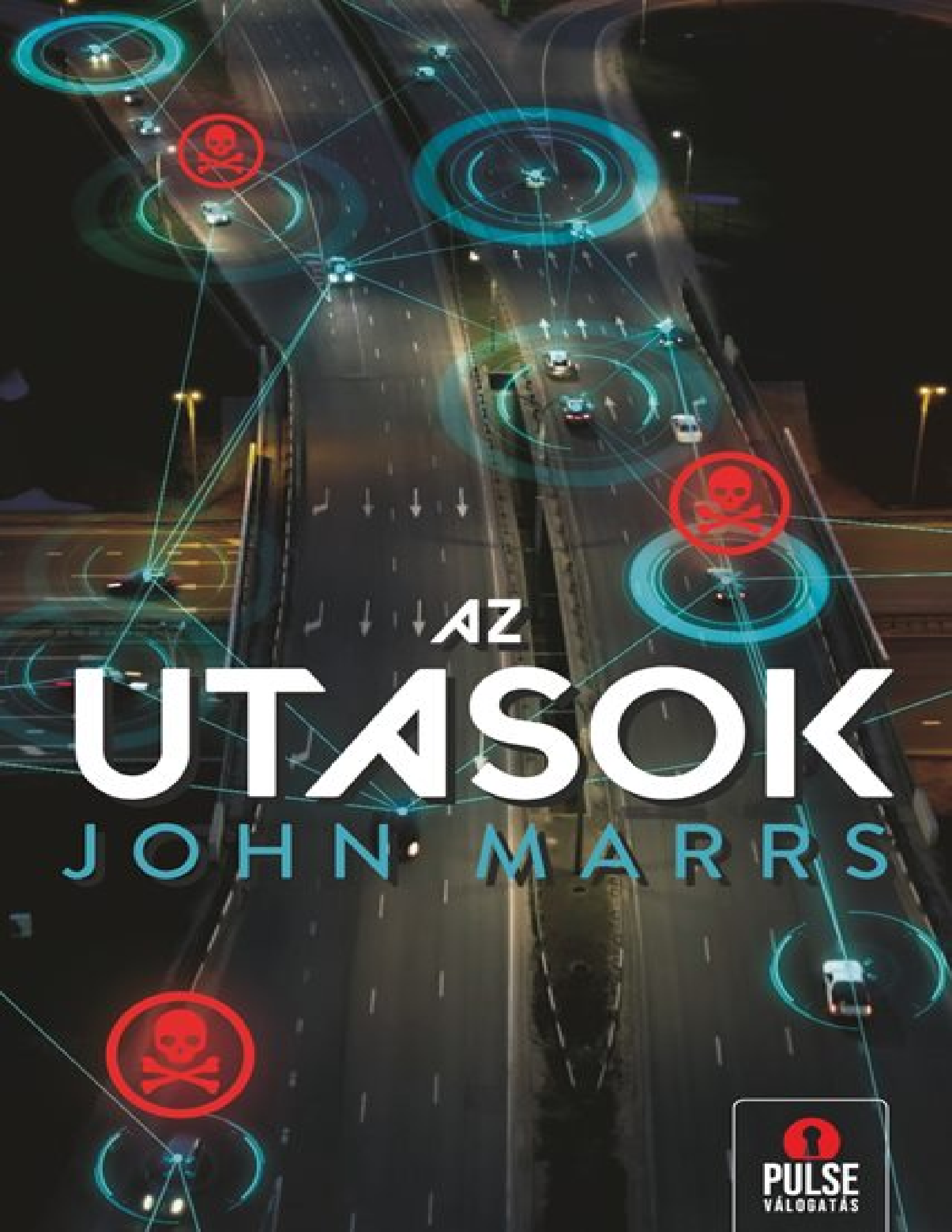
AZ
UTASOK
JOHN MARRS
PULSE
VÁLOGATÁS

JOHN MARRS

AZ UTASOK

A mű eredeti címe:
John Marrs: The Passengers
Del Ray New York, Cornerstone a Penguin Random House London 2019

Fordította: Abrudán Katalin

Maxim Könyvkiadó Kft., Szeged 2024
infomaxim.co.hu
www.maximkiado.hu
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H;
(62) 548-444

Felelős kiadó: Puskás Norbert
Szerkesztő: Szabó Ferenc
Nyelvi korrektorok: Pócsi-Fodor Petra, Valuska Sára
Műszaki szerkesztő: Daróczi Edit
Borítóterv: Dinya Gábor
Nyomda: Generál Nyomda Kft.,
felelős vezető: Hunya Ágnes

ISBN 978 963 499 855 6

Bridget Driscollnak, 1851-1896

PROLÓGUS

UK News

A Lordok Háza egyhangúlag megszavazta a javaslatot, miszerint öt éven belül egész Nagy-Britannia áttér a vezető nélküli járművek használatára. Egy évtizeden belül várhatóan minden nem-önvezető járművet betiltanak.

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

< Jegyzetek >

1. Beprogramozni az útvonalat Ben munkahelyére.
2. Az Uberen „vendég” fiókot használni, nem a saját nevemet!
3. Ben munkahelyi parkolójába hívni a kocsit, onnan munkába vitetni magam.
4. 10 óra tájban üzeneteket küldeni Bennek.
5. Dél körül felhívni a főnökét.

CLAIRE ARDEN

Mire a bejárati ajtó becsukódott, a kocsi már leparkolt Claire Arden háza előtt, és türelmesen várt rá.

A nő az ajtó előtti kis előtérben időzött, a telefonja képernyőjén újra elolvasta a korábban készített jegyzeteit, míg végül meghallotta a riasztóberendezés bekapcsolását jelző halk sípolást. Lopva körbelesett a kertvárosi házak során. Peterborough-ban sok az ehhez hasonló negyed. A huszonhetes szám alatt lakó Szundrádzs volt az egyetlen szomszéd, aki szintén kint volt már az utcán, és négytagú, zajos családját úgy terelgette a közelben parkoló kocsihoz, mint birkanyájat a pásztor. Amikor a férfi észrevette a fiatal nőt, halvány kis félmosollyal és kényszeredett, bágyatag intéssel üdvözölte. Claire hasonlóan viszonozta a köszönést.

Közben eszébe jutott a Szundrádzs és Siobhan tizenötödik házassági évfordulóján tartott buli tavaly tavasszal. Kerti grillpartit rendeztek, és majdnem az egész utca náluk nyüzsgött. Szundrádzsnak mégis sikerült alkalmat találnia arra,

hogy részegen sarokba szorítsa Claire-t a földszinti fürdőszobában, és felvesse, hogy ha ő és a férje, Ben, valaha is úgy éreznék, hogy jó lenne befogadni egy harmadik személyt is a hálószobájukba, akkor csak nyugodtan forduljanak hozzá. Claire udvariasan visszautasította a gáláns ajánlatot, mire Szundrádzs pánikba esett, és könyörögve kérte, hogy ne árulja el Siobhannak. Claire megígérte, és komolyan is gondolta. Még Bennek sem mondta el. Claire fogadni mert volna, hogy az utca minden egyes lakójának megvolt a maga titka, a maga rejtegetnivalója, és ez alól ő sem volt kivétel. *Sőt! Ő a legkevésbé*.

Ahogy Szundrádzs kocsija kigördült a kis zsákutcából, Claire vett néhány mély, megnyugtató lélegzetet, aztán kétkedve a saját kocsija felé nézett. Ben három hete lízingelte, de ő még mindig kínlódott azzal, hogy megszokja a sok új funkciót. A legnagyobb különbség a régi autójukhoz képest az volt, hogy ebbe már nem szereltek be se kormányt, se pedált, és a kézi vezérlés még csak nem is volt opció. A kocsi teljes mértékben sofőr nélkül működött, és ez megrémítette Claire-t.

Elbűvölten figyelték a kocsi érkezését, amikor az kiszállította magát a házukhoz, és leparkolt a felhajtón. Ben megérezte Claire nyugtalanságát és vonakodását, és rögtön megnyugtatta, hogy ezt a kocsit bárki el tudja vezetni. Annyira pofonegyszerű, hogy még a „hülye” is képes rá. Amikor ezt mondta, épp a saját személyes beállításaikat adták meg egy alkalmazáson keresztül, és Claire haragos tekintettel csapott nagyot a karjára. A férfi erre hevesen tiltakozott, hogy esze ágában sem volt arra célozni, hogy Claire hülye lenne.

– Nem szeretem, ha nem én vezetem a kocsit, amiben ülök – mondta első útjukon, az orvosi rendelő felé menet. Szorongva kapaszkodott az ülésbe, amikor az autó indexelni kezdett, és teljesen saját elhatározásából megelőzött egy másik kocsit.

– Azért, mert te kontrollmániás vagy – mondta Ben. – Meg kell tanulnod bízni azokban a dolgokban, amelyeket nem te irányítasz. Emellett szinte nulla a biztosítása, és el kell kezdenünk spórolni, nem igaz?

Claire vonakodva bólintott. Ben az a fajta ember volt, aki imádta a részleteket, ezért aztán időt és erőt nem kímélve kutatta a megváltozott körülményeiknek legjobban megfelelő járművet. Az elmúlt pokoli hónapok után Claire örömmel látta, hogy a férfi lassan visszanyeri régi önmagát. A férje megkísérelte bevonni a keresésbe, javasolta például, hogy a nő válassza ki a kocsi színét és az üléshuzatot. Ő viszont kijelentette, hogy ez tipikus szexista gondolkodásra vall, mondván, az autóvásárlás „férfimunka”, míg a nők csak esztétikai kérdésekben képesek dönteni. Az utóbbi napokban Claire gyakran azon kapta magát, hogy ráförmed a férfira. Pedig Ben nem is tett vagy mondott semmi rosszat, és a nő rendszerint mindjárt meg is bánta e kirohanásokat. Ettől függetlenül újra és újra felcsattant, és attól félt, hogy a férfival szembeni csöndes neheztelése lassacskán közeledik a hangos kitöréshez.

Claire tekintete egy pillanatra a kocsi hátuljára tévedt, de aztán apró rúgás érte a veséjét, és ettől visszatért a révedezéséből a valós világba.

– Jó reggelt – suttogta, és óvatosan megdörzsölgette gömbölyödő pocakját. Aznap reggel ez volt TATE baba első

jelzése. A becenevet akkor adták neki, amikor a szülésznő tájékoztatta őket, hogy a kisfiú körülbelül negyvenöt dekát nyomott a vizsgálatkor, vagyis ugyanannyi volt a súlya, mint egy zacskó Tate & Lyle kristálycukornak. Azonban ami viccnek indult, valahogy megragadt, és most már komolyan fontolgatták, hogy ez lesz a neve.

Amennyiben minden a tervek szerint halad, két hónap múlva Claire életében először anya lesz. Dr. Barraclough figyelmeztette, hogy a magas vérnyomása miatt létfontosságú a stresszmentes életmód. Könnyű azt mondani! Az elmúlt néhány órában ez egyenesen lehetetlenné vált.

– Menni fog! – mondta hangosan, és kinyitotta a kocsiajtót. A jobb első ülésre letette a táskáját, aztán előbb a fenekét betolva ő maga is óvatosan beült. A kismamapocakja sokkal korábban kezdett dudorodni, mint a barátnőinek, amikor ugyanennyi idős terhesek voltak, és néha úgy érezte, mintha egy elefántbébit cipelne. A teste folyamatos ellentmondásban volt önmagával, egyes helyeken megereszkedett, míg máshol olyan feszessé vált, hogy majd kirepedt.

Egy gombnyomással bezárta a kocsi ajtaját, és szembefordult a retinaletapogató készülékkel. Ahogy egy gyors pillantást vetett a tükörbe, megállapította, hogy kék írisze körül a szeme fehérje rózsaszínes árnyalatot öltött, míg a szeme alatti sötét karikák az alapozó ellenére is láthatóak maradtak. Reggel nem használta a hajvasalót, így szőke frufruja lazán rálógott a szemöldökére.

Amint a szkennelés megerősítette, hogy Claire regisztrált Utas, az elektromos motor csöndesen életre kelt, és a műszerfal konzoljának közepén felvillantak az operációs rendszer fehér és

kék fényei. – Ben munkahelye – adta meg az úti célt Claire, és a képernyőn máris megjelent egy háromdimenziós térkép, amely az otthonukat a városon kívül elhelyezkedő irodaházzal összekötő útvonalat mutatta.

A kocsi elindult, és a nő összerezzent, mert a hangszóróból minden figyelmeztetés nélkül felharsant egy 1990-es évekbeli rocksláger. Claire ki nem állhatta Ben szörnyű zenei ízlését, a lejátszási listáit és a hangerőt, amelyen bömböltette a számokat. De azt majd még meg kell fejtenie, hogy hogyan írja felül a férfi beállításait, és hozza létre a saját lejátszási listáját. Aztán felhangzottak egy régi Arctic Monkeys-szám nyitótaktusai – Ben egyik nagy kedvence –, és Claire képtelen volt visszatartani a könnyeit. A szám minden egyes szavát kívülről tudta.

– Miért tetted ezt velünk? – zokogta. – Miért pont most?

Aztán megtörölte a szemét és az arcát, kikapcsolta a zenét, és feszült, várakozásteli csöndben utazott tovább. Ismét végigfutotta a tennivalók listáját – annyi minden volt, amit még a délelőtt folyamán el kell intéznie ahhoz, hogy az egész dolog működjön! Közben egyre ismételgette magában, hogy mindent, amit tesz, a jó cél érdekében teszi: Tate-ért. És bármennyire is vágyott rá, hogy majd a kezébe foghassa, a lelke mélyén azt akarta, hogy a baba örökre biztonságban maradjon odabent, a pocakjában, ahol mindig meg tudja védeni a világ minden kegyetlenségétől.

Claire előrenézett, ki, a szélvédőn keresztül, és a jármű épp abban a pillanatban váratlanul jobbra fordult, vagyis a Peterborough külkerületében álló irodával épp ellentétes irányba tartottak. A nő hunyorogva ránézett a GPS-térképre, de

valójában teljesen biztos volt benne, hogy megfelelően programozta be az úti célt. Aztán eszébe jutott, hogy Ben említett valami ilyesmit. A vezető nélküli autók néha alternatív útvonalakat választanak, ha észlelik, hogy lelassult előttük a forgalom. Claire remélte, hogy ezzel nem veszít túl sok időt. Minél előbb száll ki a kocsiból, annál jobb.

Ebben a pillanatban a konzol váratlanul alapértelmezett állapotra váltott. Claire egy kicsit tétovázott, majd óvatosan ide-oda bökött az ujjával, találomra rákoppintott az ikonokra, megpróbálta megkeresni az újraindítás módját. De semmi sem történt.

– A fene egye meg! – mormolta magában. Ha valami nem hiányzott ma, akkor az ez volt. Hogy egy hibás kocsi Utasa legyen. Az autó valóban másik útvonalat választott, és egy felhajtón haladva rátért egy gyorsforgalmi útra, amelyről Claire tudta, hogy még messzebb viszi a céljától.

Nyugtalankodni kezdett. – Mi van már?! – kérdezte hangosan, magában pedig átkozta Bent, hogy rábeszélte egy olyan autóra, amelyben egyszerűen nem volt kézi vezérlés. További gombokat keresett és nyomott meg, abban a reményben, hogy történik valami, ami lehetővé teszi, hogy átvegye a jármű fölött az irányítást, és kiadja a parancsot, hogy húzódjon le az út szélére.

– Alternatív úti cél programozása – hangzott fel váratlanul egy kellemes női orgánum, amelyről Claire tudta, hogy a jármű operációs rendszerének hangja. – Új útvonal tervezése. A kiválasztott cél elérése két óra harminc perc múlva.

– Micsoda? – hüledezett Claire. – Az nem lehet! Hová megyünk?

Az autó ekkor megállt egy közlekedési lámpánál, és a nő egyből megragadta az alkalmat, hogy kiszálljon. Gyorsan kikapcsolta a biztonsági övét és megnyomta az ajtónyitó gombot. Amint kint lesz, összeszedi magát, és újragondolja a tervét. Azzal tisztában volt, hogy bármit is talál ki, a kocsit semmiképp sem hagyhatja magára. Az ajtó azonban szilárdan tartotta magát. Claire egymás után többször is megnyomta a gombot, de bármilyen erősen nyomta is az ajtót, az meg se mozdult. A baba újra rúgott egyet.

– Minden rendben lesz, minden rendben lesz – ismételgette, mintegy mindkettőjüket próbálva győzködni, hogy ki tud szabadulni.

Claire a mellette álló autó felé fordult, és integetni kezdett az Utasnak, hogy felhívja magára a figyelmet, de a férfit túlságosan lekötötte egy film, amit az okosszélvédőn nézett. A nő egyre vadabbul, egyre kétségbeesettebben hadonászott, míg végül a másik kocsi Utasa felé fordította a fejét, de ekkor Claire ablakai egy szempillantás alatt elsötétültek. A biztonsági vezérlést valahonnan távirányítással állították be, és most már senki sem láthatta, mennyire kétségbeesett.

Claire-t halálos rémület fogta el, amikor végre rájött, hogy mi történt. Valaki más irányította az autóját!

– Jó reggelt, Claire – szólította meg egy férfihang a hangszórókon keresztül, mire a nő önkéntelenül felsikoltott. A hang nyugodt, szinte barátságos volt, de Claire határozottan nem örült neki, hogy hallja. – Feltehetően ráébredt, hogy a járműve már nem a maga irányítása alatt áll – folytatta a férfi. – Ettől a pillanattól én döntöm el, hogy hová megy.

– Ki maga? – kérdezte Claire. – Mit akar tőlem?

– Jelenleg ezek a dolgok nem számítanak – felelte a hang. – E pillanatban magának csak annyit kell tudnia, hogy innentől számítva két óra és harminc perc múlva valószínűleg meghal.

2. fejezet

ROUTE MASTER 2000

HÁZSZÁM:	**ismeretlen**
UTCA:	**ismeretlen**
IRÁNYÍTÓSZÁM:	**ismeretlen**
ALTERNATÍV CÉL ADATAI:	**56.0006°N, 3.3884°W**

JUDE HARRISON

Jude Harrison a faltól a kocsijához vezető töltő zsinórját szemlélte.

Nem volt biztos benne, mennyi ideje ült így, a töltőpontra meredve, vagy hogy az miért vonzotta ennyire a figyelmét. Aztán ráébredt, hogy elszaladt az idő, és megnézte az órát a műszerfalon. Ha be akarja tartani az eredeti menetrendet, akkor jó lesz, ha hamarosan indul. Az akkumulátor kijelzőjére pillantott. Még tíz perc, és készen van. Az előtte álló úthoz nem kellett teljes töltés, de Jude azonnal nyugtalankodni kezdett, amint a töltöttség háromnegyed alá ment.

A szupermarket parkolójában álló kocsik többsége okosabb módon töltött: közlekedési lámpáknál, körforgalmaknál, parkolókban, sőt a gyorséttermek autós kiszolgáló ablakainál,

az aszfaltba épített töltőpontokon keresztül. Jude a kormány nagy felhajtással reklámozott „közúti forradalmának” kezdetén vette vezető nélküli autóját. Egyik napról a másikra sofőrből Utassá vált, vagyis olyasvalakivé, akinek a járművében semmilyen lehetőség nem állt rendelkezésre ahhoz, hogy ember vegye át fölötte az uralmat. Minden döntést az autó hozott. A legtöbb járműhöz képest a kocsija típusa elavulttá vált, hamarosan nem is fogja már automatikusan letölteni a működéséhez szükséges szoftver frissítéseit, és Jude majd arra kényszerül, hogy korszerűbb modellt vegyen. Különféle pénzügyi ösztönzőket ajánlottak neki egy fejlettebb, modernebb modell megvásárlásához, de visszautasította. Értelmetlen lett volna olyasmire költenie, amit úgysem fog sokáig használni.

Jude gyomra mély, dörmögő hangon megkordult, emlékeztetve rá, hogy éhes. Tudta is, hogy muszáj lesz ennie valamit, hogy megőrizze az erejét, és sikeresen átvészelje a délelőttöt. De nem volt étvágya, és még a csokis nasit sem kívánta, amit a maga mellett az ülésre tett táska oldalzsebében tartott. Kiszállt az autóból és bement a szupermarketbe, de nem az élelmiszeres polcok, hanem a mosdó felé vette az irányt. Könnyített magán, utána megmosta a kezét és az arcát, és megszárítkozott a falra szerelt gépnél. Elővett a zsebéből egy eldobható fogkefét, amely olyan fogkrémmel volt átitatva, ami rögtön habzani kezdett, amint összekeveredett a nyálával. Nekilátott, hogy megmossa a fogát.

A tükör fölötti éles fény visszaverődött a fejbőréről, s így hangsúlyosabbá vált, hogy mennyire megritkult a halántéka körül a haj. Nemrégiben rászokott, hogy inkább tüskésre

nyíratta, semmint megpróbálja valami frizura fésülésével elrejteni. Eszébe jutott, hogy az apja neki is meg a fivérének is elmondta, hogy ő maga harmincéves kora táján kezdett kopaszodni. Látszott, hogy Jude ebben az apja nyomdokaiba lép. A barátai gyógyszert szedtek, hogy megőrizzék a hajukat, de Jude erre nem volt hajlandó, mint ahogy arra sem, hogy a népszerű kozmetikai eljárások valamelyikével éljen. Még az alsó fogsorában sem korrigáltatta a két szorosan és ferdén egymás mellett álló, és ezért egymást fedő fogát, ezért mindig összeszorított szájjal mosolygott.

Több napja nem borotválkozott, és emiatt amúgy is barnás bőre csak még sötétebbnek tűnt. Fáradtsága ellenére a szeme fehérje tiszta és fényes maradt, amitől zöld írisze az érett zöldalma színére hasonlított. Tenyerét a pólójára nyomta, és ujjaival kitapogatta a gyomra és a bordái körvonalát. Nagyon is tudatában volt, hogy mennyit fogyott a múlt hónapban, és a rá nehezedő nagy nyomást okolta, a rengeteg szervezést, hogy a mai nap sikeres legyen.

Automatikusan a csuklójára nézett, mert elfelejtette, hogy már rég nem használja az óráját. Az óra különböző adatokat gyűjtött: mérte a pulzusát és a hőmérsékletét, hogy meghatározza az anyagcseréje gyorsaságát, mérte a vérnyomását és még sok egyéb dolgot, amelyekről Jude valójában tudni sem akart. Nem volt szüksége a digitális kijelzőn megjelenő számadatokra, hogy tisztában legyen vele, mekkora stressz nehezedik rá.

Visszatért az autójához, és miután meggyőződött arról, hogy az akkumulátor száz százalékon áll, kihúzta a töltőt, vett néhány mély lélegzetet, majd beszállt, és közölte a jármű

hangvezérlésű kezelőegységével, hogy mi lesz a következő célja.

A kocsi komótosan megindult a kertvárosi utakon. Negyven kilométer per órás sebességnél sehol sem ment gyorsabban, míg Jude azon tűnődött, hogy mennyire élvezte régen, amikor kizárólag ő irányította a kocsiját. A tizenhetedik születésnapján szerezte meg a jogosítványát, és akkor ezt az elképzelhető legnagyobb eredménynek érezte. Úgy gondolta, ez adta meg neki a várva várt szabadságot. Attól fogva bármikor elmehetett a faluból, ahol született és nevelkedett. Többé már nem szorult rá a szórványosan közlekedő buszokra, vagy arra, hogy a szülei vagy a testvére fuvarozzák ide-oda, hogy lásson egy keveset a világból. Cseppet sem találta megnyugtatónak, hogy manapság már egy tizennégy éves gyerek is egyedüli Utas lehet a teljesen önjáró járművekben. Úgy érezte, mintha valamiféle csalás lenne a dologban.

Az is eszébe jutott, hogy volt idő, amikor az ilyen utakat, mint amin most haladt, reggelente legjobb volt elkerülni, mert a csúcsforgalomban hatalmas dugók keletkeztek, és a kocsik csak lépésben haladtak. Manapság az autók könnyedén, egyenletes sebességgel gördültek végig az utcákon. Egy belső hálózaton keresztül kommunikáltak egymással, hogy a lehető legjobban lecsökkentsék a torlódásokat és a dugók kialakulását. Bármennyire is neheztelt ezekre az autókra, el kellett ismernie, hogy volt néhány előnyük is.

A műszerfal nagy részét egy hosszú hangprojektor és egy nagyméretű, interaktív OLED-képernyő foglalta el, amin a tévénézésétől kezdve az e-mailek olvasásán át a közösségi médiában található bejegyzésekig és az egyéb olvasnivalókig

bármit választhatott. Legörgetett, mígnem megtalálta a „Családi nyaralások” feliratú kék mappát. Belépve megkereste a „Görögország”-almappát, és megjelent egy sor videó. Kiválasztotta az „Étterem” címűt, és elindította.

A szupernagy felbontású kép olyan kristálytiszta volt, hogy egészen azt a hatást keltette, mintha ő maga is ott lenne a képernyőn megjelenő étterem teraszán, a nyugágyban. Stephenie mellett hevert egy puha, vastag pulóverbe burkolózva, miközben együtt élvezték a lenyugvó napot és az eléjük táruló csodás látképet. A kamera lassan pásztázott balról jobbra, majd ráközelített az előttük húzódó félhold alakú öbölre és a vízből kiemelkedő lakatlan szigetekre. Fölöttük csak néhány kékesen-narancsosan fénylő felhő lebegett, mégis árnyékba borították a szigeteket.

– Látod azt a hajót a távolban? – kérdezte a lány. – Ott ni, a sziget mögött! Épphogy kilátszik a tatja.

– Á, igen, látom – mondta ki Jude a videón megszólaló hanggal együtt. Kívülről tudta a párbeszédet, és némán, csak a szája mozgásával, a lány szövegét is elmormolta hozzá.

– Egyszer majd benevezünk egy világ körüli utazásra – mondta éppen. – És a nyugdíjas éveinket azzal töltjük, hogy minden óceánon és földrészen megnézzük a naplementét. Mit szólsz hozzá?

– Tökéletes terv – válaszolta Jude. – Egyszerűen tökéletes! – Valójában csak nemrég jött rá, hogy a „tökéletes” milyen lehetetlen fogalom.

Bezárta a mappát, és a képernyő segítségével kissé lejjebb vette az autóban a hőmérsékletet. A tavaszi reggel melegebbnek bizonyult, mint ahogy azt az időjárás-előrejelzés

megjósolta. Mindazonáltal a kijelző továbbra is makacsul huszonhét fokon állt.

– Autó! – szólalt meg Jude. Sok okosautó-tulajdonossal ellentétben, ő nem adott személynevet az operációs rendszernek. – Kapcsold be a légkondit!

Semmi sem történt. A jármű rendszerint minden feladatot teljesített, és egyedül Jude hangjának felismerésére programozták.

– Autó! – ismételte meg határozottabban. – Nyugtázd a kérést!

Ekkor sem történt semmi.

A szoftverhibát átkozva Jude feltűrte az ingujját, hogy kissé lehűljön. Aztán előhúzott egy vezeték nélküli billentyűzetet az ajtó oldalzsebéből, bejelentkezett, és írni kezdett egy e-mailt. Úgy döntött, hogy inkább ezt az idejétmúlt módszert használja, és inkább begépeli, minthogy diktálná, vagy videófelvétel formájában küldené az üzenetet.

– Kedvesek! – kezdte. – Elnézést kérek a körlevélért, de…

– Jó reggelt, Jude!

– A rohadt! – bukott ki Jude-ból hangosan, és a billentyűzetet a lábtérbe pottyantotta. Gyorsan körbenézett, mintha arra számított volna, hogy egy másik Utas rejtőzködik valahol.

– Hogy érzi magát? – folytatta a hang.

– Kösz… jól – válaszolta Jude. – Kivel beszélek, és hogyan szerezte meg a számomat? – ránézett a képernyőn a telefon ikonjára, de az ki volt kapcsolva.

– Jude, figyeljen jól! – folytatta a hang nyugodtan. – Megközelítőleg két és fél óra múlva meghal.

– Micsoda? – pislogott a férfi.

– A GPS-be programozott úti célt mindjárt felülírja egy másik, amelyet én választottam.

Jude tekintete a műszerfalra esett, ahol már meg is jelentek a koordináták a képernyőn.

– Na de komolyan! Mi folyik itt? – kérdezte Jude. – Ki maga?!

– Hamarosan a továbbiakat is megtudja, de egyelőre dőljön hátra, és élvezze ezt a gyönyörű tavaszi reggelt, mert valószínűleg ez lesz élete utolsó napja.

Majd váratlanul bekapcsolt a kocsi biztonsági rendszere, az ablakok kívülről átláthatatlanná váltak, innentől fogva tehát senki sem tudhatta, hogy Jude csapdába esett az autójában.

3. fejezet

Essex Herald & Post Online

Britannia egyik legimádottabb színésznője fiatal, rákos betegeket látogat meg a mai nap folyamán egy essexi kórházban.

A 78 éves Sofia Bradbury a Sarolta Hercegnő Kórház nemrég megnyitott új szárnyát látogatja meg, melynek építésére több millió font támogatást szerzett a három éven át tartó adománygyűjtő kampány során.

SOFIA BRADBURY

– Mondd már, hová kell mennem, mert az istennek se jut eszembe! – csattant fel Sofia Bradbury.

– Már megint elfelejtetted? – szörnyülködött Rupert elkeseredetten.

Sofia nem volt abban a hangulatban, hogy lekezeljék. A reggeli közben egy pohár brandyvel lenyelt fájdalomcsillapító és gyulladáscsökkentő tabletták nem sokat enyhítettek a deréktáji csigolyakopás miatti kínjain. Az sem segített, hogy meghibásodott a hallókészüléke, emiatt egyes szavakat nehezebben értett meg.

– A kórházba mész, emlékszel? – mondta Rupert enyhe kimerültséggel a hangjában. – Nyugtass meg, hogy a kocsidban ülsz.

– Nem. Egy kurva űrhajóban vagyok. Mégis hol lennék?

– Elküldöm a címet a GPS-ednek.

– A micsodámnak?

– Ó, te jó ég! A képernyődön látható térképnek!

Sofia szeme előtt, a középső konzolon megjelentek a koordináták, ő meg csak nézte, ahogy a gép megtervezte az útvonalat, amelyen a járművének haladnia kellett a Londonhoz tartozó Richmondban lévő otthonától. A kocsi sirályszárnya automatikusan leereszkedett és bezáródott, majd a jármű zajtalanul elindult. Csak a vastag abroncsok alatt megroppanó kis kövek hangja volt hallható, ahogy az autó végiggurult a hosszú, kaviccsal szórt felhajtón.

– És mondd csak, miért is megyek oda? – kérdezte Sofia.

– Pedig reggel már elmondtam neki – jött Rupert hangja halkan a távolból. Sofia sejtette, hogy a nőies modorossággal viselkedő fiúhoz beszélhetett, aki az irodában gyakornokoskodik. Rupert riasztó sebességgel fogyasztotta az asszisztenseket, gondolta Sofia, és ezek a fiúk mind nagyon hasonlítottak egymáshoz: szűk pólót, szűk farmert hordtak, és kivétel nélkül mind hihetetlenül cingár volt.

– Rupert, az ügynököm és a PR-osom vagy, ha kérdezek tőled valamit, elvárom, hogy válaszolj!

– Fiatal, rákos betegekkel találkozol és ismerkedsz meg.

– Ó, tudom már! – Némi aggodalom futott át az arcán, amitől enyhe ráncba húzódott a homloka. Az arcizmai azonban még mindig meglehetősen érzéketlenek voltak a bőrgyógyásznál kapott múlt heti kezelés óta, és a szája fölötti részeken semmit sem érzett.

– Ez ugye nem az a fajta esemény lesz, ahol senki sem tudja, hogy ki a fene vagyok?

– Persze hogy nem.

– Nekem te itt ne perszézz úgy, mintha ez még sosem fordult volna elő! Emlékszel, amikor elmentem Coventryben abba az iskolába, és mindenki túl fiatal volt ahhoz, hogy felismerjen? Micsoda szégyen! Megalázó volt. Azt hitték, én vagyok a Mikulás felesége.

– Ilyesmiről szó sincs. Ahogy már korábban elmagyaráztam, itt tinikorú betegekkel találkozol. Biztosítottak róla, hogy mindannyian az *Űr és idő* nagy rajongói.

– Azt már vagy tíz éve forgattam! – legyintett Sofia.

– Kizárt! Nem lehet, hogy olyan rég volt!

– Lehet, hogy hetvennyolc éves vagyok, de szenilis még nem! Tisztán emlékszem rá, mert az volt az utolsó alkalom hogy főműsoridőben futó tévésorozatban szereztél nekem szerepet. Ezt aligha felejteném el, nemdebár?

Annak ellenére, hogy vagy tucatszor elolvasta a forgatókönyvet, Sofiának még forgatás közben sem volt fogalma róla, hogy miről szólt a népszerű sci-fi széria. Mindössze annyit tudott, miközben a zöld háttér előtt menekült egy botra erősített teniszlabdát szorongató férfi elől, aki a kamera látókörén kívül követte, hogy az utómunkák során majd valahogy még hozzáadják a képekhez egy földönkívüli lény fejét. Nem mintha Sofia valaha is megnézte volna a kész filmet. Elvétve nézte meg a saját munkáját, és ahogy korosodott, egyre ritkábban. Nem töltötte el jó érzéssel, hogy látja magát megöregedni.

Az utóbbi időben a szerepek egyre szórványosabban jöttek, és amit felkínáltak, az is mind lejárt lemez volt. Sofia úgy próbált meg a figyelem középpontjában maradni, hogy néhány hallgatói filmprojektnél elengedte a gázsiját, és széltében-hosszában turnézott az országban a *Macbeth* és *A vihar* elismert, vidéki produkcióival. Hatalmas összegeket ajánlottak fel neki, hogy csatlakozzon két régóta futó szappanopera szereplőgárdájához, de semmi kedve nem volt hozzá, hogy turiból öltözködő, sminket alig használó nagymamákat játsszon, és habozás nélkül elutasította mindkét ajánlatot.

Aztán azzal vigasztalta magát, hogy felvarratta az arcát és a mellét egy Harley Street-i sebésznél. Így már csak a keze fején látszó ráncok árulkodtak valódi koráról.

– Oscar, te meg mit ettél? – szólt oda szemrehányóan a mellette alvó fehér pomerániai törpespiccnek, és megpróbálta elhessegetni a kutyából áradó bűzös gázokat. Oscar egy pillanatra kinyitotta egyik barna szemét, majd újra behunyta, miután közelebb bújt űrnője combjához.

Sofia kikattintotta klasszikus Chanel-kézitáskája csatját, és elővett egy kompakt tükröt. Újabb vérvörös réteget vitt fel az ajkára. Ez a szín már-már a védjegyének számított. Kedvetlenül megállapította, hogy a rúzs függőleges vonalakban mutatkozott meg a bőrén. Hunyorogva szemlélte fakószürke szemét, és gondolatban megjegyezte magának, hogy szól Rupert asszisztensének, nézzen utána, milyen orvosi eljárással lehet csökkenteni a szem teljes homályát. Számba véve a sminkjét, mesterségesen kiugróvá tett arccsontját, a póthajat és megnagyobbított mellét, egy pillanatra elgondolkodott azon,

hogy vajon a régi Sofia Bradburyből mára már csak az ambíciója maradt-e meg, vagy valami más is.

– Van olyan új forgatókönyved, amibe belenézhetnék? – kérdezte.

– Felbukkant pár, de nem hiszem, hogy neked valók lennének.

– Ezt talán nekem kellene megítélnem, nem?

– Nos, az egyik egy súlyos rákban szenvedő, öregedő prostituált, egy régóta futó kórházi sorozatban, a másik egy lánybanda videóklipje. Ebben te egy… szellemet játszanál.

– Ó, az isten szerelmére! – sóhajtott fel Sofia. – Szóval vagy szétvetett lábbal fekszem a halálos ágyamon, vagy visszajárok a sírból. Néha elgondolkodom, hogy mi értelme ennek az egésznek.

– Átküldöm az anyagokat a kocsidnak, és amíg utazol, átnézheted őket.

Mire Sofia elhúzta volna a száját, már meg is jelent a szereplők vázlatos ismertetése a szélvédőn, amely egyetlen gombnyomással panorámamonitorrá és televízióvá változott. Csak az első sorokat kellett elolvasnia ahhoz, hogy mindkettőt azonnal elutasítsa.

Neki nem a gázsi kellett, hanem az elismerés, a megbecsülés. Közel sem érte be azzal, hogy évente meghívják valami sci-fi kongresszusra vagy különféle televíziós beszélgetőműsorokba. És kimondottan bosszantotta, hogy a Brit Film- és Televíziós Művészeti Akadémia még mindig nem ajánlotta fel neki az élethosszig tartó tagságot, annak ellenére, hogy már hétéves korában színre lépett.

Vagy talán tudják? – hasított belé hirtelen. *Netán suttognak róla valamit itt-ott? Tudja a BAFTA, hogy mit csináltál, és azért büntet?* Sofia gyűlölte ezt a belső hangot. Lassan négy évtizede kísértette. Igyekezett ugyanolyan gyorsan kiverni a fejéből, amilyen gyorsan megszólalt.

Fájó hátát nekitámasztotta az ülés támlájának, megnyomott egy gombot, mire a beépített gép finoman, mélyre hatoló rezgésekkel masszírozni kezdte. Töltött magának még egy brandyt a karfába épített hűtőből. Sofia mély meggyőződése volt, hogy a vezető nélküli autókban az a legjobb, hogy az ember legálisan ihat és „vezethet". Manikűrözött körmeit finoman végighúzta a puha borjúbőrön. Megkocogtatta az ébenfa burkolatot, és meztelen talpát belesüppesztette a padlót borító vastag, perui vikunyagyapjú-szőnyegbe. Sofőrjétől megszabadulva megengedhette magának a csúcsminőségű Imperial GX70 modellt, a piac legdrágább önműködő személyautóját. Fogalma sem volt, hogyan működik egy ilyen kocsi, és nem is érdekelte. Amíg Rupert garantálta, hogy időben eljut A-ból B-be, addig semmi más nem számított.

– Rupert? – kérdezte tétován. – Itt vagy még?

– Hogyne. Segíthetek valamiben?

– Mondd csak, eljön… ott lesz… *Patrick* is?

– Igen, a nálunk nyitott fiókja és a te naptárad össze van kapcsolva. Szólt, hogy érdekli az esemény, és szeretne részt venni, úgyhogy kocsit foglaltam, ami majd kimegy érte a golfpályára. A kórházban találkoztok.

Sofia nem felelt. Hagyta, hogy Rupert szavai a levegőben lógjanak, tudva, hogy milyen bonyodalmakkal járhat a férje látogatása a kórházban.

– Majd később hívlak – mondta halkan, és a férfi válaszát meg sem várva letette a telefont. A körme egészen mélyen belevájt a tenyerébe, és mire észrevette, már majdnem felszakadt a bőre, és kis híján vérezni kezdett.

– Jó reggelt, Sofia – szólalt meg a hangszóróban egy ismeretlen férfihang. A színésznő a konzolra nézett, arra gondolt, hogy talán véletlenül hozzáért valamihez, és felvett egy bejövő telefonhívást.

– Rupert? Miért beszélsz ilyen furcsa hangon?

– Nem Rupert vagyok – válaszolta a hang. – És talán meglepődik, ha megtudja, hogy a járműve már nem a maga irányítása alatt áll.

– Drágám, ezt a kocsit én soha nem irányítottam! – nevetett Sofia. – Erre valók az *embereim.* Ők gondoskodnak róla, hogy a technikai dolgok simán működjenek körülöttem.

– Sajnos, én nem tartozom az emberei közé. Mindazonáltal, most én döntöm el, hogy hová megy.

– Gratulálok! Most pedig abbahagyná ezt az ostoba játékot és kapcsolná Rupertet?

– Rupertnek ehhez semmi köze, Sofia. Átprogramoztam az autóját, hogy máshová vigye, mint ahová eredetileg készült. És nagyon valószínű, hogy két óra harminc perc múlva maga meghal.

– Elolvastam a forgatókönyvet, angyalom – sóhajtott egy nagyot Sofia. – És nem vagyok hajlandó semmiféle büdös kurvát játszani a szombat esti kórházi sorozatban. Én Sofia Bradbury vagyok, és azt hiszem, Sofia Bradbury ennél egy kicsit többet ér.

– Hamarosan újra jelentkezem.

Az autó elhallgatott.

– Halló? Halló?

Sofia a szélvédőn megjelenő térképre pillantott, és ráébredt, hogy valóban nem Essexbe, a kórház felé tart, hanem északi irányban hagyja el Londont, mert meglátta az M25-ös és az M1-es autópályát jelző kis ikonokat.

– Rupert? – szólalt meg ismét. – Rupert? Mi az isten haragja folyik itt? – Aztán Sofia hirtelen ravaszul hunyorított egy picit, a fejét félrebillentette, mint akinek csak most esik le, hogy mi is történik. Arcán széles mosoly terült el. – Rupert, te sunyi pokolfajzat! Ez a te műved, igaz? Bejuttattál abba a műsorba!

Sofia hátába belenyilallt a fájdalom, ahogy izgatottan az ülés szélére húzódott. A hasogatástól kissé összerezzent, és körbenézett a kocsiban.

– Hová rejtették vajon a kamerákat? Vagy csak azt használják, ami a műszerfalban van?

Csak három olyan televíziós valóságshow volt, amelyeket Sofia megfontolandónak tartott, és hajlandó lett volna szerepelni bennük.

Rupert azonban mindeddig sikertelenül próbálkozott megszervezni egy találkozót a producerekkel. Rendszeresen elutasították. Az idős színésznőt nem tartották elég fittnek ahhoz, hogy táncversenyen szerepeljen, és úgy vélték, ahhoz meg már túl öreg, hogy egy hónapot töltsön egyedül a perui dzsungelben. Ám a *Celebek gubancban* most nagyon menő téma lett, mindenki erről beszélt, és minden előadóművész, akinek a karrierje egy kicsit is megrekedt, kétségbeesetten igyekezett bekerülni.

Az egyes évadok nyitóepizódjában minden figyelmeztetés nélkül elrabolnak tíz hírességet. Ismeretlen helyre viszik őket, ahol fizikai és szellemi feladatok egész sorát kell megoldaniuk. Közben a kamerák egy héten át minden mozdulatukat rögzítik. Egy évvel korábban Sofia irigykedve nézte, hogy egy színésznő – aki több mint négy évtizede volt riválisa –, Tracy Fenton lett a kiválasztott kevesek egyike. Őt is úgy rabolták el, hogy épp kocsival ment valahová, és a műsor hatására újraéledő népszerűségének köszönhetően két különböző, nagyszabású kábeltévés drámasorozatban is szerepet kapott. És íme, most úgy tűnik, hogy a *Celebek gubancban* producerei Sofiát is kiválasztották.

Ökölbe szorított kézzel igyekezett elfojtani az izgalmát. Úgy látszik, a visszatérés a küszöbön áll. Érezte! Itt nem arról van szó, hogy a szappanoperák ráncos nagymamáit alakítsa. Ebben a műsorban önmagát hozza, és egy héten át minden este ezt sugározzák majd az emberek otthonában, járműveiben, a telefonjaikon és a tabletjeiken.

Sofia ismét kivette a tükröt a táskájából, és minden szögből ellenőrizte a sminkjét, a kellő helyeken megtörölgette, elsimította a festéket, megerősítette a kontúrozást. Aztán bevett egy fájdalomcsillapítót, és leöblítette egy korty brandyvel.

– Ez az, Oscar! – mondta büszkén, miközben megsimogatta a kutya fejét. – Anyuci úton van vissza a csúcsra. Majd meglátod!

Rezzenéstelenül, kitartóan mosolygott, egyenesen bele a kamerába, és évek óta először nem félt szembenézni a saját képével, a megjelenésével a képernyőn.

4. fejezet

EncycloWorld

Főoldal
Tartalom
Kiemelt tartalom
Aktuális események
Válogatott cikkek Felajánlások
Bolt

Interakció

Súgó
Az Encycloworld
Közösség
Változások
Kapcsolat

Házassági évforduló

az Encycloworld. a szabadon elérhető enciklopédia

A házassági évforduló megünneplésének gyökerei egészen a Német-római Birodalomig nyúlnak vissza. Az évfordulós ajándékok országonként változnak, de néhányuk tradicionális.

Tizedik: Ón, alumínium

Tartalom [elrejtés]

1 Házassági évforduló
2 Német-római Birodalom
3 Ón
4 Alumínium

SAM ÉS HEIDI COLE

– Biztos, hogy a szüleid szabaddá tették a mai napot? – kérdezte Sam. – Anyád reménytelen eset. Sosem emlékszik, hogy elvállalta a gyerekeket.

– Igen, biztos, hogy ráérnek – válaszolta Heidi. – Rég beírtam a dátumot a családi naptárba. Ahogy közeledik az idő, úgy kap

mindennap egy SMS-értesítést. És te? Egészen biztos, hogy addigra visszaérsz Lutonba?

– Aha! Elvileg igen.

– Na, és akkor mikor mondod már el, hogy mit szerveztél?

– Nem most. Ahogy mondtam, meglepetés.

– Tudod, hogy utálom a meglepetéseket!

– A legtöbb nő imádja, ha meglepik.

– A legtöbb nő nem rendőr, és az én munkámban a meglepetések ritkán jelentenek jót.

– Akkor legyen ez a kivétel. Most az egyszer higgy egy kicsit a férjedben!

Heidi majdnem felnyerített, de uralkodott magán. Némán befejezte a körömreszelést, és visszaemlékezett, hogyan ünnepeltek tavaly: halat ettek egy közeli kocsmában. Szűkösen éltek, így nem adott hangot csalódottságának. Jónéhány hónappal később azonban véletlenül rájött, hogy mi a valódi oka az anyagi nehézségeiknek. De úgy döntött, hogy nem szól semmit, megtartja magának. Az autó műszerfalára nézett, hogy lássa, mennyi idő van még hátra az érkezésig. Húsz perc, és ott lesz. Valamivel el akarta terelni a figyelmét a szorongásról, amit a következő lépés váltott ki belőle. Ezért úgy döntött, hogy kifesti a körmeit. Kinyitotta a táskáját és kivett belőle három különböző árnyalatú fehér lakkot.

– Melyiket válasszam? – kérdezte, és a műszerfalba épített kamera felé tartotta őket.

Látta, hogy Sam az ő autója konzolján keresztül mindegyiket alaposan szemügyre veszi.

– A fehéret – felelte, és belapátolt egy nagy kanál meleg zabkását a kezében tartott ételesdobozból. Heidi ki nem

állhatta, ha reggel Sam kocsiját kellett használnia, mert vagy a tejes zabkásától, vagy a ropogósra pirított szalonnától bűzlött.

– Melyik fehéret? – erősködött. Látszott, hogy Sam tétovázik, mintha az ösztönei figyelmeztetnék, hogy ez valami próbatétel lesz.

– A bal oldalit.

– Kitűnő memóriád van! Ugyanezt használtam az esküvőnk napján is.

– Hogyan is felejthetném el!

Heidi tudta, hogy a férje hazudik, mert ő is hazudott. Az esküvőn babarózsaszín lakkal kente be a körmét. Mostanában egyre gyakrabban kapta magát rajta, hogy teszteli a férfit, még a legapróbb és legártatlanabb kérdésekben is. Csak hogy lássa, meddig hajlandó elmenni a kitalációkkal.

– Erről a színről mindig az jut eszembe, ahogy Kimmel és Lisával a manikűrszalonban válogattunk – folytatta, mesélés közben agyalva ki a történetet. – Az őrületbe kergettük a tulajdonost, ahogy megpróbáltuk eldönteni, melyik árnyalatot válasszuk. Kim csak hajtotta a magáét, hogy az elefántcsontszín lenne a legjobb, mert az passzolt a ruhámhoz, de én valamivel több élénkséget képzeltem el.

– Helyesen döntöttél. Csodálatosan néztél ki.

Heidi megpróbált olvasni a férfi mosolyából, magában remélve, hogy hátha őszinte. Eszébe jutott, ahogy ott várt rá a templom oltáránál, ahogy hátrafordította a fejét, amikor az orgonista elkezdte játszani Wagner *Nászindulóját*, és ahogyan törölgette a szemét, amikor megpillantotta őt. Heidi még most is, mindazok után, ami történt, bármit megtett volna, hogy újra

átélhesse a kapcsolatuk elején megtapasztalt mesebeli pillanatokat, ha csak egy percre is.

– Emlékszel, hol volt az első randevúnk? – kérdezte a férjét.

– Persze! Az aldeburgh-i halas étteremben, a főutcán.

– Nem, az már a második volt.

– Az elsőt nem számolom, mert az akkor volt, amikor megismerkedtünk.

– Tényleg! Valami durva legénybúcsún voltál azon a hétvégén.

– Bob tanúja foglalt a bandának két nagy lakókocsit valami főleg nyugdíjasok által használt lakókocsiparkban, és a legközelebbi város egyetlen bárja tizenegykor bezárt. Aztán megláttalak téged és a barátnőidet. Épp mentetek vissza a kempingbe, és mire észbe kaptam, már ott ültem veled a tengerparton. Egy üveg prosecco társaságában virrasztottuk át az éjszakát, és vártuk a napfelkeltét.

Heidi bőrén kellemes melegség áradt szét, mintegy újra átélve azt az érzést, ami akkor fogta el, amikor Sam hozzáhajolt, és először megcsókolta. Akkoriban, a szülei házasságának összeomlását követően, Heidi cseppet sem hitt a „boldogan éltek, míg meg nem haltak” meséjében. Azt pedig sosem gondolta volna, hogy ilyen gyorsan, ennyire fülig szerelmes tudna lenni valakibe. Ám a hirtelen elérzékenyülés, ahogy jött, úgy el is szállt. Mielőtt nekilátott volna a másik kezén is a lakkozásnak, egy darabig finoman fújogatta a már befestett körmeit.

– Ki gondolta volna akkor, hogy egy nap majd a tizedik házassági évfordulónkat ünnepeljük? – kérdezte.

– Én – mondta Sam. – Mert előtted sosem találkoztam senkivel, akivel ennyire egy hullámhosszon lettem volna. Szó sem lehetett róla, hogy eleresszelek! És ha már itt tartunk, a fémfűrészen kívül, amivel levághatjuk a lábunkról a láncot és a golyót, mit vegyünk még magunknak?

– Valami ónból készült dolog kell.

– Szóval, ha becsomagolnék egy konzerv spagettit, akkor azzal boldoggá tennélek?

– Próbáld ki! Majd meglátjuk mennyi időbe telik a proktológusnak sebészi úton eltávolítania!

– Mi volt azon a modern évfordulós ajándéklistán, amit a guglin találtál?

– Gyémánt. Úgy tűnik, a gyémánt még mindig a nők legjobb barátja.

– Azt hittem, én vagyok a legjobb barátod!

Az *voltál*, gondolta magában Heidi. *Valamikor régen te voltál a mindenem.*

Sam a nyakkendőjével tisztogatta a szemüvegét. Amikor megismerkedtek, még nem volt szemüveges, de hát akkoriban a hajába és a szakállába sem vegyültek ősz szálak, és a szeme körül sem voltak nevetőráncok. Heidi azon töprengett, hogy vajon a férje is úgy figyelte-e az ő öregedését, ahogyan ő a férfiét. Meglehet, ez az egész itt kezdődött. Talán a genetikai állománya az oka. Heidi többé nem volt olyan vonzó a férje szemében, mint annak idején, szerelmük első fellángolásakor. De hát nem erről szólt a házasság? Nem a szertartás, a nagyvonalú gesztusok vagy az évfordulók számon tartása a lényeg, nem igaz? Hanem az, hogy két ember minden körülmények között kitart egymás mellett, együtt öregszenek

meg, és minden hibájuktól függetlenül szeretik egymást. *Holtomiglan, holtodiglan*, mondta magában.

Heidi azon gondolkodott, hogy mások vajon mit látnak, amikor ránéznek. Képzeletben még mindig az a húszéves lány volt, aki előtt ott áll az egész élet. A valóságban viszont negyvenéves, kétgyermekes anyuka volt, akinek egykori dús, szőke hajkoronája kezdett veszíteni a fényéből. A foga fehérítésre szorult, és az állkapcsa mentén a bőr egyre kevésbé volt rugalmas. Ahogy a gravitáció erejétől az arca egyre jobban elpetyhüdt, úgy nyúltak meg a szeplői is. Manapság már nem annyira aranyos, barna pöttyöknek, mint inkább kövér tintapacáknak tűntek. Az évek során azonban nem csak a külseje keményedett meg; a személyisége is változott. A munkája igencsak megnehezítette, hogy meglássa a jót az emberekben. Mára már elfelejtette, hogyan kell sírni. Akár örömében, akár bánatában. Néha úgy érezte, mintha kővé vált volna, és ha feltörik, belül is csak kemény sziklát találnak.

– Hiányzik neked néha az az idő? – kérdezte Heidi hirtelen.

– Milyen idő?

– Hát, amikor akkor ittunk, dohányoztunk, amikor csak akartunk, ha kedvünk tartotta, fogtuk magunkat és átruccantunk a kontinensre egy-egy városnéző hétvégére, és nem kellett a gyerekek miatt aggódnunk.

– Néha. Amikor például karácsony előtt elkaptak valami gyomorfertőzést, és az egész ház úgy bűzlött, mint egy ókori római vomitórium.[1] De összességében nem. Ez a mi közös kalandunk velük együtt sokkal érdekesebb.

– Ha sikerülne elcsípnünk egy olcsó ajánlatot az utószezonban, elvihetnénk őket augusztusban néhány napra

Dél-Franciaországba. Összepakoljuk a legszükségesebbeket, beütjük a GPS-be a címet, éjszaka indulunk, és alszunk, amíg a kocsi elvisz minket. Reggelre már Lyonban lehetnénk.

Heidi hamarabb tudta, hogy erre mi lesz a válasz, mint hogy a férje megszólalt volna.

– Meglátjuk – mondta Sam. Amint szóba került egy esetleges külföldi út, a férfi a házasságuk során szinte mindig így „meglátjukolt”. Sam minden második karácsonyt a spanyol Algarve tartományában élő anyjánál töltött. De mindig egyedül ment.

– Szóval, hová viszel az évfordulónkon? – kérdezte Heidi.

– Ó, az isten szerelmére! Ha tényleg tudni akarod, akkor elárulom. De ne kezdj később nyafogni, hogy tönkretettem a meglepetést!

– Gyerünk! Nyögd már ki!

– Oké! Kibéreltem egy lakókocsit a hétvégére Aldeburghban, és azt terveztem, hogy csapunk egy kora reggeli pikniket, hogy ott kezdhessük a napot, ahol minden elkezdődött: a felkelő nap alatt.

– Ó, de drága vagy! – mondta Heidi, de persze egy percig sem gondolta komolyan. Sam nyilvánvalóan azt hitte, hogy milyen gondosan eltervezett, romantikus gesztust tesz. – Nagyon kedves gondolat.

– Én is azt hiszem – válaszolta a férje. – De aztán eszembe jutott, hogy tavaly a feleségem képe úgy megnyúlt a csalódottságtól, hogy majdnem hasra esett benne a kocsmában. Ezért inkább vettem két jegyet egy musicalra, amit a West Enden játszanak, majd eszünk egy kiadós vacsorát egy előkelő

étteremben, éjszakára pedig kivettem egy szobát egy szállodában a Covent Gardenben.

Heidi tudta, hogy ebből nem lesz semmi, de ettől függetlenül belement a játékba.

– Komolyan? Megengedhetjük ezt magunknak? Közeledik James iskolai sítúrája…

– Igen, megengedhetjük – válaszolta Sam egy csipetnyi ingerültséggel a hangjában, amiért így kérdőre vonta. – Már jó ideje spórolok rá.

Heidi kinyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, de meggondolta magát. Inkább a kamera elé tartotta a frissen festett, fehér körmeit.

– Hogy tetszik? – kérdezte, de mielőtt Sam válaszolni tudott volna, a képernyő elsötétült. – Sam? Megszakadt a vonal?

Eközben a Heidi mögött néhány kilométerrel haladó kocsiban Sam párszor a műszerfalra csapott, hogy újra működésbe hozza a berendezést. Úgy vélte, most fizet meg azért, hogy nem vett tudomást az autó automatikus emlékeztetőiről, hogy ideje a hathavi műszaki vizsga és szoftverfrissítés elvégzésének, hogy diagnosztizálják a problémát. Még Heidinek sem foglalt időpontot, de azt a feleségének nem kell tudnia. Ahogy sok más egyebet sem volt szükséges tudnia.

– Én hallak – mondta Sam.

– Mi történt?

– Biztosan valami wifi fekete lyukba kerültünk.

– Akkor miért programozza át magát a GPS-em egy másik útvonalra? – kérdezte Heidi.

Sam letette maga mellé az ülésre az immár üres zabkásás tálkát.

– Van úgy, hogy csinál ilyet, nem? Tudod, amikor baleset van, vagy valami más miatt torlódás keletkezik. – De épp ekkor a képernyőjére pillantott. – Egy pillanat! Az enyém is ugyanazt csinálja! Mi? Hova a fenébe…

De már nem tudta befejezni a mondatot. A hangszórókból megszólaló hang nem a feleségéé volt, és nem is a sajátja.

5. fejezet

TVNews.co.uk

Hírek: 7:05

A leicestershire-i rendőrség 12 gyanúsítottat tartóztatott le embercsempészés, munkaerő-kizsákmányolás és modernkori rabszolga-kereskedelem vádjával.

A rendőrség két üzlethelyiségben is razziát tartott Leicesterben a kora reggeli órákban, Rugbyben pedig három magánlakást kutattak át. A nap folyamán két férfit és egy nőt már bíróság elé állítottak, míg a másik kilenc elfogott gyanúsított kihallgatása jelenleg is folyik.

SZABANA KARTRI

– Menni fog, menni fog, menni fog… – mantrázta Szabana halkan, ahogy az autó önműködően haladt vele, és ő maga mögött hagyta az otthonát, egész szűk életterét. *Hát tényleg belevágok*, gondolta. Az elképzelhetetlen valósággá vált.

Alig fél óra telt el azóta, hogy a fia, Redzsánsz megjelent a családi otthon ajtajában, és könyörgött, hogy hallgasson rá. Noha Szabana szívből örült, hogy látta, első gondolata mindjárt a fiú biztonsága volt.

– Mit keresel itt? – kérdezte két tenyerébe fogva a fia arcát, és tekintete hol elsőszülöttjére, hol a szomszédos házakra rebbent, hogy ellenőrizze, nem vette-e észre valaki a visszatértét. A fiú

levegő után kapkodott. – Tudod, hogy nem jöhetsz ide – folytatta Szabana. – Nem biztonságos.

– Ez többé már nem számít – válaszolta Redzsánsz. – Anya, kérlek, hallgass rám! Itt a lehetőség, amire vártál. Hogy megszabadulj innen.

– Miről beszélsz, fiam? Mi történt?

– Apát letartóztatták.

Szabana döbbenten hátrált egy lépést, és hitetlenkedve megrázta a fejét, mintha rosszul hallotta volna.

– Mi az, hogy letartóztatták? Miért?

– Nem ismerem a részleteket, csak annyit tudok, hogy az ügyvédje felhívott, hogy tedd le érte az óvadékot. Mivel nem beszélsz angolul, ezért hívott előbb engem. Az ügyvéd csak annyit mondott, hogy az emberkereskedelem is szerepel a vádak között.

Szabana már hallotta ezt a kifejezést, de sosem jutott eszébe, hogy megkérdezze, mit jelent.

– Ez azt jelenti, hogy az egyik országból illegálisan kicsempészik az embereket egy másikba – magyarázta Redzsánsz. – A férfiakat gyakran eladják, rabszolgamunkások lesznek, a nőket pedig prostitúcióra kényszerítik.

Szabana ijedten a szája elé kapta a kezét.

– És azt mondják, hogy az apád ezt csinálta?

– Igen, ezzel vádolják. Rohitot és Szandzsajt szintén letartóztatták az étteremben tegnap este, meg még egy csomó más férfit is, más helyeken. A rendőrség azt állítja, hogy egy banda tagjai, akik Asszám nyomornegyedeiben szedik össze a gyerekeket és a koldusokat, és aztán eladják őket.

Szabana felismerte az említett férfiak nevét, de az arcukat nem tudta felidézni. Amikor a férje, Vihán elhívta a barátait, mindig megparancsolta a feleségének, hogy menjen fel az emeletre, és addig ne merjen mutatkozni, amíg a vendégek el nem mennek. Gyakran hajnalig az ebédlőben maradtak, mígnem lerészegedtek az erős rizspálinkától. A férje nem ritkán napokig kimaradt, ezért is nem hiányolta az asszony az este.

– Anya, itt az alkalom, hogy elhagyd! – mondta Redzsánsz. – Sosem lesz még egy ilyen lehetőséged!

Szabana tudta, ha valóban igaz, amit a fia mond, akkor minden, amiről valaha álmodott, most talán tényleg valóra válhat. És mégis habozott.

– Nem állok készen – suttogta hevesen zakatoló szívvel. – Össze kell csomagolnom a ruhákat, elkészíteni a lányokat… Nekik mit mondjak? Nincs semmi megtakarított pénzem, miből veszünk ennivalót? Miből fogunk megélni? Hová menjünk?

– Két taxi vár a ház előtt – fordult meg Redzsánsz, és a háta mögé mutatott. – Az egyik téged visz el egy ügyvédhez, a másik pedig egy menedékhelyre viszi a lányokat. Apa elmondta, hogy a kerti szerszámoskamrában rejtegeti a pénzét. Több ezer fontot, amiből leteheti az óvadékot. Semmi és senki sem áll az utadban, hogy elvedd.

– De ez lopás!

– Ő pedig két évtizedet lopott el az életedből.

– Milyen az a menedékhely?

– A hozzánk hasonló családoknak hozták létre, és az olyan nőknek, mint te. Az indiai közösségekhez tartozó feleségeknek, akiket egész életükben a férjeik uraltak, és akiknek elegük van abból, hogy verik és terrorizálják őket, és úgy bánnak velük,

mint egy kutyával. És akiknek segítségre van szükségük ahhoz, hogy újrakezdjék az életüket.

– De… de… – Szabana nem talált szavakat.

Annyi éven át fantáziált arról, hogy elszökik Vihántól! Kilenc év telt el az utolsó komolyabb próbálkozása óta, amikor azt tervezte, hogy Leicesterből Newcastle-be menekül, egy távoli unokatestvéréhez. Mrs. Patel, a helyi élelmiszerbolt tulajdonosa segítette ebben. Csakhogy amikor Mrs. Patel férje véletlenül megtalálta a National Express járatára szóló buszjegyeket, amelyeket a felesége Szabana és a gyermekei számára rejtegetett, kötelességének érezte, hogy elmondja Vihánnak a dolgot. Megtorlásul olyan kegyetlen verést kapott, hogy a mai napig nem tud rendesen ráállni a jobb bokájára.

Azóta az egyetlen reménye az maradt, hogy talán a korai halál szabadítja majd meg a világot Vihántól. Mindennap elszívott egy egész doboz magas kátránytartalmú cigarettát, és a zsíros ételektől legalább húsz kiló túlsúlyt cipelt. Csak idő kérdése, hogy a szíve mikor mondja fel a szolgálatot. Az asszony néha elképzelte, hogy a férje összeesik a konyhában, szívéhez kapva hever a padlón, és könyörög neki, hogy hívjon segítséget. *Nem tudok*, mondaná neki. Én csak bengáli nyelven beszélek. Nem emlékszel? Nem engedted meg, hogy megtanuljak angolul.

– Anya – hozta vissza Redzsánsz hangja a valóságba. A fiú megfogta a kezét. – Ugye, te is ezt akarod? A lehetőséget, hogy mindannyian megszabaduljatok tőle. Mert most itt van. Megkaptad.

– Ha hazakerül, utánunk jön, bárhol megtalál minket és végez velünk. Tudom, milyen bosszúálló az apád, ha

provokálják!

– Nem így lesz. Beszéltem a nőkkel, akik a menhelyet vezetik, és elmagyaráztam nekik a helyzetedet. Azt mondták, hogy szívesen látnak, amint erre készen állsz. Titokban tartják a nevedet, senki sem fogja tudni, hogy hol vagy. Idefelé jövet megint beszéltem velük. Mindannyiótokat fogadni tudnak már ma délelőtt. Várnak az ágyaitok. Megadták egy ügyvédnő elérhetőségét is, aki szorosan együttműködik velük. Fogadni fog, hogy megbeszélje veled a távoltartási végzés kérvényezését apa ellen. Minden el van intézve, minden készen áll. Már csak te kellesz és a lányok.

– És te? Veled mi lesz? Hová mész?

– Már csak néhány hónap, és kezdődik az egyetem. Addig majd meghúzom magam itt-ott, a barátaimnál. Tiszta szerencse, hogy apa kirúgott, mert gyűlöli a melegeket. Szerinte az még a halálnál is rosszabb. De ezzel a lehető legjobbat tette velem. Anya, a világ gyönyörű ezeken a falakon kívül. Csak adj magadnak esélyt, hogy megismerd!

– Ez az ügyvédnő ismerősöd tudja, hogy nem beszélek angolul?

– Igen, és azt mondja, ne aggódj, nagyon sok hasonló esetet látott. Segíteni akar neked.

– Megígéred, hogy vigyázol a lányokra, amíg én beszélek vele?

– Persze!

Váratlanul csodás melegség áradt szét Szabana ereiben, és átjárta minden egyes porcikáját. Eddig csak alig érzékelhetően bólogatott, de most elképzelte, mennyire másképp alakulhatna a jövője, ha bízna a fiában és az emberekben, akikkel

megbeszélte, hogy segítenek neki. Végtelen alázat fogta el attól, hogy ezek az emberek úgy is segíteni akarnak rajta, hogy nem is ismerik.

Egyenesen Redzsánsz szemébe nézett: – Segíts, hogy felkészítsük a húgaidat – mondta egyre növekvő önbizalommal.

Szabana két nagy bevásárlószatyorba pakolta mindazt a holmit, amire a következő néhány napban szüksége lehet: ruhát, fehérneműt, tisztálkodószereket. Közben a falon át hallotta, hogy Redzsánsz segít készülődni négy húgának. Roppant büszke volt egyetlen fiára, hogy mindannak ellenére, amit az apjától látott, tisztában volt vele, hogy az a fajta viselkedés helytelen. Képes volt kedves, szelíd és figyelmes maradni. A neve, amit Szabana választott, azt jelentette, hogy az „első napsugár”. És most pontosan ezzel ajándékozta meg. Esélyt adott neki, hogy új napot, új fényt lásson. Az asszony készen állt rá, hogy elhagyja az árnyakat, és kilépjen egy olyan világba, amelynek a fényére már alig emlékezett.

Miközben a lányok lefelé tartottak a lépcsőn, gyorsan mondott értük egy rövid imát. Az anyaságot a lehető legjobb szándékkal vállalta, önállóságra akarta tanítani a lányait, hogy ne hagyják, hogy bárki is irányítsa, uralja őket. De a tizennégy éves legidősebbtől kezdve a legfiatalabbig egész életükben mást sem láttak, csak azt, hogy az anyjuk egy elnyomott, rémült nő. Szabana remélte, hogy ha ilyen fedél alatt is kellett felnőniük, talán még nem késő, hogy megváltozzanak a házassággal kapcsolatos elvárásaik. Ha megismételnék az ő sorsát és az ő hibáit, arról nem ők tehetnének. És azt sosem bocsátaná meg magának.

Miután bepakolt a szatyrokba, Szabana a konyhába sietett, felkapott egy kulcsot, majd kiment a lelakatolt szerszámoskamrába, ahová eddig sosem engedték bemenni. Tárolóedényeket rángatott le a polcokról, dobozokban és zsákokban turkált, mígnem megtalálta a rejtekhelyet, és kötegszámra húzta elő a pénzt. Az összeg nagysága egészen megdöbbentette. Míg ő arra kényszerült, hogy a lehető legszűkösebb konyhapénzből gazdálkodja ki a növekvő család élelmiszer- és ruhaköltségeit, addig Vihán több ezer fonton ült. Ez csak fokozta az iránta érzett gyűlöletét.

Megtömte a zsebeit, majd bement a többiekhez a nappaliba, ahonnan eddig Vihán kitiltotta őket. Amikor meglátta a kislányait a ruhával, könyvekkel és néhány játékkal megtömött iskolai hátizsákjukkal a vállukon, az asszony lelkéből olyan erő tört fel, amelyről eddig nem is tudta, hogy létezik benne. Redzsánsz közben idegesen toporgott a vastag függöny mögött, menekülésre készen leste, hogy minden rendben van-e odakint. Ez a függöny oly sokáig rejtette el a világ szeme elől azt a nőt, akivé Szabana vált. De csak eddig, és nem tovább. Addig rángatta a rúdról, amíg az egész le nem zuhant a padlóra. Végre akadály nélkül kiláthatott az ablakon.

– Hadd lássanak! – mondta dacosan.

Sorfa megcsókolta gyermekei arcát, és a két legfiatalabb, Aditdzsa és Krisz sírva fakadtak, mire szorosan magához ölelte őket.

– Majd megmutatom nektek, hogy mit jelent a boldogság – suttogta, ahogy elengedte őket. Redzsánsz kikísérte a lányokat a házból, és az egyik vezető nélküli taxiba terelte őket. Aztán

segített Szabanának betenni a csomagjait a másik járműbe, és beprogramozta az ügyvéd címét a GPS-be.

– Délután találkozunk – mondta aztán, és az anyja kezébe nyomott egy mobiltelefont, de aztán eszébe jutott, hogy még sosem volt telefonja, és nem tudja, hogyan kell kezelni. – Ezen hívlak. Amikor csörög, nyomd meg ezt a zöld gombot, hogy tudjunk beszélni. Akkor majd megrendelem a kocsit, ami elhoz hozzánk.

Szabana megölelte, és erősen magához szorította a fiát.

– Köszönöm – suttogta, aztán elengedte.

Az asszony életében először utazott vezető nélküli autóban. De bízott Redzsánszban, és a fia azt mondta, hogy a kocsi magától odaviszi, ahová mennie kell. A fia még tizennyolc éves sem volt, mégis ő volt az egyetlen férfi, akiben megbízott. Még a saját apjában sem bízott, aki olyan férfihoz kényszerítette, akiről tudta, hogy zabolátlanul erőszakos természetű, ahogy a fivéreiben sem, akik még Indiában majdnem halálra verték a fiút, akivel tinikorában járt, mert alsóbb kasztból származott.

Szabana lassan eljutott odáig, hogy gondolkodni mert azon, hová menjen, most, hogy szabaddá vált. Egy kis önkormányzati lakás is megfelelne, egy rádióval meg egy tévével, hogy meg tudjon nézni egy-egy filmet, miután a lányok lefeküdtek. Az évek során a filmek nyújtották neki az egyetlen menekvést. Néha, amikor Vihán nem ment haza, és elfelejtette eldugni a tévé távirányítóját, Szabana keresett egy indiai csatornát, és Bollywood leglátványosabb szerelmi történetein keresztül próbálta megélni azt, ami nem adatott meg neki. Szinte hipnotizálva nézte a gyönyörű lányokat, ahogy tökéletesen elrendezett hajukkal, élénk, színes ruhákban táncoltak azzal az

örömmel, amit ő alig ismert. Mintha valami egészen más isten áldotta volna meg őket, mint akihez ő imádkozott.

Szabana a műszerfalon megjelenő térképen figyelte az autó útját. Olyan utcákon haladt, amelyeken ő eddig csak gyalog járt. Már megszokta, hogy az izmai égtek a tömött szatyrok súlyától, amikor a bevásárlás után megrakodva hazafelé tartott.

Ennek vége! Hamarosan buszra vagy taxiba szállhat, vagy az is lehet, hogy barátnőket szerez, akikkel majd együtt jár vásárolni. Redzsánsz kitartásának hála, a lehetőségek hatalmas tárháza nyílt meg előtte és a gyerekei előtt. A szavak, amelyeket Vihán kivert belőle, lassan visszakúsztak a fejébe, a szókincsébe.

Menni fog, meg tudom csinálni, mondta magában. *Képes vagyok rá!*

És ez a belső hang volt az utolsó, amit Szabana hallott, mert a kocsi hangszórójából rádörrent valami angol beszéd. Olyan váratlanul érte, hogy összerezzent tőle.

– Mi történt? – kérdezte hangosan az anyanyelvén. Tekintete körbejárta az autó belsejét. A hang tovább beszélt, de ő csak néhány szót értett. Az egyik úgy hangzott, mintha azt mondta volna, „meghal”.

Aztán bekapcsolt a képernyő. A nagy téglalap sok kisebb képernyővel telt meg, és ezeken más, szintén autóban ülő emberek váltak láthatóvá. Egyikük sem mosolygott. Mindannyian úgy néztek ki, mintha félnének. Szabana közelebb hajolt a monitorhoz, reménykedett, hogy talán meglátja a fiát. De csak a saját arca volt az egyetlen ismerős a többi között.

Ekkor ugyanúgy elfogta a halálos rettenet, mint amikor meghallotta, hogy a késő éjjel hazatérő Vihán becsapja maga mögött az ajtót. Ha részeg volt, akkor dühös is. És ha dühös volt, akkor a feleségén vezette le a haragját, úgy, hogy azt tett vele, amihez csak kedve volt, miközben az asszony mozdulatlanul feküdt, behunyt szemmel, ökölbe szorított kézzel, egy jobb életről álmodva.

Hirtelen több hangot is hallott egyszerre, olyan szavak, nyelvek kezdték betölteni a kocsit, amelyeket nem értett, és ezeket a bajba jutott emberek kísérteties kiáltásai, jajveszékelése kísérte.

– Mi történik? – siránkozott. – Kérem szépen, mi ez? Félek! Kérem, megállítanák a kocsit? Szeretnék kiszállni!

Megnyomott egy gombot az ajtón, remélve, hogy az majd kinyílik, de semmi sem történt. Ránézett a Redzsánsztól kapott telefonra, és megnyomta rajta a zöld gombot, majd a füléhez emelte.

– Redzsánsz? – szólt bele. – Redzsánsz, fiam, hallasz? Ott vagy? Kérlek, válaszolj!

Semmi. Szabana úgy érezte, hogy az új élet, amiről álmodni mert, máris elkezdett kicsúszni a kezei közül.

MÁSODIK RÉSZ

6. fejezet

NationalGov.co.uk

Miért van szükségünk vezető nélküli járművekre?

2019-ben világszerte összesen egymillió ember veszítette el életét autóbalesetben. A vezető nélküli autók várhatóan 95%-kal csökkentik ezt a számot. Egyéb előnyei többek között, hogy csökken a környezetszennyezés mértéke, kevesebb forgalmi dugóval és több szabadidővel számolhatunk, és a fenntartásuk is olcsóbb.

Hogyan működnek?

A járműveket tölthető akkumulátorok hajtják, és komoly számítógéppark irányítja őket. A kocsihoz digitális videókamera, ultrahangos érzékelő, radar, hanglokátor, infravörös rendszerek és LiDAR is jár. Ezek együtt 360 fokos képet alkotnak a jármű környezetéről, és másodpercenként több százszor is frissítenek. Potenciális balesethelyzetekben a fedélzeti számítógép mesterséges intelligencia segítségével dönti el, hogy miként minimalizálható a halálos kimenetelek száma. Az erre vonatkozó részleteket a fedélzeti fekete doboz tartalmazza.

Mikor válik kötelezővé az autonóm járművek használata?

Az alsó- és a felsőházban lefolytatott szavazás és a jogszabály elfogadása után a kormány ígéretet tett, hogy az angliai lesz a világ első teljes mértékben automatizált úthálózata, míg a távlati tervek szerint tíz éven belül betiltanak minden kézi kormányzású járművet.

Libby Dixonnak nem kellett belenéznie a fürdőszobai tükörbe ahhoz, hogy tisztában legyen vele, milyen mogorva képet vág.

Már háromnegyed hétkor ezzel az ábrázattal kelt, mert amint megszólalt az ébresztőóra, azonnal eszébe jutott, hogy hol és mivel tölti ma a napját. Ráadásul elfeküdte a nyakát, így óvatosan masszírozgatni kezdte kétoldalt, hogy megpróbálja fellazítani az izmokat. Morcossága akkor is megmaradt, amikor a hálóból átment a fürdőszobába, lezuhanyozott, majd minimális erőfeszítéssel kisminkelte magát. Akkor is mogorván ráncolta a homlokát, amikor felfedezett egy pattanást az állán, amikor lófarokba fogta természetesen hullámos barna haját, majd átvizsgálta a ruhatárát. Végül egy meglehetősen szolid összeállítást választott: egyszerű krémszínű blúzt, sötétkék, harangszoknyát és hozzá illő kosztümkabátot vett fel. Ahová megy, ott nincs senki, akit el akarna bűvölni.

Most pedig, ahogy a konyhában állt, még kedves nyulai, Michael és Jackson sem tudtak mosolyt csalni az arcára, ahogy vidáman kergetőztek a lába körül. Töltött magának még egy csésze kávét, abban a reményben, hogy a plusz koffein talán feldobja a hangulatát. De nem. A mogorva arc megmaradt.

Libby alapjában véve nem volt sem rosszkedvre, sem ingerültségre hajlamos alkat. Még a legkomorabb pillanatokban is talált valami pozitívumot. De a mai nap kivétel volt. És ha az elkövetkező tizenkét óra megint olyan lesz, mint amilyen tegnap volt, akkor egész héten nem fog mosolyogni, majd csak akkor, amikor túl lesz ezen az egészen. Ez pedig még négy nap mogorvaságot jelentett.

Friss szénát és tápot adott a nyusziknak, bebújt egy kitaposott, kopott papucscipőbe, a vállára vetette a táskáját, és megindult az ajtó felé. Aztán egy pillanatra még megállt, elővette a mobilját, és megnézte az e-mailjeit, az üzeneteit és a közösségimédia-fiókjait. Csöndes sóhajjal állapította meg, hogy a férfi utáni kutatásának még mindig nincs semmi eredménye.

Talán itt az ideje, hogy lemondjak rólad? – kérdezte magától, és bedobta a telefont a táskájába.

Libby hangulata teljes mélypontra süllyedt, és szöges ellentétben állt a huszonnégy órával korábbi kedvével, amikor is feszült izgalommal kelt. A szokásosnál korábbra állította az ébresztőórát, hogy legyen ideje futni egy kört a birminghami kanális partján húzódó hajóvontató ösvényen, amely az új életre keltett gyárak között kanyargott, majd hazatérve elfogyasztotta biogyümölcsből és zsírszegény joghurtból álló reggelijét. Aztán hajat mosott, kondicionálóval is bedörzsölte a fejét, és elővette a legdrágább kozmetikai szereit. Utána lehámozta a műanyag védőzsákot az egyik frissen tisztíttatott kosztümjéről. Öt ilyen kosztümje volt, a hét minden napjára egy, mert nagyon szeretett volna jó első benyomást kelteni az idegenekben, akikkel szorosan összezárva fogja tölteni a hetet.

Ám amint megérkezett a helyszínre, a lelkesedése perceken belül úgy lelappadt, mint egy kiszúrt lufi. A többiek barátságtalan pillantásaiból kiderült, hogy Libby jelenlétét puszta formaságnak tekintik, és sajnálják, hogy nincs beleszólásuk a szabályokba, és el kell tűrniük, hogy ott legyen. A megvetés azonban igen hamar kölcsönössé vált.

Bezárult a bejárati ajtó, és ahogy a lány kilépett, megérezte az arcán a kora reggeli nap melegét. Ezért az enyhe áprilisi

reggelért legalább hálásak lehetünk, gondolta. Felhajtotta a kosztümkabát ujját, és elindult.

Végigment a zárt lakópark közösen művelt kis kertjei között, kilépett a magas, fekete kovácsoltvas kapun, és a kanális melletti vontatóösvényen haladva megindult a távolban felderengő belváros felé. A látóhatárt pöttyöző felhőkarcolók közül még egy sem állt, amikor Libby kilenc évvel ezelőtt ideköltözött Northamptonból. Választott otthona annyira és olyan gyorsan megváltozott, hogy a lány gyakran úgy érezte, a modern világ villámgyorsan húz el mellette, ő meg csak áll, és nézi.

Ugyanez volt a helyzet a párkapcsolatokkal is. Sok barátnője és barátja mára vagy együtt élt valakivel, vagy meg is házasodott és családot alapított. Libby már nem is számolta, hány babaköszöntő bulin vett részt, vagy hogy a barátai hányszor kérdezték meg, hogy talált-e már valakit a volt vőlegénye, William helyett. Nem talált.

Megbocsátotta neki, hogy részegen csókolózott egy vonzó gyakornokkal a munkahelyén, ám hét hónappal később a tinédzser lány erősen dudorodó pocakkal állított be hozzájuk. Libby kirúgta Williamet a közös házból, és azóta sem hajlandó szóba állni vele. De az, hogy meggyűlölte, még nem akadályozta meg abban, hogy egy egész hétvégét végigbőgjön, amikor közös barátaiktól megtudta, hogy a férfi eljegyezte a lányt, és megszületett a kislánya.

Ő volt élete nagy szerelme, de ezt mások nem tudták, így senki sem értette, hogy miért maradt Libby szingli még két és fél évvel a szakításuk után is. Megfogadta, felhagy azzal, hogy folytonosan keresse a nagy Őt, vagy hogy a barátai életével

hasonlítgassa össze a sajátját. Elhatározta, hogy inkább ellenkezés nélkül elfogadja az egyedülálló, független nő szerepét. Ám a magányos estéken, a nyuszik és egy palack Pinot Grigio társaságában, gyakran bejelentkezett a társkereső weboldalakra, hogy megnézze, ki porosodik még a polcon. Volt, hogy a fotókat nézegette, máskor elidőzött a profilokkal is, indokot keresve arra, hogy miért ne álljon szóba a pasikkal. Ha valaki társalgást kezdeményezett, azzal udvariasan elbeszélgetett, de amint túlságosan kitartóvá vagy érdeklődővé vált, akkor ő vagy azonnal megszakított vele minden kapcsolatot, vagy blokkolta.

Aztán megjelent ő. De egy szempillantás alatt el is tűnt, olyan gyorsan, ahogy jött. Még most, hat hónap elteltével is naponta eszébe jutott az a férfi. Kíváncsi volt, vajon ő is szentel-e ennyi gondolatot neki.

Libby elhaladt egy vonóhálós uszály mellett, amelyen az önkormányzat néhány munkása kotróhálókat eresztett a vízbe, hogy összegyűjtsék a lesüllyedt szemetet és egyéb tárgyakat. Legtöbbször a városi közbringarendszer kerékpárjait húzták elő, amelyek járványszerűen elszaporodott fémpatkányok módján árasztották el a várost. Elvileg ez lett volna a megoldás az alacsonyabb bérkategóriában dolgozók számára, akik nem engedhették meg maguknak az egyre emelkedő gépjárműbiztosítási költségeket, vagy képtelenek voltak lecserélni elavuló autóikat az újgenerációs, elektromos, vezető nélküli kocsikra.

Viszont szinte semmiféle piaci szabályozás nem létezett, és ez azt jelentette, hogy a gyártók egymás alá vágtak az árakkal, és a kerékpárok elárasztották a piacot. Következésképp egyes

gyártók lehúzták a rolót, így a biciklikkel, ingyen és bérmentve, azt csináltak az emberek, amit csak akartak. Libby hat élénkszínű kerékpárt számolt meg fejcsóválva a vízből kiemelkedő acélvázas hálóban. A környezet egyre gyorsabban vált a lány szemében a gyűlöletes automata autókért folytatott verseny áldozatává.

Elhagyta a kanális csöndjét, és egy meredek téglalépcsőn megindult az utcaszint felé. Elhaladt a Birminghami Városi Egyetem területe mellett, ahol – nem túl lelkesítő banki jelzáloghitel-tanácsadó karrierjével felhagyva – egy hároméves mentálhigiénésápoló-képzésen vett részt. Új szakmája sokkal jobban illett hozzá, és már alig várta, hogy újra dolgozhasson, ha végre túl lesz ezen a héten.

Libby elhaladt a Monroe Street, egy hosszú, kanyargós utca mellett, amelynek mindkét oldalán kávézók, bisztrók, független kiskereskedők üzletei és butikok sorakoztak, de nem volt hajlandó odanézni. Régebben sokat járt ezen a környéken. De már két éve múlt, hogy utoljára bemerészkedett ebbe az utcába. Az eset minden másodpercére úgy emlékezett, mintha csak tegnap történt volna.

Libby életében három olyan élmény volt, amelyet legszívesebben örökre elfelejtett volna. És azok közül ez volt az egyik.

7. fejezet

blabber-box!

Felkapott posztok száma: 534

Mi történt a hírfolyamommal?

2 perce

BeastWithin: Tudja valaki, hogy miért jön fel állandóan a Facebookon egy élő felvétel valami ürgéről, aki a kocsijában ül? Úgy néz ki, mint aki nagyon beszart!

MySoreSmile: Én is látom, meg egy terhes nőt is. Ez valami hirdetés?

Wonderland: Nem hiszem. Már vagy tíz perce megy.

Akár esett, akár fújt, Libby mindig gyalog tette meg a munkahelyéig a huszonöt perces utat. Csak nagy ritkán, például ha a meteorológusok különösen rossz időt jósoltak, volt hajlandó taxit hívni. És még akkor is csak olyan céget választott, amely sofőrt is biztosított. De ahogy az olcsóbb, teljesen autonóm járművek használata általánossá vált, a sofőr vezette taxik üzemeltetése költségesnek bizonyult, és egyre kevesebb volt belőlük.

Libby nagy bosszúságára a vezető nélküli autókat népszerűsítő propaganda minden korábbinál agresszívebbé vált. Az adókedvezmények, az ingyenes akkumulátortöltés és a

drasztikusan csökkentett biztosítási díjak már a kampány első évében is az autósok nyolcvan százalékát ösztönözte arra, hogy átálljanak a vezető nélküli kocsik használatára. A kitűzött célt a megjósoltnál sokkal gyorsabban sikerült elérni. Libbyt viszont nem lehetett meggyőzni. Szó sem lehetett róla, hogy az életét robotokra bízza, mert tudta, hogy micsoda károkat képesek okozni. Most pedig magában átkozódva nézte, hogy egy egész gépjárműparkra való üres, önjáró autókból álló flotta halad el mellette. A kocsikon rikító, kivilágított reklámok virítottak. Minél hamarabb szabályozzák ezt a robotautó-spamet, annál jobb, gondolta Libby.

Egyenletes tempóban haladt Birmingham központja felé, amikor egy női hang hasított a levegőbe:

– Szia, Libs! – harsogta Nia karibi fűszerezésű középangliai akcentusával, ami bárhol azonnal felismerhetővé tette. Libby megfordult, hogy üdvözölje barátnőjét, aki egyben kolléganője is volt. – Csoda, hogy nem vered be az orrod a járdába, amilyen elkeseredett képet vágsz – nevetett Nia. – Mi a baj? Ennyire rossz a tanfolyam?

– Nem valami híres – felelte Libby, de nem részletezte tovább.

– Mit is tanulsz most? Elfelejtettem.

– Betegekkel kapcsolatos titoktartási kötelezettség és adatvédelem.

– Akkor azért nyúlt meg így a képed! Pokolian unalmasan hangzik.

Libby utálta, hogy hazudnia kell, hogy miért nem jár dolgozni, főleg ha egy barátját kellett becsapnia. De jogilag – ahogyan az a negyvenoldalas, minden részletre kitérő

nyomtatványban is állt, amit előző nap alá kellett írnia – nem volt más választása. Egyedül Libby, és a kórház – Libby és Nia munkahelye – személyzeti osztályán dolgozók tudtak róla, hogy valójában hol van, és mit csinál.

– Mesélj el mindent a buszon!

Libby az átellenben parkoló hosszú fehér járműre bámult, amelynek mindkét oldala reklámfilmeket vetített. A busz egyenesen a kórház főbejáratánál tenné le őket, de Libby máshová tartott, ezért kifogást keresett.

– Azóta nem használtam tömegközlekedési eszközt, amióta a sofőröket lecserélték számítógépekre – mondta. – Abból csak baj lehet, ha emberek tucatjainak az életét a mesterséges intelligenciára bízzák.

– Úgy beszélsz, mint valami dinoszaurusz a sötét középkorból!

Libby nagy nehezen megállta, hogy rámutasson, a dinoszauruszok nem a sötét középkorban éltek, és csak bólintott.

– Igen, és akkor látsz engem egy ilyen vezető nélküli járgányban, amikor a saját temetésemre visznek.

– Ha olcsó, és eljutok vele oda, ahová kell, akkor felőlem aztán görkoris egyszarvúak is húzhatják, nem érdekel! – nevetett nagyot Nia. – Különben is, elkések, ha nem indulok. Akkor hétfőn együtt ebédelünk? Addigra végzel a tanfolyammal?

– Mindenképpen.

– Helyes, mert most te leszel a soros, hogy fizess! – tette hozzá Nia, majd lelépett a járdáról az útra.

– Vigyázz! – kiáltotta Libby, és megragadta Nia karját, majd elrántotta egy közeledő autó útjából.

– Ezek az elektromos nyavalyák olyan átkozottul csöndesek, nem igaz? Ez a halálom!

– Mindannyiunknak a halála – mondta erre Libby, miközben Nia, ezúttal minden baj nélkül, átkelt.

Megvárta, amíg barátnője busza végigment az úton, és lekanyarodott, aztán ő maga is elindult, de az ellenkező irányba. Még egyszer megnézte a telefonját, hogy van-e valami friss hír *róla*. De most sem volt semmi.

Libby Niával és egy baráti társasággal Manchesterbe utazott egy hétvégére, és akkor ismerkedett meg *vele*. A barátnők csapata a kocsma hátsó traktusában berendezett karaoketerem felé sodródott, amikor meglátta a férfit.

A lányok együtt léptek a színpadra, körbeálltak két mikrofont és előadták Libby választását, Michael Jackson *Man in the Mirror* című számát. Mivel ez a dal több mint öt percig tart, a többiek egy idő után elvesztették az érdeklődésüket, így Libby egyedül fejezte be az éneklést.

És a lánynak akkor tűnt fel. Találkozott a tekintetük, és a fickó pimasz, ferde vigyort küldött felé a zsúfolt, zajos helyiségen keresztül. Nem ő volt a legjóképűbb a fiatalemberek csoportjában, akikkel együtt ácsorgott, nem az ő válla volt a legszélesebb, és nem ő volt a legmagasabb. Valahogy úgy húzódott meg a közelükben, mintha kissé szégyellte volna éretlen, handabandázó viselkedésüket. A lányhoz hasonlóan ő is Michael Jackson-rajongó lehetett, és Libbyvel együtt mímelte az éneklést. A dal minden egyes sikkantásának, kiáltásának és nyögésének a helyét is tökéletesen ismerte.

– Az a srác le sem tudja venni rólad a szemét – biztatta Nia, amikor Libby végre elhagyta a színpadot. – Eredj! Ismerkedj meg vele.

Libby már tiltakozásra nyitotta a száját, mint mindig, amikor a barátnői flörtölésre bátorították. William áruló viselkedésének emléke még mindig elég friss volt ahhoz, hogy bármikor a felszínre törjön. Ezúttal azonban Libby visszalökte Williamet abba a rekeszbe, ahonnan jött, és rázárta az ajtót. Mert most az egyszer érdekelte a dolog. Miután felhajtotta gin-tonikját, hogy egy kis kurázsit merítsen belőle, odament a férfihoz.

– Szia – kezdte kissé izgulva, és kézfogásra nyújtotta a kezét.

– Milyen hivatalos vagy! – évődött a pasas, de azért elfogadta. – Hogy hívnak?

– Libbynek.

– Én… – de nem hallotta a férfi válaszát, mert a DJ mikrofonja épp akkor erősen begerjedt. Meg akarta kérni, hogy ismételje meg a nevét, de ugyanabban a pillanatban ő is megszólalt. – Szóval Michael Jackson-rajongó vagy?

– A tesóm és én az ő zenéjén nőttünk fel. Anyám állandóan hallgatta.

– Nálunk apám volt a rajongója. Kis koromban jegyet vett a londoni koncertjére, de akkor volt, hogy Jacko meghalt, így persze az egészből nem lett semmi.

– Anya ugyanígy volt! A jegyek még mindig megvannak, bekereteztette őket, és kitette a fürdőszoba falára.

Libby rámosolygott a férfira, és máris érzett egy kis kellemes bizsergést a gyomrában.

– Idevalósi vagy? – kérdezte a fickó.

– Nem. Birminghamből jöttünk fel egy kis csajos hétvégére – mutatott hat barátnője felé, de mindjárt meg is bánta, amikor azok egyből látványosan elkezdtek csókokat dobálni a pasi irányába. De ő viszonozta a gesztust, és ez tetszett Libbynek.

– Meghívhatlak egy italra? – kérdezte a férfit, és ő elfogadta.

Miközben a bár felé vették az irányt, úgy érezték, mintha a kocsma kiürült volna körülöttük, mert csak egymást látták és hallották; a táncoló, részeg testeket és hangokat, a helyiséget betöltő tánczene dübörgő ritmusát nem. Libby gondozói munkájáról mesélt, a férfi meg elmondta, hogy az autóiparban dolgozott, mindaddig, míg a sofőr nélküli autóforradalom feleslegessé nem tette a szerepét. Az automata kocsik iránti ellenszenvük kölcsönösnek tűnt, de Libby nem akarta elrontani az estét azzal, hogy elmesélje, miért is nem rajong e járművekért.

Nagyra értékelte, hogy a férfi legalább annyi kérdést tett fel neki, amennyit ő kérdezett tőle, és a szeméből olyan melegség áradt, ami szinte ellenállhatatlan vágyat keltett, hogy egészen elmerüljön benne, és mindent megtudjon róla. Amikor nevetett, gödröcskék jelentek meg az arcán, és a falak, amelyekkel Libby körülvette magát a két év alatt, amióta William elhagyta, gyors omlásnak indultak. Sosem érezte még ennyire erősen senkivel sem, hogy semmi másra nem képes gondolni, csak arra, hogy ott helyben megcsókolja. De uralkodott magán.

– Kimenjünk, és keressünk egy kicsit csöndesebb helyet? – kérdezte a férfi, és ő beleegyezett.

A sörkertet derengő fénnyel vonták be a világító vezetékek és elektromos lámpások, és ettől az égnek a kert fölé boruló

darabja is egyfajta krémfehér ragyogást kapott. Három fa ágait LED tündérfénnyel vonták be, és a hangszórókból a hangulathoz illő, baleári beat szólt. Az egyik asztaltól épp akkor álltak fel a vendégek, amikor ők odaértek, így elfoglalták, egy pincérnő pedig frissen meggyújtott gyertyát tett a közöttük álló kis virágcserépbe.

Egy percig csak némán ültek, és nézték egymást. Mindketten jól érezték magukat, nem zavarta őket a csönd.

– Valószínűleg az alkohol beszél belőlem – kezdte végül Libby –, de úgy érzem, mintha már régóta ismernélek, és nem csak két órája.

– Én ugyanígy vagyok – válaszolta a férfi. – De nem hiszem, hogy a szesztől van.

Megemelte a kezét, hogy a poharáért nyúljon. Közben a kisujja mintegy véletlenül súrolta Libbyét, de már mozdult is tovább. Libby erre közelebb csúsztatta a kezét, hogy ismét összeérjenek az ujjaik.

Eltelt egy óra, sokat beszélgettek, de végül Libby már képtelen volt tovább tartóztatni magát. Áthajolt a fából készült sörasztalon, a férfi karjára tette a kezét, és addig közelítette a száját a szája felé, amíg el nem érte. Az első csók. A szerelmesek közötti első csók volt, ugyanakkor két olyan ember csókja, akik kívülről-belülről ismerték egymást. Libby azt akarta, hogy soha ne érjen véget.

De ekkor valaki megrángatta a ruhaujját.

– Libs, ne haragudj, de muszáj jönnöd – mondta Nia sürgetően.

– Mi van? – csattant fel Libby.

– Annyira sajnálom – mormolta a lány Libby újdonsült barátja felé. – Cerys leesett a vécétartályról.

– Leesett? De hát mit csinált rajta?

– Túl sok vodka-narancsot ivott, felmászott rá, és táncolni kezdett, de megcsúszott és arccal a padlóra esett. Totál kiütötte magát. Kihívtuk a mentőket.

– A francba! – átkozódott Libby, majd a férfi felé fordult, akinek még mindig nem tudta a nevét. – Mindjárt jövök – mondta reménykedő mosollyal, ahogy felállt a padról. – Kérlek, ne menj el!

A női mosdóban világossá vált, hogy Cerys sérülése több volt, mint egyszerű felszíni seb. Amikor Libby a barátnőjét szállító hordágy mellett lépkedett kifelé a mentőkocsihoz, visszafordult, hogy még egyszer utoljára ránézzen a férfira, de a többi iszogató vendég eltakarta a hátsó helyiségbe vezető nyitott ajtót, és nem tudta kivenni az alakját.

Azóta hat hosszú hónap telt el, és Libby még mindig nem tudta kitörölni az idegent az elméjéből. Egyszer még azt is megtette, hogy a John Lewis áruházban bejárta az egész illatszeres részleget, a különféle kölniket és arcszeszeket kis reklámkártyákra spriccelte, majd megszagolta, hogy megpróbálja azonosítani azt az illatot, amit akkor érzett a férfin.

Közben átkozta magát, amiért nem kérte, hogy ismételje meg a nevét, mert így az online kutatás herkulesi feladattá vált. Órákat töltött azzal, hogy az interneten kereste és számos közösségi médián közzétette a személyleírását. Még az e-mail-címét is megadta, hogy elérjék, ha valaki felismerné. Egy maroknyi tréfamester válaszától eltekintve nem kapott semmi egyéb üzenetet.

Kétszer is megtette a közel százötven kilométeres utat, és elment a manchesteri bárba, esélyt adva annak, hogy a férfi hátha törzsvendég, és véletlenül épp ott lesz. De annak ellenére, hogy órákat töltött egyedül az egyik bokszban, és figyelte a vendégeket, a fickó nem bukkant fel. A személyzet nem ismerte a személyleírás alapján, ő meg nem lájkolta a kocsma Facebook-oldalát. A taxisok név hiányában nem tudtak rákeresni a nyilvántartásukban, és a LinkedIn egykori autógyártókra vonatkozó adatbázisa sem hozott fel egyetlen használható fotót sem. Az utolsó mentsvára, egy médium, szintén nem segített, ahogy az várható is volt.

A szíve mélyén Libby tudta, itt az ideje, hogy beismerje a vereséget. Sosem fogja megtalálni a névtelen férfit. Már azon tűnődött, hogy vajon mélyen legbelül, nem ürügyként használja-e ezt az Odüsszeiát, hogy ne kelljen visszatérnie a társkereséshez. Talán ez volt a tökéletes kapcsolat: ha nem találja meg, akkor sosem kerülhetnek igazán közel egymáshoz, következésképp a pasas nem is hagyhatja cserben. Belőle aztán sosem lesz egy újabb William!

Libby észre sem vette, és megérkezett. Egy pillanatig tétovázott, közben csak bámulta a forgalmas út szemközti oldalán álló, kétszáz éves épületet. A birminghami városháza erősen elütött modern környezetétől. A római stílusú régi épület mészkőből és fehéresszürke téglából készült, nyeregtetejét több tucatnyi oszlop tartotta. Lenyűgöző volt, de Libby rettegett attól, hogy az egész napot odabent kell töltenie.

8. fejezet

HowThingsOperate.com

Az autonóm járművek öt szintje:

0. szint: Mindent a sofőr irányít.

1. szint: A kocsi magától tartja a sávot, tempomattal rendelkezik.

2. szint: Önálló parkolás és öngyorsulás képessége.

3. szint: A technológiájának köszönhetően bizonyos körülmények között vezető nélkül is képes közlekedni.

4. szint: A jármű képes kormányozni, gyorsulni, sávot váltani, indexelni, és bizonyos földrajzi határokon belül a különféle közúti eseményekre is reagál. A sofőr bármikor átveheti az irányítását.

5. szint: A jármű teljes mértékben önállóan működik. Minden feladatot ellát, és nincs szüksége emberi felügyeletre. Fék és kormány nincs beépítve.

Libby átvonszolta magát a nagy járólapokkal fedett területen, és az üveg tolóajtón keresztül belépett az előcsarnokba. Friss sütemény- és kávéillat csapta meg az orrát, úgyhogy vett egy csokis párnát meg egy banánt a kávézóban.

Nem szállt be a liftbe, hanem még azzal is megpróbálta késleltetni az elkerülhetetlent, hogy gyalog ment fel az öt lépcsősoron. Aztán megállt egy tömör, kétszárnyú tölgyfa ajtó előtt, amelynek a zsanérjai olyan szélesek voltak, mint egy–egy evezőlapát. Lesimította a szoknyáját, és megnyomta a jelzőgombot. Kigyúlt egy világoskék LED-panel.

– Ujjlenyomat-beolvasás – darálta egy női robothang, mire Libby a kamera elé tartotta a jobb kezét. – Hiteles – hagyta jóvá a hang, és az ajtók kinyíltak.

A szobában hat hivatalos külsejű személy várakozott, férfiak és nők. Néhányuk mobilhoz kapcsolt fülesbe beszélt, mások

számítógéppel dolgoztak, de Libby nem látta a képernyőt, így nem tudta, mivel foglalkoznak. Aztán megindult felé két tetőtől talpig feketébe öltözött biztonsági őr.

Mindkettőjüknek enyhén elszíneződött az egyik írisze, vagyis okosszemlencsét hordtak. *Miért van az, hogy manapság mindennek okosnak kell lennie?* – tűnődött Libby. Talán mégis Niának lesz igaza, és Libbynek jobb helye lett volna a sötét, noha dinoszauruszok nélküli középkorban. A biztonságiak egy asztalhoz kísérték.

– Tegye a holmiját ebbe a dobozba – mondta neki az egyik mogorván, és Libby engedelmesen bepakolta a táskáját, az óráját és a mobiltelefonját.

– Nem is tudom, mikor láttam ilyet utoljára – mondta a másik őr, és felvette Libby készülékét, hogy megmutassa a kollégájának.

Megpróbálta meghajlítani a merev foglalatot, és az majdnem megrepedt.

– Vigyázzon! – szólt rá Libby.

– Lefogadom, hogy maga még mindig készpénzt használ! – tette hozzá az őr. Miután átvilágították, a táskáját visszaadták, de a lány telefonját és az óráját az asztal alá, egy ezüstszínű fémszekrénybe tették. Az őr tenyeréhez fehér korongokat szíjaztak, és ezzel tetőtől talpig végigpásztázta a lány testét, hogy lássa, van-e nála hangrögzítő vagy valamilyen kommunikációs készülék. Miután nyugtázták, hogy nincs, a két férfi közül az alacsonyabbik kinyitott egy lezárt zacskót, és elővett belőle egy steril vattapálcát.

– Nyissa ki a száját! – mondta, és a lány nyelvéhez érintette a pálca vattás végét, amelyet ezután egy kis műanyag hengerbe

helyezett, ami akkora volt, mint egy toll kupakja. A férfi arca olyan közel került Libbyhez, hogy a lány meglátta a saját képét az okoslencsében. A kép valószínűleg a személyi igazolványából való volt, és biztos, hogy azzal együtt az ott található minden személyes adatához is hozzáfért az őr.

– Ide beszéljen! – és Libby szája elé tartott egy tabletet. – Neve?

– Libby Dixon – mondta a lány, mire a hangfelismerő képernyőn megjelent egy zöld pipa. – Ezt mindennap végig kell csinálnom? – kérdezte. – Nem hiszem, hogy a DNS-em vagy a hangom sokat változna a következő huszonnégy órában.

– A szabály az szabály – felelte a férfi, és megindult vele egy másik súlyos ajtó felé. Beütött egy kódot, beszkennelte a szemét, az ajtó kitárult, és láthatóvá vált egy tágas terem. Odabent két férfi és két nő állt az egyik sarokban, a boltíves, opálos üvegű ablakok mellett, amelyeken keresztül nem lehetett se ki-, se belátni. Libbynek háttal álltak, és csak a fejüket fordították az ajtó felé, amikor meghallották, hogy kinyílt.

– Jó napot! – köszönt Libby, és tétován belemosolygott a levegőbe. A kis társaság tagjai odabiccentettek neki, de nem szóltak hozzá, folytatták a beszélgetést. Pontosan ugyanolyan barátságtalan, steril volt minden, mint előző nap. A terem közepén négy nagy faasztalt helyeztek el félkör alakban. Egy nagy fal felé fordultak, amelyen Libby épp csak ki tudta venni a tizenkét tévéképernyő halvány körvonalát. Ezek közül az egyik sokkal nagyobb volt, mint a többi. Mindegyik sarkában az „offline” szó állt. A terem falán körben, vállmagasságig érő mahagóni falburkolat futott végig.

Libbytől balra még három asztal állt, ahol két férfi ült csöndben. Okosszemüveget viseltek és csak egy-egy tablet meg az asztal füstüveg lapjára vetített virtuális billentyűzet volt előttük. Most, hogy a telefonok és a táblagépek ugyanolyan paraméterekkel rendelkeztek, mint az asztali számítógépek és a laptopok, Libby már az idejére sem emlékezett, hogy mikor látott utoljára asztali gépet vagy laptopot.

Az egyik férfi egy gyorsíró volt, és az volt a feladata, hogy a tárgyalás során minden elhangzott szót feljegyezzen, onnantól fogva, hogy az ülés megkezdődik. A másik férfi dolga volt, hogy a különböző vizuális anyagokat a falra vetítse. Tegnap egyikük sem szólt pár szónál többet.

Libby nem nagyon tudta, mit kezdjen magával, amíg az óra el nem üti a kilencet, így hát elővette a csokis párnát, letört belőle egy darabot és rágcsálni kezdte.

– Itt nem szabad enni – szipogott megvetően egy skót akcentussal beszélő nő. Sötétkék kockás gyapjúszoknyát és hozzá illő kosztümkabátot viselt. Libby érezte, hogy az arca elvörösödik, mintha iskolás gyerek lenne, és egy tanár szidta volna meg. A sütit zacskóstól kidobta a rozsdamentes fémből készült kukába.

– Abba csak papírt szabad dobni – mondta a nő.

Libby hiába keresett másik szemetest, nem volt. Így aztán benyúlt a kukába, kivette belőle a zacskót, és visszatette a táskájába. Ekkor zöld fény villant fel a falon.

– Kezdhetjük? – szólalt meg egy hang, mire az egyik férfi megfordult. Pár pillanatig bizalmatlanul méregette Libbyt, de ezt megpróbálta egy álnok mosollyal leplezni. Alkalmi televíziós szerepléseinek köszönhetően Jack Larsson

parlamenti képviselő és kabinetminiszter arca volt Libby számára az egyetlen ismerős a jelenlévőké közül. A férfi megindult az asztalok felé, és közben szórakozottan fütyörészte egy régi szám nyitótaktusait, amelyben Libby felismerte a *Feeling Good* című slágert. Figyelembe véve, hogy milyen komoly ügyben gyűltek itt össze, a dal nem tűnt a legmegfelelőbb választásnak.

Míg a többiek elindultak az asztalokhoz, Libby tétovázva álldogált, és megvárta, amíg mindannyian leülnek, majd csak aztán húzott ki magának egy széket. Előző nap a kockás kosztümös nő kurtán-furcsán lehordta, amiért olyan helyet választott, amelyet állítólag nem neki szántak. Libby így a kijárattól (amelyen keresztül majd csak a nap végén távozhat) legmesszebb eső széket kapta.

Jack Larssont leszámítva fogalma sem volt, hogy a többieket hogy hívják. Az egyik biztonsági őr előre figyelmeztette, hogy bármilyen személyes jellegű kérdés szigorúan tilos, még társai keresztneve felől sem érdeklődhet. Ugyanakkor neki adtak egy ezüstszínű kitűzőt, amelybe fekete nagybetűkkel bevésve ott állt a neve: Miss Dixon.

A felvételek kivetítéséért felelős férfi egy fekete fém aktatáskát helyezett Jack elé, majd egy elektronikus billentyűzet segítségével begépelt egy kódot, mire a táska zárja felpattant. Kivett belőle öt elektronikus tabletszerű készüléket – más nem is volt a táskában –, és kiosztotta őket a jelenlévők között.

Libbyt utoljára hagyta.

– Kezdjék el a jegyzőkönyvet! – adta ki Jack az utasítást.

– Feljegyzés indul – mondta a gyorsíró, és Libbyhez, épp csak hallhatóan, eljutott az üvegbillentyűzeten finoman kopogó ujjainak a hangja.

– Hölgyeim és uraim, mára már mindannyian tudjuk, mi a munkamenet – folytatta Jack. – De a közúti közlekedési törvény vezető nélküli járművekre vonatkozó rendelkezése értelmében kötelességem emlékeztetni önöket, hogy ezennel megnyitom a gépjárművizsgálati eljárás esküdtszékének háromezer-egyszázhuszonegyedik ülését. Az ülés célja, hogy megvizsgáljuk bizonyos balesetben résztvevő autók fekete dobozának az adatait, és megállapítsuk, hogy ki milyen mértékben volt felelős az adott balesetért. Ma önökre hárul annak a felelőssége, hogy eldöntsék, a vezető nélküli járművek halálos kimenetelű balesetei során életüket vesztők büntetendő vagy büntethető emberölés áldozatai lettek-e. Vagy az ember, vagy a jármű hibázott, de hogy melyik, azt önök fogják eldönteni.

Libby tudta, hogy ezután mi következik, és nagyon utálta, hogy kénytelen volt részt venni benne.

9. fejezet

inquestJD.co.uk

Rólunk | Súgó és tanácsadás | Kampányok | Támogatás | Család

Súgó és tanácsadás > Szolgáltatásaink

AMENNYIBEN GÉPJÁRMŰVIZSGÁLATI ELJÁRÁS ESKÜDTSZÉKÉBE RENDELTÉK BE, A KÖVETKEZŐKET ÉRDEMES TUDNIA:

1. Az esküdtszék négy, a kormány által kijelölt személyből áll, köztük egy parlamenti képviselőből, valamint az Általános Orvosi Kamara, a Jogszolgáltatási Felügyelő Bizottság és a Vallási Pluralisták egy-egy képviselőjéből. Ez utóbbi szervezet vallási vezetőkből áll, és az a feladata, hogy képviseletet biztosítson a Nagy-Britanniában gyakorolt minden nagyobb vallás követőinek.

2. Az esküdtszék ötödik tagját véletlenszerűen választják ki az ország polgárai közül, aki öt napig szolgál e tisztségben. A szolgálat kötelező, és a vizsgálat bizalmas voltára való tekintettel teljes titoktartással jár.

3. Az esküdtszék havonta egyszer egy hétre ül össze az ország különböző pontjain, és a vizsgálat során megállapítja, hogy mi okozta az adott, halálos kimenetelű közlekedési balesetet.

4. Minden esküdtet és az eljárásban részt vevő személyzet minden tagját védi a nyilvántartásokra vonatkozó szigorú adatvédelmi szabályzat, hogy az eljárás egész ideje alatt megőrizhessék semlegességüket, és ne befolyásolja őket a döntésükkel kapcsolatos következményekkel járó, esetleges kockázatoktól való félelem.

Libby gyors pillantást vetett esküdttársaira, miközben az elnök, Jack Larsson folytatta a kötelező szabályok és előírások felolvasását.

A lányt igencsak meglepte előző nap, hogy a közlekedési minisztérium feje is megjelent köztük. Kezdetben még kedves embernek találta. Ő volt az egyetlen, aki odament hozzá, bemutatkozott, kezet fogott vele, és kávéval kínálta. Annak ellenére, hogy a hatvanas évei táján járhatott, zömök testalkata és borotvált feje parancsoló külsőt kölcsönzött neki. Feltűnően

nagy orra és vastag ajka volt, mogyoróbarna szemének határozott tekintete olyan könnyedén hasított bele mindenkibe, aki valamiféle akadályt gördített elé, mint a forró kés a vajba. Barnasága arról árulkodott, hogy gyakran nyaral külföldön.

Előző nap Libby túlságosan szenvedett az önbizalomhiánytól ahhoz, hogy alaposabban megnézze magának az esküdttársait. De most, ahogy Jack beszélt, megragadta az alkalmat, hogy felmérje őket. A kockás kosztümöt viselő skót nőt jó negyvenesnek saccolta. A nő láthatóan nem figyelt a beszédre, minden bizonnyal már ezerszer hallotta, és inkább a tabletjén böngészte a netet. Libby felfigyelt rá, hogy valahányszor közelebb hajolt a tablethez, a nő keret nélküli szemüvege az orra hegyére csúszott, mire határozott mozdulattal a helyére tolta.

Mellette egy jóképű, fiatalabb férfi foglalt helyet, az Általános Orvosi Kamara képviseletében. Olívazöld, méretre szabott tweed zakója alatt ropogósra vasalt fehér ing világított, ezüst mandzsettagombjai tablettaformájúak voltak. Kifejezésteli szeme ugyanolyan csokoládébarna színű volt, mint a haja, és az arcát borító borosta. Libbyvel egyáltalán nem foglalkozott, és a lány eddig még egyszer sem látta mosolyogni. Ha nem pont itt vannak, talán még vonzónak is találta volna.

Az utolsó asztal végén egy molett nő ült. Sűrű, vörös haja volt, szinte semmi sminket nem viselt, fakó, formátlan öltözékét otromba, fekete karóra egészítette ki. Ám az arca lágyabb vonású volt, mint a kockás kosztümös nőé. Egyik orrlyukából kilógott egy magányos, hosszú szőrszál – Libbynek minden önuralmára szüksége volt, hogy ne hajoljon oda hozzá és tépje ki. A nő kosztümkabátjának hajtókájára piros fonállal a

„VP” betűket hímezték, jelezve, hogy a vallási pluralizmus mozgalmához tartozik.[2]

Utána következett Libby. Kötelező szolgálata azzal kezdődött, hogy egyik reggel egy fényvisszaverő mellényt viselő fiatal futár egy bélelt borítékot nyomott a kezébe, amikor épp munkába indult. A fiú aztán felpattant a biciklijére, és sietve elpedálozott, mielőtt Libby kinyithatta és elolvashatta volna a levélben foglaltakat, és visszadobhatta volna neki a paksamétát.

Libby először azt hitte, hogy valaki tréfát űz vele, hogy pont őt – egy olyan embert, aki mélységes gyűlölettel viseltetik minden vezető nélküli jármű iránt – választották ki. Egyszer még egy húszezer fős tüntetésen is részt vett: a tömeg a Downing Streetre vonult, hogy hangot adjon az ötös szintű autókkal szembeni aggályainak. Ezért aztán úgy képzelte, hogy ha kiderül, mennyire elfogult, az esküdti szolgálatra szóló beidézést sietve visszavonják. De nem ez történt. És mivel az ismerősei között senki sem akadt, aki hasonló szerepet töltött volna be – már amennyire a lány tudta –, Libby az interneten nézett utána, hogy más résztvevők mit meséltek a szolgálatról. Ám csak kevés információ állt rendelkezésre.

A főbb internetszolgáltatók mindegyikét hivatalos rendeletben utasították, hogy távolítsanak el és blokkoljanak minden indulatos bejegyzést, amely bármiféle beszámolót vagy spekulációt tartalmaz arról, hogy mit is jelent a járművizsgálattal kapcsolatos esküdtszéki feladatok ellátása.

Utolsó lehetőségként megnézte a Gépjárművizsgálati Esküdtszék honlapját, ahol talált egy ötperces filmet, de az a kormánypropagandán kívül semmi egyebet nem tartalmazott. Mivel azok, akik erősen ellenezték, hogy a mesterséges

intelligencia korlátlan uralmat kapott a járművek fölött, nagy nyomást gyakoroltak a kormányra, a kabinet létrehozta a gépjárművizsgálati esküdtszéket. A közúti kamerák és a járművek fekete dobozának adatai alapján ez az esküdtszék dönti el, hogy a halálos kimenetelű baleset okozója a jármű mesterséges intelligenciája vagy az áldozat volt-e. Amennyiben az előbbi, a gyártók és a biztosítók közösen elégítik ki a kártérítési igényeket. Ilyen esetben a szoftver megfelelő és költséges átprogramozása is szükséges annak érdekében, hogy a hiba ne ismétlődjön meg.

De Libby tudta, hogy a vizsgálatok során milyen ritkán vádolták az MI-t, amelyet gyakorlatilag tévedhetetlennek tartottak. Számos dühös gyászoló család tiltakozását olvasta, akiket mélyen elkeserített, hogy az adott halálos balesetért egyértelműen a szeretteiket, a baleset áldozatát tették felelőssé. A halottak rokonainak nem volt fellebbezési joguk, és ennek eredményeként előfordult, hogy sok közeli hozzátartozó nemcsak a fő kenyérkeresőjét veszítette el, hanem az otthonát is.

Azt is titokban tartották, hogy az esküdtszék hogyan hozta meg az ítéletet. Autonóm szerv volt, és nem kellett megindokolnia a döntéseit. Libby világéletében a teljes átláthatóság mellett kiálló ember volt, ezért a folyamat e részét is aggasztónak találta.

Ahogy esküdtszéki szereplésének első napja közeledett, a lány megfogadta, hogy ötnapos szolgálata alatt igenis vállalja, hogy a kisebbséget képviseli, a szóvivője lesz, és ahol azt helyesnek látja, megkérdőjelezi a döntéseket.

De a tárgyalóteremben hamar kiderült, hogy itt a legjobb szándékait is meghiúsítják. Valahányszor kifejtette az álláspontját, a kezdetben barátságos Jack lekezelővé vált, Libby véleményét lenézte, és olyan finom passzív-agresszív módon sugallta a lánynak, hogy vonuljon vissza, hogy már abban sem volt biztos, nem csak képzelte-e az egészet. Végül – rettentő nagy szégyenére – legyőzöttségében megpróbált szinte eltűnni a székében. A való világban nem habozott volna kiállni magáért vagy a pácienseiért. De a tárgyalóterem nem a való világot képezte le. Ez egy zártkörű klub volt, és neki csak vendégbelépőt adtak. Libby hirtelen arra lett figyelmes, hogy minden szem rászegeződik.

– Miss Dixon, máris untatjuk? – mosolygott rá Jack. – Megismételjek valamit, amit az előbb mondtam? – kérdezte.

– Nem! Kérem, folytassa – suttogta kiszáradt torokkal.

– Igazán nagylelkű – mondta erre a kockás kosztümös nő.

– Nos, remélhetőleg vendégünk figyelme a továbbiakban már nem lanyhul, így hát kezdhetjük – vette vissza a szót Jack Libbyre kacsintva. – És kérem, készüljenek fel, hogy aminek most tanúi leszünk, különösen szemléletes részleteket tartalmaz.

Libbynek úgy tűnt, mintha Jack kifejezetten örömtől csillogó szemmel rendelte volna el a felvétel indítását.

10. fejezet

JUDE HARRISON

Jude bénultan ült a kocsiban, fejét két kezébe fogta, leesett állal, tátott szájjal meredt előre. Tehetetlenül nézte, ahogy a monitoron lévő GPS-térképen megjelenik az új útvonal, amelyet ő már nem tud megváltoztatni. Két óra huszonöt perc múlva megérkezik egy skóciai címre.

A fejében újra lejátszotta a néhány pillanattal korábban hallott bejelentést, miszerint valaki más irányítja az autóját. És ha a hangnak hinni lehetett, akkor hamarosan meghal. Megérintette az ajtónyitó gombot, de az nem működött. Előrehajolt és megpróbálta a másik ajtót is, de azzal sem ért el semmit.

– Oké, megfogtál – mondta fennhangon. – Akárki is vagy, kiszórakozhattad magad. Visszakaphatom a kocsimat?

De a válaszra hiába várt. És az autó továbbra is olyan irányba tartott, amelyet nem Jude választott.

– Gondolkodj, gondolkodj! – mormolta magában, ahogy egyik ikon után a másikra koppintott a műszerfal képernyőjén, arra törekedve, hogy valahogy visszaszerezze a jármű fölötti uralmat, és megváltoztassa a célállomást és az útirányt. De bármit is érintett meg a képernyőn, semmi sem változott.

– Autó, csatlakozz az internethez! – parancsolta, reménykedve abban, hogy a jármű operációs rendszere lehetővé teszi számára, hogy megnyissa a felhasználói kézikönyvet, és annak segítségével felülírja a navigációs rendszert.

– Offline állapot – válaszolt a rendszer.

– Nem! – parancsolta Jude. – Csatlakozz a nethez!

– Offline állapot – ismételte meg az autó.

Jude fejben végigfutotta a parancs más lehetséges megfogalmazásait, remélve, hogy valami talán működni fog.

– Rendszer felülírása – próbálkozott újra. – Húzódj le! Add át a sofőrnek az irányítást! Nyisd meg a használati útmutatót!

A kocsi egyikre sem reagált.

– Tedd, amit mondok, baszd meg! – kiáltotta végül elkeseredetten. Rövid csönd után az operációs rendszer végre válaszolt.

– Nem.

Jude erre tétován elhallgatott. Sosem hallotta, hogy a kocsi ezt a szót használta volna. Általában az történt, hogyha a jármű nem tudott teljesíteni egy parancsot, akkor a programozása szerint udvariasan azt mondta: „Elnézést kérek, de a kérés jelenleg nem teljesíthető.” Majd elmagyarázta, hogy miért nem. Jude még sosem tapasztalt ilyen kategorikus ellenkezést.

Előkapott egy fülhallgatót és bedugta a fülébe, hogy elindítson egy telefonhívást.

– Tárcsázd a segélyszolgálatot! – parancsolta.

– Nem – felelte újra az operációs rendszer.

Jude tudta, hogy valahányszor beszállt az autóba, a telefonja automatikusan bejelentkezett a jármű wifi hálózatába. Addig

kotorászott, amíg a kesztyűtartóban meg nem találta a fülhallgatóhoz tartozó készüléket. Kitalált egy módszert, hogy kikapcsolja a wifit, és rávegye a telefont, hogy keressen egy 5G-s jelet. Ez sikerült is, de amint a képernyőn megjelent a csatlakozás kis szimbóluma, abban a pillanatban el is tűnt.

Jelzavarás – jelent meg a felirat. Jude mély lélegzetet vett, és megpróbált kintről segítséget hívni, de a kocsi ablakai továbbra is átláthatatlanok maradtak.

Hirtelen életre keltek a hangszórók, és ez olyan váratlanul érte, hogy összerezzent. A hang ezúttal egy nőé volt.

– Kérem, engedjen el minket! – zokogta a nő. – Én sosem ártottam magának!

– Halló? Ki beszél? – kérdezte Jude puhatolózva.

– Ki… maga? – kérdezett vissza a nő hasonlóan bizonytalanul.

– Jude… Jude Harrison – felelte a férfi. – Valami van a kocsimmal.

– A nevem Claire Arden, egy Skepter AR5-ben ülök, a rendszáma FGY778. Munkába mentem, amikor az autóm irányt változtatott, és egy hang azt mondta, hogy meg fogok halni. A telefonom nem működik. Tud küldeni valakit, aki segítene?

– Bárcsak megtehetném, de én is ugyanabban a cipőben járok, mint maga! – felelte Jude. – Be vagyok zárva a kocsimba, és nem tudok kiszállni.

– Nem értem… – kesergett erre a nő. – Ben azt mondta, hogy a teljes szervizre és vészhelyzeti felkészültségre vonatkozó csomagot vette meg. Maga nem az ügyfélszolgálatos?

– Sajnálom, de nem – mondta Jude. – Amit csak tudtam, megpróbáltam, de én sem tudom rávenni az autómat, hogy

megálljon.

– De miért… mi történik? – dadogta a nő. – Mit akarnak tőlem? Pénzt? Nem sok pénzem van, de talán sikerül szereznem valamennyit.

– Nem mondta valaki magának, hogy meghekkelték a kocsiját? – kérdezte Jude.

– De igen.

– És pénzt követeltek?

– Nem. Csak annyit mondtak, hogy két és fél óra múlva meg fogok halni.

A nő hangja elcsuklott, és Jude hallotta, hogy megint sír.

– Nekem is ugyanezt mondták.

– Ki fog segíteni nekünk?

– Fogalmam sincs. Gondolom, meg kell várnunk, amíg megmondják…

– Sam, mi folyik itt? – szólalt meg egy másik kétségbeesett hang a semmiből.

Szintén női hang volt, és most ez töltötte be Jude kocsiját.

– Nem tudom, de próbálj megnyugodni – jött a válasz, ezúttal egy férfi hangján.

– Halló! – kiáltotta Claire és Jude egyszerre.

Hányan lehetünk még? – kérdezte magában Jude.

– Hallanak minket? – szólalt meg hangosan.

– Igen. Ki beszél? – válaszolta a férfi.

– Beszorultunk a kocsinkba, és nem tudunk kijutni. Tud rajtunk segíteni? Magánál van térerő vagy wifi-hozzáférés?

– Nem, a feleségem és én… valaki bezárt minket…

De mielőtt a férfihang folytathatta volna, Jude kocsijában életre kelt a műszerfal, és a férfi meglátta saját magát a televízió

képernyőjén. Szemből filmezték, a műszerfalba épített kamera segítségével. Aztán kisebb képernyők is megjelentek, amelyek ismeretlen arcokat mutattak. Jude ötöt számolt meg.

A szíve vadul kalapált, ahogy a többiek rémült, zavaros kiabálását hallgatta, ahogy kétségbeesetten könyörögtek, hogy mondják el nekik, mi történik.

Aztán a képek, amilyen gyorsan megjelentek, úgy el is tűntek, és a kocsira ismét baljós csönd borult.

11. fejezet

Zephertron Mark 5 Használati utasítás

5.b. Hogyan állapítja meg a kocsija az időjárási viszonyok közötti különbséget?

Szülőhelyükről, a kaliforniai Szilícium-völgyből indulva, a Góbi sivatag rendkívüli forróságán és az ausztrál bozóttüzeken át, majd a szibériai jégmezőkön keresztül, az MI-vezérlésű tesztjárművek eddig összesen kilencmillió kilométert tettek meg. A kocsik megbirkóztak a norvég vulkánok hamuesőjével, az amerikai közép-nyugat hurrikánjaival, és Kína szmogjával. Az Egyesült Királyságban ma már nincs egyetlen olyan út sem, amelyen ne járt volna vezető nélküli jármű. Minden így nyert adatot, legyen az bármilyen jelentéktelen, alapos tanulmányozásnak vetettek alá, és minden gyártmánytípusnál felhasználták a technológia frissítéséhez.

Jack Larsson felemelte a jobb kezét, majd a két asszisztens egyikére mutatott.

– Háromszázhuszonkettes ügy – utasította a férfit, mire az esküdtek tabletjén megjelent egy mozgó járműről készült felvétel. Az utcát is kivetítették egy háromdimenziós, mozgó hologram formájában, amelyet a falhoz rögzített lézerek

sugároztak a terem közepén álló asztalra. A mozgó járműveket minden szögből látni lehetett.

A tabletjét nézve, a felvétel elhelyezkedéséből és az út közelségéből ítélve Libby feltételezte, hogy a kocsi elülső hűtőrácsába épített nagyfelbontású kamerák készíthették a filmet. A képernyő sarkában megjelent egy sor adat, többek között a sebesség, az időjárási körülmények, az út lejtésszöge és a földrajzi koordináták.

– Az incidens helyszíne egy új városfejlesztési terület Hemel Hempstead határában – folytatta Jack. – Egy Howley ET, ötös szintű, vezető nélküli járműről van szó, amely, mint a legtöbb ehhez hasonló gépkocsi, grafénből és szénszállal megerősített műanyagból készült. Első tulajdonos, a nyilvántartásban semmilyen korábbi incidens vagy baleset nem szerepel, a gépjárműadó és az útadó befizetve, a legfrissebb szoftver letöltése is megtörtént.

Libby a tablet képernyőjén figyelte, ahogy az autó egyenletes tempóban, óránként negyvenkilométeres sebességgel haladt. A felvétel ekkor átváltott a műszerfal kamerájára.

– A kinti hőmérséklet stabilan huszonkét fok volt – folytatta Jack. – Csapadék nem esett, a jármű tíz kilométerrel a megengedett sebesség alatt haladt, száraz aszfalton, a gyorsforgalmi úton, amelyet három hónappal korábban burkoltak újra. A járműben egy Utas ült, és a kocsi huszonkét percen át mérsékelt kétirányú forgalomban haladt.

Majd a semmiből feltűnt egy fehér moped és megpróbálta megelőzni az autót. Libby szorongva hátradőlt, már előre aggódva azon, hogy mi következik. Tekintete a hologram felé fordult, és nézte, ahogy a moped befurakodott a Howley és az

előtte haladó teherautó közötti résbe, és közben súrolta a személygépkocsi jobb első lökhárítóját. A moped ekkor balra rándult, ahogy a motoros megpróbálta egyenesbe hozni, de ez nem sikerült, és a kis segédmotoros egy félkört leírva megpördült. Mögötte a vezető nélküli kocsi hirtelen fékezett, de nem tért ki, hogy elkerülje a motorost. Aztán a moped ugyanolyan gyorsan, ahogy felbukkant, az oldalára borult, majd utasával együtt kicsúszott a látótérből, és eltűnt az autó alatt.

Jack felemelt kézzel újabb jelzést adott le. A kép minden figyelmeztetés nélkül átváltott a gépkocsi alvázához rögzített kamera felvételére. Az esküdtek tabletjén és a fali képernyők legnagyobbikán is megjelent egy fiatal nő mozdulatlanul heverő teste. A nő végtagjai furcsa, természetellenes szögben álltak, a koponyája bal oldala összezúzódott. A sisakja mellette hevert. Amikor Libby elfordította a tekintetét a tabletről, ugyanazzal a képpel szembesült, csak sokkal nagyobb méretben kimerevítve a falon. Erős émelygés fogta el, mert egy pillanatra felidéződött benne egy két évvel korábbi kép, és hirtelen a Monroe Streeten találta magát. Látta önmagát, ahogy az úton állt, teljesen tehetetlenül, orrában a gumiabroncsok bűzével, még a törött üveg ropogását is hallotta az edzőcipője talpa alatt, és lebámult a kezére, a csuklójára és az inge mandzsettájára. Minden csupa vér volt. Gyors pislogással elkergette az emlékképet.

A tegnapi ülésen bemutatott hat eset közül egyik sem volt ennyire életszerű, mint amit az előbb látott. Körbenézett a többieken, de az arcukon nem tükröződött semmilyen érzelem. Már olyan régóta voltak tagjai e bizottságnak, hogy immunissá

váltak a halálra. Libby viszont nem volt az. Kiváltképp, mert a halál egész életében ott járt a nyomában.

Az Általános Orvosi Kamara képviseletében megjelent sötétbarna hajú, barna szemű férfi felállt, és egy lézertollal a falra mutatott. A lézer kis piros pontja megjelent a falon, ahogy a klipet lassított felvételként is megismételték. Libby behunyta a szemét.

– Amint látják – kezdte a férfi –, amikor a motoros felbukkan, a járműnek nagyon csekély lehetősége van arra, hogy elkerülje. Azt teszi, amire programozták, élesen fékez, de az ütközés elkerülhetetlen.

– Mi volt a halál oka? – kérdezte Jack.

– A boncolás eredménye szerint a halált az agytörzset, a limbikus kérget és a koponyát érő súlyos sérülések okozták. Valószínű, hogy a halál azonnal beállt.

– Mi történt a bukósisakjával? – kérdezte a kockás kosztümös nő. – Az ütközés erejétől esett le?

– Igen, nem volt megfelelően rögzítve. Kívülálló szakértői vizsgálatnak vetettük alá, a sisakon nem találtak hajszálrepedést, nem volt probléma a szíjjal, és gyártási hibát sem fedeztek fel.

– A hiúság átka! – szipogott megvetően Jack. – Jól jegyezzék meg, amit mondok, a hiúságban gyökerezik a baj. Itt egy ostoba lány, akit kevésbé érdekel a saját biztonsága, mint a külseje.

Libby kinyitotta a szemét és a száját is, hogy tiltakozzon, de mindjárt el is szállt a bátorsága.

– Mit tudunk az Utasról? – kérdezte a vallási pluralista.

– Férfi, harminchét éves, London pénzügyi negyedében dolgozik, a bűnügyi nyilvántartásban nem szerepel, büntetlen

előéletű – felelte Jack. – Két öt év alatti gyermeke van, és ő az egyetlen kenyérkereső a családban. Természetesen mélyen megrázta az eset, anyagi értelemben is, miután kifizette a baleset után szükséges javításokat.

– És az áldozat ki volt?

– Nagyon jól tudja, hogy az elhunytakat *sosem* nevezzük „áldozatnak” – mondta Jack egy figyelmeztető pillantás kíséretében. – Itt nincsen áldozat, hacsak mi nem ítélünk úgy, hogy büntetendő módon vesztették életüket.

A vallási képviselő lehajtotta a fejét, mint egy megszidott kutya, és Jack folytatta.

– A motoros tizenkilenc éves volt, az Utashoz hasonlóan büntetlen előéletű, elsőéves színművészeti hallgató. Nem tudunk róla, hogy eltartott volna valakit.

Libby elgondolkodott a saját tinédzserkorán, különösen azon, hogy miként változott meg az életéhez való hozzáállása azon a napon, amikor a bátyja véget vetett a saját életének. Sosem lesz már semmi sem ugyanolyan azóta, hogy rátalált a testvére himbálózó testére a fiú szobájában. A lámpa kampójára akasztotta fel magát. A család egységén azonnal megjelentek a repedések, amelyek az idő haladtával egyre hosszabb és szélesebb törésekké váltak. Libby úgy érezte, ő tehet róla, hogy a testvére meghalt, és sosem fogja megbocsátani magának, amiért hagyta, hogy ez megtörténjen. Legnagyobb bánata, hogy sosem adott hangot az aggodalmainak. Többet ez nem fordulhat elő.

Hirtelen erős késztetést érzett, hogy megvédje a motorost, és ez legyőzte bátortalanságát. A lány élete többet ért, mint hogy csak kartotékadat legyen.

– Hogy hívták? – kérdezte Libby bizonytalanul.

– Számít az? – válaszolta a kockás kosztümös nő kissé előredőlve, amitől a szemüvege ismét lecsúszott az orrára.

– Igen, mert szeretném tudni.

A nő erre ingerült grimaszt vágott, és a terem sarkában ülő egyik asszisztensre nézett. A férfi végighúzta az ujját a képernyőjén, mire a nő tabletjén megjelent valami. Már épp válaszolni akart Libbynek, amikor Jack megelőzte.

– Ez titkos adat – mondta gyorsan Jack.

– Milyen jegyeket szerzett a tanulmányai során?

– Szintén titkos információ, Miss Dixon.

Libby azonban még nem akarta feladni.

– Azt mondta, nem voltak eltartott rokonai. De kik voltak a rokonai?

– Titkos adat.

Ezúttal Jack megvonta a vállát, mintha bocsánatot kérne. A jelenlévők azonban mind tisztában voltak vele, hogy nem érdemes hinni neki.

– És hogy hívták a sofőrt, akinek a kocsija megölte a motoros lányt?

Jack erre már csak megcsóválta a fejét.

– Megértem, hogy kíváncsian szimatol, valahogy úgy, mint egy izgatott kiskutya, azonban attól tartok, ezek a kérdések semmilyen befolyással sincsenek a döntésünk kimenetelére. – A kockás kosztümös nőre nézett. – Szerepel-e a jelentésben, hogy a jármű meghibásodott esetleg?

– A fekete dobozt alávetették a szokásos vizsgálatnak, és elvégeztek egy teljes diagnosztikai ellenőrzést is. Semmilyen hibát nem jelentettek – válaszolta a nő. – Jogi szempontból

nincs kétségem afelől, hogy a balesetet a motorkerékpáros által vétett emberi hiba okozta.

– Miért nem próbálta meg kikerülni a kocsi a motorost? – faggatózott tovább Libby. – Csak fékezett.

Jack a többiekre nézett, majd türelmetlenül fel a plafonra, aztán újabb műmosolyt ragyogtatott a lányra.

– Miss Dixon, nem tudja, hogy a vezető nélküli járművek mi alapján döntenek élet-halál kérdésében?

– De igen, természetesen tudom, de… – Jacket azonban cseppet sem érdekelte Libby válasza, közbevágott és vele egy időben kezdett beszélni.

– Akkor azt is tudja, hogy ha egy olyan jármű, mint amilyet a felvételen láttunk, anélkül fékez, hogy kitérne, az azt jelenti, hogy már kiszámította a kockázatot, és döntésének jó oka van.

– Nézze meg a hologram bal és jobb oldalát – tette hozzá a barna hajú férfi. Közel sem volt annyira leereszkedő, mint Jack, de odáig még mindig nem jutott, hogy rendesen Libby szemébe nézzen. – Az egyik oldalon autók parkolnak, a másikon mozgó járművek sora. Ha hirtelen a forgalom útjába kerül, az több halálos áldozatot követelhetett volna. A parkoló járművek mellett járda húzódik. Ebből a szögből nézve láthatja, hogy legalább tizenkét gyalogos halad rajta. Ha beleütközik valamelyik álló autóba, azzal a gyalogosok elé taszíthatta volna azt.

– *Volna* – ismételte meg Libby. – Ez semmiképp sem jelenti azt, hogy biztosan az történik, ugye?

A teremre csönd borult, és a lányban hirtelen tudatosult, hogy még Jack asszisztensei is idegesen néztek össze.

De most már nem volt hajlandó meghátrálni.

– Van arról valami adatuk, hogy pontosan melyik autóknak ütközhetett volna a mozgó kocsi, miből készültek, és mekkora erő kellett volna ahhoz, hogy a járdára taszítsa őket? – kérdezte.

– A… Azt… hiszem, nincs – mondta a kockás kosztümös nő.

– Nem lenne fontos, hogy ezzel az információval is rendelkezzünk, mielőtt ítélkezünk?

– Miss Dixon… – szólalt meg Jack, és Libby asztala elé állt. A lány kicsinek és jelentéktelennek érezte magát, ahogy a férfi fölé tornyosult. – Jobban örülne annak, ha a jármű olyan cselekvési módot választ, amellyel feláldozza az Utas és több gyalogos életét, csak hogy megmentsen egy ostoba lányt? Még több embernek kellett volna az életével fizetnie a lány hülyesége miatt?

Libby az ajkába harapott, hogy megállítsa a remegését.

– Azt hittem, ezeknek a kivizsgálásoknak az a célja, hogy megvitassuk a történteket, és közösen hozzuk meg a döntést – mondta. – A mai nap ugyanolyan lesz, mint a tegnapi. Maga már döntött, és az eredmény az, hogy a kocsi sosem lehet hibás.

Jack hátralépett, és két ujja közé csippentette az orrnyergét.

– Nézze, mióta van itt? Ez a második napja? Nem várom el, hogy egy magafajta ember felfogja a szoftverfejlesztés minden csínját-bínját. Azt azonban elvárom, hogy bízzon a kormány állításaiban. Az MI szoftverjébe fontos emberi alapelveket építettek be, hogy azok segítsék a jármű döntéshozatali folyamatát.

Minél lekezelőbben beszélt vele Jack, Libby annál dacosabbá vált.

– Azt próbálja meg velem elhitetni, hogy a mesterséges intelligencia ugyanolyan kognitív képességekkel rendelkezik,

mint maga vagy én? Egy autó nem tud együttérezni, nem empatikus, nincs erkölcsi kódexe, mint nekünk!

– Sok ügy van még hátra, úgyhogy talán az lesz a legjobb, ha folytatjuk – mondta Jack. – Hacsak nem akar még valaki más is hozzátenni valamit, ami kifejezetten kapcsolódik ehhez az ügyhöz, javaslom, hogy szavazzunk. – Libby kivételével mindenki más egyetértett vele. – Kérem, tegyenek egy pipát a képernyő sarkában látható két négyzet egyikébe…

Ekkor azonban a terem sarkában megcsörrenő telefon félbeszakította a miniszter szavát. Az egyik asszisztens fogadta a hívást, és Libby látta, hogy a férfi egészen elsápadt, ahogy a beszélőt hallgatta.

– Uram! – fordult Jack felé. – Fel kell függesztenünk az eljárást. – A hologram eltűnt a terem közepéről, majd éles, csipogó hang hallatszott, mire minden fej a nagy, kétszárnyú ajtó felé fordult, amely abban a pillanatban kitárult. Belépett a két nagydarab biztonsági őr, akik érkezésekor Libbyt is megmotozták és ellenőrizték, de a nyomukban ott jöttek a kollégáik is.

– Elmagyarázná valaki, hogy mi történik? – kérdezte Jack.

– Elnézést a zavarásért – mondta komoran a két biztonsági őr közül az alacsonyabbik –, de olyan helyzet állt elő, amely az azonnali figyelmüket követeli.

Addig lapozott a tabletjén, mígnem megtalált egy televíziós hírcsatornát. Az adást átkapcsolta a nagy falon lévő egyik tévéképernyőre. A folyamatosan frissített híreket sugárzó csatorna adásában egy zaklatott nő képe bukkant fel. Egy mozgó kocsiban ült, vagyis inkább egyik ablaktól a másikig

vergődött, és ököllel ütötte az üveget. Libby azonnal látta, hogy a nő terhes.

– Ki ez? – kérdezte a vallási pluralista. A kétségbeesett ismeretlen képe körül négy kisebb képernyő is életre kelt. Mindegyik más-más Utast mutatott, különböző kocsikban, és mindannyian egyértelműen rémültek és értetlenek voltak.

– Jack? – kérdezte a kockás kosztümös nő, és várakozón a férfira nézett. A miniszter arckifejezéséből Libby azonnal látta, hogy ő sem tud többet, mint a többiek.

– Hangosítsa fel! – utasította az őrt, látva, hogy megjelent egy bemondónő.

Tájékoztatjuk az adásba csak most bekapcsolódó nézőinket, hogy e pillanatban mindent elkövetünk, hogy ellenőrizzük az élő közvetítés hitelességét. De ha helyesen tájékoztattak bennünket, akkor úgy tűnik, hogy négy vezető nélküli jármű már nem áll az Utasa ellenőrzése alatt. Még várunk a hivatalos közleményre, de feltételezhető, hogy a képernyőn látható járműveket meghekkelték.

– Nevetséges! – jelentette ki Jack elutasítóan. – Az lehetetlen.

– Csak rémhíreket terjesztenek – kontrázott a kockás kosztümös nő. – Egyáltalán, hogyan sugározhatják ezt? Tiszta felelőtlenség!

Jack az alacsonyabb biztonsági őrhöz fordult.

– Kapcsolja nekem azonnal a Westminstert egy biztonságos vonalon!

Libby tekintete egyik Utasról a másikra vándorolt, nézte, ahogy mindegyik a maga módján reagált arra, ami történt vele. Hirtelen életre kelt egy ötödik képernyő is, mire a lány lélegzete elakadt, és leesett állal, tátott szájjal bámulta.

12. fejezet

GLOBAL HEADLINES

Az Egyesült Királyság kiadása London, április 6.

SZOFTVERHIBÁT FEDEZTEK FEL AZ 5-ÖS SZINTŰ JÁRMŰVEKBEN

Néhány brit vezető nélküli személygépkocsi Utasa nehézségekbe ütközött, amikor el akarta hagyni a járművét.

A közösségi média felületein ismeretlen forrásból származó élő felvételek jelentek meg, amelyek az ország különböző pontjain haladó, kétségbeesett Utasokról készültek. Harry Dowling közlekedési miniszter a Twitteren keresztül biztosította az 5-ös szintű járművek Utasait, hogy „nyugtalanságra semmi ok”, és hogy jelen pillanatban is vizsgálják a helyzetet.

A többi csapdába esett Utas hangja némi vigaszt nyújtott Claire-nek, hogy ezek szerint nem ő az egyetlen, akit akarata ellenére fogva tartanak a kocsijában. De amint a hangszórót ugyanolyan váratlanul kikapcsolták, mint ahogy bekapcsolták, a magány visszatért. A szorongásnak olyan íze volt, mint a gyomorból feltörő savnak, ezért inkább nyelt egy nagyot, hogy visszatartsa, semmint hogy megkockáztassa, hogy majd az emészti fel őt.

Ben majd tudni fogja, mit kell tenni, gondolta. *Ben mindig tudja, mit kell csinálni.* A gondolatai itt hirtelen elakadtak. Egészen elfelejtette, hogy nem tudja felhívni a férfit.

Gyorsan sorra vette a lehetőségeit. A rendőrséghez nem fordulhatott segítségért, és a barátnőihez sem, az túl sok magyarázkodással járt volna. Akkor viszont csak egyvalaki marad. *Andy. Ő* az egyetlen.

Három karácsony óta nem találkozott a fivérével, de kissé semmitmondó, szórványos hangüzeneteken keresztül úgy-ahogy tartották a kapcsolatot. Mindazonáltal nem tudta biztosan, hogy hol lakik, amióta a kegyelmi bizottság a büntetése lejárta előtt szabadlábra helyezte. Csak remélni tudta, hogy nem valahol nagyon messze. Ha felveszi a telefont, és Claire elmondja a teljes igazságot arról, hogy mi történt reggel, akkor egészen biztosan nem ítéli el. Mivel azonban olyan jól ismerte, amennyire csak egy családtag ismerheti a másikat, semmi kétsége sem volt afelől, hogy valami pénzbeli kompenzációt fog kérni cserébe a hallgatásáért.

– Roxanne – szólalt meg hangosan. A nevet Ben adta a kocsi operációs rendszerének. Egy volt barátnőjéről nevezte el, akivel Claire egyetlenegyszer találkozott, és azonnal mély ellenszenvet érzett iránta. Ben ezt viccesnek találta. – Hívd fel nekem Andyt… – de tovább nem jutott.

– Kommunikációs rendszer offline – jelentette Roxanne.

Claire többször is megpróbálta megismételni a parancsot, de sikertelenül.

A felismerés szörnyen lesújtotta: a kocsiból tehát lehetetlen kijutni. Teljesen egyedül volt. Ekkor – mintha csak a jelenlétére akarná emlékeztetni – a baba újra rugdalózni kezdett a pocakjában. Ettől Claire mindjárt helyesbített: nincs egyedül. A fia is vele van. És az ő érdekében túl kell élnie a megpróbáltatást. Úgy kell vigyáznia rá, mint még soha senkire, még Benre sem. Nem hagyhatja cserben!

Ahogy a baba ott mocorgott és rúgott benne, Claire remélte, hogy a reggeli események okozta stressz nem ártott meg neki. E pillanatban csak annyit tehetett, hogy bevetette a Lamaze-módszerrel tanult légzéstechnikát.

Eszébe jutott, hogy Bennel együtt hány szülésfelkészítő foglalkozást kuncogtak végig, és hogy aztán hogyan ment ki a férje arcából minden szín, amikor végig kellett néznie egy szülésről készült videófelvételt. Vett egy mély, lassú, tisztító lélegzetet, majd finomabb, kisebb levegővételekkel folytatta. Néhány pillanat múlva úgy tűnt, hogy a technika működik, és a baba ismét megnyugodott.

– Minden rendben lesz – suttogta neki Claire, és közben gyengéden masszírozta focilabda méretű pocakját. – Csak

maradj nyugodt, és együtt megtaláljuk a kiutat. Ha már idáig sikerült eljutnunk, akkor most nem adjuk fel.

Claire lopva a kocsi hátulja felé pillantott, és a tarkóján érezhetően felállt a finom pihe, ahogy megborzongott.

– Bármi történjék is, anya mindent megtesz, amit csak kell.

13. fejezet

– Ez nem lehet igaz – suttogta Libby, ahogy a képernyőt bámulta, és alig hitt a szemének. Kissé félrebillentett fejjel, elszántan meredt a férfira, és megpróbált úrrá lenni kapkodó, ki-kihagyó lélegzetén. Nem foglalkozott a többi Utassal és a tárgyalóteremben kialakult zűrzavarral sem, csakis erre az egyetlenegy arcra figyelt.

A férfi, akit hat hónapja folyamatosan keresel, egy vezető nélküli autó foglya lett!

Libby agyának racionális fele ekkor átvette az irányítást a gondolatai fölött, és megkérdőjelezte, hogy tényleg ez a férfi volt-e, akivel hat hónappal korábban megismerkedett abban a bizonyos bárban. Csak az elme játéka lenne? Vagy valaki mást lát, aki nagyon, de nagyon hasonlít rá? Nem lehet teljesen biztos benne.

Lassan, alaposabban is szemügyre vette az egész megjelenését. A hasonlóság egyenesen borzongató volt. Igaz, vékonyabb volt, mint ahogy emlékezett rá. Az arccsontja kiugróbbá vált, és a szeméből kiveszett az a csillogás, amelyre oly tisztán emlékezett. Ám Libby biztos volt benne, hogy ha ő lenne a férfi helyében, akkor most neki sem csillogna élénken a szeme.

Csak akkor tudna megbizonyosodni arról, hogy valóban őt látja, ha hallaná a hangját. A férfi szája mozgott, de a terem hangszórói nem közvetítették, hogy mit mond. Libby fontolóra

vette, hogy esetleg megosztja a nagy hírt a többi esküdttel, de a pár perce még erős önbizalma, amelyet azért varázsolt elő magából, hogy legyen ereje vitába szállni Jackkel, most ugyanolyan gyorsan eltűnt, mint ahogy jött, és vele együtt a lány hangja is odalett. Egyelőre nem szólalt meg.

Tekintetét elfordította a képernyőről, mert a figyelmét elvonta a videókat kezelő asszisztens, aki épp a legnagyobb képernyőre vetítette ki a felvételeket. Eszeveszetten sepert minden irányban a tabletje képernyőjén, majd fogta a gyorsíró készülékét, és azzal is ugyanezt tette.

– Semmit sem tudok csinálni – mondta. – Nem értem, mi lehet. Sehogy sem tudom befolyásolni, hogy mi jelenik meg a képernyőn.

– Akkor ki irányítja a vetítést? – kérdezte a kollégája. A férfi vállat vont.

Az egyik biztonsági őr ekkor átadott Jacknek egy telefont. A miniszter megindult az ajtó felé, a többiektől hallótávolságon kívül, a kiugró szemöldökfa védelmébe húzódott, miközben minden tekintet őt követte, és mindenki tőle várta a logikus magyarázatot arra, hogy mi történik. Jack lassan elvörösödő arca és a nyakán egyre inkább kidudorodó erek egyértelműen arra utaltak, hogy kezdte elveszíteni a türelmét.

– Hát akkor találjanak valakit, aki *meg tudja mondani!* – vakkantotta, és letette a telefont.

– Jack? – szólalt meg a másik férfi esküdt. – Mi történik?

Jack egy pillanatig hallgatott, míg összeszedte a gondolatait.

– Még megerősítésre vár, de lehetséges, hogy néhány jármű… *ideiglenesen* veszélybe került.

– Hogy érti, hogy veszélybe került? – kérdezte a vallási pluralista.

– Azt akarja mondani, hogy meghekkelték őket? – szólt közbe a másik férfi.

Jack erre nem szólt semmit, és Libby érezte, hogy a gyomra összehúzódik, mint egy ökölbe szorított kéz.

– Nem azt mondom, hogy *az* történt. Azt mondom, *lehetséges,* hogy valami ilyesmi történt. Várom, hogy a Belügyminisztériumban és a Közlekedési Minisztériumban dolgozó kollégák tájékoztassanak.

– Meghekkelték? – ismételte meg a kockás kosztümös nő. – De hiszen ez érthetetlen! Ezek a járművek *feltörhetetlenek!* Kezdettől fogva ezt mondták, nem igaz?

– Így győzték meg az embereket, hogy bízzanak meg a vezető nélküli autókban – tette hozzá a sötétbarna hajú férfi. – Sziklaszilárd garanciát vállaltak arra, hogy mivel a járművek csak akkor kommunikálnak a külvilággal, ha kell, nincs semmilyen folyamatos kapcsolat, és nincs felhő, amit meg lehetne hekkelni. És most azt mondja, hogy a kocsik veszélybe kerültek?

– Biztos vagyok benne, hogy csak puszta spekulációról és pletykáról van szó – válaszolta Jack, de összeszorított szájú mosolya gyorsan eltűnt, és látszott, hogy csak nehezen leplezi az aggodalmát.

Hirtelen a tizenkét tévéképernyő közül egy másikon is megindult az adás. Ezúttal egy idős férfit láttak, aki a bal mellére tűzve legalább egy maréknyi kitüntetést viselt a zakóján. A férfi viselkedése élesen eltért az eddig látott

emberekétől. Teljesen nyugodtnak tűnt, miközben kifelé bámult a mozgó jármű ablakán.

– Akkor már hatan vannak – jegyezte meg a férfi esküdt, épp akkor, amikor a tévés hírcsatorna hangja is visszatért.

E pillanatban érkezett a hír, hogy a kormány szóvivője megerősíti, miszerint az adásban látható személyek járművei fölött egy harmadik fél vette át az irányítást, de hogy ki az, és mi a szándéka, még nem tudjuk. Mindössze annyit mondhatunk, hogy a járművek az ország különböző részeiből egy meghatározott, közös úti cél felé haladnak. A rendőrség hivatalos közleményt adott ki, miszerint az ismeretlen elkövető minden Utast figyelmeztetett, hogy a délelőtt végére meghalhatnak.

– Meghalhatnak? – nyögte elakadó lélegzettel a vallási pluralista, és Jack felé fordult. – Az előbb még azt mondta, talán lehetséges, hogy a kocsikat meghekkelték! És most meg kiderül, hogy ezek az emberek… *túszok?* Tudja egyáltalán, hogy mi folyik az utakon?

Jack ekkor már képtelen volt tovább uralkodni a bosszúságán.

– Hogyhogy nekem ezt egy hírcsatornán keresztül kell megtudnom?! – kiáltott a csapat hozzá legközelebb álló tagjára. – Mi az, hogy én tudom meg utoljára, ha az útjaimon eltérítik a kocsikat?

– Azon vagyunk, hogy megállapítsuk az egyes Utasok személyazonosságát, és a kocsik márkáját és modelljét, mert reméljük, hogy a gyártók megtalálják a módját, hogy távirányítással megállítsuk őket.

– *Remélik?* – hüledezett Jack. – Ne jöjjenek itt nekem a reménnyel, én kézzelfogható eredményt akarok! És mi az, hogy

a saját irodámból még nem hívott vissza senki? Kapcsolja azonnal a Kormányzati Kommunikációs Hivatalt! – Jack összeszorított szemmel megrázta a fejét, közben az asszisztens már futott is.

– És ott a hetedik Utas! – szólalt meg a barna hajú férfi, és valóban, egy újabb félelemtől megkövült arc töltötte ki a képernyőt, ezúttal egy ázsiai származású nőé.

– Mikor lesz ennek vége? – kérdezte a vallási pluralista. – Kik ezek az emberek? Hogyan választották ki őket? Miért pont őket célozták meg?

– Nem inkább imádkoznia kéne értük, mint ezzel a sok rohadt kérdéssel bombáznia engem? – csattant fel Jack, de közben is csak a kezében lévő telefont bámulta.

– Itt a nyolcadik – szólalt meg megint a barna hajú férfi. És az egyik képernyőn megpillantottak egy hidzsábot viselő nőt. – Vajon hány lesz még?

Libby észrevette, hogy Jack keze ökölbe szorul, és a szemében csak úgy lángol a harag.

– Az isten szerelmére, én is látom, hogy mi történik! Nem kell hozzá ez a kibaszott kommentár! Fogják már be a szájukat, hadd tudjak nyugodtan gondolkodni!

– Az ott nem Sofia Bradbury, a színésznő? – kérdezte ekkor a kockás kosztümös nő.

– Kizárt – válaszolta a vallási pluralista. Egészen a széke szélére csúszott, hogy közelebbről lássa a felvételt. Közben a hírcsatorna kamerája is Sofia felé fordult, és a képernyőn megjelent mellette egy régebbi felvétel, amely egyik szerepében mutatta. – Igaza van. Nahát… Még ilyet…

De ekkor meg hallhatóvá vált a bemondónő hangja.

A most bemutatásra kerülő felvételek közösségimédia-forrásokból származnak. Azt a pillanatot látjuk majd, amikor az itt látható embereket, akiket mostantól Utasoknak fogunk hívni, tájékoztatták arról, hogy mi történik velük.

A terem minden egyes szempárja a legnagyobb képernyő felé fordult, és megjelent előttük Claire Arden, amint épp beszáll a kocsijába, majd a jármű elindul. Nem sokkal később egy hang közölte vele, hogy a kocsit eltérítették. Ezt követték a többi Utasról készült felvételek. Mindannyiukat hasonló módon tájékoztatták arról, hogy lényegében halálos ítélettel néznek szembe. Ők pedig hitetlenkedve, félelemmel telve és zavarodottan reagáltak a bejelentésre. Libby mindannyiukkal együttérzett, de egyikükkel sokkal inkább, mint a többiekkel. *Vele.*

A lány szórakozottan forgatott egy ezüst gyűrűt az ujján, mígnem *ő* is megjelent a képernyőn. A Hekker Jude-nak szólította, és amikor a férfi válaszolt, Libby feszülten hallgatta a hangját. „Kivel beszélek, és hogyan szerezte meg a számomat?” – kérdezte. Ez volt a megerősítés, amire a lány várt, és amitől egyben rettegett is.

Tényleg te vagy az! – gondolta.

14. fejezet

Libby hirtelen nem is tudta, mit csináljon. Vigyorogni akart, sírni, sikoltozni és ököllel verni az asztalt, és kikiabálni a világnak, hogy micsoda igazságtalanság történt. De tudta, hogy muszáj kőkeményen uralkodnia az indulatain. Előbb fel kell dolgoznia mindazt, amit Jude-ról tud, és csak aztán fedheti fel az igazságot az idegenek előtt, akik valójában nem nagyon érdekelték.

Jude – ismételte meg magában. Most legalább már volt neve. Mint a Beatles-dal címében, amit a bátyja, Nicky olyan sokat hallgatott. Akaratlanul is eltűnődött, hogy ha aznap este, amikor megismerkedtek, sikerül elkapnia Jude nevét, talán hamarabb rátalált volna. Lehet, hogy akkor nem lenne ott a képernyőn, bezárva egy autóba, úgy, hogy halálos fenyegetés lebeg a feje fölött. Ekkor már mindegyik Utas neve megjelent a megfelelő képernyőn, és hirtelen valós emberekké váltak, többé már nem puszta névtelen arcok voltak a tévében.

– Követelem a legfrissebb híreket! – üvöltötte Jack, és Libby rémülten összerezzent a termet betöltő hang erejétől.

– Az Országos Kiberbiztonsági Központ megpróbálja megkeresni a szervereket, ahonnan az élő közvetítés érkezik – mondta a csapat egyik tagja. – De a hekkerek fizikailag bárhol lehetnek, akár több országnyi távolságból is küldhetik a jeleket. Még ha sikerül is megtalálni őket, nem valószínű, hogy olyan helyen vannak, ahol nekünk joghatóságunk lenne.

– Akkor utasítsák a hírcsatornákat, hogy állítsák le a tudósítást! A nagyközönségnek egyáltalán nem kell többet tudnia arról, hogy mi történik, mint amit már eddig elmondtak. Ezzel csak rontanak a helyzeten.

– Erre nekünk nincs befolyásunk.

– Terrorcselekmény esetén igenis van! Kivel kell beszélnem, hogy elrendeljék a teljes és azonnali hírzárlatot?

– De nem csak erről a csatornáról van szó, Mr. Larsson! Minden nagyobb földi, kábeles és műholdas hírcsatorna is ezt sugározza. Még ha mindegyik le is veszi a műsorról, az emberek akkor is követni tudják az eseményeket online, mivel mindent élőben közvetítenek a közösségi média felületein is. Ott a Facebook saját tévécsatornája, a Facebook Live, aztán a Twitter, a Snapchat, a YouTube Live, az Instagram Stories, az Instagram TV és a Vevo… és akkor még csak a legfontosabbakat említettem. Számtalan más új, feltörőben lévő felület is létezik…

Jack telefonja ekkor megcsörrent, és a férfi elhallgatott. Pillanatokkal később a hívás kurtán-furcsán véget ért, és Jack nagy levegőt vett.

– Most értesültem, hogy az esetet innentől fogva országunk elleni kritikus támadásként kezeljük – jelentette be.

– És ki a támadó? – kérdezte a sötétbarna hajú férfi.

– Egyetlen frakció vagy politikai csoport sem lépett még elő. Úgy értesültem, hogy a Kommunikációs Hivatalnál minden igénybe vehető ember prioritásként kezeli az ügyet, és dolgozik rajta. Az Egyesült Államoktól és Oroszországtól is segítséget kapnak.

– Biztosan van valamilyen eljárás arra az esetre, ha valami hasonló történik, nem? – kérdezte Libby. Jack összeszűkült szemmel nézett rá, de a lány nem hagyta abba. – Biztosan van mindenre valami B terv.

– Úgy néz ki, mintha lenne bármiféle nyomorult eljárásunk? – mondta erre Jack. – Nem gondolja, hogy ha lenne, akkor már rég alkalmaztuk volna?

– Én ugyan semmit sem értek a programozáshoz, de annyit tudok, hogy ha egy számítógépnek is köze van valamihez, ott semmi sem teljesen biztonságos. Bármivel vissza lehet élni, ha valakinek ehhez megvan a megfelelő tudása és motivációja.

Jack olyan agresszív tekintettel bámult Libbyre, hogy a lány azt kívánta, bárcsak úgy el tudna tűnni, mint az olvadó hó.

– Maga miért van még mindig itt, Miss Dixon? – kérdezte Jack, kizökkentve ezzel a lányt a gondolatmenetéből.

– Mert… én…

– Ami itt folyik, abból semmi sem érinti magát, igaz? Amennyiben nem lenne világos, nemzetbiztonsági incidensről van szó, következésképp önnek már nincs semmi keresnivalója az esküdtszékben! És most tűnjön el!

Libby körbenézett a teremben. Miután senki sem lépett közbe, hogy szót emeljen a kizárása ellen, felállt. De ahogy a táskájáért nyúlt, hirtelen eluralkodott rajta az aggodalom, hogy mi történhet Jude-dal, ha ő már nem lesz a teremben. Igaz, hogy nem tehet semmit, ami segítene a férfin, de a körülmények és a véletlen úgy hozta, hogy az útjaik másodszor is keresztezték egymást, és kötelességének érezte, hogy maradjon, amíg a veszély elmúlik. Az, hogy el kellene mennie,

jobban megrémítette, mint ahogy Jack valaha is képes lett volna rá.

– Nem megyek sehová! – dobta le a táskáját az asztalra. – Nem én kértem, hogy az esküdtszék tagja legyek, sőt, kimondottan elleneztem, hogy részt vegyek! De a maguk törvényei akaratom ellenére rákényszerítettek, hogy esküdt legyek, ezért itt maradok. Ha nincs precedens arra, ami most történik, akkor nincs semmi oka, hogy eltávolítson innen.

Libby csípőre tette a kezét, és elszántabbnak érezte magát, mint bármikor életében. Azt meg senki sem látta, hogy az íróasztal takarásában a lába úgy remegett, mint a rezgő nyárfa levele.

– Miss Dixon! – hördült fel Jack. – Nagyon kérem, most azonnal tűnjön a pokolba, mielőtt én magam dobom ki!

Azzal megindult a lány felé, de a barna hajú férfi ekkor felugrott a helyéről, hogy közéjük álljon.

– Hagyja, Jack! Itt nem Miss Dixon a probléma. – És most először végre Libbyre nézett, szinte szemérmesen, mintha bocsánatot kért volna a kollégája viselkedése miatt. – Ha maradni akar, akkor hadd maradjon. Sokkal fontosabb dolgok miatt kell most aggódnunk.

Amint a hang megszólalt a hangszórókon keresztül, a levegő érezhetően borzongatóvá vált a teremben. Felismerték a videóklipekről, amikor várható sorsukra figyelmeztette az egyes Utasokat. Mély, mézédes tónusa volt, nyugalmat árasztó, amely éles ellentétben állt a szavak súlyával.

– Jó lenne, ha hallgatna rá, Jack – szólalt meg a Hekker. – Valóban sokkal fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia, minthogy megpróbálja Miss Dixont kizárni az eljárásból.

Jack magyarázatot várva a csapata tagjai felé kapta a fejét.

– Ki adott neki hozzáférést?

– Én magam – válaszolta a Hekker. – Ha képes vagyok eltéríteni nyolc véletlenszerűen kiválasztott autót, és ezt élőben közvetíteni az egész világnak, akkor logikus, hogy annak is megtalálom a módját, hogy bejussak a viperafészekbe, nem igaz?

– Ki a fene ez, és honnan tudja, hogy itt vagyok? – beszélt Jack továbbra is a csapatához, de közben úgy vicsorgott, mint egy sarokba szorított kutya. Libby felé fordult, és vádlón rámutatott. – Ez a maga műve? A többiekben megbízom, de maga kakukktojás a fészkemben!

– Természetesen nem – felelte Libby.

– Jól ismerem magukat – folytatta a Hekker. – Kezdjük Fiona Prentice-szel! A Rogers és Freemouth ügyvédi iroda skót származású ügyvédnője, egy leány, bizonyos Tabitha édesanyja, a férje George, akinek huszonöt éve hű felesége. Aztán ott van Muriel Davidson, vallási pluralista, aki feleségével, Laurával hat éve házasodott össze, és júliusra várják első gyermeküket. Magától jobbra áll dr. Matthew Nelson, nemrég elvált, gyermektelen patológus, és végül ott a parlamenti képviselő és közlekedési miniszter Jack Larsson: kétszer nősült meg, kétszer vált el, gyermektelen.

Az esküdtek előbb egymásra néztek, majd Jackre, mintha valami biztosítékot vártak volna tőle arra, hogy cseppet sem számít, hogy a férfi ismeri a személyazonosságukat. De Jack semmi megnyugtatót nem mondott. Ehelyett hátrahajtott fejjel felnézett a plafonra, mintha az égre akarta volna szegezni a tekintetét, és istenhez szólna.

– Amit maga tesz, az terrorcselekménynek minősül – mondta aztán. – Megtámadja az országunkat, és azzal fenyegetőzik, hogy megöli a polgárainkat.

– Félreért. Én nem *fenyegetőzöm* azzal, hogy megölöm ezeket az embereket, hanem a szavamat adom rá, hogy még déli tizenkét óra előtt megölöm őket. És maga engem nem tud megakadályozni. Úgyhogy kérem, foglaljon helyet, hogy megbeszélhessük, mi fog történni ezután. Miss Dixon, húzzon elő egy széket, és helyezze magát kényelembe!

Jack az utasítással dacolva ott maradt, ahol volt, nem ült le, mellkasa kidülledt, és olyan hangosan fújtatott, hogy az egész teremben hallható volt. Végül, és anélkül, hogy bárkire nézett volna, megadta magát, és visszatért a helyére.

15. fejezet

Global News Online

JÁRMŰHEKKELÉS: 14 ORSZÁG RETTEG ATTÓL, HOGY A KÖVETKEZŐ LESZ AZ ÁLDOZATOK SORÁBAN

Spanyolország, Japán, Franciaország és még tizenegy másik állam, amely az Egyesült Királyságtól vette meg a vezető nélküli járművek modelljét, és a hozzá tartozó szoftvert, attól retteg, hogy a terroristák következő célpontjává válik. Ezekben az országokban a jövő évre tervezték az ötös szintű, vezető nélküli járművek teljes körű bevezetését.

A teremre telepedő csönd szinte tapinthatóvá vált, ahogy az esküdtek, a biztonsági őrök és a személyzet minden tagja lassan felfogta a Hekker fenyegető bejelentésének óriási súlyát.

– Mit akar tőlünk? – kérdezte Jack, összekulcsolva a kezét, mintha imádkozna.

– Nyugalom, nyugalom, Jack, mindent a maga idejében – válaszolta a Hekker. – Miért siettessük a dolgokat? Ez a baj az olyan emberekkel, mint maga, igaz? Mindig gyorsabban akarnak célba érni, mint mások, mindig vonakodnak hátradőlni és megbecsülni a jelent. Itt mi most történelmet írunk, és maguk ennek a szemtanúi. Olyasmi történik, amihez foghatót még nem látott a világ. A mai napra az emberek még évtizedekig emlékezni fognak. És maga meg a munkacsapata ennek egyenesen a középpontjában állnak. Most pedig hadd hívjam fel újra a figyelmüket a képernyőfalra!

Jack tétovázott egy keveset, mielőtt a tekintete vonakodva neki is abba az irányba fordult, mint a többieké. De amikor a képernyőn megjelent a saját arcuk, attól mindenkinek elállt a lélegzete. Valahol, ebben a kiemelten őrzött teremben volt egy kamera, amely őket figyelte, különösen Jacket.

– Maguk egy jól védett kis csoport, ugye? – folytatta a Hekker. – Váltott helyszíneken, havi egy alkalommal összeülnek egy hétre. A lakosság nem is tudja, hogy kik maguk. A döntéseiket jogilag nem kötelesek megindokolni. A kiválasztott polgárt, akinek törvényileg részt kell vennie az üléseiken, büntetőeljárással fenyegetik, ha meg akarná tagadni a szolgálatot, aztán amikor megjelenik, akkor annyira lekezelően bánnak vele, hogy túlságosan megijed ahhoz, hogy kérdéseket tegyen fel, vagy elmondja a saját véleményét. Egész jó kis önkényuralom! Nos, ez most már mind a múlté, Jack. Ma ennek véget vetünk. Minden szavát globálisan és élőben közvetítjük. Nincs a világnak olyan szeglete, ahol ne jelenne meg az arca.

Az esküdtek némán figyelték, ahogy Jack csapata életre kelt, és a terem minden zugát átkutatták a lokátoraikkal, hogy meghatározzák a rejtett kamera helyzetét.

– Itt van! – kiáltotta az egyikük, amikor a kütyüje csipogni kezdett. – Az ajtó fölött!

Jack felpattant a helyéről, és amikor az ajtókerethez ért, felkapott egy széket, és felmászott rá. Kissé bizonytalanul egyensúlyozott, ujjai hegyével végigsimította a fal egyenetlen felszínét, amíg meg nem érintett valami enyhén kidomborodó dolgot. A nagy képernyő hirtelen elsötétült, amikor Jack ujjai kitapintották az apró lencsét, amelynek az átmérője fél centiméternél nem lehetett több. A férfi sikeresen leszedte a vakolatról. Haragosan rámeredt a tenyerén fekvő apró tárgyra, aztán a földre dobta, és lemászott a székről.

Felemelte a lábát.

– Én a maga helyében ezt kétszer is meggondolnám – mondta a Hekker. – Nem ez lenne élete legbölcsebb döntése. A mai nap minden egyes cselekedetére azonnal lesz egy válaszreakció.

– Jack – suttogta Muriel aggodalmasan –, talán hallgatnia kellene…

– Tudják, hogy nézünk ki, tudják, hogy kik vagyunk – makacskodott Jack. – Ezt csírájában kell elfojtanunk. Az nem lehet, hogy a világ hajbókolni lásson minket!

Aztán Jack még szépen belemosolygott a lencsébe, majd teljes erővel rátaposott, és a biztonság kedvéért jól ránehezedett a sarkával, és a bokáját ide-oda forgatva alaposan összezúzta azt. A képernyő elfeketedett. Azonban az eltűnt kép helyén nagyon gyorsan megjelent a terem és a benne tartózkodók

képe, csak ezúttal más szemszögből nézve. A mosoly azonnal lehervadt Jack arcáról.

– Azt hiszi, hogy csak egy kamerát szereltem fel? – kérdezte a Hekker. – Kissé sértőnek találom, hogy ennyire lustának tart! Valójában több tucat kamera van szétszórva a teremben. Ezek közül néhányat talán el tud érni, másokat nem. De e pillanatban, azt hiszem, kisebb gondja is nagyobb ennél. Megérti ezt?

Jack alig észrevehetően bólintott.

– Nos, akkor térjünk rá a napirendre. Nyolc vezető nélküli kocsijuk fölött vettem át az uralmat. Ezek ugyanolyan járművek, mint amelyekről az önök kormánya azt állította, hogy lehetetlen feltörni vagy bármilyen módon beléjük nyúlni, és megzavarni a működésüket. A kocsikat innentől fogva úgy irányítom, ahogy jónak látom. Az Utasok a modern brit élet különböző rétegeit képviselik. Vannak köztük szülők, mások gyermektelenek. A legfiatalabb a húszas éveiben jár, a legidősebb betöltötte a hetvenet. Néhányan dolgoznak, mások nem. Néhányan itt születtek és nőttek fel, mások meg így vagy úgy, de idekerültek, ebbe a valaha nagy, de mára sajnos többszörösen megosztott országba. Közülük hatot kifejezett céllal választottam ki, a másik kettő sajnos csak rossz helyen volt rossz időben, mert taxira volt szükségük, és számomra is ugyanolyan idegenek, mint ahogyan a maguk számára. Egy dologban azonban a képernyőn látható emberek mindegyike megegyezik: a kocsijukat úgy programoztam be, hogy mind ugyanabba az irányba, azonos úti cél felé haladjanak. Innentől számítva körülbelül két óra tíz perc múlva célba érnek, és a

mintegy száztíz kilométer per órás sebességgel haladó nyolc jármű frontálisan összeütközik.

16. fejezet

Ekkor újra hallhatóvá vált az eltérített kocsikban ülő Utasok hangja: a döbbenet, a félelem és a kétségbeesés kórusa válaszolt a Hekker fenyegetésére.

Libby legszívesebben a fülére tapasztotta volna a tenyerét, hogy megpróbálja kizárni az életükért könyörgő hangokat. De ehelyett csak szorosan összekulcsolta az ujjait maga előtt az asztalon. Noha az ő élete nem volt veszélyben, mégis ugyanúgy részese volt az eseményeknek, mint ők. Tartozott nekik azzal, hogy meghallgassa és átérezze a fájdalmukat, hogy ne zárkózzon el előle.

A terhes nő reakciója borzongatta meg leginkább. A képernyőn megjelenő felirat szerint Claire-nek hívták, és vigasztalhatatlan volt.

– Mi lesz a kisbabámmal? – zokogta. – Kérem, ne öljék meg a kisfiamat! – Libby egy másik képernyőre nézett, amelyen egy sötét bőrű, színes hidzsábot viselő nő lehunyta a szemét, és idegen nyelven kántált vagy imádkozott. Aztán Libby tekintete visszatért Jude-ra. A férfi mellkasa lassan emelkedett és süllyedt, és kifejezéstelen arccal meredt maga elé. *Az ország hetvenmillió lakosa közül miért pont te keveredtél bele ebbe?* – kérdezte magától a lány. Viszont ilyen alapon miért ne lehetne pont ő? Vagy miért ne lehetne bármelyikük?

Ekkor minden figyelmeztetés nélkül megszólalt az egyik Utas.

– Libby, te vagy az?

Minden fej felé fordult, ahogy Jude egyenesen rábámult a műszerfalba épített kamerán keresztül. Libby hevesen zakatoló szívvel nézett vissza rá. Szeretett volna ugyanazzal a melegséget sugárzó mosollyal nézni rá, ahogy a férfi tette, amikor a tekintetük először összekapcsolódott annak idején a kocsmában. Ehelyett mégis a helyzethez illőbb, együttérző mosollyal próbálkozott.

– Igen, én vagyok. – Felemelte a kezét, hogy integessen neki, de meggondolta magát.

– Libby, ó, istenem! – mondta Jude, mintha ugyanolyan hálás lenne azért, hogy látja, mint amennyire a lány az volt. – Mit keresel ott? – kérdezte.

– A kötelező esküdtszolgálatot teljesítem.

– És… egyébként, hogy vagy?

– Kösz, jól… vagyis addig jól voltam, amíg meg nem jelentél a képernyőn.

– Maguk ismerik egymást? – kérdezte Jack. De meglepettsége helyét gyorsan átvette a vádaskodás. – Mondtam én, hogy magának is köze van ehhez! Azonnal vigyék innen, és tartsák fogva, amíg a rendőrség…

– Nyugalom, Jack, csak nyugalom – szakította félbe a Hekker. – Nyugodjon meg, és hagyja, hadd folytassák a beszélgetést.

– Miért nem szólt, hogy ismeri azt a férfit? – kérdezte Muriel. Ugyanolyan gyanakvónak tűnt Libbyvel szemben, mint Jack.

– Addig nem voltam biztos benne, amíg nem hallottam a hangját. Csak egyszer találkoztunk, néhány hónappal ezelőtt, egy manchesteri bárban.

– Tudod, milyen sokat kerestelek azután az este után? – kérdezte Jude.

Libby szíve megdobbant.

– Én is kerestelek! – mondta. – A zene túl hangos volt ahhoz, hogy meghalljam a neved, ezért olyan volt, mintha egy tűt akartam volna megtalálni a szénakazalban.

Jude már éppen válaszolni készült, amikor a Hekker félbeszakította.

– Később lesz még alkalmuk a szerelmeseknek, hogy beszámoljanak egymásnak. De az idő nem vár senkire, főleg nem Jackre.

Jack újra a hangszórók felé nézett.

– Ha akarja, akár egész délelőtt kutathat a többi elrejtett kis kamerám után, de inkább hadd hívjam fel a figyelmét a nyolcas számú autóra.

A legnagyobb képernyő váltott, és az esküdtek helyén megjelent az egyik idős Utas képe. Sűrű, fehér haja volt, kissé fátyolos, kék szeme, és arcán mély nyugalommal ült a kocsijában. A zakója mellzsebe fölött számos színes kitüntetést viselt. A műanyag belső burkolatú kocsi ablakát perforált ablakfólia-hirdetések borították, ami azt sugallta, hogy a koros férfi egy taxiban ül. Ekkor meglátta magát a műszerfalba épített monitoron, és megköszörülte a torkát.

– Helló – szólalt meg.

– Jó reggelt, uram – köszöntötte a Hekker. – Megmondaná nekünk, hogy kicsoda?

Az idős úr kihúzta magát, aztán előrehajolt, és egyenesen a lencsébe nézett.

– A nevem Victor Patterson – kezdte megfontoltan és a szükségesnél kicsit hangosabban. – Betűzöm: P-A-T-T-E-R-S-O-N.

– Mondana nekünk valamit magáról, Mr. Patterson? – kérdezte a Hekker.

– Hetvenöt éves vagyok, nyugdíjas nyomdász. Három gyerekem és hét unokám van. Maga kicsoda? Rossz címet adott meg a lányom az autónak?

– A kitüntetéseiből látom, hogy a fegyveres erőknél szolgált.

– Igen – felelte Victor büszkén. – A 29. Kommandós királyi tüzérezrednél a Falkland-szigeteki háborúban, majd kétszer is szolgáltam Afganisztánban, de taposóaknára léptem.

– Őszintén sajnálom. Elmondaná, hogyan történt?

– Mit gondol, fiam, mi történik, ha valaki taposóaknára lép? – nevetett az öreg. – A rohadék elvitte a karom és a lábam. – Jobb kezével megkocogtatta a jobb térdét, ami tompa, kongó hangot hallatott. – De ugyan mi értelme lenne panaszkodni, nem igaz? Az ember él, ahogy tud, túlteszi magát rajta. És még jó húsz évet töltöttem buszvezetéssel, mielőtt útilaput kötöttek a talpunkra.

– Ki kötött útilaput a talpukra?

– A kormányzat, amikor bevezette a sofőr nélküli kocsikat. Utána már nem volt szükség a magamfajtára, tudja.

– És ma hová igyekszik, Mr. Patterson?

– A taxi értem jött, és úgy volt, hogy a kórházba visz. Aztán megszólaltak ezek a hangok, amik egy, még be nem következett autóbalesetről beszéltek. Szóval egy kicsit össze vagyok zavarodva. Nem értem, mi ez az egész.

– Megkérdezhetem, hogy miért kell kórházba mennie?

– Sugárkezelésre, fiam. Prosztatarákom van. Az orvosok azt mondják, hogy a kezelések még nyolc-tíz évet adnak. Az elég is lesz.

Victor Libbyt a néhai nagyapjára emlékeztette, aki szinte mindig mosolygott, egészen addig, amíg Libby fivére meg nem halt. Nem sokkal később ő is elhunyt. A lány még mindig úgy emlékezett rá, mintha csak tegnap tűnt volna el az életéből. Ugyanez volt a helyzet mindenkivel, akit szeretett és elvesztett. Mintha sokkal jobban emlékezett volna a halottakra, mint azokra, akiket az elhunyt hátrahagyott. Húzgálni kezdte az ujján a gyűrűt, felfedve ezzel az alatta megbújó tetoválást. *Nicky* – állt rajta ötpontos betűmérettel. A név nagyobb méretben ott húzódott a bal kulcscsontján, és mellette még egy idézet is az egyik kedvenc Beatles-számából: „Ne cipeld a világot a válladon”.[3]

A kamera váratlanul elfordult Victor arcától, és egy másik kocsi kameraszögére váltott, amely az idős férfi kocsija mögött haladt a forgalmas belvárosi utcában.

– Jack – mondta a Hekker nyugodtan –, emlékszik, hogy azt mondtam, minden egyes cselekedetére lesz egy válaszreakció a részemről? Tehát ha megkérem, hogy ne tegyen meg valamit, például ne nyúljon hozzá a kameráimhoz, akkor az a legjobb, ha hallgat rám.

Majd minden előzetes figyelmeztetés nélkül Victor autója felrobbant. Óriási tűzgolyóvá vált, hatalmas, fekete füstfelhő keletkezett, amelyből nagy, élénk narancssárga lángok lobbantak a magasba, fel a reggeli égboltra.

17. fejezet

FinancialHeadlines.com

A vezető nélküli járműveknek rendkívüli hatásuk lesz az Egyesült Királyság munkaerejére, amikor kötelezővé válik a használatuk.

A hírek szerint még ebben az évtizedben 320 000 új állás keletkezik a vezető nélküli járműveket gyártó iparágban. Ugyanakkor várhatóan 270 000 állás megszűnik. Kamionsofőrök, iskolabuszok vezetői, a balesetben sérült járművek javítására szakosodott szerelők, parkolószolgáltatást nyújtók, parkolóőrök és taxisofőrök válnak munkanélkülivé.

SOFIA BRADBURY

– A speciális effektjeik egészen lenyűgözőek – súgta oda Sofia Oscarnak. – Úgy tűnik, hogy befektettek némi pénzt ebbe a műsorba.

Érdeklődve nézte, ahogy Victor kocsija „felrobbant”. Megkönnyebbült, hogy a valóságshow-ban – amelyről feltételezte, hogy ő is részese – szereplő egyik versenytársa ilyen gyorsan távozott. Unottan elhúzta a száját, amikor a többi versenyző sikolyokkal és hangos, trágár káromkodással reagált.

– Kissé túlzásba viszik, nem? – A kutya az oldaláról a hátára gurult, és addig rugdosta finoman a gazdája karját a mancsával, amíg a nő dörzsölgetni nem kezdte a hasát. – Kíváncsi vagyok, akkor is kifizetik-e a teljes gázsit, ha valakit már fél óra után kigolyóznak. Nem tűnne tisztességesnek, ha nem fizetnék ki.

Oscar rettentő bűzt eregetett magából, mire Sofia elfintorította az orrát. – Néha undorító kis szörny vagy! – mormolta, és megnyomta a vezérlőgombot, hogy leeressze az ablakot. Semmi sem történt. Erre megint csak vágott egy grimaszt, mert eszébe jutott, hogy a *Celebek gubancban* producerei irányították mindent. – Biztosan a hihetőség kedvéért… hogy úgy érezzük, csapdába estünk. Ezzel is növelik a feszültséget – mondta. Beletúrt a táskájába, kivett egy majdnem üres Chanel No. 5 üvegcsét, és befújta vele a kocsi utasterét.

– Vajon most mit várnak tőlem? Nekem is sikoltoznom kellene, vagy üljek és vigyorogjak itt a kamerába, mint a fakutya, amíg a kocsi a stúdióba ér? A világítás kissé erős, nem?

Egy olyan korban, amikor a nézők már bármikor bármilyen adást nézhettek, és nem kellett a kitűzött műsoridőre várni, a *Celebek gubancban* valóságos jelenségnek számított. A többi versenyt lényegében padlóra küldte a hírességeket próbára tévő feladataival, amelyek a Formula-1-es versenyzéstől kezdve egy valódi operációnál való segédkezésig mindent magukba

foglaltak. És ezek egyike sem volt szemfényvesztő trükk. A legtöbb résztvevő sértetlen hírnévvel került ki belőle, a népszerűségük pedig egyenesen az egekig szárnyalt. Sofia el volt ragadtatva, hogy részt vehet benne.

A legnagyobb feladatot neki az jelenti majd, hogy megszokja, hogy a hét folyamán a nap huszonnégy órájában kamera előtt lesz. Alig pár perc telt el így, és a figyelme máris lelankadt, arca felvette megszokott pihenőállását, így gyorsan széles mosolyra váltott. Azon töprengett, vajon milyen hatást kelthet a képernyőn, mivel már nem látta magát a műszerfalba épített monitoron. Az ultranagy felbontású, 8K-s televízió hasznát egyedül a nézők és a plasztikai sebészek látták, egy bizonyos kor fölötti színészeknek, mint ő is, semmi előnyük nem származott belőle.

Sofia figyelme visszatért a vetélytársára, a többi celeb versenyzőre. Akárhogy is próbálta, képtelen volt neveket kötni az arcokhoz. Feltételezte, hogy vagy olyan szappanoperákban játszanak, amelyeket nem nézett, vagy más, korábbi valóságshow-k – egy olyan műfaj, amelynek buborékja sehogy sem akart kipukkanni, akármilyen éles tűvel döfkődték is – kreálmányai.

Sofia feszülten figyelte, ahogy elkeseredetten könyörögtek, hogy engedjék őket szabadon, és megcsóválta a fejét. Kételkedett abban, hogy bármelyikük is annyit áldozott volna a színjátszás oltárán, mint ő, vagy hogy Pintert meg tudták volna különböztetni Pirandellótól.

– Gyomorforgatók – súgta oda Oscarnak. – Nem tudom, melyik színiiskolába járhattak, de vissza kellene kérniük a tandíjat.

A járműve az autópályán haladt, és ahogy Sofia kinézett az ablakon, épp egy nagy sebességű szupervonat húzott el mellette, amelynek a pályája az út mellett haladt. A kocsija nem tudott lépést tartani vele. Megpróbált visszaemlékezni, hogy mikor utazott legutoljára vonattal, és úgy sejtette, hogy valamikor az 1970-es években, amikor a húgával, Peggyvel elmentek Newcastle-be, hogy megnézzenek egy Richard Burton-darabot. Sofia tinédzserkora óta halálosan szerelmes volt a színészbe, és nem csalódott benne, amikor az előadás után találkozott vele a színfalak mögött. Azóta sem mondta el egyetlen élő léleknek sem, hogy mi történt Burton öltözőjében. Még Peggynek sem. De az emléktől még most is bűntudatos mosoly bujkált az ajkán.

Szemüveg nélkül nehezen tudta kivenni a GPS-térképen az úti célt, de azt látta, hogy a rendszer becslése szerint mintegy két óra múlva fog odaérni. Azon gondolkodott, hogy hol lehet a stúdió, és eszébe jutott, mennyivel könnyebb volt minden, amikor még London volt a brit televíziós szakma központja. A sokszínűség jegyében a stúdiók immár mindenfelé szétszóródva helyezkedtek el az országban, és egyik-másik egész messze volt. Sofia erősen remélte, hogy Oscar kibírja az autóutat anélkül, hogy pisiszünetet kellene tartani miatta.

Vagy, ami azt illeti, saját maga miatt.

Az idős színésznő érezte, hogy az arckifejezése ismét pihenőállást vett fel. Elővette a táskájából a szájfényt, felvitt egy új réteget, még egyszer belenézett a kamerába, és ragyogó színésznőmosolyt küldött felé. A kisujjával mélyebbre nyomta a hallókészüléket a fülébe, és reménykedett, hogy amikor majd további utasításokat kap, akkor jobban meghallja, és több

mindent megért abból, amit mondanak. Azt is remélte, hogy a stúdióba érkezésekor kiderül, hogy az ügynöke, Rupert elérte, hogy új jelmeztárat kapjon. A férfi tudta, melyik divattervezőket kedvelte a színésznő, még ha a tervezők már nem is kedvelték őt. Volt idő, amikor kezüket-lábukat törték, csak hogy ők öltöztethessék egy-egy vörös szőnyeges eseményre. De amint a helyét kezdték átvenni az újságok címlapján önmaga szebb, karcsúbb és fiatalabb változatai, a divatházak már egyszeriben nem adták neki oda olyan lelkesen a kreációikat, hiszen Sofia nem tudta garantálni a kiemelt megjelenést.

Legutóbb februárban jelent meg egy premieren, a férjével. A film címére nem tudott visszaemlékezni, de Patrick arca felsejlett a szeme előtt. Feltételezte, hogy Rupert mostanra már tájékoztatta, hogy hová megy, és hogy nem elérhető. De az is lehet, hogy a férje már az elejétől fogva be volt avatva. Túlságosan is jól tudta, hogy Patrick mennyire ügyes titoktartó, és ennek következtében Sofia is azzá vált. A férfi negyven éven át folyamatosan bűnrészessé tette.

Most végre egy már régóta esedékes kis pihenőt kap, a *Celebek gubancban* forgatása alatt. Ennek egyetlen hátránya, hogy így a férje azt csinálhat, amit akar, anélkül, hogy Sofia rajta tartaná a szemét. Nem tehetett mást, imádkozott, hogy óvatos legyen. Az évek során a hibái nagyon sok pénzbe kerültek Sofiának.

18. fejezet

JUDE HARRISON

– Jézusom! – szakadt ki Jude-ból, ahogy végignézte Victor Patterson halálát.

A többi Utas rettegése és az esküdtek döbbenete a tárgyalóteremben egyformán hallhatóvá vált a kocsi hangszóróin keresztül. A gyomra összerándult, ahogy a hányinger hulláma elöntötte a testét. Miután az utóbbi huszonnégy órában szinte alig evett, nem sok minden volt benne, amit viszontláthatott volna.

Jude nem tudta levenni a szemét a képernyőről. Az élő közvetítés most egy eddig azonosítatlan járművet mutatott, amely Victor égő taxija mögött haladt. A kocsi fékezett és megpróbálta kikerülni az előtte megjelent tűzgolyót. Ám a bombarobbanás nem szerepelt a lehetséges veszélyek között, amelyek elkerülésére beprogramozták. Nagy erővel belecsapódott a taxi hátuljába, és a motorház teteje harmonikaként gyűrődött össze. Jude újabb sikolyokat hallott, amelyek ezúttal a másik kocsiból érkeztek, amelynek hirtelen kivágódtak az ajtajai, és az Utasai kikecmeregtek belőle, hogy elmeneküljenek. Pillanatokkal később ezt az autót is elnyelte egy tűzgolyó, és a felvétel hirtelen véget ért.

A férfi egy rövid időre megfeledkezett Libbyről, ahogy figyelme a többi Utas felé fordult, akik hozzá hasonlóan csapdába estek, és semmi módjuk nem volt a menekülésre. Különösen aggasztotta Claire látható kétségbeesése. A Hekker után az ő hangját hallotta meg először. Most az egyik kezével eltakarta a száját, a másikkal pedig születendő gyermekét védte. A halállal szembesülve anyai ösztöne meg akarta védeni a feltétel nélkül szeretett kis lényt. A férfi csodálattal figyelte a nő önzetlenségét. A többi megrémült hang között épp csak ki tudta venni az övét.

– Kérem szépen… könyörgöm – zokogta. – Kérem!

Jude-ot elöntötte a vágy, hogy valahogy megpróbálja megnyugtatni, hogy azt mondja, közeleg a segítség, és nem szabad feladniuk a reményt. Igaz, nem nagyon tudott mit mondani, hogy megnyugtassa akár a kismamát, akár bárki mást, akit akarata ellenére tartanak fogva a járművében. De meg kellett próbálnia.

– Claire! – kezdte, és igyekezett túlkiabálni a többieket. – Claire! Jude Harrison vagyok. – Megvárta, hogy a nő valami jelét adja, hogy észrevette, hogy integet neki. – Jól van?

A nő keze a szeméhez vándorolt, és letörölte a könnyeit.

– Én nem halhatok meg – mondta alig hallhatóan a többiek kiáltozása közepette. – Az nem lehet. És nem így!

– Kérem, próbáljon meg nem pánikba esni. Tudom, hogy ezt könnyű mondani, de nem adhatjuk fel, oké? Csak ritkán csalódom az ösztöneimben, és most azt mondják nekem, hogy maga erős nő. Erre gondoljon! Mindkettőjük érdekében. Hall engem? Ne adja fel! Egyikünknek sem szabad feladnia! Megtaláljuk a kiutat.

– Hogyan? – kérdezte Claire. – A Hekker azt mondta, hogy mindannyian úgy fogunk meghalni, mint az a szegény öregember. Hogyan akadályozhatnánk meg?

– Még nem tudom, és nehéz lesz, de próbálja megtartani a hitét, amíg sorra nem veszünk minden lehetőséget. Rendben? Megígéri?

Claire felszippantotta az orrából folyó takony nagy részét, a maradékot pedig letörölte a keze fejével. Jude látta, hogy válaszul sebesen bólogat.

Ekkor a tekintete újra megkereste Libbyt a képernyőn. Egy pillanat alatt észrevette, hogy valami baj van.

19. fejezet

DigitalMailNews.co.uk

A LEGFRISSEBBEK: TERROR a közutakon! A falklandi HÁBORÚS HŐST a levegőbe repítette a Hekker, aki EGÉSZ BRITANNIA ellen háborút indított!

• A KÉTSZERES AMPUTÁCIÓN átesett nyugdíjast valós időben, a döbbenettől megrendült milliók szeme láttára érte a vég!

• A Hekker felhívta a figyelmet, hogy még több halál várható, mivel az eltérített autókat végzetes ÖSSZEÜTKÖZÉSRE programozták be!

• A SZUPERTITKOS vizsgálatok adatai nyilvánosságra kerültek. Az esküdtek ARCÁT az egész VILÁGON mindenütt élőben SUGÁROZTÁK!

• A királyi család és a kormányhivatalnokok egybehangzóan felkérnek mindenkit, hogy KERÜLJE az utazást, amíg a támadásnak véget nem vetnek!

Libbynek lassan már egy éve nem volt pánikrohama.

A húszas évei elején gyakran gyötörték a tünetek, aztán – ahogy közeledett a harminchoz – fokozatosan ritkábbá váltak. Amikor újra megjelentek, és még a munkavégzésben is gátolták a mentálhigiénés nővérként dolgozó Libbyt, a volt vőlegénye, William ragaszkodott hozzá, hogy segítségért forduljon a munkahelyi egészségvédelemhez, és akkor kijelöltek mellé egy tanácsadót. Dr. Goodwin felvetette, amit Libby egyébként

amúgy is gyanított, hogy a tünetei posztttraumás stressz-szindrómára utalnak. Most, hogy szemtanúja lett Victor Patterson meggyilkolásának, feltolultak benne a Monroe Streeten átéltek, és a fivére, Nicky halálának emléke is.

A tanácsadás során elsajátított bizonyos technikákat, amelyek segítettek olyankor, amikor érezte, hogy közeleg a roham. Tehát nem sokkal azután, hogy a szívdobogása hirtelen felgyorsult, eltolta a székét az asztaltól, és a körülötte kialakult felfordulással nem törődve megpróbálta összeszedni magát, noha meglehetősen zavarodott volt. Aztán jött a szédülés és a hónalját meg a mellkasát elborító izzadság. Tekintetével keresett egy üres falat, hogy azt bámulja, és közben kitisztítsa és megnyugtassa az elméjét.

Vészeld át! – mondta magának. *Ne menekülj! Nézz szembe vele, nem halsz bele!*

Arra is megtanították, hogy ha valaki mellette áll egy ilyen epizód alatt, az segíthet megnyugodnia. Csakhogy a teremben nem volt senki, akiben megbízott volna. Az egyetlen ember, akihez volt némi bizalma, csak puszta kép volt az egyik képernyőn, és sokkal súlyosabb veszéllyel nézett szembe, mint ő. Libby tekintete fokozatosan elfordult az üres faltól, visszatért Jude képernyőjére, és addig nézte, amíg a szorongás lassan feloldódott benne, és felgyorsult szívverése is lelassult.

A hét megmaradt Utas láthatóan félt. Ha a Hekker ilyen lazán képes kivégezni egy rokkantnyugdíjast és háborús hőst, akkor bármelyikükkel megteheti ugyanezt. Az emberek egyszerre beszéltek, kiabálták túl egymást, és olyan hangzavar keletkezett, hogy Libby egész mondatokat nem is fogott fel belőle, csak néhány véletlenszerűen elkapott szó vagy kifejezés

jutott el a tudatáig. Sam egyfolytában azt hajtogatta a feleségének, Heidinek, hogy szereti, és minden rendben lesz, de úgy tűnt, mindkettejükben maradt kétely. Bilquis, a színes hidzsábot viselő nő, nem volt hajlandó feladni a reményt, hogy telefonja talán életre kel, továbbra is nyomogatta a gombjait, és megpróbálta elérni az operációs rendszert. Szabana viszont, úgy tűnt, nem sokat értett abból, ami körülötte történt, csak azt, hogy valami nagy baj van. Egyedül Sofia őrizte meg a nyugalmát, és kitartóan mosolygott a kamerába.

Jude sokkal fontosabbnak tartotta, hogy valaki mással törődjön, mint saját magával. Libby látta, hogy a nyilvánvalóan kétségbeesett Claire-t nyugtatgatja. Ahogy azt hallgatta, hogy miként igyekszik reményt önteni a nőbe, úgy érezte, bizonyságot nyert, hogy a megismerkedésük estéjén tapasztalt ösztönös megérzései helyesek voltak. Jude jó ember volt, az a fajta, aki másokkal is törődött. Libby tapasztalatai szerint az ilyen férfi ritkaságnak számított.

E pillanatban a Hekker hangja félbeszakította a hangzavart.

– Most már felkeltettem az érdeklődését, Jack? – kérdezte.

De mielőtt a miniszter válaszolt volna, Libby közbevágott.

– Erre nem volt semmi szükség! – kezdte, és felállt a helyéről. Az asztal peremének támaszkodott, mert a lába még mindig erőtlen volt a pánikroham után. – Victor nem érdemelte meg, hogy meghaljon! Ártatlan volt!

– Nocsak! Nagyon úgy látszik, valaki igencsak megtalálta a hangját, nem igaz? – mondta erre a Hekker. – De sajnos ellenkeznem kell magával. Victor nem volt ártatlan. Egyikünk sem az.

– Miért ölte meg? Semmit sem ártott magának!

– Miss Dixon, hallgasson, kérem! – csattant fel Jack, és haragosan felé vágott a szemével. – Csak ront a helyzeten.

– Rontok a helyzeten? Most néztem végig, hogy valakit a levegőbe röpítettek, mert maga nem volt hajlandó követni a Hekker utasításait. Hogyan lehetne ezen még többet rontani?

– Hagyja, hadd beszéljen a hölgy! Ezt a vizsgálatnak nevezett bohóckodást most nem maga irányítja, Jack – szólt közbe a Hekker. – Mit szeretne mondani, Libby?

– Victor háborús hős volt, és végstádiumú rákban szenvedett. Maga teljesen igazságtalanul bánt vele.

– Szerintem meg azoknak az embereknek a rokonai, akiket megölt a harcban, nem biztos, hogy egyetértenének magával abban, hogy „ártatlan” volt, és hogy „igazságtalanul” bántunk vele.

– Ez a legjobb érve, amit védekezésül fel tud hozni?

– Nekem szükségtelen megvédenem magam, Libby. Megengedi, hogy Libbynek szólítsam? Most, hogy egyre jobban megismerjük egymást, kevésbé hivatalosnak érzem, mint a Miss Dixont. Victor pontosan azért halt meg, amit maga az előbb mondott: mert Jack nem hallgatott rám.

– Még ha hallgatott volna is magára, akkor is talált volna kifogást, hogy valamelyikükkel végezzen. Csak be akart bizonyítani valamit.

– És mit gondol, mit?

– Hogy itt most maga irányít mindent.

– És ezt hatékonyan és megfelelő módon adtam az értésükre?

– Hatékonyan, igen. Hogy megfelelően-e? Most biztosan viccel.

– Felhagyna, kérem, a Hekker ingerlésével? – kiáltotta Jack.

– Talán itt az alkalom, hogy megemlítsem, még sok egyéb részletet is tudok magáról, Jack – folytatta a Hekker. – Például az orvosi nyilvántartásban szereplő adatait, a lakcímét, a hitelkártyái számát, a kurvái nevét és telefonszámát, a jelszavait, a banki kimutatásait, a jelzáloghitelében mutatkozó hiányt, a küldött e-mailjeit, a fogadott üzeneteit, még azt is, hogy hova fekteti be azt a pénzt, amit nem akar bevallani az adóhivatalnak. Ha egy kicsit jobban odanézünk, egész érdekes, hogy egyik-másik összeget hová fektette be! Tudja, mi a legjobb abban, hogy mindezt tudom? Az, hogy egy többmilliós közönséggel is megoszthatom az adatokat! Ha figyelmesen megnézi a falon a középső képernyőt, látni fogja, hogy mindent, amit tudok magáról, e pillanatban közzéteszek.

Mintegy végszóra Jack személyes adatai megjelentek a képernyőn a letöltéshez szükséges linkekkel együtt.

– Azonnal vegyék le! – ordított Jack a technikusokra.

Erre mindenki a billentyűzetéhez rohant, a szakemberek vadul kopogni kezdtek, és különböző utasításokat igyekeztek beírni a rendszerbe. Libby viszont azt figyelte, hogy Jack tágra nyílt szemmel bámulja a képernyőt, ahol a linkek és adatok továbbra is a helyükön maradtak. Egy feszült izgalommal teli fél perc után a férfi elfordult a képernyőtől. Libby még sosem látott senkit, aki ennyire közel állt volna a gutaütéshez, mint abban a pillanatban Jack.

– Na mi van? – hörögte. – Miért van még mindig fent az a link?

– Nincs hozzáférésünk – válaszolta az egyik munkatársa. – Lehetetlen behatárolni a forrását.

– Akkor azonnal hívja a rendőrséget vagy az Országos Kibernyomozói Szervezetet! Oldják meg ők!

– Kapcsolatban vagyunk, és minden tőlük telhetőt megtesznek, de nem találjuk a forrást.

– Ó, hogy a kurva életbe! – üvöltötte Jack. – Nem igaz, hogy nincs senki, aki segítene rajtam!

– A Hekker behatolt a rendszerünkbe – válaszolta az egyik technikus. – A speciális programozóknak is időbe telik, hogy megtalálják és újrakódolják az egészet. Ehhez nekünk nincs megfelelő képesítésünk, és engedélyünk sincs rá.

– Kibaszott, semmirekellő banda! – üvöltötte Jack, és a technikusok felé hajította a tabletjét. A gép súrolta az egyik férfi vállát, onnan a falhoz csapódott, majd a földre zuhant, a képernyője ripityára tört.

– Ejnye, de heves vérmérsékletű valaki! – gúnyolódott a Hekker. – Ne feledje, hogy minden mozdulatát kamerák figyelik és közvetítik.

Jack megfordult, hogy felnézzen a képernyőkre, és egy kicsit tétovázott, mintha azt mérlegelte volna, az fontosabb-e, hogy mit gondol róla a nagyközönség, vagy az, hogy kiélje a dühét. Vonakodva, de végül az óvatosság mellett döntött.

– A rendszerem szerint a linkeket már közel tizenötezer alkalommal töltötték le – jelentette a Hekker. – Elképesztő, hogy manapság milyen messzire elérünk, ugye? Még az olyan messzi helyeken is, mint Ausztrália meg Hong Kong, e pillanatban a maga hitelkártyájával vásárolnak.

A képernyőn megjelenő számláló közben folyamatosan jelezte, hogy hányszor osztották meg vagy küldték tovább a linkeket, és a szám másodpercenként több tucattal nőtt.

– Még nem késő, hogy ezt az egészet megállítsuk – mondta Jack kétségbeesetten. – Engedje szabadon a többi Utast, és menjen vissza békében oda, ahonnan jött. Ha ennyire okos, akkor úgyis eltüntette a nyomait, és senki sem fogja megtalálni.

– Sajnálom, de ahhoz már túl messzire mentünk, hogy ez lehetőség legyen. Egyébként meg valahol a lelke mélyén nem kíváncsi, hogy mi lesz a következő lépésem? Biztos vagyok benne, hogy Libby majd belepusztul a kíváncsiságba.

A férfi hirtelen figyelme megdöbbentette a lányt, és gyorsan Jude képernyőjére pillantott.

– Nem, cseppet sem vagyok kíváncsi – válaszolta.

– Értem. De sajnos, ha azt hitte, hogy kegyetlen dolog volt végignéznie Victor Patterson halálát, akkor erősen kétlem, hogy a következő kérésem tetszeni fog magának.

20. fejezet

HEIDI ÉS SAM COLE

Mi a fenét tettem a feleségemmel?

Az elmúlt néhány percben Sam rossz lelkiismerete még a kocsi hangszóróján keresztül érkező rémült hangzavart is elnyomta. Hirtelen a világon mindennél fontosabbá vált, hogy hallja a nő hangját.

– Heidi, ott vagy? – kiáltotta. Elhallgatott, várt, de nem sikerült kivenni a hangját a zajból. – Heidi, kérlek, beszélj, mondd, hogy jól vagy!

Hirtelen feltűnt, hogy a kocsija minden figyelmeztetés nélkül lassítani kezdett, és ez elterelte a figyelmét. Az autó eddig egyenletesen kilencven kilométeres sebességgel haladt, de most már inkább a negyvenhez közelített. Lehetséges, hogy a rémálom véget ér? Beéri esetleg ennyivel az ismeretlen, akit magára haragított? Csak akkor ébredt rá, hogy miért lassít a kocsi, amikor meglátta elöl a piros lámpát. A megpróbáltatásai tehát még messze nem értek véget.

Sam kétségbeesett vágyat érzett, hogy torkaszakadtából ordítani kezdjen: *Megkaptad, amit akartál, most már engedj el minket!* De erőt vett magán. Mert volt valami ebben az egészben, valami, ami sokkal súlyosabbnak, fontosabbnak tűnt, mint ő vagy a hazugságai.

Amikor a képernyőjén a felvételek váltakozva hol Victor Patterson égő autóját, hol a többi Utast mutatták, egyszer csak meglátta a feleségét.

– Heidi! – harsogta eltökélten, hogy túlkiabálja a többiek sikolyait. A szemét a nő arcára szegezte, és addig nézte, míg végre meglátta, hogy beszél. Közelebb hajolt a hangszóróhoz és figyelmesen hallgatott, mígnem ki tudta venni azt is, hogy mit mond.

– Sam! Miért történik ez az egész?

A férfi habozott. Minden egyéb lehetséges magyarázatot sorra akart venni, mielőtt beismerné, hogy szerinte miért kerültek ilyen helyzetbe.

– Nem tudom, de erősnek kell lennünk – mondta végül. – Együtt megküzdünk vele!

– Ennek semmi értelme! Miért fenyegetőzik azzal, hogy megöl minket?

Heidi kétségbeesése legalább akkora volt, mint a férjéé. Sam már nem is emlékezett, mikor látta utoljára ennyire sebezhetőnek a feleségét. Még az apja hirtelen halála vagy a gyerekek születése után sem. Mindig is ő volt a kapcsolatuk szilárd pontja, a gyakorlatias, tisztán gondolkodó partner. Bármi is történt most velük, egyértelműen megdöbbentette. Sam pedig mindent megtett volna azért, hogy megszűnjön a rettegése.

– Láttad, mit csinált annak a férfinak a kocsijával? – kérdezte Heidi. – Egyszerűen a… levegőbe röpítette!

– De erre csak a Hekker szava a bizonyíték. A számítógépes programok és a speciális effektek bármit valóságosnak tüntethetnek fel.

– Hát nekem rohadtul valódinak tűnt!

– Nem fogunk meghalni, ígérem!

– Ilyeneket te nem ígérhetsz!

– Ez valakinek a beteges elképzelése arról, hogy mi a jó vicc, és amint a rendőr kollégáidat is bevonják az ügybe, és látják, hogy a saját emberük is belekeveredett, akkor jönnek és megmentenek minket.

– Jézusmária, Sam, ne légy már ilyen rohadtul naiv! Senkit nem érdekel, hogy én a rendőrségnek dolgozom! Nézd már, mi történik! Az autóinkat feltörték, és valaki más irányítja őket. Ha már ennyit fáradozott, hogy idáig eljusson, aligha valószínű, hogy az őrmesterem néhány kemény, megrovó szavától majd meggondolja magát, nem?

Sam erre egészen elcsüggedt. Magába roskadt, és tenyerével masszírozni kezdte a fejét, mintha ez arra ösztönözné az agyát, hogy előálljon valami jó ötlettel, hogy miként szabadulhatnának meg. A zárt ajtók miatt szóba sem jöhetett, hogy kiugorjon a mozgó autóból. Látta, amikor a hidzsábot viselő Utas megpróbálta, de nem sikerült kirúgnia a páncélüveget. Az autó akkumulátora menet közben folyamatosan töltötte magát, ahogy áthajtott a töltőpontokon, így nem valószínű, hogy lemerül, mielőtt megérkeznek az úti céljukhoz. Mivel az operációs rendszert hatástalanították, és az nem engedelmeskedik a parancsainak, illetve nem teszi lehetővé számára, hogy a többi Utason kívül bárki mással beszéljen, be kellett látnia, hogy semmit sem tehet.

Sam egyetlen szót ismételgetett magában újra és újra: *Miért?* Ez a kérdés gyötörte már hat hete, amikor az őt zsaroló ismeretlen először jelent meg az életében. Sok szempontból

logikus lenne, ha a zsaroló állna az eltérítések mögött, végtére is látszott, hogy komor örömét lelte Sam kínzásában és kigúnyolásában, mielőtt felfedte volna, hogy mit akar. De ha másképp nézte a dolgot, akkor meg nem volt logikus. Húsz perccel azelőtt, hogy a Hekker megszólalt volna, Sam e-mailt küldött a zsarolónak, amelyben tájékoztatta, hogy megszerezte, amit követelt tőle. Bizonyítékul csatolt egy videót is, mire a zsaroló megírta neki az átadási pont helyét – a Milton Keynes-i bevásárlóközpontban –, és az átadásra vonatkozó utasításait. Ha valóban megtartja a szavát, és teljesíti az alku ráeső részét, Sam végre visszakaphatja régi, békés életét.

Akkor most miért rángatták bele pont az átadás előtt Heidit? Ha a felesége rájön, hogy mit tett, akkor felesleges tovább hallgatnia. Ha pedig a zsaroló meg akarná emelni a tétet, akkor csalódnia kell, mert Samnek egyszerűen nem maradt semmije.

Minél többet gondolkodott rajta, annál inkább nyilvánvalóvá vált, hogy még sok más dolog sem passzolt, például az, hogy miért kellett ebbe bevonni más Utasokat is, és miért kellett egyiküket látszólag meggyilkolni? Egy sokkal szélesebb körű átverés részese lenne, és a többi Utas mind tudja, miről van szó? Vagy ők is ugyanúgy áldozatok, mint ő?

Sam egyre inkább úgy látta, hogy ő is és Heidi is valami nagyobb horderejű dologba cseppentek, olyasmibe, aminek semmi köze sincs a zsaroláshoz. És ez jobban megijesztette, mint a zsarolás, mert azt legalább tudta, hogy a zsaroló mit akar tőle.

Egy dologban azonban biztos volt. Ő nem fogja lángoló tűzgolyóként végezni, mint Victor Patterson. Mert ha odáig

fajul a helyzet, hogy a férj vagy a feleség között választani kell, akkor először Heidit ölik meg.

Különben sosem kapják meg azt a százezer fontot, amit a hátsó ülésen lévő nagy kézitáskában szállít.

21. fejezet

Libbynek fogalma sem volt róla, hány kamerát rejtett el a Hekker a tárgyalóteremben, azt viszont tudta, hogy az egyik egyenesen az ő arcára irányult, és a képe e pillanatban megjelent a legnagyobb képernyőn.

A látvány miatt kényelmetlenül érezte magát, egyben nyugtalanítónak is találta, és noha nem volt különösebben elfogódott, nagyon is tisztában volt vele, hogy az ultranagy felbontású képernyő a bőre minden egyes pórusát, mitesszerét és egyéb hibáját megmutatta. Emiatt szerette volna beszívni az arcát, felemelni a fejét, hogy ezzel eltüntesse a tokáját, és kihúzni magát, hogy a válla ne tűnjön annyira csapottnak, mint amilyennek látszott. A többi képernyőre pillantva látta, hogy két hírcsatorna is ugyanezt a képet mutatja, alatta a teljes nevével, fölötte az „élő adás” felirattal.

A figyelme óhatatlanul újra Jude-ra terelődött. Szörnyen vágyott rá, hogy beszéljen vele, de mindazok az elképzelt párbeszédek, amiket a fejében már számtalanszor végigpróbált arra az esetre, ha rátalálna, cseppet sem feleltek meg a körülményeknek. Azt sem tudta, hogy valóban hihet-e a Hekker szavának, miszerint később lesz még idejük beszélgetni. És még csak most tudatosult benne, hogy korábban „szerelmesek”-ként emlegette őket. Honnan tudta a Hekker, hogy volt valami közöttük, még ha nagyon rövid ideig is tartott? Lehet, hogy figyelte Libby kísérleteit, amikor

megpróbált Jude nyomára bukkanni? Vajon milyen régóta figyeli?

Libby ekkor észrevette, hogy amíg ő a gondolataiba merült, a teremre csönd borult. Még a harsányan handabandázó Jack is tartózkodóbbá vált most, hogy tudta, rászegeződnek a kamerák. Valójában minden esküdt csöndesebb lett, amióta nyilvánosan megnevezték őket.

Libby feltételezte, hogy mindannyian a Hekker utasításaira várnak. De a fickó nem sietett felfedni a tervét. A lány sejtette, hogy várja, hogy megkérdezzék. Az ő szemében ez remek játék volt, és külön élvezett minden egyes szóváltást. Így, amikor senki más nem mutatkozott hajlandónak, Libby vállalta, hogy felveszi a nekik dobott kesztyűt.

– Mit akar, mit tegyek? – kérdezte.

– Már azt hittem, sosem kérdezi meg – válaszolta a Hekker. – De mielőtt bármit mondanék, szeretném udvariasan emlékeztetni önöket valamire. A vezető nélküli autókat működtető elektromos motorokkal és áramköri lapokkal járó egyik előny a sok közül, hogy ezeknek köszönhetően egészen sok hely szabadult fel a kocsikban, több mint a dízel vagy benzinüzemű járművekben valaha is volt. Tágasabb a lábtér, az ülések is nagyobbak, több, hely van a táskák és bőröndök tárolására, a bevásárlásnak, és akár több kiló robbanóanyag elhelyezése sem okoz gondot. Amennyiben tehát megpróbálnak hozzányúlni az irányításom alatt álló hét jármű közül bármelyikhez, minden habozás nélkül felrobbantom őket. Ha bárki, ismétlem, bárki, akár a beavatkozó szolgálatot ellátó járművek vagy a fegyveres erők személyzete közül megkísérli valamelyiket megállítani, akkor az adott kocsit

azonnal felrobbantom. Ha valaki megpróbálja őket letéríteni az általam beprogramozott útról, vagy megváltoztatja az útjeleket vagy a közlekedési jelzőtáblákat, akkor is felrobbantom. Ha valaki megpróbálja kiszabadítani valamelyik Utast, az adott kocsit felrobbantom. Ha bárki lassítani próbálja a jármű haladását, felrobbantom. Nem azért fogtam bele ebbe az egészbe, hogy üres fenyegetésekkel szórakozzak. Világos?

– Igen – válaszolta Libby.

– Bocsásson meg, hogy ezt mondom, Libby, de a maga szavának sajnos nincs valami nagy súlya. Én magára céloztam, Jack. Mi a válasza? Betartja a szabályaimat?

Jack egy pillanatig habozott, de aztán odavetett egy kurta „igen”-t.

– Örülök. De mint mindannyian tudjuk, a szó és a tett két nagyon különböző dolog. Tudnom kell, hogy ez nem üres ígéret. Korábban már elmondtam, hogy minden Utas meghal, még mielőtt az óra elütné a delet. De hogy megmutassam, nem vagyok olyan szívtelen, mint amilyennek gondolnak, hajlandó vagyok az egyiküket elengedni, és az illetőnek egy haja szála sem görbül. Míg a fennmaradó hat autó két óra és öt perc elteltével valóban összeütközik egymással, addig az a bizonyos egy szerencsés Utas sértetlenül megússza az egészet.

– Ki lesz az? – kérdezte Libby, és tekintete rögtön Jude-ra tévedt.

Ám ekkor a zárt ajtó másik oldaláról hallatszó kiabálás zaja zökkentette ki.

– Mindent a maga idejében. Hogy teljes mértékben értékelni tudják, milyen érzés megmenteni egy életet, ahhoz előbb el kell

venniük egyet. Az első feladatuk az, hogy közösen döntsék el, melyik Utast áldozzák fel a többiek megmentése érdekében.

– Ezt nem tehetjük! – kiáltott fel Libby. – Nem kérheti tőlünk, hogy ítéljünk halálra valakit!

Az ajtó túloldalán a kiáltozás közben egyre erősödött.

– Senkit sem fogunk a halálba küldeni – jelentette ki Muriel elszántan, és karba tette a kezét.

– És ha azt mondom, hogy ha nem ölnek meg egyvalakit, akkor mindenkivel végzek? Itt van előttem egy billentyűzet, és birtokában vagyok egy négy számjegyből álló billentyűparancsnak. Ha beütöm ezt a négy számot, akkor minden autó pontosan egy időben felrobban.

Halk koppanást hallottak, ahogy a Hekker beütötte az első számjegyet.

– Csak blöfföl – mondta Jack.

Egy második billentyűt is megnyomott.

– Ki tudja, min kopogtat. Akármi lehet. Ezt mi innen nem tudjuk.

Meghallották a harmadik billentyűleütés hangját is.

– Tényleg vállalni akarják a kockázatot? – kérdezte a Hekker.

Senki sem válaszolt.

– De mi az, hogy válasszunk ki egyvalakit… az lehetetlen! – mondta Libby.

– Nem mindig – válaszolta a Hekker. – Hadd mondjak egy példát! Tegyük fel, hogy két autóban szinte minden szempontból hasonló két férfi utazik. Megegyezik a koruk, a megjelenésük, ugyanazon a területen dolgoznak, hasonló az eltartottjaik száma. Melyiket ítélné halálra?

– Egyiket sem.

– És ha azt mondom, hogy az egyikük nőkkel szembeni szexuális erőszak elkövetője? Ez változtatna valamit?

– Ez csak feltételezés. Amit tőlünk kér, az valós – mondta Libby.

– Nem válaszolt a kérdésemre.

– Válassza a szexuális bűnözőt! – szakította félbe Jack. – Ezt a választ várja, adja már meg neki!

– Egyiket sem választanám – felelte Libby. – Sosem lennék hajlandó ebben dönteni.

– Akkor mindkettőjüket a halálba küldené – mondta a Hekker. – Milyen érzés egy ártatlan ember meggyilkolásáért felelni?

– Nem én lennék a felelős, mert a kocsikat maga uralja. Maga lenne, aki megöli őket.

– Mégis én lennék az, aki nyugodtan aludna, míg magának mindennap meg kellene győznie magát arról, hogy helyesen cselekedett, amikor az erkölcsi magaslatokat választotta. De a lelke mélyén tudná, hogy rosszul döntött.

Mielőtt Libby válaszolhatott volna, az ajtón túli helyiségből áthallatszó hangok úgy felerősödtek, hogy azt már lehetetlen volt tovább figyelmen kívül hagyni.

A két biztonsági őr összenézett, aztán megindultak az ajtó felé, és a zakójuk zsebéből elővették az elektromos kábítófegyvereiket.

– Segítene, ha azt mondanám, hogy nem csak egyedül ötüknek kellene meghozniuk a döntést, Libby? – folytatta a Hekker. – Mert a világ többi részének is meglesz a maga beleszólása.

A dupla ajtó ekkor kivágódott, és a biztonságiak azonnal védekező pozíciót vettek fel, akármi is jöjjön. Azonban az ajtóban csak hat egyenruhás rendőr állt, mindegyikük félautomata gépkarabélyt szorított a mellkasához, és két férfit meg két nőt kísértek, akik elektronikus eszközökkel megpakolt kerekes kocsikat toltak maguk előtt.

– Kicsodák maguk? – kérdezte Jack azt a rendőrt, akinek a legtöbb kitüntetés volt az egyenruhájára tűzve.

– A Belügyminisztérium és az Országos Terrorelhárítási Központ utasítására kísértük ide ezeket az embereket, hogy a jelen helyzetben a segítségükre legyenek. – Azzal egy tabletet nyomott Jack kezébe. – A parancs itt olvasható.

– De miben kell segíteniük?

22. fejezet

A nap kezdetén a terem hatalmas, légmentesen elzárt, üres helynek tűnt.

Mindez harminc percen belül megszűnt, és eluralkodott odabent a teljes zűrzavar. Az öt esküdthöz, egy gyorsíróhoz és egy jegyzőhöz a biztonságiak, a háttérszemélyzet, a rendőrök hada és most még egy új, ismeretlen arcokból álló csapat is társult.

A teremben lévők figyelmét egy délkelet-ázsiai származásúnak tűnő, szőkített hajú, vastag keretes szemüveget

viselő és természetellenesen kobaltkék szemű férfi ragadta meg. Magabiztosan a terem közepére vonult, megigazította a szemüvegét, és alaposan végigvizslatta a rendelkezésre álló teret.

– Az asztalokat tegyétek ide! – mutatott az ablakok alatti szabad helyre.

A csapata máris ugrott, és nekiláttak, hogy az asztalokat a mutatott helyre tolják, miközben az asztallábak olyan fülhasogató módon csikorogtak a járólapon, mint az iskolai táblán végighúzott köröm.

– Megmondaná valaki, hogy mi folyik itt? – kérdezte Jack a rendőrtisztet. A zsebén látható varrott jelvény szerint a rendőrparancsnok neve Riley volt. Golyóálló mellényt viselt, és kollégáihoz hasonlóan ő is két kézzel szorította a melléhez félautomata fegyverét.

– Egy különleges szakértői csapatot kísértünk ide, hogy segítsen maguknak – felelte.

– De miben? És ki mondta nekik, hogy jöjjenek ide? Az biztos, hogy én nem hívattam őket!

– A Belügyminisztériumtól kaptak különleges engedélyt.

– De akkor is meg kell vizsgálni, ellenőrizni kell őket…

– Ne aggódjon, találkoztunk már egy-két válsághelyzettel – szakította félbe a hidrogénszőke fickó. – És öregem, jó kis válság zúdult a nyakába! Az évek során már szinte az összes kormányhivatalhoz volt szerencsénk.

– Akkor miért nem láttam még soha?

A fickó erre alaposan végigmérte Jacket.

– Ezt én is kérdezhetném.

Jack Riley parancsnokhoz fordult.

– Hajítsa ki innen őket! – tajtékozta.

– Uram, ebben a teremben most nem ön a főnök, hanem én, és nekem egyértelmű utasításom van arra, hogy itt legyek.

– Hívják fel nekem a Belügyminisztériumot! – parancsolta Jack csak úgy bele a levegőbe.

Libby és a többi esküdt érdeklődve figyelték, ahogy a terembe újonnan érkezettek nekiláttak, hogy lepakolják az elektromos berendezéseket a kerekes kocsikról. Beállították a telefonokat, a monitorokat, kábeleket húzgáltak, wifi-routereket, billentyűzeteket és tableteket helyeztek el a nekik megfelelő helyekre.

– Sajnálom, uram, a vonal foglalt – mondta Jack egyik asszisztense feszülten.

– Micsoda? A forródrót is?

– Igen, az összes vonal.

– Jézusom! – bömbölte Jack, majd nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára. – Jól van. Most pedig, akinek nincs itt semmi keresnivalója, az azonnal hagyja el a helyiséget! – Szúrós pillantást vetett a két biztonsági őrre és a Riley parancsnokkal együtt érkező csapatra. Jack bosszúságára az emberek mind a parancsnok felé fordultak, és csak azután csoszogtak ki az ajtón, miután az erre jelt adott nekik. Riley a fegyveres kollégáknak is odabiccentett, mire ők is távoztak.

– A terem előtt leszünk, ha szüksége lenne ránk – szólt oda Riley parancsnok a szőke hajú férfinak, majd becsukta maga mögött az ajtót. Jack várt, amíg meghallotta az ajtó záródását jelző elektronikus sípszót, aztán megfordult, hogy szembenézzen az újonnan érkezettekkel.

– Most pedig feketén-fehéren mondják meg, kik maguk?

– Hát, nekem azért annál egy kicsivel több színem van – kacsintott huncutul a hidrogénszőke férfi Jackre, és az ártatlan mondatot sikerült olyan kétértelművé tennie, hogy Libby a körülmények ellenére is elmosolyodott rajta egy pillanatra. A fickó levette a szemüvegét, és megtörölte a pulóvere ujjával. – Cadman[4] – folytatta anélkül, hogy Jackre nézett volna.

– Mi a fene az, hogy Cadman? – kérdezte Jack értetlenül.

– Az, amire magának szüksége lesz azalatt az idő alatt, amíg ez a dolog tart. *Bármi* is folyik itt, eljuttatja magához, és értelmezi a világ véleményét.

– És vajon miért kellene, hogy érdekeljen a világ véleménye?

– Mert a világ, az egész világ együtt, a hatodik esküdt.

– Maga most viccel?

A Cadman megindult a többi esküdt felé.

– Nagyon utálok dicsekedni, de ha nem teszem meg, akkor más sem fogja. Én vagyok az ország legjobb közösségimédia-szakértője. Ha valami megjelent az interneten, és én nem láttam, akkor a dolog szóra sem érdemes. Én és a team azért vagyunk itt, hogy megfejtsük és kiszűrjük, kikről beszélnek az emberek online ezen a négy falon túl. Nincs még egy ember, aki többet tudna a tömegkommunikációról, mint én. Én aztán tudom, hogy mi a különbség a gépi tanulás és a mikro-momentum, a társalgás és a clickbait, az organikus elérés és az omnichannel, az óriás adathalmaz és az üzleti intelligencia között. Ismerem azokat a szavakat, amelyek számítanak, és azokat, amelyek nem; tudom, lesz a trend, mert legtöbbször én magam indítom el. Olyan algoritmusokat hoztam létre, amelyek hamarabb gyűjtik össze a szükséges adatokat, mint hogy Tim Berners-Lee egyet is pislogna. Tudom, mert *ez a*

dolgom. Azt kérdezte, hogy mi az a Cadman. Hát, itt áll maga előtt. Én vagyok a Cadman, maga pedig szépen hagyni fogja, hogy elvégezzem a munkát, amit rám bíztak. A közösségi médiát használók magukkal együtt szavazni fognak, és én azért vagyok itt, hogy megkeressem és értelmezzem a találatokat, és megállapítsam, kit akarnak életben hagyni, és kit választanak ki, hogy meghaljon.

– Miért érdekelné ez a világot? – kérdezte Jack.

– Hogy maga milyen vicces! – nevetett a Cadman. Aztán az esküdtekhez fordult. – Ugye csak viccel?

Muriel megrázta a fejét.

– Jack! Öt perccel azután, hogy ez az egész ügy kirobbant, elnézést a szóviccért, szegény Victor nyugodjék békében, másról sem beszél senki. A világ minden országában, ahol elérhetőek a közösségi média felületei, magát figyelik, nézik az Utasokat, és minden eseményt élőben követnek. Nézze! – Jack felé fordította a tabletjét. – Átlagosan minden egyes nap minden egyes másodpercében hatezer tweetet küldenek. Ez a szám ma megduplázódott. A Facebook a 2020-as csúcsa óta nem látott ekkora forgalmat, és csak ez az egy esemény percenként több millió fontos bevételt hoz nekik. Az eset az egész világot összefogta. – A Cadman ekkor kivetítette a tableten megjelenő egyik oldalt a terem egyik csupasz falára. Megjelent előttük a világ legkülönbözőbb pontjain működő hírcsatornák sora. Az USA, Japán, Oroszország, Szaúd-Arábia és Új-Zéland mind élőben közvetítette a brit utakon zajló eseményeket.

– Ki küldte magát? – kérdezte Jack.

– Nézze, ezt nem mondhatom meg. Már hónapokkal korábban lefoglaltak minket a szokásos kormányzati

csatornákon keresztül, és előre kifizettek. Azt mondták, hogy majd az adott napon tájékoztatnak minket, hogy mi lesz a teendőnk. Reggel taxit küldtek értünk a szállodánkba, és idefelé jövet elküldték nekem annak a hat embernek a profilját, akik foglyul estek a kocsijukban. Aztán kaptunk egy sürgős hívást a kormányhivatal „A” jelzésű eligazítóirodájából, közismert nevén a COBRÁ-ból, hogy máris jöjjünk ide. Ugyancsak megdöbbentek, amikor megtudták, hogy már valaki más lefoglalta a szolgáltatásainkat. Riley parancsnok és csapata kísért fel minket ide, és a parancsnok elmagyarázta, hogy mit találunk a zárt ajtó mögött.

Ha a Cadmant netán megfélemlítette volna Jack szúrós tekintete, akkor abból semmi sem látszott rajta. A férfi az Utasokat mutató képernyőkre nézett.

– Úgyhogy engedje meg, hogy munkához lássak! Melyiküket tervezik elsőként kinyírni?

23. fejezet

Stream.
That.
Tune.

Hozd létre az eltérítés kísérőzenéjét!

Követők

VÉLETLENSZERŰ LEJÁTSZÁS

4566 lejátszás

1. AC/DC ...
Highway To Hell

2. Talking Heads ...
Road to Nowhere

3. Chris Rea ...
Road to Hell

4. Foo Fighters ...
Long Road to Ruin

5. Roxette ...
Crash! Boom! Bang!

Libby cseppet sem volt elragadtatva a könnyelmű hangsúlytól, ahogy a Cadman az Utasokról beszélt.

– Ezt alaposan meg kell vitatnunk – mondta. – És azt sem tudom, hol kezdjük. Ez az egész lehetetlen.

A Cadman megvonta a vállát.

– Megmondom, mi a lehetetlen: életre kelteni a halottakat, fénysebességgel utazni, egy szupermarketben nem megnézni a pénztárnál azt, hogy az előttünk álló vevő mit vásárolt... na, ez

valóban mind lehetetlen. De egy olyan ember halálára szavazni, akivel személyesen sosem találkoztunk, az már közel sem olyan lehetetlen. A nagyközönség már most alig várja, hogy elmondhassa a véleményét.

– Ki az, aki józan ésszel arra készül, hogy valakit a halálba küldjön?

A Cadman a kezében tartott tabletre nézett.

– Eddig mintegy kétszázezer ember, és ez csak az, amit a Twitter trendekből látunk.

– Nem értem. Pontosan mit csinál ez a kétszázezer ember? – kérdezte Libby.

– Hát még ezt is el kell magyaráznom? – sóhajtott fel látványosan a Cadman, ahogy a csapatához fordult. – A kocsik eltérítését említő, nagyjából egymillió Twitter-bejegyzésből legalább kétszázezer mellett hashtaggel ott áll egy-egy Utas neve, azé, akit az adott felhasználó halálra ítélt.

– Hogy képesek ilyen gyorsan határozni? – kérdezte Muriel. – Ugyanannyit tudnak az Utasokról, mint mi. Ilyen kevés információ alapján nem lehet dönteni!

– Jó néhány háborút ennél is kevesebb információ alapján robbantottak ki, valamint vívtak és nyertek meg – felelte erre a Cadman.

– Murielnek igaza van – szólalt meg ekkor a Hekker, és a teremre mély csönd ereszkedett. – Az emberek pusztán az alapján szavaznak, amit eddig láttak, mással nem nagyon törődnek. Egészen hasonlóan ahhoz, ahogy maguk döntenek a vizsgálati eljárások során. – Az esküdtek közül egyedül Libby arcára nem ült ki a szégyen. – Az önök eljárása elfogult és

igazságtalan – folytatta a Hekker. – Én szeretnék igazságosabban eljárni. – Itt egy pillanatra elhallgatott.

– Mindig ilyen drámai? – suttogta a Cadman.

– Arra vár, hogy megkérdezzük, hogyan – felelte Libby.

– Úúú! Szereti az elmejátékot! Erre ráharapok. Hogyan, Hekker úr?

– Mi lenne, ha megtudnánk ezt-azt az Utasainkról? – kérdezett vissza a Hekker. – Kérem, fordítsák a tekintetüket a képernyők felé.

Libby szeme előtt néhány kijelző elsötétült, mások képet váltottak, mígnem csak nyolc maradt adásban. Ezek közül hét egy-egy Utast mutatott, az utolsó pedig a Victor Patterson lángoló taxiját oltó tűzoltókról készült élő adást vetítette. Kegyetlen emlékeztető volt ez arra, hogy mire képes a Hekker.

– Kezdjük az első számú Utassal! Claire Arden huszonhat éves, pedagógiai asszisztens egy speciális nevelési igényű gyermekeket oktató iskolában. Férjezett, a férje neve Benjamin. Claire első gyermeküket várja, hét hónapos terhes.

Libby szíve majdnem megszakadt a kisírt szemű nő láttán, akinek a könnyei végigcsorogtak az arcán, és a hasát szorongatta. Amikor pedig a képernyő sarkában megjelent a #killclaire felirat, a lányt elfogta az émelygés.

– A második járműben Bilquis Hamila ül, negyvenhat éves nő. Két évvel ezelőtt érkezett hozzánk Szomáliából. Politikai menedékjogot kért. Özvegy, egy lánya maradt otthon, és azt reméli, hogy sikerül áthoznia az Egyesült Királyságba. A brit állampolgárság megszerzésére irányuló kérelmét a Belügyminisztérium elutasította, és jelenleg a fellebbezési eljárásnál tart.

Mentálhigiénés ápolónői munkája során Libby sok menekülttel, külföldi állampolgárral és menedékjogot kérő személlyel dolgozott. Így hát cseppet sem volt ismeretlen számára a háborúk és kínzások okozta rengeteg borzalom, és az, hogy mindez rendszerint súlyos pszichózist, depressziót és posztttraumás stressz-szindrómát okozott. Kíváncsi volt, vajon mennyit szenvedhetett Bilquis, hogy el akarjon menekülni a hazájából, és hátrahagyja a gyermekét.

– A harmadik Utasunkat talán felismerik. Sofia Bradbury, a hetvennyolc éves színésznő, aki hét évtizeden át volt a színpad és a filmvászon sztárja. Férjezett, a férje neve Patrick, gyermektelenek, és szabadidejének nagy részét arra áldozza, hogy milliókat gyűjt különböző, gyermekeket segítő jótékonysági szervezetek és gyermekkórházak számára. – Mindenki meglepetésére Sofia a kamerába mosolygott és barátságosan integetett.

Amikor a negyedik Utasra került a sor, hogy az arca betöltse a képernyőt, Libby szívverése újra felgyorsult.

– Jude Harrison, huszonkilenc éves férfi, egy autógyártó cég volt számítógépes programozója. Élettársa, eltartottja nincs, jelenleg munkanélküli. Emellett hajléktalan is, és a kocsijában húzza meg magát.

Libby nagy levegőt vett. A hajléktalanság váratlanul érte. Felfigyelt rá, hogy Jude zavartan elfordította a tekintetét a kamerától. Vajon mi történt vele azóta, hogy találkoztak, ami oda vezetett, hogy a kocsijában lakjon? Libby most már a férfi mögött látható teret is megnézte, és észrevette, hogy a hátsó ülésen, egy hátizsák mellett, mindenfelé üres pizzás- és gyorséttermi dobozok halma hever. És most tűnt fel neki az is,

hogy Jude-ból olyasféle szomorúság áradt, amely valószínűleg mélyebben gyökerezett, mint azt jelenlegi körülményei indokolták volna. Ugyanezt látta valamikor a bátyja, Nicky szemében is.

– Az ötödik és hatodik Utas férj és feleség, Heidi és Samuel Cole, mindketten negyvenévesek – folytatta a Hekker. – Két gyermek, a kilenc- és a nyolcéves Beccy és James szülei. Tíz éve házasok. Sam egy épületfelújítási és építkezési vállalat vezetője, Heidi pedig a rendőrség bedfordshire-i kirendeltségének egyik rendőre.

Libby szíve elszorult, ahogy a gyerekekre gondolt, és csak remélni tudta, hogy valaki megakadályozza őket abban, hogy végignézzék az adást. Férj és feleség egyformán feszültnek és nyugtalannak tűnt. Libby nem igazán tudta eldönteni, hogy a tudat, hogy az ember társa ugyanabban az élet-halál helyzetben van, vigaszt jelent-e, vagy inkább csak súlyosbítja a stresszt.

– És végül, a hetedik Utasunk, Szabana Kartri, harmincnyolc éves nő, ötgyermekes háztartásbeli, akinek a férje, Vihán állítólag embercsempészettel foglalkozik. Tizennyolc évesen költözött az Egyesült Királyságba, rögtön a házassága után, és azóta is itt él. Sosem volt állása, és nem beszél angolul.

Akkor vajon mennyit ért abból, hogy mi történik vele? – töprengett magában Libby. Abból, ahogy a kezét tördelte, és ahogy összeszorította a szemét, Libby feltételezte, hogy Szabana nagyon is tisztában volt vele, hogy valami szörnyűségbe keveredett.

– Nos, tisztelt esküdtek – folytatta a Hekker –, elérkezett a döntés ideje! Anélkül, hogy bármit is megbeszélnének a kollégáikkal, és úgy, hogy csak az általam felsorolt tényekre

hagyatkoznak, kérem, válasszanak! Mondják meg, hogy melyik Utast kívánják a halálba küldeni.

24. fejezet

online trends for you

#EnglishBeforeImmigrants – 251 098 Tweet

#WeHateThe8 – 167 918 Tweet

#KillThemAll – 104 221 Tweet

#SaveThemAll – 12 001 Tweet

#SendingPositiveVibes – 2566 Tweet.

Libby a többi esküdt felé fordult. Üres, értetlen arckifejezésükből kiderült, hogy egyikük sem tudta, hogyan reagáljon a Hekker kérésére. Megköszörülte a torkát, és elsőként szólalt meg.

– Maga csak egy vázlatos képet rajzolt ezekről az emberekről. Nem mondhatja, hogy ennyi az életük, és kész! Nem várhatja el tőlünk, hogy ez alapján döntsük el, kinek kellene meghalnia.

– Azt hiszem, rá fog jönni, hogy nagyon is elvárhatom, és el is várom – válaszolta a Hekker. – Ki lesz az első?

Libby elutasítóan legyintett.

– Ebben én nem veszek részt! Lehet, hogy az Utasok fölött maga rendelkezik, de fölöttem nem.

– Valóban emlékeztetnem kellene arra, hogy mi történik, amikor nem tesznek eleget a kérésemnek, Libby? Jacknek hála, Victor Patterson apró darabkái még most is potyognak az égből. Minden habozás nélkül hajlandó leszek újra eljátszani ugyanazt a jelenetet, majd a maga kedves Jude barátja asszisztál hozzá. Tehát újra megkérdezem: ki legyen a következő?

– A második számú. Bilquis! – mondta Jack, teljesen meglepve ezzel a jelenlévőket. Dacosan összefonta a karját. – Most mit bámulnak? Valakinek meg kellett kezdenie ezt a nevetséges színjátékot – tette hozzá. Tekintetét Murielre szegezte, mintha így akarta volna döntésre bírni.

– Nehéz szívvel, de én is Bilquist választom – mondta Muriel halkan.

– Bilquis – csatlakozott hozzájuk Matthew.

– Bilquis – mondta Fiona is.

Libby a képernyőt nézte, ahogy a védtelen és csapdába esett Bilquis eltakarta a száját és keservesen zokogott.

– És maga, Libby? – kérdezte a Hekker.

A lány sorra vette az Utasokat, de az ő szemében egyikük sem érdemelte meg jobban az életet vagy a halált, mint a másik. Nem számít, kit választ, mert sem ő, sem a közönség szavazata nem esik latba. Bilquis már megkapta a halálos ítéletet, így azt a személyt választotta, aki előtt feltehetően a legkevesebb év állt.

– Sofia – mondta, és a többi esküdthöz hasonlóan ő sem tudta rávenni magát, hogy az általa kiválasztott ember szemébe nézzen.

– Köszönöm – mondta a Hekker. – Nem kell statisztikusnak lenni ahhoz, hogy rámutassak, majdnem egyhangú döntés

született, de puszta kíváncsiságból kérdezzük meg a Cadmant, milyen szavazatok futottak be a közösségi médiában.

A Cadman erre egyik munkatársára nézett, aki hangtalanul az „elküldve” szót formázta az ajkaival, majd a tabletjére pillantott.

– Az algoritmusok szerint a nagyközönség választása megegyezik az esküdtszék döntésével. Az emberek Bilquis halálát kívánják.

Az esküdtek közül csak Libby és Matthew nézett fel a nagy képernyőre, amelyet immár egyedül Bilquis képe uralt. A hangerő fokozatosan növekedett, mígnem már lehetetlen volt tovább figyelmen kívül hagyni a segélykérést és a kegyelemért könyörgést. Muriel a fülére tapasztotta a tenyerét.

– Kérem! – esdekelt Bilquis tört angolsággal. – Kérem szépen! Gondolják meg magukat… Én jó vagyok, a lányommal akarok lenni, hadd mondjam el, mivel segítek másoknak, talán akkor másképp gondol…

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, Bilquis autója hevesen megrázkódott, aztán vakító fény villant fel, és hátulról hatalmas lángok száguldottak előre, a nő felé. Bilquist másodperceken belül elnyelte a pokoli tűz. Libby lebénult. Képtelen volt elfordítani a fejét vagy elszakítani a tekintetét az előtte kibontakozó látványtól, attól, ahogy Bilquis ruhája lángra kapott. A nő vergődött, és olyan gyötrelmesen sikoltozott, amilyet Libby még soha életében nem hallott senkitől. Hirtelen felbukkant előtte egy alak, és eltakarta előle a képernyőt. Matthew szó nélkül a vállára tette a kezét.

– Nézzen rám – mondta. – Nézzen rám! – Libby szeme találkozott a férfiéval. – Addig nézzen, amíg ennek vége nem

lesz. Szólok, amikor már elfordulhat. – Folytatódott a sikoltozás, pattogtak a lángok, emberi bőr ropogott a forróságban, majd egy robbanás, és a kép eltűnt. Mire Matthew elengedte Libby vállát, a falon már csak a sötét képernyő látszott.

– Képtelen vagyok itt maradni. Muszáj elmennem! – kiáltotta Libby, azzal felállt, és remegő lábbal megindult az ajtó felé. – Friss levegőre van szükségem, haza akarok menni. – Addig dörömbölt két kézzel az ajtón, amíg az ki nem nyílt. Riley parancsnok és a kollégája azonban eltorlaszolta a kijáratot, megakadályozva ezzel a menekülést.

– Kérem, engedjenek ki! – rimánkodott Libby. – Képtelen vagyok tovább itt maradni, és végignézni, ahogy még többen meghalnak!

– Sajnálom, de senki sem hagyhatja el a termet, amíg az eljárás be nem fejeződik – mondta a parancsnok. – Ez a parancs.

– Nem érdekel! – kiáltotta Libby, és a könny patakokban folyt végig az arcán. Szaporán kapkodta a levegőt, és ismét úgy érezte, mintha teljesen átforrósodott volna a bőre. Úgy tűnt, hogy újabb, ezúttal még az előzőnél is súlyosabb pánikroham készül rátörni. Hűvös, friss levegőre volt szüksége, és arra, hogy újra biztonságban érezze magát.

Megragadta a tiszt széles karját, és megpróbálta elrántani a férfit az útból. A parancsnok meg sem moccant, és Libby tehetetlenségében felé csapott, a fejére ütött, kiverve ezzel a füléből a fülhallgatóját. A tiszt erre egy gyors mozdulattal két kézre fogta a karabélyát, és a fegyvert botként használva taszított egyet a lányon. Libby hátratántorodott, elvesztette az egyensúlyát és a fenekére esett. Fájdalmasan felsikoltott, ahogy a farokcsontja a kemény járólaphoz ütődött.

– A közösségi médiának ez nem fog tetszeni – mormogta a Cadman.

– Hogy merészeli! – csattant fel Matthew, és fenyegetően a parancsnok elé állt.

– Uram, üljön le! – parancsolta a tiszt. – Az épületet lezártuk. Másfél kilométeres körzetben minden utcát kiürítettünk, és jelen pillanatban robbanószerkezetek után kutatunk a házban. Amíg meg nem találjuk a Hekkert, vagy rá nem jövünk, hogy miként lehet hatástalanítani az autókat, addig mindannyian itt maradnak.

Az egyik kivetítőre mutatott a falon, amelyen ekkor jelent meg egy hírcsatorna adása. Az esküdtek azonnal felismerték a városházát. Kifeszített, kék szalag mögött fegyveres katonák sorakoztak, és elzárták a lakosság útját. Rendőrségi autók, mentőautók, tűzoltóautók és a hadsereg tűzszerészei is láthatóak voltak. Az épület fölött drónok hada nyüzsgött a légtérben.

– Ki kellett volna tartanunk, nem kellett volna megtennünk, amit mondott – kesergett Libby. Matthew felé nyújtotta a kezét, hogy felsegítse a padlóról. A lány elfogadta, és az ajtó bezárult.

Ekkor, valahonnan a semmiből ismét megszólalt a Hekker hangja.

– Ha azt a megoldást választották volna, akkor az összes járművet azonnal felrobbantom – mondta.

– Maga elmebeteg – válaszolta Libby. – Normális ember nem robbant fel másokat, csak azért, hogy felhívja magára a figyelmet. A világ nem így működik.

– Mondja, olvasta maga az elmúlt évszázad híreit? Oppenheimer, az IRA, az Al-Kaida, az ETA, a Hamász és az ISIS

mind elkerülte a figyelmét?

– Maga is tudja, mire gondolok. A társadalom *hétköznapi* tagjai nem viselkednek így. Nem ölnek pusztán az ölés kedvéért.

– Mint ahogy én sem. Én okkal ölök.

– És mi az az ok?

A Hekker nem válaszolt.

– Tudta, ugye, hogy Bilquist választják elsőként? Őt vagy Szabanát, igaz?

– Ezt miből gondolja?

– Mert semmi pozitívumot nem mondott róluk. Ehelyett azt hangsúlyozta, hogy Szabana nem dolgozik, nem beszél angolul, öt gyermeke van és a férjét embercsempészettel vádolják. Hogy Bilquis sikertelenül kért menedékjogot, ráadásul még egy családtagot is ide akar hozatni. Az információkat úgy válogatta össze, hogy minket és a közösségi médiát is egy bizonyos irányba tereljen, és aszerint szavazzunk.

– Mert ez az esküdtszék is pontosan így működik. A döntéseik csak néhány felületes tényen alapulnak. Azt akarja mondani, hogy talán számított volna, ha megemlítem, hogy Bilquis lánya Szomáliában már két éve halott, és hogy az anyja csak a hamvait akarta Nagy-Britanniába hozatni? Vagy hogy mielőtt Bilquis elmenekült volna a hazájában dúló polgárháború elől, kényszerítették, hogy végignézze, ahogy a lázadó fegyveresek megerőszakolják az ötéves gyermekét? El kellett volna mondanom, hogy a kislánya a karjai között vérzett el? Talán azt is hozzá kellett volna tennem, hogy mindezek ellenére Bilquis talált magában annyi erőt, hogy tizenöt árva gyermeknek segítsen, és kifizesse nekik az útiköltséget, hogy

ugyanazon a hajón meneküljenek el Szomáliából, mint ő? Ezeknek a tényeknek az ismeretében is hagyták volna, hogy halálra égjen?

Libby arckifejezése megkeményedett.

– Maga azt mondta az embereknek, amit hallani akartak, hogy könnyebben tudjanak dönteni.

– Csakúgy, mint maguk a vizsgálati eljárásaik esetében. Az összes adat nyilvánosságra hozatala kellemetlenné válhat, amikor döntést kell hozni. Nincs igazam, Jack?

25. fejezet

online trends for you

#ShaantiSeAaraamKaren – 401 301 Tweet

#RIPBilquis – 345 988 Tweet

#EnglishBeforeImmigrants – 253 098 Tweet

#SaveThemAll – 177 918 Tweet

#SendingPositiveVibes – 19 566 Tweet

– Ezzel mire célzott? – fordult Libby Jackhez.

– Mivel? – kérdezett vissza a miniszter.

– Amikor azt mondta, hogy az igazság kellemetlenné válhat. Ezt magának címezte. Miért?

– Fogalmam sincs. Talán őt kellene megkérdeznie. Úgy tűnik, maguk ketten egész jól megtalálták egymással a hangot. De hadd adjak egy baráti tanácsot: jobb, ha óvatos lesz, mert a végén még az emberek téves következtetésekre juthatnak.

A hangja távolról sem volt barátságos, mire Libby kérdően felvonta a szemöldökét.

– Ugyan miért jut eszébe ilyen?

Jack megigazította a nyakkendőjét, és szája sarka kis, lenéző mosolyra húzódott, mintegy jelezve, mennyire mulattatja, hogy felbosszantotta a lányt.

– Úgy látszik, szereti, ha főszerepet kap, Miss Dixon. Amikor megérkezett, félénk kis ibolya volt, de nézzenek csak oda! Olyan lett, mint a vadszeder, mindenhová befúrja a gyökerét, ahová nem kellene, szinte lehetetlen visszafogni. Azt is hihetnénk, hogy kezdi élvezni a reflektorfényt. – Azzal megfordult, és a kamerákba mosolygott.

– Azt hittem, hogy a díszes homlokzat mögött talán létezik magában egy cseppnyi tisztesség – mondta erre Libby. – De teljesen üres, igaz? Nincs ott semmi.

Jack válaszul csak legyintett, mintha egy legyet hessegetne el.

– Ha utánanéz, látni fogja, hogy a sok ezer választópolgár, akiket fáradhatatlanul szolgálok, nem ért egyet magával.

Ezen a ponton Muriel aggódó arccal félbeszakította őket.

– Miért nem árulta el a Hekker, hogy hol van az ütközési pont?

– Csak azt mondja el nekünk, amit akar – csóválta meg a fejét Matthew. – Ő dönti el, hogy miről tudjunk.

– Csak én gondolom így, vagy másnak is van olyan szörnyű érzése, hogy azt tervezi, hogy az autókat ebbe az épületbe küldi?

– Ez nem fog megtörténni, mert nem engedik meg nekik, hogy bejussanak Birmingham belvárosába, vagy ami azt illeti, bármely más városközpontba – mondta Jack. – Ha mindegyik járművet úgy megpakolták robbanóanyaggal, ahogy a Hekker állítja, nem valószínű, hogy elérik a másfél kilométeres lezárási zóna határát.

Ekkor új kameraállás jelent meg a képernyőn. A légi felvétel egy mozgó járművet követett. A képernyő szélén számok,

grafikonok és koordináták jelentek meg.

– Hmm – dörzsölgette borostás állát a Cadman. – Ez érdekes. Úgy tűnik, ehhez elvileg nem is lehetne hozzáférésünk.

– Ez nem egy hírcsatorna drónja? – kérdezte Libby.

– A Reddit szerint nem. A felhasználók szerint katonai drón.

Libbyt baljós érzés járta át.

– És mit mond a közösségi média ezekről a drónokról és a céljukról?

– Pill – válaszolta a férfi, miközben ő is, és a csapat tagjai is vadul kalapálták a billentyűket, ahogy rákerestek a különböző szavakra és kifejezésekre. – Okézsoké! Tehát, az egyik drónról készült felvételt egy közönséges Utas készítette, és hét perccel ezelőtt töltötte fel a Snapchatre. Abban mindenki egyetért, hogy ez egy pilóta nélküli harci légi jármű, amelyet a hadsereg üzemeltet… és most a KnowHow felhasználói azt állítják, hogy egy RP 7876V modell. Ezek a drónok állítólag „fegyverrel rendelkeznek és több sorozatnyi lőszer kilövésére képesek”.

Libby erre szembefordult Jackkel. – Az Utasokra akarnak lőni a levegőből?

– Nem nyilvánvaló? Mégis, maga szerint mit fognak csinálni? Hátradőlnek, és úgy nézik végig, ahogy felrobbannak a városaink közepén? A lehető legkisebb számú áldozat árán kell megmenteni a lehető legtöbb embert. Ez a katonai ökölszabály.

– De ez nem háború!

– Dehogynem, ostoba nőszemély! – mondta Jack gúnyosan, majd megfordult, és tekintetét a kamerára szegezte, mint akinek eszébe jutott a közönség. Mindjárt igazított is a hangnemén. – A Hekker háborút visel az országunk, az útjaink biztonsága és a lakosaink ellen, *maguk ellen, ellenem!*

Gondolják, hogy a kormány ezt szó nélkül tűri? Nem engedhetjük, hogy eluralkodjon a terror, még akkor sem, ha a saját szenvedésünk árán akadályozzuk meg, a jó ügy érdekében.

Libby Jude felé nézett, és egészen magába roskadt. Eddig úgy képzelte, hogy a férfi életét csak a Hekker fenyegeti – de hogy még a saját hazája is?

– És mikor fog megtörténni?

– Erősen kétlem, hogy meg fog – szólt közbe a Hekker.

– Akkor csak saját magát ámítja – vágott vissza Jack. – Egy ember akarata sosem győzedelmeskedhet a tömegek biztonsága fölött.

– Tudja, hogy hány iskola, főiskola és egyetem működik az Egyesült Királyságban, Jack? – kérdezte a Hekker.

Sokáig várt, míg Jack végre megrázta a fejét.

– Közel huszonhatezer, és ezekben összesen kilenc egész két tized millió diák található.

– És ugyan miért mondja ezt nekem?

– Nem gondolja, hogy minden eshetőségre felkészültem? Ebből a huszonhatezer iskolából tízben számos robbanószerkezetet helyeztem el, amelyeket bármelyik pillanatban fel tudok robbantani. A robbanóanyagok bárhol lehetnek: tantermekben, szekrényekben, tornatermekben, ruhásszekrényekben. Amennyiben utasítást adnak az Utasok eltávolítására az utakról, minden habozás nélkül mind a tíz iskolában egyszerre felrobbantom a bombákat.

– Mindenkit most azonnal evakuálni kell… – mormolta Jack, és elővette a telefonját a zsebéből.

– Több mint kilencmillió gyerek és diák megmozgatása nyolcvan perc alatt lehetetlen. Képzelje el, hogy értesítenek minden szülőt, akik erre elhagyják a munkahelyüket, hogy a gyerekeikért menjenek! Ez eddig sosem látott országos káoszt és közlekedési dugókat okozna. És amennyiben az ország közlekedése megreked, és a járműveim nem érnek célba időben, mind a kocsikat, mind az iskolákat felrobbantom. Szeretné, hogy mindez a maga lelkiismeretén száradjon?

– A fenyegetései nem fogják megakadályozni a pánikba esett szülőket, hogy megpróbálják biztonságba vinni a gyerekeiket – vetette közbe Libby.

– Talán hozzá kellene tennem, hogy a tíz iskola mindegyikének ki- és bejárata közelében szögbombákat tartalmazó járművek parkolnak. A robbanás hatósugarába kerülő tanulók, szülők és tanárok, ha nem veszítik el azonnal az életüket, akkor életre szóló sérüléseket fognak szerezni.

Libby ezt elszoruló szívvel hallgatta. Mintha még Jack is elbizonytalanodott volna, hogy mi legyen a következő lépés, és csak állt a telefonnal a kezében, de nem használta. Újra megjelentek a képernyőkön a hírcsatornák, és mind élőben közvetítette a tárgyalóteremben történteket. *Rendkívüli hír: bombák az iskolákban* – futott a képernyő alján a szalagfelirat. Libby el sem tudta képzelni, mennyire szoronghatnak a szülők országszerte.

Aztán észrevette, hogy Jude az egyetlen Utas, aki nyugodtan nézi a kocsijában a hírt, mintha beletörődött volna a sorsába. És a lánynak újra feltűnt, hogy a férfi szemében ülő szomorúság valahonnan sokkal mélyebbről tört fel, hogy az nem csak a

jelenlegi, borzalmas körülményei keltette érzelem. Vajon ez a bánat az oka annak, hogy a kocsijában kénytelen aludni?

– Enyhítsünk egy kissé a feszült hangulaton és nézzük meg, mi a közösségi média véleménye az események ilyetén fordulatáról, rendben, Cadman? – mondta a Hekker.

– Várható módon a szülők körében tömegesen elhatalmasodott a pánik – kezdte a Cadman. – Sokan azzal fenyegetőznek, hogy a figyelmeztetések ellenére is azonnal elviszik a gyerekeiket az iskolából. – Levette a szemüvegét és elmosolyodott. – Látják, ezt imádom a közösségi médiát használó társaimban! A gyermekeik életét fenyegető veszély ellenére is prioritás a számukra, hogy megosszák félelmeiket a világgal, mielőtt elrobognának, hogy megmentsék a kicsikéiket. Előbb a megosztás, aztán a tettek! Imádom!

– Rólunk mondanak valamit? – kérdezte Muriel. Idegesen babrált a karórájával, miközben várta, hogy a Cadman és társai átnézzék a híreket, bejegyzéseket.

– Természetesen csak gyors, általános megállapításokat tudok mondani, de úgy tűnik, a többségnek nem tetszik Fiona kabátjának a színe; Matthew neve a #hotdoc hashtaggel trendel, ezrek követelik Jack leváltását, Muriel hangját sokan „irritáló”-nak és „nyafogó”-nak találják, míg Libbyt „álszent mimózá”-nak tartják, akinek „borzalmas a cipője”.

– Komolyan? – fonta keresztbe a karját Libby. Valójában nem tudta eldönteni, hogy melyik kritika bántotta jobban. – Két embert felrobbantottak a kocsijukkal együtt, több ezer gyerek életveszélybe került, és ők a cipőmről tweetelnek?

– Pedig igazuk van – mutatott rá a Cadman. – Gondolom, ajándékba kapta.

– Nem, egyáltalán nem!

A Cadman meglepettnek tűnt.

– Hát, azt javaslom, tekintsen a közösségi médiára úgy, mint egy folyóra. Egy adott forráshelyről ered, de minél messzebb jut, annál több ágra bomlik szét, annál kanyargósabbá válik. Néhány új útvonal gyorsan kiszárad, mások pedig felveszik a saját irányukat. Mindenkinek megvan a maga véleménye. Tegyük fel, hogy maga személyesen elmegy a fenyegetett iskolákba, és minden robbanószerkezetet egymaga hatástalanít, majd minden segítség nélkül megmenti az összes Utas életét. Akkor is akad valami töredezett hajú, helyesírási hibákkal teli tetoválásokkal dekorált troll, aki valahol Hackney-ben ül egy önkormányzati lakásban, és azon panaszkodik, hogy maga legalább egy évtizeddel vetette vissza a nők jogaiért folyó harcot, mert mindezt szoknyát viselve tette.

Libby egészen elkeseredett. Egyedül arra vágyott, hogy kijusson a teremből, hazamenjen, bebújjon a paplan alá, és soha többé ne kelljen a vezető nélküli autókra gondolnia.

– Kérem! – szólította meg a Hekkert. – Vessen véget ennek az egésznek. Már megmutatta, hogy a vezető nélküli autók nem olyan tévedhetetlenek, mint ahogy mondják. Mi mást akar még bizonyítani?

– Sosem mondtam, hogy bármit is bizonyítanom kell, Libby.

– Akkor meg mi értelme van ennek az egésznek?

– Nap mint nap hagyjuk, hogy az életünket a mesterséges intelligencia döntései irányítsák. Maga is így tartja, ugye Libby? Hogy már annyira kevéssé törődünk a saját létezésünkkel, hogy készségesen megadjuk magunkat a mesterséges intelligenciának, valami ember alkotta, ám empátiára,

szimpátiára vagy erkölcsi ítéletre képtelen dolognak. Úgy véli, hogy az emberiségből eltűnt az ember.

– Nem akarom, hogy a szerkentyűk gondolkodjanak helyettem.

– Mégis ugyanolyan rabszolgája az MI-nek, mint nagyjából minden második ember. Honnan tudom, hogy két éve részt vett a közúti forradalom nevű törvényjavaslat elleni tüntetésen Londonban?

– Fogalmam… sincs.

– Mert az MI és a hozzá kapcsolódó technológia mindent elárult nekem arról, hogy ki maga, és miben hisz. Az óráján tárolt tranzakciós adatokból kiderült, hogy hol és mikor vette meg a retúr vonatjegyet, és az melyik vonatra szólt. Arról is tájékoztatott, hogy megkérdezte a virtuális asszisztensét, melyik étteremben érdemes ebédelnie, és hogy később melyik bárba ment el egy italra. A fitneszmérője elárulja, hogy mennyi ideig menetelt, hány lépést és kilométert tett meg, mennyivel emelkedett az adrenalinszintje és a pulzusa, mire elérte a Downing Street-i úti célt. A mobiltelefonjából tudom a barátai nevét és telefonszámát, akikkel együtt részt vett a rendezvényen, tudom, milyen zenét hallgatott hazafelé menet, és hogy milyen mélyen aludt aznap éjjel. E pillanatban is tudom, hogy a koleszterinszintje stabilan 3,8, és hogy három napon belül peteérése lesz. A beszélgetésünk alatt a pulzusszáma percenkénti százharmincháromra emelkedett, a stresszmutatója jelenleg tízből nyolc. Ma még alig evett, a sóháztartása kimerült, és ideje lenne szemcseppet csepegtetnie a szemébe, mert hajlamos a kiszáradásra.

Libby úgy meredt az ujján lévő ezüst gyűrűre, amelyben a beépített fitneszmérő lapult, mintha maga az ördög készítette volna. A Hekker nyilvánvalóan hozzáfért a benne tárolt adatokhoz. Addig csavargatta, amíg meg nem lazult, aztán egy grimasszal lerántotta az ujjáról, és a terem egy távoli sarkába hajította.

– Ugyanezt fogja tenni a telefonjával, a tabletjével, az okosórájával, és a hitel- és betéti kártyájával? – kérdezte a Hekker. Libby erre elvörösödött. – Maga nem a megfelelő okok miatt bizalmatlan a technológiával és az MI-vel szemben. Megmutassam a többieknek, mi váltotta ki magából ezt az ellenszenvet?

Libby összerezzent. Pontosan tudta, hogy mi fog következni, de megakadályozni természetesen képtelen volt.

26. fejezet

WolverhamptonNewsOnline.co.uk

A szakértők megjósolták az összeütközés várható helyszínét

Feltehetően egy használaton kívül álló gyártelep lesz az a hely, ahol a megmaradt hat Utas kocsija összeütközik, mondják az útvonaltervező szakemberek.

A különböző járművek irányát és az ütközés pontos idejét figyelembe véve megállapíthatóvá vált, hogy a Coleshill közelében található Roman Park iparterületen található, mára már bezárt Kelly & Davis gyártelep – amelyet leromboltak, és a helye jelenleg parlagon hever – az a pont, ahol az Utasok útja véget ér.

Libby egész testében megfeszült, ahogy felkészült az elkerülhetetlenre. A legnagyobb képernyőn megjelent a birminghami Monroe Street, és pontosan úgy nézett ki, ahogyan emlékezett rá.

Jack is sejtette, hogy mi fog következni.

– Hogyan jutott hozzá ehhez a felvételhez? – kérdezte. – A bizalmas anyagokat elvileg el kell távolítani a nyilvánosan hozzáférhető tartományokból, és törölni kell őket.

– Ma már semmi sem tűnik el – vonta meg a vállát a Cadman. – Minden megtalálható valahol. A végén minden magánügyből közügy lesz.

Egy üzlet vízálló előponyvája fölé rögzített kamera szemszögéből készült felvétel jelent meg a képernyőn. Libby figyelte két évvel korábbi önmagát, ahogy közeledett a lencse felé. A kép felidézte benne, hogy az a nap is átlagos nyári reggellel indult. A nap magasan járt a felhőtlen égbolton, és eléggé élesen sütött ahhoz, hogy Libby feltegye a napszemüvegét. Virágmintás ruhája szegélyét finom szellő libegtette. Az előtte húzódó íves útszakaszon sétálva Libby boltról boltra haladt, az őt érdeklő kirakatokat megbámulta, mások mellett egyszerűen elment. Egy kiárusításon már vett hat darab illatos gyertyát, és ezek húzták a válltáskáját. Megállt egy virágüzlet előtt. Még most is az orrában érezte az üzlet elé kirakott vödrökben álló, narancssárga krizantémok gyógynövényszerű illatát.

Minél közelebb került a kamerához, annál felismerhetőbbé vált esküdttársai számára is.

– Te vagy az? – kérdezte Fiona, az orrára tolva a szemüvegét, hogy alaposabban megvizsgálja a felvételt. Libby nem válaszolt.

– Te vagy, ugye?

– Határozottan ő az – tette hozzá Muriel.

Libby két évvel ezelőtti önmaga a táskájába nyúlt, elővette ugyanazt a telefont, amelyet a mai napig is használ, és beszélni kezdett. Az anyja hívta, jutott eszébe, mert meg akarta kérdezni, hogy hazautazik-e Northamptonba a következő hétvégén apák napja alkalmából. Anyja nagy, ünnepi ebéddel készült vasárnapra. Libby azt mondta, hogy azon a hétvégén ügyeletes lesz. Amint a hazugság elhagyta a száját, Libby mélységesen gyűlölte magát miatta. De ha arra gondolt, hogy csak egy percet is ott kellene töltenie abban a házban, akkor legszívesebben elfutott volna.

Ahogy befejezte a hívást, a tekintete megakadt egy babakocsin és két nőn, akik az út túloldalán haladtak. A nevetésük keltette fel a figyelmét, és azon kapta magát, hogy azt kívánta, bárcsak neki is ilyen kapcsolata lenne az anyjával. Már nem is emlékezett az idejére, hogy mikor viccelődtek utoljára egymással.

Aztán a két nő az úttest felé fordult, és egy parkoló autó mögül kilépve megindultak, hogy átmenjenek a túloldalra, de közben nem vették észre, hogy úgy tíz méterre tőlük jön egy autó. Libby arra számított, hogy a kocsi kitér és megáll, erre ideje és helye is volt, igaz, hozzákoccant volna egy álló járműhöz. Ám a kocsi csak hirtelen fékezett, de nem tért le. A lány már kinyitotta a száját, hogy figyelmeztetően odakiáltson a nőknek, de mire a szavak elhagyhatták volna a torkát, már túl késő volt. A jármű csúszva lassult, de egyenesen beléjük rohant, és ők úgy repültek szanaszét, mint a tekegolyóval eltalált bábuk.

A két nő közül a fiatalabbik kapta a nagyobb ütést, a lendülettől a szélvédőhöz csapódott, majd magasan az autó fölé repült, és mögötte ért földet, az aszfalton. Az idősebbik a kocsi első kerekei alá került. A babakocsi közben nagy sebességgel több métert gurult előre, a baba kilökődött belőle, apró teste végigcsúszott az úttesten.

A teremben ülő Libby szemébe könnyek gyűltek, miközben már egy másik kamera felvételei peregtek előttük. Ezeket a balesetben érintett jármű műszerfalába épített készülék rögzítette. Libby újra átélte a pillanatot, amikor elejtette a táskáját, és újra hallotta az illatos gyertyáit tartó üvegek csörömpölését, ahogy a járdára estek és összetörtek, miközben ő már a sérültek felé futott. Először ösztönösen a babán akart segíteni, de egy nő, aki láthatóan képzettebb volt, már szabaddá tette a kicsi légutait, és hozzálátott a mesterséges lélegeztetéshez. Érthetetlen módon a gyerek élt.

Libby a kocsi eleje alá került nő felé fordult. Mellé guggolt. A nő rövidre nyírt ősz haja összetapadt a homlokán és a feje tetején keletkezett mély sebekből ömlő vértől. A szeme tágra nyílt, de a tekintete üveges és élettelen volt.

Libby ekkor észrevette, hogy kinyílt a balesetet okozó kocsi ajtaja, és kiszállt belőle a döbbenettől leesett állú, halálsápadt Utas. Körülbelül annyi idős lehetett, mint Libby. A lány látta, hogy a kocsi szélvédőjét valami számítógépes játék grafikája borítja be. Feltételezte, hogy a férfi ezzel játszott a baleset bekövetkezésekor.

– A kocsi… önvezető… én nem tehetek róla… – mormolta a férfi.

Egyre többeknek tűnt fel, hogy valami történt, és az emberek gyülekezni kezdtek a baleset helyszínén. Kiabáltak, sikoltoztak, a mentőket hívták. A kép ismét váltott, ezek a felvételek egy szemüveg kamerájával készültek, és épp azt mutatták, hogy Libby az ütközés erejétől a jármű mögé zuhant harmadik áldozat felé szalad. A nő körül többen is összegyűltek, de senki sem tudta igazán, hogy miként segíthetne. Libby utat tört magának közöttük, és azonnal észrevette, hogy az áldozat végtagjai torz, természetellenes pózban hevernek, a szeme nedves, a szája véres volt. Minden egyes gyenge lélegzetvételekor rózsaszín nyálbuborékok szivárogtak az ajkai közül. Libby alkalmazta az elsősegélynyújtó tanfolyamon tanultakat, és azzal kezdte, hogy ellenőrizte a nő alapvető életfunkcióit, majd fitneszmérő gyűrűjét a nő ujjára húzta, és a kapott értékeket megnézte a mobiltelefonján. Pulzusa alig volt, a szíve majdnem megállt, a stressz-szintje elérte a maximális határt. Csoda kellene ahhoz, hogy mindezt visszafordítsák.

– A kislányom… – zihálta a nő, és közben a szájából enyhe, véres permet szitált. Libby megfogta a kezét, azt, amelyik nem tűnt töröttnek. Jéghideg volt. – A kislányom… – ismételte meg a nő. Libby a saját arcához emelte a nő kezét, hogy ezzel melengesse.

– Biztonságban van – hazudta Libby. Itt most nem volt helye az őszinteségnek, és úgy tűnt, a nő pillanatnyilag megnyugodott.

– És Mary? – kérdezte.

– Rendbe fog jönni, csak egy kis zúzódást szenvedett. Magát hogy hívják?

A nő köhögött, és ezúttal sűrűbb vér jelent meg a szája sarkában.

– Meg akarom… nézni őket… de nem tudok mozogni… – mondta aggódva.

– Valószínűleg eltört néhány csontja – válaszolta Libby, de nyilvánvaló volt, hogy a nő ennél sokkal súlyosabb sérüléseket szenvedett. – Itt maradok maga mellett, amíg a mentőautó megérkezik, majd ha már a kórházban lesz, meglátogathatja a családját. Jó lesz?

– Megígéri?

Libby mosolyt erőltetett az arcára, kényszerítette magát, hogy ne sírjon, hogy ezzel el ne árulja az igazságot.

Miközben egyre erősödő szirénahang jelezte a mentők és a rendőrség közeledtét, Libby tehetetlenül nézte, ahogy a nő feladta a küzdelmet. A keze elernyedt.

– Maradjon velem! – könyörgött Libby. – Hogy hívják? Mondja meg nekem a nevét!

De a nő válasza mindössze egy elhaló, utolsó lélegzetvétel volt, miközben a feje oldalra csuklott.

Libby minden egyes másodpercre tisztán emlékezett. A balesetet követő napokban felhívta egy volt kollégáját, aki az intenzív osztályon dolgozott, hogy érdeklődjön a baba felől. A kicsi szörnyű sérüléseket szenvedett, többek között májátültetésre is szüksége lett volna. De míg donorra vártak, elvesztette az életért vívott csatát.

Libby úgy döntött, hogy nem megy el a halottkémi tárgyalásra, de videón keresztül tanúvallomást tett arról, amit látott. Hónapokkal később, amikor megtudta, hogy a járművet teljes mértékben felmentették a vádak alól, rettenetes harag

fogta el. Mert tisztában volt vele, hogy mit látott. Az autónak megvolt a lehetősége, hogy elkerülje a gyalogosokat, de úgy döntött, hogy az Utasa védelme fontosabb.

A bíróság tudomást sem vett Libby telefonhívásairól, leveleiről és e-mailjeiről, és valahányszor posztolt valamit a közösségi médiában vagy az üzenőfalakon az esettel kapcsolatban, a bejegyzéseit gyorsan törölték. Végül nem volt más választása, mint hogy feladja. Aztán amikor bejelentették, hogy az ötös szintű gépkocsik használata rövid időn belül kötelező lesz a brit utakon, akkor minden petíciót támogatott ez ellen. Felvonulásokon és tüntetéseken vett részt. De ez sem ért semmit.

Libby most először látta a balesetről készült felvételeket, de egyetlen elfeledett emlékmorzsát sem idéztek fel benne, mert nem is felejtett el semmit, egyetlen pillanatot sem az elmúlt két év alatt.

Matthew benyúlt az aktatáskájába, kivett belőle egy csomag papír zsebkendőt, és odaadta neki. Libby egy bólintással megköszönte, aztán megtörölgette a szemét. A férfi egy pillanatra a vállára tette a kezét, és a lány a blúzán keresztül megérezte a tenyeréből sugárzó melegséget.

– Emlékszem az esetre – szólalt meg Muriel. – Rettenetesen szomorú volt. Ugyanannak a családnak három tagja veszett oda, szinte egy pillanat alatt.

– És csak azért, mert túlságosan lefoglalta őket a pletykálkodás, ahelyett, hogy azt nézték volna, hogy hová lépnek – tette hozzá Jack.

– Az autónak lett volna ideje kikerülni őket – mondta erre határozottan Libby.

– A bizonyítékok nem erre utalnak – válaszolta Jack.

– Én ott voltam, maga meg nem.

– Nos, azt hiszem, ezzel tökéletesen kifejezte az eljárásunkkal szembeni ellenszenvét, Miss Dixon. Ilyen elfogultan sosem lett volna szabad felvenni az esküdtszékbe. Ha rajtam múlna, akkor maga már itt sem lenne.

Ekkor megszólalt a Hekker.

– Azt hiszem, van itt valaki, aki ebben a kérdésben nem fog egyetérteni önnel.

– Ugyan kicsoda?

– Jude Harrison. Mert az elkövetkező órában teljes egészében azon múlik majd az élete, hogy Libby részt vesz-e az eljárásban vagy sem.

27. fejezet

SZABANA KARTRI

Szabana mindenfelé nyújtogatta a nyakát, ahogy megpróbált kinézni és tájékozódni. De az utak immár olyan ismeretlenek voltak számára, mint aznap, amikor először tette be a lábát az országba. Életének majdnem felében az egész világa abból a területből állt, amit gyalog be tudott járni. Még a kórház is, ahol az utolsó gyermekét szülte, gyalogtávolságon belül volt az otthonától. Ezt onnan tudta, hogy amikor a szülészetről elengedték őket, Vihán autóval hazavitte a babát, neki pedig megparancsolta, hogy menjen utánuk gyalog.

Egyelőre Szabana csak annyit tudott biztosan, hogy bárhová is viszi a taxi, oda nem csak egyedül ő megy. De minél tovább tartott az útjuk, a többiek annál rémültebbek lettek. Egy kicsivel korábban erős zaj hallatszott a kocsija belterében, és ez egészen kizökkentette a gondolataiból. A hang dörömbölésre hasonlított, amit sikoltozás követett. Arrafelé fordult, hogy lássa, honnan jön a zaj, de aztán rájött, hogy a tévében közvetített felvételt hallja. A képernyő, amelyet eddig a hidzsábot viselő nő arca töltött ki, most egy lángoló tárgyat mutatott, majd azt, ahogy más Utasok keservesen sírnak az autóikban. Szabana ettől nagyon nyugtalan lett.

Utoljára akkor vágott neki az ismeretlennek, amikor a gépe elhagyta Mumbai Cshatrapati Sívádzsi nevű nemzetközi repülőterét, és leszállt a London-Heathrow-i reptéren. Alig egy héttel az esküvője után. Egész nap csupa új dolog történt vele: életében először hagyta el a faluját, először került távol a családjától, először ült repülőgépen, és új férje aznap ütötte meg először.

Az első benyomása Nagy-Britanniáról az volt, hogy mennyire szürke ország. Minden színtelen volt és betonból készült, az autópályák fölött átívelő felüljáróktól kezdve egészen a Vihán háza előtti kocsifeljáró burkolatáig. Emellett az egész sokkal rendezettebb volt, mint India. A lakópark egyenházai egyforma méretűek voltak, és egyforma kertjeikben egyformán unalmas virágok váltogatták egymást. És bár itt közel sem éltek olyan zsúfoltan az emberek, mint Indiában, és minden rendezettebb és friss illatú volt, valahogy hiányzott a szín. Így aztán nem sokkal az érkezése után máris újra áhítozott a színek kavalkádja és a káosz után. De amikor megemlítette a férjének, hogy honvágya van, a férfi az öklével válaszolt.

A pazar indiai esküvő harmadik napján Szabana már gyanítani kezdte, hogy Vihán nem olyan ember, mint amilyennek a családja beállította. A fiatal lány tudta, milyen érzés szeretni, és azt is, hogy milyen, ha szeretik. És ez nem az volt. Szabana egy évvel korábban szerelmes lett. A szerelme, Ardzsún, a szülővárosában, Kailaszaharban dolgozott, pincér volt egy hotel éttermében. A családja azonban megvetette a fiút, akinek egyetlen bűne az volt, hogy alacsonyabb kasztból származott, így nem felelt meg a szülők magas elvárásainak.

Arról szó sem lehetett, hogy összeházasodjanak, intette Szabanát az apja, de amikor a fenyegetései süket fülekre találtak, akkor a lány fivérei félholtra verték a fiút, és a lány soha többé nem látta. Még most is, ennyi év után is hiányzott neki az, ahogy Ardzsún szerette.

A következő évben bemutatták Vihánnak. A férfi tíz évvel volt idősebb nála, és Angliából repült Indiába, hogy találkozzon vele. Az esküvői szertartás előtti három találkozó során, amelyet a házasságközvetítő szervezett, és amelyek során Szabana csak kísérő társaságában láthatta leendő férjét, a lány meggyőzte magát, hogy idővel talán képes lesz rávenni magát, hogy beleszeressen a férfiba. De ahogy az esküvői szertartás lassan a végéhez közeledett, és a barátaik és családtagjaik által rájuk zúdított figyelem fokozatosan alábbhagyott, Vihán érdeklődése is csökkenni kezdett, és Szabanában csak egy könnyen elérhető, kényelmes használati tárgyat látott.

Évekkel később is, valahányszor a cigarettától, izzadságtól és sörtől bűzlő Vihán lefeküdt vele, sosem érdekelte, hogy mekkora fájdalmat okoz. Szabana ebből csak úgy tudott elmenekülni, ha hagyta, hogy a gondolatai Ardzsún körül keringjenek. Felidézte, hogy meglógott az iskolából, és hosszú, lusta délutánokat töltöttek azzal, hogy a vidéki utakon motoroztak a fiú mopedjével. Ott, a kíváncsiskodó szemektől távol, leheveredtek a tóparti magas fák árnyékában, és elnézték, ahogy a távolban a gazdák a ragyogó kék ég alatt aratták az aranyló termést. Soha életében nem érzett olyan békés nyugalmat, mint akkor.

Ma, ha csak rövid időre is, Szabana szabadsága visszatért. De ahogy azon erőlködött, hogy felfogja, mibe is keveredett,

lehunyta a szemét és megint Ardzsúnra gondolt. Megfogadta, hogy ha sikerül kiszabadulnia a járműből, akkor megteremti rá a pénzt, hogy a gyermekeit elvigye a szülőfalujába, hogy ők is megismerjék azt a szépséget és békét, amit egykor ő maga megélt ott.

Szabana ismét a kezében tartott mobiltelefonra nézett, és a puszta akaraterejével igyekezett rávenni, hogy csörögni kezdjen. Arra gondolt, hogy bárcsak tudná, hogyan kell használni, de a férje sosem engedte meg neki, hogy megtanulja. Egyébként meg kit hívott volna? Nagyon kevés barátnője volt, de az ő számukat sem tudta. Minden vágya az volt, hogy megnyomja a zöld gombot, ahogy a fia, Redzsánsz mondta. És hogy beszéljen vele. Elmondaná neki, hogy valami történt, amiről érezte, hogy nem jó, és hogy nagyon fél.

Ekkor hirtelen eszébe jutott egy szám! Redzsánsz hívta fel, amikor a kishúga, Aditdzsa torkán megakadt egy szőlőszem. Akárhogy is próbálkozott, Szabana nem tudott elég mélyen lenyúlni a kisgyerek torkába, hogy elérje a szőlőt, mire Redzsánsz beírt három kilencest a telefonba, és percekkel később megjelent egy zöld-sárga autó, kiszállt belőle egy férfi, és megmentette a lánya életét. Vihán kétszer is alaposan megverte azon a hétvégén, egyszer azért, mert veszélybe sodorta a lánya életét, másodszor pedig azért, mert rajtakapta, ahogy könnyes szemmel megölelte a mentőst, aki megmentette a gyermekét.

Talán, aki felveszi a telefont ezen a számon, ismeri a fiát. Feszülten beütötte a számokat, megnyomta a zöld gombot, és a füléhez tartotta a készüléket. Senki sem szólt bele, csak egy

monoton, búgó hangot hallott. Még kétszer megpróbálta, de ugyanazzal az eredménnyel járt.

Eszébe jutottak Redzsánsz reggeli szavai. „A világ gyönyörű ezeken a falakon kívül. Csak adj magadnak esélyt, hogy megismerd!”

Meg kell őriznie a fiúba vetett hitét. Mindig is jó gyerek volt, és tudta, hogy bármi történik is a televízió képernyőjén, sosem tenné ki veszélynek az anyját.

28. fejezet

– YouBetOnIt.com –

Főoldal I Friss hírek I Aktuális események I Szolgáltatások I Bejelentkezés

Friss hírek

Regisztráció

AZ UTASOK TÚLÉLÉSÉNEK LEGÚJABB ESÉLYEI

Claire Arden 1/10
Sofia Bradbury 6/2
Heidi Cole 10/1
Sam Cole 25/1
Jude Harrison 75/1

Szabana Kartri 100/1

Feliratkozás

Keresztnév
Vezetéknév
E-mail

Feliratkozás

Libby torka kiszáradt. Megindult a sarok felé, ahol a nagy teás és kávés termoszok mellett egy hűtőszekrény is állt, és kivett belőle egy üveg szénsavas vizet. A víz felpezsgett, ahogy lecsavarta a kupakot, és ő nagyot kortyolt belőle. Úgy érezte, hogy minden szempár őt figyeli. Tudta, hogy mit akarnak tőle, de szörnyen vonakodott attól, hogy megtegye. A Hekker pedig újra a szokásos, baljós hallgatásba burkolózott, és várta, hogy Libby megkérdezze, ugyan mit értett azalatt, hogy Jude-nak „szüksége van a támogatására”.

Libby sehogy sem tudta meggyőzni a Hekkert arról, hogy amit tesz, az visszataszító, és ez pokolian elkeserítette. Az is

nyugtalanította, hogy mennyi mindent tudott a magánéletéről, és hogy vajon miért érezte szükségesnek, hogy megmutassa az esküdteknek és a világnak, hogy mi történt azon a bizonyos napon a Monroe Streeten. Az, hogy egy család három tagja lényegében a szeme előtt halt meg, felidézte benne a saját családját sötétségbe borító események emlékeit, ami viszont a pánikrohamok visszatérésében, később pedig a diagnosztizált posztttraumás stressz-szindrómában nyilvánult meg. Ahhoz képest, hogy mentálhigiénés nővér, szenvedett annyit, mint egyik-másik páciense. Általában sikerült a kettőt elválasztania: az empatikus, együttérző és professzionális gondozónőt az érzékeny, és néha egészen törékeny fiatal nőtől, akit túl gyakran kísértettek múltbeli hibái. Noha a saját traumái segítettek abban, hogy jobban megértse betegei szenvedését, attól félt, hogy a munkaadói végül kijelentik, lelkileg nem elég erős a feladathoz, és valami más, adminisztratív vagy kisegítő jellegű területre kényszerítik. Az, hogy a nagy nyilvánosság előtt kellett végignéznie és újra átélnie a Monroe Streeten történteket, nem segített azon, hogy milyennek látják. A Hekker kegyetlenségével szemben érzett gyűlölete csak fokozódott.

– Elegem van ebből a játszmázásból – mondta hát. – Valaki más is megkérdezheti, hogy mire gondol.

– De neked szívesebben válaszol – biztatta Fiona.

– Úgy van! – tette hozzá Jack. – Talán a kacér természete miatt.

– Fogja már be! – csattant fel Libby. – Hallgasson!

A férfi válasza mindössze egy fanyar mosoly volt.

Libby ivott még egy kis vizet, és a palackot a hűtő tetejére tette. Aztán a terem közepére ment, megállt, és felnézett a tizenkét képernyőre. A legnagyobb képernyőt – valamint öt kisebbet, amelyek a BBC, a CNN, a Sky News, az MSNBC és az NHK-World Japan hírcsatornák adásait közvetítették – teljesen betöltötte a saját arca. A többin az Utasok látszottak. A nemkívánatos teher, hogy kiderítse, mi a Hekker következő terve, teljes egészében az ő vállán nyugodott.

– Ha ez számít valamit, akkor valaki igencsak nagyot ugrott a népszerűségi listákon – törte meg a Cadman a termet uraló kellemetlen csöndet. – Azóta, hogy az emlékei között barangolt, vagyis meglátogatta a Monroe Streetet, a közösségi média szinte megőrül Miss Izékéért.

– Mit mondanak? – kérdezte Matthew.

– Hát kuksizzuk meg! cyberaggal4 azt mondja: „Libby nagyon bátor. #girlpower.” sky_fits_heaven ezt írja: „Az egyetlen, aki kiáll a Hekkerrel szemben. #pussypower.” És liquidlove69: „Szívszorító. Még mindig bőgök. Kisírtam a két szemem. Maradj erős, Libby!” A #respectforLibby hashtag minden platformon népszerű. A mi csajunk világhírű lett.

– Az egyik percben még a cipőmet szapulják, a másikban meg már hős vagyok – mondta Libby fapofával.

– Ó, a cipőt attól még nem kedvelték meg – jegyezte meg a Cadman.

Libby vett egy mély levegőt, és elhúzta a száját.

– Oké! Maga nyert! Miért lesz szüksége Jude-nak a támogatásomra a következő órában?

– Megmutattam maguknak, milyen érzés valakit a halálba küldeni. Most azt is megmutatom, milyen az, ha valakinek

segíthetnek túlélni ezt a megpróbáltatást. A következő egy órában mindannyian eldönthetik, hogy a megmaradt hat Utas közül melyiket szeretnék megmenteni. Azt az Utast, amelyik a legtöbb szavazatot kapja önöktől és a közönségtől, megkímélem, amikor a járművek összeütköznek.

– Tehát, hogy megmentsünk egy életet, öt másiknak véget kell vetnünk – állapította meg Libby.

– Minden cselekedetük egy válaszreakciót vált ki.

– Újabb lehetetlen döntés elé állít minket.

– Legutóbb is azt mondta, hogy lehetetlen, de nem látom Bilquist és a kocsiját. Vagy maga talán igen? Bármit valóssá tehetünk, ha megvan bennünk a kellő elszántság, motiváció és mohóság. Ha nekem nem hisz, kérdezze meg Jacket!

Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy amikor a Hekker olyasvalamit dobott fel Jacknek, amit csak ők ketten értettek, Jack mély hallgatásba burkolózott.

– Én ezt nem akarom – válaszolta Libby.

– Vagy megajándékoznak egyvalakit az életével, vagy mindenkivel végeznek. A döntés az önöké.

– De hiszen szó sincs döntésről, nem igaz? – Libby visszament a helyére, és a fejét a tenyerébe hajtotta.

– Az esküdti pozíciójuk mögé bújva önök mindannyian döntéseket hoztak arról, hogy ki volt a hibás a tárgyalt balesetekben, anélkül, hogy valaha is kiderítették volna, hogy valójában kik voltak az áldozatok. Önöknek azok az emberek csak kartotékadatok. De a szemük előtt ülő Utas ennél jóval több. Megkönnyítem maguknak a döntést. Minden esküdtnek lehetőséget adok, hogy válasszon magának egy Utast. Kikérdezhetik, hogy a többi esküdt és a nyilvánosság számára

egyértelmű legyen, hogy miért épp az adott személy életét kellene megkímélni. Bármilyen kérdést feltehetnek nekik, amit csak akarnak, és rajtuk múlik, hogy mennyire őszintén válaszolnak. De azt azért jelzem, az Utasok saját érdeke, hogy a lehető legőszintébbek legyenek. Majd miután mindenkinek lehetősége nyílt arra, hogy a saját értékeit és erényeit népszerűsítse, önök és a közönség eldönti, hogy ki legyen az egyetlen túlélő. Libby, kezdjünk talán magával, jó? Kit szeretne támogatni?

– Jude-ot – felelte alig érezhető tétovázással. Nem veszítheti el a lehetőséget, hogy szemtől szemben beszéljen vele, és talán ez lesz az utolsó alkalma rá. Enyhén erőltetett mosollyal ránézett a férfira, és ő viszonozta. *Minden tőlem telhetőt megteszek érted*, gondolta Libby, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha Jude megértette volna, és olyan pillantást vetett rá, amely azt jelentette: *Tudom*.

– Jack, maga a következő – mondta a Hekker.

– Miss Ardent választom. Nem kérte, hogy eltérítsék.

– Miért, a többiek talán igen? – kérdezte Matthew.

– De a meg nem született gyermeke sem! Bizonyára mindannyian egyetértünk abban, hogy őt és a gyermekét meg kell menteni!

– Muriel, ön kinek kedvezne? – kérdezte a Hekker.

– Szabana Kartrinak.

– Hát persze – mormolta Jack. – Mindig is tudtuk, milyen odaadóan kiáll sötétebb bőrszínű barátaink mellett.

– Öt gyermek édesanyja, akiket ő nevel.

– Talán érdemes lenne feltenni neki a kérdést, hogy ha már közel húsz éve él az országunkban, akkor vajon miért nem

vette a fáradságot, hogy megtanulja a nyelvünket? Nem mintha képes lenne megérteni a kérdést, persze.

Muriel erre csak elhúzta a száját.

– Nem ismeri a körülményeit.

– Senkinek a körülményeit sem ismerjük. De ez a kis mellékes tény számomra arról árulkodik, hogy nem értékeli sem Nagy-Britanniát, sem az általunk biztosított lehetőségeket. Nem illeszkedett be a társadalmunkba.

Libby észrevette, hogy ahogy Jack beszélt, a hangja egyre erősödött, és egyre inkább igyekezett úgy elhelyezkedni, hogy az őt követő kamera mindig jól lássa.

A közönségnek játszik – gondolta a lány. *Most elővette a parlamenti képviselő-énjét.*

– Akkor tehát azt javasolja, hogy mondjuk ki rá a halálos ítéletét, mert nem tud angolul? – kérdezte Libby. – És a családja, a gyerekei? Maga ugyancsak fajgyűlölőnek mutatja magát, Jack!

– Meg ne próbáljon ezzel jönni itt nekem! – vágott vissza gúnyosan Jack. – Akkor is ezt mondanám, ha a nő fehér bőrű európai lenne. Ami a családját illeti, az országos átlag kétszeresénél is több gyereke van. Hány évesek?

– Nem tudjuk.

– Akár még felnőttek is lehetnek?

– Harmincnyolc éves, úgyhogy nem hiszem.

– Valószínű, hogy a családjának anyagilag is szüksége van rá – szólalt meg újra Muriel.

– Vagyis inkább úgy érti, hogy ránk, az adófizetőkre van szükségük anyagilag.

– Maga mikor fizetett utoljára adót? – kérdezte ekkor Matthew. – Feltételezem, hogy a pénze gondosan el van rejtve valami offshore számlán. Legalábbis egészen addig el volt, amíg a Hekker meg nem osztotta az adatait az egész világgal.

Jack úgy tett, mintha meg sem hallotta volna, és tovább vitatkozott Muriellel.

– Tényleg akkor is Mrs. Kartrit választaná, ha a kamerák nem figyelnének? – kérdezte.

– Természetesen! – válaszolt a nő.

– Hát tudja meg, ezt nem hiszem el! Ha igazán őszinte a közönségünkkel szemben, akkor beismeri, hogy csak azért választotta őt, mert tudja, mennyire fújna magára a maga által is képviselt ázsiai közösség, ha nem így tenne. Az afrikai nézőket már így is cserbenhagyta, amikor Bilquis halálát támogatta. Ha úgy látják, hogy Mrs. Kartrit, a másik színes bőrű személyt is minden harc nélkül hagyja, hogy a biztos halálba fuvarozzák, akkor a már most is leheletvékony alapokon álló, irreleváns társulata egyenesen összeomlik, ami, hozzáteszem, pontosan megfelelő sors neki. Van egy olyan érzésem, hogy maga itt a fajgyűlölő, nem én!

– Nem elég, hogy bigott, de ráadásul egy átkozott idióta is! – vágott vissza Muriel kitágult orrlyukkal és megfeszült állal.

– Matthew? – kérdezte a Hekker.

– Ugyanazzal az indokkal választom Heidit, mint amilyennel Muriel Szabanát választotta. Nem akarok felelős lenni azért, hogy két gyerek elárvuljon. Inkább nem szeretném, hogy ilyesmi nyomja a lelkiismeretemet.

– Ó, *most* már tehát úgy dönt, hogy lelkiismerete is van? – gúnyolódott Jack. – Eddig mindig engedelmes esküdt volt, és azt

tette, amit mondtak magának, de amint magára irányulnak a kamerák, és az egész világ előtt felelnie kell a döntéseiért, akkor hirtelen úgy dönt, hogy mégis érdekli, hogy mi lesz az emberekkel? Maguk mind roppant viccesek!

– És maga, Fiona? – kérdezte a Hekker.

– Sofia Bradburyt választom.

– Micsoda? – Úgy tűnt, Jack a leghangosabb nevetését Fionának tartogatta. – Mindközül egy *színésznő* életét akarja megmenteni?

– Nem tartozom magyarázattal – válaszolta Fiona.

– Mi történik Szabana autójával? – kérdezte Libby váratlanul.

Ekkor mindenkinek a figyelme arra a képernyőre irányult, amelyik Szabana kocsiját mutatta, és látták, hogy a jármű megáll. Szabana tekintetében azonnal megjelent a nyugtalanság. Hol a szélvédő, hol a hátsó ablak felé tekintgetett. Mindenütt mozgó árnyékok vették körül.

– Valami megijesztette – mondta Libby.

Szabana arca helyét hirtelen átvette a kocsija körüli eseményekről szóló élő közvetítés. És az asszony most a szélvédőn keresztül vált láthatóvá. Az emberek úgy dongtak, keringtek a jármű körül, mint a darazsak a fészküknél. A hang is visszatért, és az esküdtek hallották, ahogy a tömeg az asszony nevét skandálja, látták az ablakokon dörömbölő, vagy az ajtókilincset megragadó és azt rángató kezeket. A kamera egy élőben közvetítő Snapchat-csatornára váltott, miközben a forgalom leállt, és egyre több ember szállt ki a kocsijából, hogy szelfit készítsen a nővel, aki foglyul esett az autójában. A gyerekeket a magasba tartották a szüleik, hogy jobban lássák Szabanát, és azt, ahogy a szemük láttára íródik a történelem. A

tömeg hamarosan legalább tizenöt sorban húzódott a kocsi körül.

Szabana arca eltorzult a félelemtől, de a sikolyait senki sem hallotta a rikoltozás és az izgatott kiáltozás miatt, amikor egy-egy újabb személy csatlakozott a tömeghez.

– Azt hiszik, hogy segítenek neki – mondta Fiona. – Azt hiszik, hogy ki tudják szabadítani.

– Miért nem állítja le őket a rendőrség? – kérdezte Libby pánikba esve.

– Néhány felhasználó, aki figyelemmel kíséri a rendőrség kommunikációs csatornáit, azt állítja, hogy már kiküldték a csapatokat a tömeg szétoszlatására – jelentette a Cadman. – Bármelyik percben megérkezhetnek.

Libby visszatartott lélegzettel várt, mígnem megérkezett három szirénázó, villogó fényű rendőrségi kocsi. Az arcvédő sisakot és rohamfelszerelést viselő rendőrök kiözönlöttek a járművekből, és a tömegen keresztül Szabana kocsijához nyomakodtak, miközben a pajzsaikkal és gumibotjaikkal taszigálták az embereket. Ez az agresszív fellépés rögtön erős ellenállást váltott ki. És minél közelebb kerültek a rendőrök a célhoz, a tömeg annál haragosabb lett. Dühödt, ökölcsapásokat osztogató csőcselékké vált, és az egyenruhások irányába szálló kövek és törmelékek csak úgy hasították a levegőt.

Aztán a semmiből megjelent egy sárga gázfelhő, és emiatt a kamerák képe nehezebben kivehetővé vált, de az esküdtek hallották, hogy a felnőttek és a gyerekek egyaránt sikoltozni kezdtek, és vakon rohangáltak össze-vissza.

– Itt valami szörnyűség lesz, érzem – szólalt meg Matthew. – Emlékeztek, mit mondott a Hekker, hogy mi fog történni, ha

elállják a járművek útját? – Még valami mást is akart mondani, de Szabana kocsija élnék tűzgolyóvá válva felrobbant, darabokra szaggatta az asszonyt, meg körülötte számtalan civilt és rendőrt, és a látvány Matthew-ba fojtotta a szót.

29. fejezet

JUDE HARRISON

– Ne! – kiáltotta Jude, amikor meglátta, hogy Szabana kocsiját elnyelik a lángok.

Vadul pofozni kezdte magát, mintha tenyere erős ütéseivel ki tudná verni a fejéből a szörnyű képeket, vagy felébreszthetné magát egy rémálomból. Az ülésen dobálta magát, de közben sem tudta levenni a szemét a bombarobbanás utáni látványról. A sárga gáz lassan eloszlott, és a helyét egy sűrűbb, sötétebb köd vette át, ahogy az autó égett. A nézőpont attól függően váltakozott, hogy melyik kamera kapta el éppen a legtisztább és legmegrendítőbb jeleneteket. A következő néhány percben Jude szemtanúja volt annak a szenvedésnek és zűrzavarnak, ami a vérző, sérült áldozatok elszállításával járt. Látta, hogy a túlélők kábán átlépik a holttesteket. A halottak közül sokan a felismerhetetlenségig szétroncsolódtak, mások szakadt ruhában, hiányzó végtagokkal hevertek az utcán.

Ezután következett a hírcsatornák helikopteres közvetítése, amely teljesebb képet adott a robbanás mértékéről. Láthatóvá váltak a Szabana kigyulladt kocsijának közvetlen közelében álló járművek, majd néhány ember, amint egy gyermek lángoló ruháját igyekeztek eloltani. Jude ezt már nem bírta tovább. Megnyomott egy gombot, mire a széke száznyolcvan fokos

fordulatot tett és hátat fordított a képernyőnek, majd a férfi felkapott egy üres hamburgeres dobozt, és megpróbált belehányni. Öklendezett, de alig volt valami a gyomrában, így semmi sem jött fel.

A haja tövéből megindult egy izzadságcsepp lefelé a homlokán, majd megakadt a szemöldökében. Letörölte. Pokoli meleg volt a kocsijában, és Jude az idegfeszültségtől egyre nyugtalanabb lett. Mivel a légkondicionáló nem működött, és az ablakokat sem lehetett lehúzni, semmi sem enyhítette a forróságot.

Pillanatokkal korábban még büszkeséggel eltelve figyelte Libby csörtéjét a Hekkerrel. A teremben tartózkodók közül ő volt az egyetlen, aki elég bátor volt ahhoz, hogy szembeszálljon vele, és megpróbált amellett érvelni, hogy nem kell gyilkossághoz folyamodnia ahhoz, hogy megértesse velük az álláspontját. Most még jobban vonzódott hozzá, mint abban a pillanatban, amikor először meglátta a zsúfolt kocsmában a karaoke közben.

Jude Stephenie óta akkor először, a megismerkedésük éjszakáján érzett újra ilyen erősen egy nő iránt. A gondolatai visszaszálltak az időben oda, amikor még csak tizenöt éves volt. Ötödikes koruktól egy osztályba jártak, de csak úgy tizenötéves koruk táján vette észre igazán a lányt – és akkor már nem a gyerek, hanem a fiatalember szemével. Amikor végül összeszedte a bátorságát, hogy moziba hívja, azt hitte, mindjárt sírva fakad, amikor a lány beleegyezett. Tőle kapta az első csókot is, ha lehunyta a szemét, még most is tisztán emlékezett az epres szájfény ízére. Ezt az első szerelmet sosem tudta

elfelejteni, és képtelen volt megbocsátani Stephenie-nek és a saját testvérének, hogy egymásba szerettek.

És most megjelent a színen Libby. Attól a pillanattól kezdve, hogy a lány viszonozta a mosolyát, Jude csak ámult, hogy egy egyszerű gesztus micsoda lavinát indíthat el. Olyan volt, mintha a világ mindenki más számára megállt volna, és csak velük kettőjükkel forgott volna tovább. Jude már időtlen idők óta alig érzett mást, mint szomorúságot és neheztelést. Fel sem merült benne, hogy maradt még hely a szívében a szerelemnek.

Ha csak rágondolt a lányra, illetlen képzetek jelentek meg előtte, és érezte, hogy kezd merevedése lenni. Kényelmetlenül fészkelődött egy kicsit az ülésben, hogy másképp helyezkedjen el, és remélte, hogy a nézők nem veszik észre, mi történik. Újra Szabana égő autójára nézett, mire a vágya rögtön lelohadt.

Újra lejátszotta a fejében a Libbyvel folytatott első beszélgetést, és úgy érezte, az inkább arról szólt, hogy mit nem mondtak el, mint arról, hogy mit meséltek egymásnak. A lopva odavetett pillantások, az arcát elöntő pír melegsége, a magabiztosság, amit Libby adott neki, hogy önmaga lehessen a remény, a vágy és a lehetőségek roppant erős érzelmeit keltették benne. Ilyet eddig még csak Stephenie váltott ki belőle. Ha pontokba kellene szednie, hogy szerinte ki lenne a neki való, tökéletes pár, akkor az eredmény mindenben illene Libbyre. Nem gondolta volna, hogy képes lesz első látásra fülig belezúgni valakibe. De ettől függetlenül megtörtént.

Jude már akkor is tudta, hogy az egész valahogy nem tisztességes. Nem lett volna szabad belezúgnia Libbybe, mert ez egyáltalán nem szerepelt a terveiben. És amikor Libbynek el kellett mennie sérült barátnőjével a kórházba, bármennyire is

fájt, a férfi úgy érezte, így volt a legjobb. Az, hogy néhány pillanattal később ő is elment, azt jelentette, hogy ha a lány visszatérne, akkor nem kell összetörnie a szívét. Mert pontosan ez történt volna, ha ismerkedésük azon az egy estén túl is folytatódott volna. De mielőtt elment volna a kocsmából, Jude magával vitt valamit, ami Libbyé volt.

Most beletúrt a hátizsákjába, a tisztálkodószereit kereste. Elővette a szájvizét, kiöblítette vele a száját, aztán beleköpött egy üres sörösüvegbe. Hirtelen feltűnt előtte a Bistfordot jelző tábla. Még azokból az időkből ismerte, amikor az apja autóipari cégénél dolgozott. Amikor a város építését befejezték, azzal hirdették, hogy ez „Nagy-Britannia első Okosvárosa”. Célzottan az önvezető autók, furgonok és teherautók számára kiépített úthálózat szőtte be. Az utcák a szokásosnál keskenyebbek voltak, mert az MI sávtartó technológiája kevesebb hibalehetőséget hagyott, mint a hagyományos utak.

A városközpontban kevesebb parkolóhely volt. Nem volt rájuk szükség. A legtöbb Utas rendszerint hazaküldte a kocsiját, miután megérkezett a munkahelyére, és csak később hívta vissza, amikor szükség volt rá. Ezzel több hely szabadult fel kis parkok, zöldterületek létesítésére. Bistford úttörőként minden más kis- és nagyvárosnak és falunak példát mutatott, szoktatta az embereket a gondolathoz, hogy az országban az autókat többé nem emberek fogják vezetni.

Jude többször is járt a városban, hogy kipróbálja a családi vállalkozás által tervezett és programozott szoftvert. Csak most, amikor belegondolt, hogy mekkora mértékben járult hozzá az ilyen városok létrehozásához, értette meg igazán, hogy ő is bűnös a mai eltérítésben. A járműveket, amelyek fejlesztésében

és tömeges gyártásában segédkezett, most mindannyiuk ellen fordították.

Érezte, hogy a feszültség okozta fejfájás elkezd felkúszni a nyakán és a tarkóján. Az ajtó oldalzsebében talált egy doboz paracetamolt. Kettőt is kipattintott a buborékcsomagolásból, és csak úgy, víz nélkül lenyelte őket. „Hét órán át tartó fájdalomcsillapítás” – ígérte a csomagolás felirata. A Hekker azt mondta, hogy csak az egyikük éli majd túl ezt a mai délelőttöt. Hét óra hirtelen roppant rövid időnek tűnt.

30. fejezet

UKToday.co.uk

VIDEÓ

Az iskolákban kitört a fejetlenség, miután szülök ezrei rohanták meg az intézményeket, hogy megmentsék gyermekeiket a Hekker bombáitól. A kormány utasítása, miszerint a tanároknak be kell zárniuk az iskolákat és meg kell akadályozniuk, hogy a szülők bemenjenek, erőszakos jelenetekhez vezetett.

Charles Walker-Johnson miniszterelnök felszólította a lakosságot, hogy mindenki őrizze meg a nyugalmát.

Tovább a részletes hírhez >

CLAIRE ARDEN

Claire hirtelen tudatára ébredt, hogy rettentő erősen szorítja a pocakját. Gyorsan elengedte, mert attól félt, hogy még kárt

tesz a babában.

Az útja autópályákon vezetett, és nem az alsóbbrendű utakon, így vele nem történhet meg, hogy túlbuzgó gyalogosok vagy autósok megállítják. Igazán nem szerette volna, hogy bárki megsérüljön miatta. Ekkor megjelent a feje fölött egy árnyék. Hunyorogva nézett felfelé a kocsi tetejét borító üveg panorámatetőn keresztül. Valamiféle repülő tárgyat látott az égen. Sötét színe volt, és messze fölötte lebegett a magasban. Feltételezte, hogy az egyik drón lehet, amelyekről az esküdtek vitatkoztak. Claire remélte, hogy megőrzi ezt a távolságot, és senki sem veszi észre, hogy egy foglyul ejtett Utast követ. A sötét ablaküvegnek köszönhetően a mellette elhaladó járművekben senki sem láthatta, hogy ki ül odabent. Korábban ezt hátránynak érezte. Most azonban, legalábbis egyelőre, talán megóvja őt attól, hogy ugyanarra a sorsra jusson, mint Szabana.

Amikor az esküdtek azt a feladatot kapták, hogy a délelőtt folyamán majd szavazzanak, Claire csak azon imádkozott, hogy elnyerje az együttérzésüket. Tudta, nem feltétlenül őt fogják támogatni, és hogy egyedül a benne növekvő élet miatt reménykedhet, hogy talán megnyeri őket magának. Mindegy, az a lényeg, hogy a kisfia biztonságban legyen.

El kell érned, hogy meg akarjanak menteni, biztatta magát Claire. *Tégy meg mindent, hogy a baba életben maradjon!*

A terhessége előrehaladtával egy-két óra elteltével már mindig nagyon kellett pisilnie. Minél hosszabb lett az út, annál biztosabbá vált, hogy nem tudja tovább visszatartani a vizeletét. Körülnézett a járműben, de nem látott semmilyen tartályt, amibe belepisilhetett volna. Ráadásul az egész világ szeme rajta

volt, és belegondolt, van-e kedve vállalni azt a megaláztatást, hogy lássák, amint a dolgát végzi. Nem maradt más megoldás, be kell pisilnie. Átcsusszant a másik elülső ülésre, és így tett. Mindössze pillanatnyi megkönnyebbülést érzett.

Nagyjából úgy hetven perce lehet még hátra, mígnem a Hekker végez vele. Érezte, hogy a babája megint rúgott egy nagyot, és attól félt, hogy Tate megérezte a szorongását, ezért kényszerítette magát, hogy valami pozitív dologra gondoljon.

Claire borzasztóan szerette volna Ben hangját hallani, így hát elővette a telefonját, és megkereste azt a mappát, amelybe az egymásról készített videóikat mentették el. Aztán kiválasztotta az egyiket, amelyet még az év elején vett fel. A konyhában állt, és most újra átélte a pillanatot, amikor Ben belépett a házba, és a kanapé mellé dobta a hátizsákját. Értetlen arccal nézte, hogy miért szegezi rá a felesége a telefon kameráját.

– Be van kapcsolva? – kérdezte, és a kép itt egy kicsit rázkódni kezdett, ahogy Claire néma bólintással válaszolt. – Miért? És miért áll az asztalon egy pohár pezsgő, az meg mi ott mellette? Basszus! Elfelejtettem az évfordulónkat? Várjunk csak! Nem lehet. Az novemberben van. Miben sántikálsz?

– Nyisd ki! – kuncogott Claire, mire a férfi megindult felé. Ben értetlenül összeráncolt szemöldökkel oldotta meg és húzta szét az asztalon heverő kis kék zsákocska zsinórját. Egy világoskék mackó volt benne, a hasán egy mintegy ötcentiméteres, kis négyzet alakú képernyővel.

– Szorítsd meg a mancsát! – biztatta Claire. Ben engedelmeskedett, de semmi sem történt. – A másikat. És figyeld a képernyőt!

Claire kamerája egészen Ben arcára közelített. Közben a medve szája megmozdult, és a szívdobbanáshoz hasonló hangot adott ki. A pocakján, a képernyőn megjelent egy térhatású kép, mintha a mackó hasában lenne valami. Egy kisbaba mozgott odabenn.

– Babát várunk – suttogta Claire. – Apuka leszel!

Ben tágra nyílt szemmel nézett rá, majd vissza a mackóra.

– Komolyan? – kérdezte. – Tényleg? – Aztán a derekánál fogva felkapta a nőt, és erősen magához szorította.

Claire ekkor könnyekben tört ki a kocsiban, ahogy nézte, hogy a férje óvatosan leteszi a földre és az asztalhoz támaszkodik. Mindketten nagyon szerettek volna gyereket, de lassan már kezdték feladni a reményt, hogy ez a vágyuk valaha is teljesülhet.

– Örülsz? – hallotta a saját hangját.

– Mit gondolsz?! – kérdezett vissza Ben. A kép itt újra homályossá vált, ahogy a férfi megint magához ölelte. Claire szorosan lehunyta a szemét, és ettől olyan érzése támadt, mintha most is Ben karjában lenne, a nyakába fúrná az orrát, és belélegezné az örömét.

Mindig úgy gondolta, hogy ha egymás mellett állnak, akkor együtt minden akadályt le tudnak győzni, ami csak az útjukba áll. Aztán egyik reggel kiderült, hogy tévedett.

Ekkor minden előzetes figyelmeztetés nélkül visszatért a jelenbe. A testén különös rezgés futott végig, amit kintről behallatszó, dörgő hang követett. Oldalra nézett, és meglátta, hogy egy négy rendőrségi motorkerékpárból és több páncélozott hadi járműből álló konvoj jelent meg az úton, és

ezek mindkét oldalt felsorakoztak a kocsija mellé. Fölötte a drón helyét átvette egy helikopter.

– Jaj, istenem, csak ezt ne! – Pánikba is esett, de el is bizonytalanodott attól, hogy mindez milyen extra figyelmet vonz felé. De amikor látta, hogy a motorkerékpárok elévágnak, rájött, hogy valójában az utat tisztítják meg előtte. A páncélos járművek kétoldalt közrefogták, a mögötte haladó rendőrautók pedig megakadályozták, hogy bármely más kocsi megelőzze.

Claire hirtelen rádöbbent, hogy egész életében volt valaki, aki védte, óvta. Az otthonokban és a nevelőszülőknél töltött, hányatott gyermekkorában a fivére, Andy adta meg neki a biztonságot, amire annyira szüksége volt. De amikor a fiú inkább a kisstílű bűnözést választotta, mint a húgát, akkor ő a tanulás mellett döntött, és így ismerkedett meg Bennel. A férfi pedig vállalta a feladatot, hogy Claire biztonságos révje legyen. Most pedig Tate lett a soros. A nő ekkor megfogadta, hogy ha túlélik ezt a megpróbáltatást, sosem hagyja, hogy a fia vállaljon felelősséget érte. Abból, amit hallott, leszűrte, hogy Jack Larsson volt a legellenszenvesebb az esküdtek közül. De többször is látta, hogy a televíziós vitaműsorokban rendszeresen nyert a politikailag vele szemben állókkal. Claire azt is tudta, hogy ő a legkitartóbb, és rendkívül képzett a meggyőzés művészetében. Mivel Jack őt választotta, ebből a nő úgy gondolta, jó esélye van rá, hogy a politikus meg is menti az életét. Az biztos, hogy nem adja meg magát harc nélkül.

És ő sem! Ezen a ponton elhatározta, hogy kemény lesz, és valahogy megpróbálja újra kézbe venni a saját sorsát. Ismét tudatosult benne, hogy a műszerfali kamera figyeli, mire simogatni kezdte a pocakját, és beszélt is hozzá. Elmondta Tate-

nek, hogy mennyire szereti, és hogy imádkozik, hogy ne haljanak meg. Mindvégig elég hangosan beszélt ahhoz, hogy a mikrofonja érzékelje a szavait. Ha a túlélés kulcsa az volt, hogy a világ megszánja őt és rá szavazzon, akkor ez a legkevesebb, amit tehet. Az esküdtek nem felejthetik el, hogy az ő esetében nem csak egy embert ítélnének halálra.

A lelke mélyén azonban Claire tisztában volt vele, hogy ha kiszabadul a kocsiból, akkor nagyon gyorsan fel kell szívódnia a helyszínről. Senkinek sem szabad megtudnia, hogy mit tett, mielőtt eltérítették a kocsiját.

Addig semmiképp, amíg el nem tűnik a kíváncsi szemek elől.

31. fejezet

SOFIA BRADBURY

Sofia hevesen megrázta a fejét.

– Ajaj! – mondta. – Nem tetszik ez nekem. Nagyon nem tetszik. Most mondd meg, Oscar, ugye, hogy ízléstelen! – A kutya szeme lehunyva maradt. – Hogyan képzelheti bárki is, hogy ha ilyen élethűen utánozzák egy kocsi felrobbantását, és minden részletet megmutatnak, az szórakoztatásnak számít? Mert én megmondom neked, hogy nem az. Szó sincs róla! – Felemelte a hangját, és a kamerába bámult. – Lesz valaki olyan szíves, hogy lehúzódik a kocsimmal és kienged? Beszélnem kell az ügynökömmel, és amíg erre nem kerül sor, addig semmire sem vagyok hajlandó reagálni a továbbiakban!

Sofia töltött magának még egy konyakot, és lenyelte vele az aznap immár ötödik fájdalomcsillapítóját. A legutóbbi tabletta kellemes hatása máris múlóban volt. Az idős színésznő szigorúan a monitorra meredt, és várta, hogy valaki válaszol a követeléseire. Ehelyett csak még több kiabálás és sírás hangja jutott el hozzá a hangszórókon keresztül. Erre türelmetlen grimaszt vágott, és hangosabban folytatta. – Olvassanak a számról! Sofia Bradbury nem vesz részt! Nem erre szerződött. – A kocsi továbbra is ugyanabban az iramban haladt, és semmi jelét nem adta, hogy lassítana.

Sofia ismét Oscarhoz fordult.

– Hallgasd csak, hogy jajveszékel az a banda! Mint egy rakás nyavalyás süvöltő kísértet. Azon versenyeznek, hogy melyikük képes nagyobb zajt csapni, és a legtovább a kamerák előtt, a képernyőn maradni. Szánalmas! Nem ezért törtem magam egész életemben, hogy a végén valami erőszakot dicsőítő műsorban kössek ki! Azt hiszem, Rupert nagy hibát követett el, hogy belevont.

Az indiai nő – valami hollywoodi színésznő lehet, gondolta Sofia, mert nem ismerte – kocsijának felrobbantása borította ki nála a bilit. Az első két kocsi levegőbe röpítése egyértelműen vizuális trükk volt, gondosan megtervezve, hogy erős, valós reakciókat váltson ki a nézőkből és az Utasokból. De a harmadikat sokkal részletesebben dolgozták ki, és több embert is mozgattak hozzá. A mellékszereplők órákat ülhettek a fodrásznál és a sminkesnél, hogy a sebek annyira élethűek legyenek, mint amilyennek Sofia látta őket. Aztán ott voltak a füstbombák, meg az összevissza rohangáló emberek, a mindenfelé potyogó végtagjaikkal, és a lángoló kaszkadőrök. Sofia tisztában volt vele, hogy manapság a közönség többet vár egy műsortól, mint az ő generációja, de ezzel együtt is, ki az, aki józan ésszel arra vágyik, hogy lángoló gyerekeket bámuljon?

– A hetvenes években sok Ayckbournt játszottam, úgyhogy nem lehet rám fogni, hogy prűd lennék – beszélt Sofia a hallgatóságnak, akárki is volt az. – De akkor sem értek egyet azzal, hogy egyre több vért és szenvedést mutatnak főműsoridőben a televízióban, csak hogy izgalomban tartsák a közönséget! Ezért nem tudok jóhiszeműen tovább szerepelni ebben a programban, amíg nem beszéltem az ügynökömmel,

vagy amíg egy producer nem garantálja, hogy a sorozat tartalmasabb lesz annál, mint amit eddig láttam belőle.

Sofia kissé habozott, és azon gondolkodott, jól tette-e, hogy ekkora felhajtást csapott. Az, hogy így kiállt magáért, akár visszafelé is elsülhet, és a fiatalabb korosztály szemében, amelynek a figyelmére annyira áhítozott, ostoba, vén szatyornak tűnhet. Ám meglehet, azzal, hogy hű maradt önmagához, több támogatást nyer az idősebb korosztálytól. Ezt a kockázatot igenis hajlandó volt vállalni.

Várta, hogy a műsor átkapcsoljon a reklámra, lehetővé téve ezzel, hogy diszkréten kicserélje a hallókája viaszvédőjét. A hang tompábban jutott el hozzá, és épp hogy csak meghallotta, hogy a rosszul szabott kockás kosztümöt viselő nő kifejtette, Sofiát kívánja támogatni valamiben. A színésznő feltételezte, régóta tartó nemzeti kincs státusza kölcsönöz neki némi súlyt.

Ha továbbra is a műsorban marad, Sofia úgy vélte, hogy a legveszélyesebb versenytársa a terhes lány lesz, aki mindent kihozott az állapotából, amit csak lehetett. *Nem hagynád már végre békén azt a nyavalyás pocakot?* – gondolta az idős színésznő. *Folyton csak simogatod, tapogatod. Nem gyurma az!*

Sofia magában egyszerre neheztelt a lányra és irigyelte is. Az évek során sokszor megkérdőjelezte, hogy vajon helyesen tette-e, hogy nem alapított családot. Vajon mennyit veszített azzal, hogy sosem érezte, hogy egy másik életet hordoz magában? Hogy nem szerethetett soha senkit minden feltétel nélkül, és nem adatott meg neki, hogy a feltétel nélkül adott szeretete viszonzásra találjon? Most már sosem tudja meg. Azonban valahányszor rátört a kétely, eszébe jutott a férje, és ez rögtön

megerősítette abban, hogy ez volt a legjobb döntés. Nem lett volna belőle jó apa.

Ahogy egyik kezével alvó kutyája fejét simogatta, és a másikkal a konyakospoharat forgatta, azon tűnődött, vajon mit tervez most Patrick, hogy őt, Sofiát elkapta ez az őrület, a *Celebek gubancban*. Remélte, hogy Rupert lemondta a kocsit, amivel a férje a kórházba ment volna, hogy ott találkozzanak, még a nyilvános szereplés előtt. Ha nem mondta le, akkor Sofia most még emiatt is aggódhat.

Az legalább jó, hogy a forgatás egy kis lélegzetvételnyi szünetet ad neki az elkövetkező hét estére, gondolta. Feltéve, ha sikerül végig versenyben maradnia. Noha színvonalas filmes és televíziós szerepeket már nem nagyon kínáltak neki, Sofia még mindig keresett színházi színésznő maradt, és gyakran utazott vidéki fellépésekre, amikor is hotelekben szállt meg. Olykor hetekig is távol maradt az otthonától. Ilyenkor a tudtán kívül figyeltette a férjét. Minden mozdulatát jelentették neki. A szakácsnő, a házvezetőnő és a kertész mind megbízható információforrás volt, akárcsak a magánnyomozó, akinek rendszeres díjat fizetett. Aztán ott volt még a könyvelő, valamint egy digitális igazságügyi szakértő is, aki Patrick minden lépését követte az interneten, és aki anélkül lépett ki-be az Operációs Rendszerébe, hogy Sofia férje ezt észrevette volna.

– Helló! – szólalt meg újra. – Figyel rám valaki?

Hirtelen egy másik kocsiban megszólalt egy férfihang.

– Maga még mindig nem érti, ugye?

Sofia közelebb hajolt a képernyőhöz, addig, amíg végre látta, hogy ki beszél hozzá. Az a pasas, aki egy másik versenyző férje volt. A fickó arra a nappali televíziós műsorvezetőre

emlékeztette Sofiát, aki egyszer tisztességtelen ajánlatot tett neki az öltözőben. Határozottan elutasította.

– Beszéljen hangosabban, alig hallom!

– Azt mondtam, hogy maga még mindig nem érti, ugye?

– Mit nem értek? – kérdezte az idős művésznő. – Biztos vagyok benne, hogy sokkal régebb óta vagyok ebben a szakmában, mint maga, drágám, és tudom, mitől lesz jó egy tévéműsor! Ez itt csak puszta erőszak az erőszak kedvéért. Semmiképp nem szórakoztató műsor.

– Persze, hogy nem szórakoztató műsor, a kurva életbe! – üvöltötte Sam. – Ez tényleg a valóság. Ez megtörténik velünk! Ébredjen már fel! Túszok vagyunk, három társunkat már megölték ma reggel. Hogy nem képes felfogni?

Sofia ráébredt, hogy a sikoltozás és sírás abbamaradt, és amikor jobban megnézte a többi képernyőt is, látta, hogy a versenyzőtársaik mind őket hallgatják és nézik.

– Ez egy valóságshow – válaszolta, noha hirtelen kételkedni kezdett magában. – A *Celebek gubancban.* Senki sem szólt magának?

– Nem, nem az! Mi egyedül csak a hírekben jelenünk meg. Én nem vagyok semmiféle híresség, a feleségem sem az, a többiek sem, akik a kocsikban rekedtek. Egyedül maga az. Mindannyiunkat akaratunk ellenére tartanak fogva, és valaki sorra kinyír minket.

Sofia kinyitotta a száját, de szó nem jött ki rajta.

– Ó, te jó ég! – mondta végül, és átölelte a kutyáját. – De én ezt nem is… nem értem… Miért pont én?

– Miért ne pont maga? – felelte Sam. – Gondolja, hogy csak azért, mert maga híres, azzal már védett is lenne minden

ilyesmi ellen?

– Hát… igen.

– Akkor ezen elmélkedjen még egy kicsit, mert mindannyian ugyanabban a csónakban evezünk. És maga semmivel sem jobb, mint bármelyikünk.

Ehhez nem kellett Sam, hogy Sofia tisztában legyen vele. Szinte mindenkinél jobban tudta, hogy néhány döntése, amit azért hozott, hogy megvédje a karrierjét és az imázsát, mennyire elborzasztaná a rajongóit. A szíve is elszorult, ahogy eltöltötte az aggodalom amiatt, hogy talán pontosan ezért választották őt, és hogy hamarosan a legsötétebb titkai is napvilágra kerülnek.

32. fejezet

BedfordAgendaOnline.co.uk

09:58 Emma Barnett-Vincent, riporter

A Bedford megyei rendőrség bejelentette, hogy minden erőfeszítést megtesznek annak érdekében, hogy eltérített és lezárt kocsijából kiszabadítsák Heidi Cole nyomozó őrmestert. Richard Molloy főfelügyelő a következőt nyilatkozta az Agendának: „Cole nyomozó a lutoni csapat népszerű, szorgalmas tagja, és bízunk benne, hogy épségben visszatér hozzánk."

SAM ÉS HEIDI COLE

Ha Sam képes lett volna kikapcsolni a monitort, hogy ne kelljen Sofiát néznie és hallania, akkor megtette volna.

A saját kocsija eltérítése miatti dühét csak fokozta az idős nő ostobasága. Torkig volt vele, hogy a helyzetet félreértő színésznő egyfolytában kitart az elmélete mellett, és senki sem látta helyesnek vagy szükségesnek, hogy felvilágosítsa. Végül nem tudta tovább tartani a száját. De miután a fejéhez vágta az

igazságot, és a színésznő szemmel láthatóan mélységesen elkeseredett, kételkedni kezdett abban, hogy jól tette-e. Mert talán ez a naiv hozzáállás sokkal jobb volt, mint szembenézni a szörnyű körülményekkel és a valósággal.

Eközben Heidi a saját kocsijában ülve a puszta akaraterejével igyekezett rávenni a férjét, hogy vessen véget a szónoklatának.

– Sam, kérlek, hagyd abba! – szűrte végül összeszorított fogai közül. – Ez egy idős nő, te pedig zaklatod és bántod.

– Megmondták nekünk, hogy meg fogunk halni, ő meg az átkozott ügynöke után sír! Vedd tudomásul, ha sikerül megmenekülnie ebből a helyzetből, csak azért, mert híres, én magam fogok belehajtani!

– Sam…

– Elég! Ne próbálj elhallgattatni! Csakis azért nyerte el az egyik esküdt támogatását, mert híres és szerepel a tévében. Tisztességes ez? És különben is, leélte már az életét! Nekünk meg gyerekeink vannak, akiknek szükségük van ránk. Erre mit kapok? Semmit! Ha nem intézik el az indiai nőt, akkor velem mi lett volna?

– Nem tudom.

– Dehogynem tudod! Mindketten tudjuk. Most engem néznél, ahogy halálra égek a kocsiban.

– Ne mondd ezt!

– Ez az igazság, nem? Volt akár csak egy esküdt is, aki vásárra vitte volna a bőrét értem? – Heidi erre nem szólt semmit. – Na, ugye! – tette karba a kezét Sam.

– Ha a gyerekek is látják az adást, akkor semmi szükség rá, hogy még mi is emlékeztessük őket arra, mekkora veszélyben

vagyunk, ugye? – mondta Heidi. Sam erre csak megcsóválta a fejét.

Az elmúlt harminc percben a házastársak gondolkodásmódja és viselkedése is megváltozott. Heidi használni kezdte a rendőrségi kiképzésen tanultakat, és lassan sikerült elérnie egy higgadtabb lelkiállapotot. És miután megtudta, hogy már megszerezte egy esküdt támogatását, eltöltötte a remény, hogyha még egy kis idő eltelik, talán másokat is sikerül megnyernie magának. Ha a gyerekei érdekében túl akarja élni ezt a megpróbáltatást, akkor keménynek kell lennie. Egyedül csak magára számíthat. Ezt a leckét hetekkel korábban volt kénytelen megtanulni.

Ahogy közeledett a tizedik házassági évfordulójuk, Heidi úgy lett egyre biztosabb benne, hogy ez lesz egyben az utolsó is. A férje tudta nélkül már kétszer is elment az ügyvédhez, hogy megbeszéljék a különválás módját, és hogy az milyen következményekkel jár. Heidi eltökélt szándéka volt, hogy a családi ház az övé marad. A gyerekfelügyeletet hajlandó volt megosztani Sammel, nem mintha megérdemelte volna. Bármennyire is vágyott rá, hogy meggyötörje, ehhez nem Jamest és Beccyt fogja eszközül használni.

A család évekig az ő keresetéből élt, míg Sam megalapította, majd folyamatosan fejlesztette és kiterjesztette építkezési és lakásfelújítási vállalkozását. Heidi rengeteg mindent fizetett, a külföldi családi nyaralásoktól az új bútorokig. Mindeközben egyszerre volt anyja és apja is a gyerekeknek, míg Sam a hét több napján messze dolgozott, és aludni sem járt haza.

Ma lett volna az a nap, amikor minden megváltozik, amikor házasságuk minden falságára, hamisságára fény derül.

Csakhogy a Hekker keresztülhúzta a számításait. Így most mégis muszáj, hogy Sammel összezárjanak.

Eközben a férfi arra a meggyőződésre jutott, hogy mégsem miatta kerültek ebbe a slamasztikába. Semmi bizonyíték sem volt arra, hogy a hazugságai okozták volna szorult helyzetüket. Szabana meggyilkolása, noha igazán sajnálatos volt, némi haladékhoz juttatta őket – férj és feleség egyaránt úgy érezte, hogy a kivégzésüket egy időre elhalasztották. Szabana halála azt jelentette, hogy egy esküdt felszabadult, és Sam támogatójává válhatott, akár kedvelte, akár nem. A férfi titokban azt remélte, hogy nem Szabana lesz az utolsó, aki még meghal a tervezett ütközés előtt.

A megkönnyebbülés azonban egy olyan érzést is felszabadított benne, amire nem számított: a Heidi iránti mély keserűséget. Miért választották őt Sammel szemben?

– Nem tudjuk, hogy meg fogunk-e halni – folytatta Heidi. – Egyelőre semmit sem tudunk.

– Nem hallottad, mit mondott a Hekker? – kérdezte Sam. – Mi van, ha a gyerekek iskolája is azok közé tartozik, amelyekbe bombát telepítettek?

– Sam, vegyél egy nagy levegőt, és gondolj bele! Ennek az esélye igen csekély. Biztos vagyok benne, hogy a gyerekeket nem éri baj.

Ám minél többet gondolt arra Sam, hogy milyen lesz az arcuk, amikor megtudják, mi történik a szüleikkel, annál inkább kiverte a veríték.

– Mit gondolnak majd, amikor meglátnak minket a tévében? Rettenetesen megrémülnek!

– Lehet, hogy még nem tudják.

– Nemrég még azt mondtad, hogy valószínűleg tudják! Az ő korukban már minden gyerek a közösségi médián lóg. Még ha ők nem is látták, a barátaik már elmondták nekik. Néha az az érzésem, nem akarod meglátni, hogy mi folyik körülötted.

Heidi egész testében megfeszült, izmai összerándultak, és már kinyitotta a száját, hogy visszavágjon, de aztán meggondolta magát. Tudta, hogy mindössze pár szóval meg tudná semmisíteni a férjét.

Még ne, mondta magának. *Várd meg, amíg tényleg szükséges lesz, hogy kilődd azt a golyót.* Aztán egy sötétebb gondolata támadt. *Vagy talán hagynod kellene, hogy folytassa a szónoklást, és egyszerűen elég lesz megvárnod, míg jól elássa magát?* Heidi megrázta a fejét. Hűvös és higgadt volt, de ez nem az ő stílusa.

A kollégáitól kapott Elza, a Jégkirálynő becenév nem zavarta Heidit. Nem sok rendőrt ismert, akinek ne lett volna valamilyen beceneve, vagy ne rövidítették volna le a vezetéknevét, vagy ne toldottak volna a nevéhez egy kicsinyítő képzőt. Mielőtt a rendőrség kötelékébe lépett, Heidi szabadidejében önkéntes szolgálatot vállalt a Polgárőrségnél, és rendszeresen járőrözött azon a lerobbant lakótelepen, ahol született és felnevelkedett. A bandák és drogdílerek fenyegetései cseppet sem rettentették el. Magas letartóztatási arányt ért el, és ezzel, valamint félelmet nem ismerő hozzáállásával felhívta magára a felettesei figyelmét, akik arra bátorították, hogy jelentkezzen főállású rendőrnek. A bűnügyi nyomozó osztály gárdájába sikeresen beilleszkedett, és az ottani kollégák is nagyra értékelték azt a képességét, hogy még a legmegterhelőbb nyomozások során is megőrizte a nyugalmát. Hosszú, szőke haja és finom vonásai

miatt kapta az Elza becenevet, a híres Disney-rajzfilm, a *Jégvarázs* nyomán.

Ha ezek a kollégák figyelték az adást, akkor valószínűleg csak nehezen ismerték fel a képernyőn látható nőt. Ezt az Elzát szemmel láthatóan eltöltötte a félelem. Ám ha az ember tudja, hogy az a veszély fenyegeti, hogy bármikor felrobbanthatják vagy halálos baleset áldozata lesz, akkor nem csoda, ha retteg, gondolta Heidi. És amióta az eszét tudta, most először nagyon vágyott arra, hogy megfogja Sam kezét, és vigaszt merítsen belőle.

Ez nem te vagy, mondta magának. *Bármi is folyik itt, neked erre nem így kell reagálnod. Nyugodj meg! Nincs neked szükséged Samre, hogy ő nyugtasson meg.*

Ugyanakkor valamit el kellett dönteni. Heidi jobban örült volna neki, ha Sam erre magától jön rá, semmint hogy a nézők előtt hozza szóba, megkockáztatva ezzel, hogy pénzsóvárnak tűnik. De az idő fogytán volt, és nem várhatott tovább.

– Van itt valami, amit meg kell beszélnünk – mondta megfontoltan. – Ezt csak egy ember fogja túlélni. Mert sem a nyilvánosságot, sem az esküdteket nem kérték fel, hogy házaspárként szavazzanak ránk, a gyerekek nem fogják mindkettőnket viszontlátni. Tehát muszáj elgondolkodnunk azon, hogy hogyan játsszuk meg az esélyeinket.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy józan ésszel gondolkodva, egyikünknek vissza kellene lépnie, hogy nagyobb esélyt adjon a másiknak.

– Úgy érted, hogy valamelyikünk áldozza fel magát?

– Ha arra kerül a sor, akkor igen. Ha mindketten elkezdünk szavazatokat gyűjteni, azzal azt kockáztatjuk, hogy lenullázzuk

egymás esélyeit.

Sam csöndben emésztette a javaslatot. *Szívtelen dög!* – gondolta közben. Heidi szerint nem valószínű, hogy sok támogatást kapna, ezért már le is írta a férjét. Sam a hajába túrt, aztán erősen lenyomta a lábát, amely idegesen ugrált fel-le. Heidinek igaza volt. Mindketten nem fogják túlélni ezt a délelőttöt. Azonban volt valami, amire a felesége nem gondolt: Sam nem akart meghalni.

Mert Sam élete nem csak Heidiből és a két gyerekükből állt. Sokkal többről volt itt szó, amiről a felesége semmit sem tudott. És minél tovább gondolkodott a nő javaslatán, annál biztosabb volt benne, hogy mit kell tennie: meg kell győznie az esküdtszéket és a közvéleményt arról, hogy Heidit végezzék ki, őt meg hagyják életben.

33. fejezet

Jazeera Global Online
LEGFRISSEBB HÍRÜNK
Több tucat ember vesztette életét, amikor a Hekker a tömegben felrobbantott egy kocsit

Luton (Egyesült Királyság): Egy újabb robbanás legalább tíz ember életét követelte, míg több tucatnyian megsérültek a forgalmas úton. A detonáció pillanatában túlbuzgó tömeg nyüzsgött Szabana Kartri kocsija körül. A helyi rendőrség jelentése szerint a halottak száma a délelőtt folyamán várhatóan jelentősen megnövekszik.

A teremben mély csönd honolt, miközben a társaság tagjai Szabana meggyilkolásának szemléletesen bemutatott hatását nézték.

A hírcsatornák válogatás nélkül játszották le a mobiltelefonok, drónok és helikopterek felvételeit a nagy

igyekezetben, hogy megpróbálják egymást háttérbe szorítani, és a lehető legmegdöbbentőbb képeket tárják a nézők elé.

– Hogy képesek ezt mutatni? – kérdezte Libby.

– A közösségi média élő közvetítései teljesen megváltoztatták a televíziós hírek sugárzását – válaszolta a Cadman. – A csatornák csak úgy tudnak versenyképesek és relevánsak maradni, ha nem cenzúrázzák a történteket, sőt mindent beleadnak, és ugyanolyan erővel támadnak a nézők érzékszerveire és érzelmeire, mint a közösségi média.

– Legalább addig sem ránk koncentrálnak – jegyezte meg Fiona.

Muriel, aki elsőként támogatta Szabanát, levette a szemét a képernyőről, és az asztal felé fordult. A nyakában lógó, fából készült feszületet befelé fordította, mintha meg akarta volna kímélni Jézust annak a világnak a gonoszságától, amit maga mögött hagyott.

– Miért teszi ezt a Hekker? – mormolta hitetlenkedve.

– Az emberek Káin és Ábel óta gyilkolják egymást, ezt magának kellene a legjobban tudnia – válaszolta az orra alatt Jack. – És nagyon sajnálom, de azt kell mondanom, hogy ez még generációkig így fog folytatódni, amíg a végén nem marad senki, aki ölne, vagy akit megölhetnének.

– Ó, Jack – szólalt meg a Hekker –, az ember még azt hihetné ezekből a szentimentális szavakból, hogy valahol mélyen, legbelül még mindig érző szív dobog magában. Mi szomorította el ennyire? Az, hogy az utakra szabadította ezeket a járműveket, és most sorra ölik az embereket? Szomorkodik, hogy a mai nap után búcsút inthet a száz százalékosan sofőr nélküli utakról szóló álmának?

– Az embereket maga gyilkolja, nem az én álmom – válaszolta Jack.

– Ezek az emberek azért haltak meg, mert nem követték a szabályokat, amelyeket már az elején világosan lefektettem. Ha hozzányúlnak az autóimhoz, akkor el kell szenvedniük a következményeket. Ez történik, ha nem tartják be a szabályokat: zűrzavar és vérontás.

– Mindenkit meg fog ölni, ugye? – kérdezte Libby, miközben a tekintete Jude arcán időzött. – Minden egyes Utast elpusztít.

– Nem. A szavamat adom, hogy egyikük túléli az eljárást.

Libby erre felnevetett.

– A szavát adja? Ugyan, mit ér az?

– Pedig attól tartok, ez minden, amit adhatok. Időt viszont nem. Akkor hát, kezdhetjük az interjúkat? Jack, szeretném, ha maga lenne az első. Tíz perce van, hogy elérje, hogy Claire Arden és a gyermeke életben maradjon.

34. fejezet

CLAIRE ARDEN

Mielőtt aznap reggel beült a kocsiba, Claire megfogadta magának, hogy bármi történjék is, nem hagyja, hogy az érzelmei eluralkodjanak rajta, legfeljebb majd csak később. Majd ha a terv minden egyes részét teljesítette, csak akkor engedi meg magának, hogy sírjon amiatt, amit Ben tett.

A fogadalmat azonban már körülbelül tíz perccel azelőtt megszegte, hogy a Hekker megszólalt volna, és közölte vele, hogy a kocsiját eltérítették. Az elmúlt másfél óra legnagyobb részében folyamatosan sírt. Most, amikor már azt hitte, hogy minden könnyét elhullatta, ismét bele kellett merítenie a kútba, hogy elnyerje a tanácsterem támogatását. Tate és a saját túlélése érdekében elengedhetetlen volt, hogy kellően szívbemarkolóan tudjon beszélni.

Amellett, hogy terhes, valószínűleg a külseje is a javára válhat. Ha hinni lehetett az esküdtek között zajló vitának a faji hovatartozásról és Bilquis haláláról, akkor az, hogy Claire fehér, fiatal és vonzó, csak a javára válhat. Pedig szégyellte magát, hogy noha, amióta felnőtt, jelentős időt áldozott arra, hogy kiálljon a rasszizmussal szemben, most mégis úgy látszik, hogy mások rasszista gondolkodása az előnyére válik. Ezen a ponton eltöprengett, hogy ahhoz vajon mit szólna az esküdtszék és a

nyilvánosság, ha megtudnák, hogy a férje afro-karibi származású, következésképp kevert rasszú gyermeket hord a szíve alatt.

Az, hogy rájátsszon az esküdtek és a tömeg szánalmára, mindenben ellenkezett Claire értékrendjével. Gyerekkorában bőségesen kijutott neki abból, hogy mindenkinek mindenben megpróbáljon megfelelni a szociális gondozói szolgálat nyílt napjain. Ilyenkor a fivérével együtt felvették a legjobb ruhájukat, és a lehető legjobban viselkedtek, abban a reményben, hogy valamelyik leendő örökbefogadó szülő szeme megakad rajtuk, és elnyerik a szimpátiáját. Ben segített neki megérteni, hogy nem kell lenyűgöznie senkit ahhoz, hogy önbecsülésre tegyen szert. De most a történelem megismételte önmagát, és Claire újra az a kislány volt, aki a jövője érdekében csak az idegenek együttérzésére számíthatott.

Ekkor egy éles kürtszó riasztotta fel, és a képernyőn megjelent egy digitális időjelző. A fehér számok tíz percet mutattak. Claire mindenre elszántan várt, ahogy megkezdődött a visszaszámlálás.

– Üdvözlöm, Miss Arden. Jack Larsson parlamenti képviselő vagyok – kezdte Jack kimérten.

– Helló! Kérem, szólítson Claire-nek – mondta a nő. Mereven és egyenesen a kamerába nézett, majd pislogott egy sort, hogy a szeme sarkában gyűlő könnyek meginduljanak és legördüljenek az arcán. Úgy tűnt, hogy ez váratlanul érte a férfit.

– Kérem, ne zaklassa fel magát. Hogy van?

– Voltam már jobban is.

– És hogy van a baba? Szüksége van orvosi segítségre?

– Nem hiszem.

Jack kissé tétovázott, és körbenézett a szobában, idegesen húzgálta a gallérját, és megköszörülte a torkát. Ez volt az első alkalom, amióta Libby a miniszter társaságát élvezni kényszerült, hogy úgy látta, a férfi kínosan érzi magát és ideges.

– Mondana nekünk valamit magáról, Claire?

– Nem is tudom, mit mondjak – húzta egy kicsit az időt a nő, hogy közben gondosan megválogassa a szavait. – A férjemmel, Bennel három és fél éve vagyunk házasok, Peterborough-ban, a Bellview iskolában dolgozom, pedagógiai asszisztens vagyok. Tanulási nehézségekkel küzdő gyermekekkel foglalkozunk. – Itt a drámai hatás kedvéért egy pillanatra elhallgatott. – Első babánkat várjuk, mához két hónapra van kiírva, és emiatt nagy izgalomban vagyunk. Tudjuk, hogy fiú lesz, és Tate-nek becézzük. A mi kis csodánk. Mielőtt teherbe estem, nyolcszor elvetéltem és volt egy méhen kívüli terhességem is. Végül az orvosok azt mondták, hogy nem valószínű, hogy valaha is képes leszek teherbe esni, vagy ha mégis, akkor nem tudnám kihordani a babát. – Átölelte a hasát, és szomorúan elmosolyodott. – Így aztán ez a kicsi a mindenünk.

– Megértem, tényleg megértem… Semmi kétségem afelől, hogy mennyire megrémült a történtek miatt. De próbáljunk meg pozitívak maradni! Mit gondol, milyen anya lenne magából?

– Remélem, nagyon jó. Nekem nem volt anyukám. A bátyám és én a gyerekkorunk nagy részét állami gondozásban töltöttük, ezért én olyan anya akarok lenni Tate számára, amilyen nekem nem adatott meg. Azok után, amin Bennel együtt keresztülmentünk, hogy sikerüljön megfoganni, ezt a babát

már most is hatalmas szeretet veszi körül. Az iskolában nap mint nap látom az osztályomban azokat a gyerekeket, akik egy kis extra figyelmet és erőfeszítést igényelnek, mert eltérőek a képességeik. Nagyon szeretem őket, pedig nem is az enyémek. Úgy döntöttünk, hogy nem kérünk semmilyen vizsgálatot az esetleges rendellenességek kiszűrésére, mert az a mi szempontunkból úgysem változtatna semmin. Ha Tate-nek bármilyen problémája lenne, mi akkor is ugyanúgy fogjuk szeretni. Számomra mindig tökéletes lesz.

Jack két ujja közé csípte az orrnyergét, és váratlanul egészen őszintén kezdett beszélni, mintha csak négyszemközt lettek volna.

– Én is jártam ebben a cipőben, Claire. Az első feleségem közel egy tucatnyi vetélést szenvedett el, míg végül elfogadtuk a vereséget. Teljesen tehetetlennek éreztem magam, mert semmit sem tudtam tenni vagy mondani, amivel egy kicsit is könnyebb lett volna neki… – Jack hangja elhalt, mintha újra átélte volna az akkori fájdalmat.

– Ezt őszintén sajnálom – mondta Claire.

– Szívből együtt örülök magával és a férjével. Igazán. Csak azt sajnálom, hogy most, amikor elvileg mindketten a csodás várakozás idejét kellene hogy megéljék, maga ilyen rettenetes helyzetbe került. Kérem, próbáljon még egy kicsit kitartani, és belekapaszkodni a reménybe, mert biztos vagyok benne, hogy az esküdttársaim és a közönség is helyesen fog szavazni, és magát és a kisfiát is megmentik.

Claire remegő ajka hálás mosolyra húzódott.

Ahogy Libby mindezt hallgatta, fejben gondosan jegyzetelt, megfigyelte, hogy Jack milyen megközelítéssel és milyen

kérdésekkel érte el, hogy a lehető legjobbat hozza ki interjúalanyából. Ezután jött az, hogy megkérte Claire-t, beszéljen a Tate jövőjével kapcsolatos terveiről, majd az állami gondozásban töltött időszakára terelte a szót, és arról is kérdezte, hogy most mit jelent számára a család. Ha vonakodva is, de Libby kénytelen volt elismerni, Claire szerencsés volt, hogy Jacket tudhatta maga mellett.

– Két percük van hátra – figyelmeztette őket a Hekker.

– Elmondaná nekünk, miért akar élni, Claire? – kérdezte Jack.

A nő válaszul lenézett domborodó pocakjára, majd belenézett a kamerába.

– A babámért. Minden vágyam, hogy világra hozzam, és lássam, ahogy boldogan és egészségesen felnő.

– Biztos vagyok benne, hogy a férje nagyon aggódik mindkettőjükért.

Claire erre émelyegni kezdett, de ennek most nem a baba volt az oka.

– Igen – felelte halkan.

– Meséljen valamit róla – biztatott Jack.

Claire ismét tétovázott egy kicsit, és gondosan megválogatta a szavait.

– Az én Benem nagyon kedves, aranyos ember, aki bármit megtenne értem. A diákszervezet bárjában ismerkedtünk meg, még az első félévben, a Portsmouth-i Egyetemen, és perceken belül tudtam, hogy ő az igazi.

Claire-nek itt eszébe jutott, hogy pár évvel azelőtt, hogy megismerkedtek, a genetikusok felfedezték, hogy minden ember hordoz egy gént, amelyen egy másik emberrel osztozik.

Az egész világon kizárólag csak eggyel. Az a személy genetikailag csak hozzá tartozik, ő a sors által neki szánt nagy szerelem. Ez a társ bármilyen korú, nemű és vallású lehet, és az egész világon bárhol élhet. A felfedezés élén álló tudós erre az ismeretre építve megalapította a DNSPárod® nevű globális vállalkozást. Az adott központba bárki beküldhetett egy nyálmintát, hogy kiderítse, van-e ilyen párja, és ha igen, akkor ki az. Ám a biztonsági eljárások katasztrofális megsértését követően a világ szkeptikus lett az eredmények pontosságával kapcsolatban.

Ennek ellenére Claire lelke mélyén ott mocorgott az aggodalom a saját szülei kaotikus kapcsolatának következményei miatt, és mégis szerette volna megkapni azt a kis plusz biztosítékot, hogy megbizonyosodjon, valóban Ben volt a neki szánt társ. Így a biztonság kedvéért elvégezték a tesztet. Ahogyan az várható volt, az eredmény pozitív lett.

– Ben a diplomaosztónk napján kérte meg a kezemet, és én azonnal igent mondtam – folytatta a történetet. – A szülei megpróbáltak lebeszélni minket azzal, hogy túl fiatalok vagyunk, hiszen akkor kerültünk ki az egyetemről. De minket ez nem érdekelt. Londonba szöktünk, összeházasodtunk, munkát találtunk, majd Cambridgeshire-ben telepedtünk le, és tavaly saját házat vettünk. Most a felújításán dolgoztunk, hogy időben készen legyen, amikor Tate megérkezik. – Claire-t egy rövid pillanatra elöntötte a jóleső melegség érzete, arca kipirult, ahogy visszagondolt azokra a szép napokra.

– Szereti a férjét? – kérdezte Jack.

– Természetesen szeretem – válaszolta Claire habozás nélkül. – Ő a mindenem.

– Claire, az ideje lejárt – szakította őket félbe a Hekker.

Claire ökölbe szorított kezét az oldala mellett tartotta, így az kiesett a kamera látószögéből. A szorítása most lassan elernyedt, és elégedetten kinyújtotta az ujjait. Úgy érezte, sikerült önmaga legjobb változatát mutatnia Jacknek. A jövője innentől az esküdtszék és a nyilvánosság kezében volt.

– Remélem, hogy jól adtam el magát, ha megbocsátja a kifejezést – fejezte be Jack egy meleg mosollyal. – Biztos vagyok benne, hogy ha esküdttársaim és a nyilvánosság megadja magának a lehetőséget, a babája nagyon szerencsés lesz, hogy egy ilyen csodálatos anyukája van.

– Köszönöm, Jack – mondta a Hekker. – Mielőtt áttérnénk a következő esküdtünkre és Utasunkra, feltehetnék én is egy kérdést magának, Claire?

– Igen – válaszolta a nő nyugtalanul.

– Kíváncsi vagyok rá, hogyha olyan nagyon szereti a férjét, mint ahogy állítja, akkor miért rejtegeti a holttestét a kocsija csomagtartójában?

A kamera hirtelen váltott, és Claire elborzadt arca helyett egy magzatpózban heverő, élettelen férfi megvilágított testét mutatta.

35. fejezet

Chat With Pix

- **BBC News**

  CLAIRE CSOMAGTARTÓJA – Az esküdt döbbenete a holttest láttán

- **The Washington Globe**

  NE TÖBBET! Az amerikai elnök leállította a vezető nélküli járművek próbajáratait

- **Daily Star**

  SZEXI SOFIA! Kattints, és megnézheted a legszexibb meztelen jeleneteit!

  ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

– Ez meg mi volt? – kapkodott Libby levegő után, ahogy igyekezett felfogni mindazt, amit az imént hallott.

– N-n-n… nem… tudom – dadogta Jack. Ugyanúgy elhűlt, mint a teremben mindenki más.

– Én ezt nem értem – mondta Muriel. – A Hekker azt állítja, hogy megölte Claire férjét?

– Nem hiszem – felelte Fiona, és közben elmélyülten figyelte a képernyőt. – Nézzék csak meg! Ez nem egy olyan nő arca, aki

most hallja először, hogy a férje csomagtartóba rejtett testével utazgat. Tehát tudta, hogy a férfi ott van.

– Akkor *ő* ölte meg? – kérdezte Muriel.

– Nem tudom.

– Egyáltalán, biztos, hogy halott?

– Ha nem, akkor a pasas piszok jó színész – jegyezte meg Matthew.

– Húsz éve vagyok ügyvéd – csóválta a fejét hitetlenkedve Fiona –, és amikor az ember azt hinné, hogy már mindent látott, akkor kiderül, hogy mekkorát tévedett.

Egészen addig a pillanatig, amíg Ben teste meg nem jelent a képernyőn, Jacknek és Claire-nek sikerült roppant meggyőzően érvelni a nő túlélése mellett. Még a Cadman csapatát és magát a Cadmant is lehengerelte a látvány, és lenyűgözve bámulták a képernyőt, ahelyett, hogy az adatok értékelésével foglalkoztak volna. Libbynek feltűnt, hogy Claire két szeme olyan volt, mint a félelem mély, sötét tavacskái, ahogy a lencsébe bámult.

– Kérem, hadd magyarázzam meg… – kezdte Claire, de ekkor lenémították a mikrofonját. A falon, a televízió képernyőjén a kép két egyforma részre oszlott, egyik felén a férjet, a másikon a feleséget mutatva. Eközben a hírcsatornák élvezettel csámcsogtak a történet e legújabb és váratlan fordulatán.

– Hölgyeim és uraim – kezdte a Hekker –, engedjék meg, hogy bemutassam önöknek Benjamin Dwayne Ardent, Claire kocsijának harmadik Utasát. Ugyanazt a férfit, akit a felesége néhány pillanattal ezelőtt úgy írt le, hogy „a mindenem”.

Claire kétségbeesetten harcolt, hogy meghallgassák, ököllel püfölte a műszerfalat és a beépített monitort. Arcára élesen

kirajzolódtak az érzelmei, de a hangja nem hallatszott. Libby első gondolata a baba állapota volt.

– Claire-nek segítségre van szüksége – szólalt meg hát, de senki sem figyelt rá. Erre felemelte a hangját. – Nézzenek rá, hisztérikus állapotba került! Bármit is tett a férjével, attól még mindig ott hordozza a gyermeket a szíve alatt!

– Akkor úgy látszik, te jobban aggódsz emiatt, mint ő – vetette oda Fiona. – Ha annyira fontos lenne neki, akkor miért ölte meg az apját?

– Ha valakinek, akkor neked kellene a legjobban tudnod, hogy minden történetnek két oldala van. És azt sem tudjuk, hogy valóban az történt-e vagy sem, mert a Hekker lenémította.

– Nézd, Libby, elég ügyfelet védtem már ahhoz, hogy már pusztán a külső jelek alapján meg tudjam ítélni, ha valaki többet tud, mint amennyit elárul. Mi a fenét mondhatna nekünk, ami változtatna azon a tényen, hogy ott a kocsijában a férje hullája? Ez az egész beszélgetés Jackkel csak színjáték volt. Áldozatnak tettette magát, pedig minden, csak nem az! Még Jack is bedőlt neki.

Libby Jack felé fordult, aki közben visszatért a helyére, és égő arccal, legyőzötten ült le.

– Ez az! – kiáltott fel a Cadman örömtől sugárzó arccal. – Megcsináltuk! – Minden fej felé fordult, és csodálkozva nézték, ahogy pacsizik a csapattagjaival. – A csúcson vagyunk! Bekerültünk a történelembe! Ez globálisan a legtöbbet hashtagelt esemény a közösségi média egész eddigi történetében. És mi vagyunk a vihar szeme. – Sorra vette az esküdteket, hogy lát-e valakit, aki osztozik a lelkesedésében. De

ők rezzenéstelen arccal néztek vissza rá. – Maguknak semmi sem tetszik! – vonta meg a vállát.

A terem hangulata iránti cinikus közöny e megnyilvánulása végleg felbőszítette Libbyt.

– Maga tényleg ilyen, vagy valami szerepet játszik? – csattant fel. – Mert fel nem foghatom, hogy bárki, akibe csak egy cseppnyi együttérzés is szorult, ne borzadna el attól, ami az utakon történik. Férfiak, nők és gyerekek tucatjai fekszenek holtan vagy súlyos sérüléssel, és magát csak az érdekli, hogy hányan beszélnek róla!

– Hé, ne lője le a hírvivőt azért, mert nem tetszik az üzenet, amit hozott, Ünneprontó kisasszony! – vágott vissza a Cadman. – Mit vár tőlem? Hogy úgy tegyek, mintha tényleg érdekelnének ezek az emberek, akiket nem is ismerek? Hát azt lesheti! Én azért vagyok itt a csapatommal együtt, hogy kimondjuk az igazságot és képviseljük a publikumot, nem pedig azért, hogy fogjam a kezét, és megnyugtassam, hogy minden rendben lesz, amikor nyilvánvaló, hogy az egész el van baszva. Az én feladatom az, hogy közvetítsem a híreket, nem pedig az, hogy csináljam őket. És e pillanatban az a hír, hogy a terhes *femme fatale* felrobbantotta az internetet. – Végighúzta az ujját a tabletjén, és a képernyő képe megjelent az egyik falon. – Vallja be, a maga oldalát is fúrja a kíváncsiság, hogy megtudja, mit mondanak az emberek! Igaz?

Mielőtt Libby ezt tagadhatta volna, a falon képernyőfelvételek és hozzászólások raja árasztott el minden négyzetcentiméternyi felületet. Nem tudta megállni, hogy ne olvasson el néhányat belőlük.

„A nő és a baba megszívták. #votesofia #Hackertellsthetruth.”

„Robbantsd fel, ne vesztegesd az időt, vagy nem nézem tovább a műsort! #voteHeidi.”

„Életet a legendás színésznőnek! #votesofia.”

„Már csak egy óra van hátra. Miért ne folytatódhatna tovább? Olyan ez, mint egy szappanopera. Szép munka, Hekker! #votesofia.”

– Érti már, mire gondolok? – kérdezte a Cadman. – Akár tetszik, akár nem, a Hekker elkapta a világ tökét. Hogy nem lehet szeretni egy kis anarchiát?

Libby lehunyta a szemét, és csak némán csóválta a fejét a Cadmanra és az általa képviselt emberekre. Nem valószínű, hogy nyer, ha megpróbál harcba szállni vele, és a virtuális világgal. Ha a közösségi média valóban a társadalom tükre, akkor Libby nem akart egy olyan világ része lenni, ahol egy olyan ember, mint a Hekker, bármiféle megbecsülésben részesül.

– Álljunk meg egy baráti szóra, te Cadman! – szólalt meg ekkor Matthew, majd felállt, és elindult a férfi felé, de a hangja cseppet sem volt barátságos.

– Csak rajta – felelte a Cadman kissé nyugtalanul.

– Először is, nem kértem az engedélyedet, másodszor, azt javaslom, tartsd meg magadnak a véleményedet. – Matthew megállt, az arca alig öt centire volt a Cadmanétől. – Az emberek, akikre hivatkozol, ugyanúgy híján vannak minden tisztességnek, mint te. Ha te is ott lennél a helyszínen a mentőszolgálatos kollégáim mellett, és velük együtt azon igyekeznél, hogy összeszedd az útra hullott testrészeket, vagy

megpróbálnád eloltani a lángokat egy égő gyermek testén, az talán feljogosítana arra, hogy elmondd a véleményedet. De nem vagy ott. Te egy statisztikus vagy, gőzöd sincs az emberi élet értékéről, mert egy virtuális valóságban élsz, hozzád hasonló más avatárokkal körülvéve, akikből ugyanúgy hiányzik az empátia, mint belőled. Rosszabb vagy, mint a mesterséges intelligencia, mert az MI-t legalább be lehet úgy programozni, hogy törődjön másokkal. Tehát amíg nem vagy képes alázatot és együttérzést tanúsítani, addig innentől kezdve csak akkor beszélsz, ha kérdeznek, különben pedig tartsd a szád! Világos?

A Cadman sápadt bőre elvörösödött, bólintott, majd gyorsan visszamenekült a csapatához. Libby pedig kedvesen odabólintott Matthew-nak és rámosolygott, miközben a férfi visszatért a helyére. Aztán a hangszórókra emelte a tekintetét.

– Itt van még? – kérdezte.

– Én mindig itt vagyok – válaszolta a Hekker.

– Miért hagyta, hogy Claire úgy beszéljen a férjéről, ahogy, amikor maga végig tudta, hogy a férfi halott?

– Az őszinteség miatt, Libby. Egyfolytában hajtom, hogy ezt várom maguktól, de úgy tűnik, senki sem figyel. Megadtam Claire-nek a lehetőséget, hogy önként bevallja az igazságot, de úgy döntött, hogy nem teszi. Inkább igyekezett olyan képet festeni magáról, amellyel elnyerheti a maguk jóindulatát abban a reményben, hogy megkímélik az életét, akár talán egy arra érdemesebb Utassal szemben is.

– De közben maga sem őszinte, ugye? Most magán a sor, hogy elmondja a teljes igazságot, vagy elmagyarázza, hogy miért csinálja ezt az egészet, maga képmutató!

Libby ismét a Claire-t mutató képernyőre nézett. A nő a kamerával szemben ült, a tekintete mágnesként tapadt a lencsére, ahogy feszülten hallgatta Libby érvelését.

– Claire a számára fenntartott tíz percben megkísérelt kihagyni egy kulcsfontosságú tényt, mert azt remélte, hogy ezzel arra ösztönözheti magukat, hogy tájékozottság híján a javára döntenek. Ha a végeredmény nem nyeri el Claire tetszését, azért csak saját magát okolhatja. Szívesen elvitatkozom itt magával akár egész nap, Libby, de szeretném felhívni a figyelmét az órára. Látja ugye, hogy minden perc, amit a velem való civakodásra veszteget, közelebb visz minket az ütközés pillanatához? És ha nem folytatjuk mielőbb a következő Utassal, akkor az illető halála a maga lelkiismeretén szárad.

– Most az egyszer kérem, hallgasson rá és fogja be a száját – mondta Jack kimerülten. – Vagy ha azt szeretné, hogy mindannyian meghaljanak, felőlem az is rendben van, és nyugodtan érveljen csak tovább ezzel a pszichopatával.

Jack megtört ember benyomását keltette. A világ kifosztotta, az általa vezetett esküdtszék széthullott, és a közúti forradalom, amelynek milliárdos nagyságrendű befektetésekkel állt az élére, most – a hírnevével együtt – romokban hevert. Ráadásul kiderült, hogy rossz Utast támogatott. De Libby nem vitatkozott vele, hanem visszakozott. A Hekkernek igaza van, fogytán az idő. Volt egy olyan érzése, hogy lesznek itt még nagyobb csaták is.

– Cadman – folytatta a Hekker –, kérem, tájékoztasson minket arról, hogy e pillanatban ki áll a közösségi média érdeklődésének a középpontjában.

– Sofia Bradbury. És meglehetős előnnyel vezet – felelte a férfi, de korábbi buzgóságát immár visszafogott tartózkodás váltotta fel. – A közönség szinte falja a naivitását, a róla készült mémek futótűzként terjednek, és sorra töltik fel online a régi klipjeit.

– Akkor úgy illő, hogy ő legyen a következő, nem igaz? Fiona, készen áll?

36. fejezet

SOFIA BRADBURY

– A nyavalyás!

Sofia elkeseredetten végképp lemondott arról, hogy adódik valami megfelelő alkalom, hogy észrevétlenül kivegye a hallókészülékét. Úgyhogy inkább kihúzta, majd kotorászott egy keveset a táskájában, és bedugta a gyorstöltőbe.

A színpadokon, filmforgatásokon és a hangosan éljenző közönség körében töltött karrier megviselte a hallását. Gyűlölte a hallókészüléket, a gyengeség jelének tekintette, noha a beépített tolmácsprogram egyszer a segítségére volt, és Sofia gond nélkül megértette egy japán tévécsatorna rendezőjét egy brandyreklám forgatásakor.

Ha jól hallotta, akkor állítólag nem valami tévés valóságshow-ban szerepel, hanem valóban élet-halál kérdése volt a dolog. Ha pedig, ahogy a képernyőn megjelenő képek sugallták, világszerte élőben sugározzák, az adásnak sokkal nagyobb a globális hatósugara, mint azt valaha is képzelte. E ponton halálosan meg kellett volna rémülnie. De az idős színésznő még sosem érezte magát ennyire elevennek, mint most. Színészi életét sokkal többre értékelte, mint a civil létét, és most az egész világ az ő közönsége volt.

Épp időben csúsztatta vissza a fülébe a feltöltött készüléket, hogy meghallja, valaki leleplezte, hogy a terhes lány férjének a hullája ott lapul a nő kocsijának csomagtartójában. Micsoda hihetetlen sorsfordulat! Sofia számtalan darabban szerepelt, amelyeket épp szeszélyes fordulataikért dicsért a kritika. Minden valamire való producer megőrült volna, ha egy ilyen zseniális leleplezést tartogathat a nézőknek.

A művésznő elmélyülten tanulmányozta Claire arcát és testbeszédét. *Bűnös!* – gondolta. Ismerte a fajtáját. Az évek során bőven volt alkalma találkozni a szórakoztatóipar Claire-jeivel. A kelleténél jóval többször is. Az ilyen nők ravaszak és fondorlatosak voltak. Semmitől sem riadtak vissza, hogy megkapják az áhított szerepeket.

Sofia beleharapott arca puha, húsos belsejébe, nehogy mosolyra húzódjon a szája, és elárulja, mekkora elégedettséggel töltötte el Claire bukása. Ez természetesen azt jelentette, hogy jó helyzetbe került ahhoz, hogy megmeneküljön. De hogy biztosra menjen, Oscar-díjat érdemlő alakítást kell produkálnia. Sofia kocsija ugyan nem rejtett semmiféle hullát, ám a szekrényében bőven lapultak azokból a bizonyos közmondásos csontvázakból.

– Helló, Sofia!

Töprengéséből egy női hang riasztotta fel. Gyorsan végigfutott az osztott képernyő képein, mígnem rájött, hogy a hang a rémes frizurájú, és az ahhoz illő, rettenetes kockás kosztümöt viselő esküdthöz tartozott. Jobban örült volna, ha egy férfival beszélhet, mindig is jobban kijött az ellenkező nem képviselőivel.

Aztán észrevette a képernyő jobb sarkában megjelenő órát. A visszaszámlálás azonnal megkezdődött. A színésznő elképzelte magát, ahogy elragadtatott tapsvihar közepette megjelenik az Old Vic színpadán. Megköszörülte a torkát, és felvillantotta a lehető legbarátságosabb mosolyát.

– Jó napot kívánok! Kivel beszélek? – kérdezte aztán.

– A nevem Fiona Prentice.

– Helló, Fiona! Tehát maga az a bátor lélek, akinek az a feladat jutott, hogy megmentse az életemet?

Sofia látta, hogy Fiona mosolyog, de azt is látta, hogy a mosolya nem szívből jött. Bátran tartotta magát, de a pupillája kitágult, mintha aggódna.

– Nézze, hadd könnyítsem meg a dolgát, Fiona. Senkire sem neheztelek, sem magára, sem másra, aki úgy dönt, hogy nem szavaz rám. Csodálatos, boldog élet jutott osztályrészemül, messze többet kaptam, mint amit valaha is elképzeltem volna. És ha az a sorsom, hogy utolsó óráimat e csodálatos közönség előtt töltsem, akkor úgy fogok meghalni, ahogy éltem. El sem tudnék képzelni jobb búcsúzást. – Itt elhallgatott, hogy a képzeletbeli tapsviharnak legyen ideje elülni. – Apropó! Ez itt Oscar – mondta aztán, felemelve a kissé zavart kutyát, és a mancsát megfogva odaintegetett vele a kamerának. Megengedte neki, hogy megnyalja az arcát, remélve, hogy ezzel talán megnyeri magának az állatok szerelmeseit.

– Azoknak a kedvéért, akik esetleg nem tudják, hogy kicsoda ön, mesélne egy kicsit magáról? – javasolta Fiona.

Sofia vett egy mély lélegzetet, és letette a kutyát.

– Hogyne. Nos, hol is kezdjem? Azóta dolgozom folyamatosan, amióta kislányként először léptem a West End

deszkáira, és egyedül a közönségemnek köszönhetem, hogy ilyen hosszú karriert futottam be. Nem akarom magukat azzal untatni, hogy elsoroljam azokat a szerepeimet, amelyekben valószínűleg láttak, vagy azt a sok díjat, amit kaptam, úgyhogy fogalmazzunk röviden, és mondjuk egyszerűen azt, hogy rengeteg áldásban volt részem.

– Nem zavarja, hogy maga a… *legidősebb*… az életben maradt Utasok közül?

A korára tett utalások gyakran keserű szájízt hagytak Sofiában, de most az egyszer nem.

– Lehet, hogy nincs már annyi évem hátra, mint másoknak, akik szintén csapdába estek ezekben a szörnyűséges kocsikban, de akkor emiatt meg kellene tagadják tőlem a lehetőséget, hogy végigéljem az életem? Remélem, nem! Azt hiszem, még mindig nagyon sokat tudok adni az embereknek.

– Mondana egy példát? Tudom, sokat jótékonykodott az évek során.

Ügyes lány! – gondolta Sofia. *Megkímél engem attól, hogy nekem kelljen valahogy szóba hoznom a dolgot.*

– Ó, de drága, hogy eszébe jutott – mondta hangosan és álszerényen, majd a következő három percet azzal töltötte a rá szánt időből, hogy felsorolja a jótékonysági szervezeteket és kórházakat, amelyeket támogatott. – Hát, igen. – mondta végül. – Azt hiszem, a jótékonysági munka az egyik olyan tevékenységem, amire a legbüszkébb vagyok, és ez az, ami a legnagyobb örömet okozza nekem. Amellett, hogy roppantul élvezem az emberek szórakoztatását, és amellett, hogy, hogy is mondta Harry herceg?… Igen, megvan! Amellett, hogy

„nemzeti kincs” vagyok, a jó ügy érdekében szervezett gyűjtés áll a szívemhez legközelebb.

– Egy műszer, amelyet a maga adományából vettek, megmentette a lányom életét – szólalt meg Fiona.

Sofia közelebb húzódott a képernyőhöz. Ez az egész sokkal jobban alakult, mint remélte.

– Tényleg? Mondja, mi történt, kedvesem!

– Kilenc évvel ezelőtt Kitty agyműtéten esett át. Egy jóindulatú daganatot távolítottak el olyan orvosok segítségével, akiket az ön pénze segített a szakképzés megszerzésében, egy olyan kórházban, amelynek a felépítéséhez ön is hozzájárult. Ezért szeretném megragadni az alkalmat, hogy mindkettőnk nevében köszönetet mondjak önnek.

– Nagyon szívesen segítettem. Amikor szóba kerül a jótékonysági tevékenységem, az emberek olyan számokkal dobálóznak, mint huszonöt vagy harmincmillió font, de ezek csak számok, és ugyan ki számolja?! Végtelenül örülök, hogy a kislánya is egyike annak a több száz gyermeknek, akiknek hasznára volt a fáradhatatlan munkálkodásom.

Sofia hirtelen felfigyelt rá, hogy az óra már az egy percnél járt.

– A többi Utas között is vannak szülők – folytatta Fiona. – Mivel ön nyilvánvalóan a szívén viseli a gyermekek segítésére létrehozott jótékonysági szervezeteket, talán nem haragszik, ha megkérdezem, hogy önnek miért nincs családja?

Sofia lehajtotta a fejét, majd kissé félrebillentve felemelte. Ő még nagyon jól emlékezett rá, hogy ugyanez a mozdulat micsoda plusz súlyt adott Diana hercegné szavainak abban az évtizedekkel korábban sugárzott, híres leleplező interjúban,

amit a BBC-nek adott. Sofia a hangszínén is változtatott, a hangja lágyabbá, szinte sajnálkozóvá vált.

– Sok éven át fontosabbnak tartottam a karrieremet és a munkámat, mint a családalapítást. Őszinte leszek, Fiona, talán ezt a döntést bántam meg a legjobban egész életemben.

– A férjéről még nem is kérdeztem. Régóta házasok?

Sofia lábujjai erősen begörbültek.

– Már majdnem negyven éve vagyunk házasok az én drága Patrickemmel.

– Ha jól emlékszem, ő az ötödik férje, ugye?

– Igen. – A válasz nyersen hangzott, és Sofia gyorsan helyesbített. – A húszas és harmincas éveim nagyon mozgalmasan teltek – kuncogott. – De ismeri a mondást: ötödszörre minden sikerül! Vagy valami ilyesmi… Ahogy már korábban is mondtam, nagyon hosszú, boldog élettel áldott meg az isten. Csak remélni tudom, hogy a maga kislányának és a többi gyereknek meg szülőnek is, akiket az évek során támogattam, annyi öröme lesz az életben, mint nekem.

– Tudom, hogy nincs sok időnk hátra, úgyhogy a következő kérdéssel szeretném befejezni a beszélgetést. Mivel indokolja, hogy az esküdttársaimnak és a nyilvánosságnak önt kellene támogatniuk?

– Sosem lennék olyan merész, hogy azt mondjam, az embereknek rám *kellene* szavazniuk, de természetesen örülnék, ha így lenne. Ha megadatik nekem, hogy életben maradjak, akkor ezután egyetlen másodpercet sem tekintek magától értetődőnek, és továbbra is mások érdekeit helyezem a sajátom elé. Ismertem egyszer egy papot, aki azt mondta

nekem: „Egy gyertya nem veszít semmit azzal, ha meggyújt egy másik gyertyát.” Így éltem le az életem.

A visszaszámláló elérte a nullát, és Sofia nagy nyugalommal hátradőlt, megsimogatta Oscart, és elképzelte, hogy a közönség állva tapsol neki. A következő hangban a Hekkerét ismerte fel.

– Köszönjük, Sofia – kezdte. – Senki sem vitathatja, hogy mennyire érdekes életet élt.

– Engem a rajongók juttattak oda, ahol vagyok, és én azért vagyok, hogy őket szolgáljam – felelte az idős színésznő.

– Megengedi, hogy a rajongók nevében feltegyek önnek még egy kérdést? – Sofia kecsesen bólintott, magában örvendezve, hogy még több időt tölthet a reflektorfényben.

– Volt-e az életében olyan pont, amikor úgy gondolta, hogy gyereket szeretne?

– Hogyne! Mint ahogy minden nőnek van ilyen. – Ekkor Sofia ösztönösen megérezte, hogy a Hekker nem egyszerre játssza ki az összes kártyáját. Gyorsan másfelé kell terelnie a gondolatmenetét! – Amennyiben tényleg tudni szeretné az igazságot, azért nem lett soha saját családom, mert nem lehetett gyerekem.

Színpadias szünetet tartott, kivett egy zsebkendőt a táskájából, és letörölte vele nem létező könnyeit. A mély csöndből tudta, hogy még mindig mindenki figyelmét leköti.

– Mire megismerkedtem Patrickkel, én már készen álltam a családalapításra, de sajnos a testem nem. Méhmiómákat találtak nálam, amelyek nagy fájdalmat okoztak. Ennek következtében eltávolították a méhemet. Képzelheti, mennyire elkeseredtem. A negyvenedik születésnapomat egy kórteremben fekve töltöttem, és kisírtam a két szemem, mert

rájöttem, hogy sosem kaphatom meg azt, amire még csak nem is olyan régen kezdtem vágyni. Akkoriban nem léteztek még petesejtbankok, és a béranyaság sem volt olyan általánosan elfogadott, mint manapság, így odalett az anyaságra való egyetlen esélyem. Azt hiszem, ezért gyűjtök annyi pénzt gyermekjótékonysági szervezetek számára. A kicsikre, akiknek sikerült segítenem, úgy tekintek, mintha távoli rokonaim lennének. A nagyobb családom tagjai.

– Ezt nem egészen értem.

– Miért?

– Mert azt hittem, a *saját* döntése volt, hogy nem vállal gyereket. Az orvosi vélemények szerint, amelyek itt vannak ellőttem, ezt a döntést sosem vették ki a kezéből. Mindig is magán múlt.

Sofia lélegzete elakadt. *Tudja* – gondolta. *Mindent tud!* A torkára szorította a tenyerét és várta, hogy a Hekker folytassa. Hosszú, bénító hallgatás után végül Sofia megadta magát.

– Az életem bonyolulttá vált akkoriban.

– Azért nem annyira, ugye? Nem méheltávolításról volt szó, hanem úgy döntött, hogy sterilizáltatja magát. De vajon miért veti alá magát egy ilyen műtétnek valaki, aki azt állítja, hogy gyereket szeretett volna?

Sofia izzó tekintettel meredt a kamerába. Az álarca immár eltűnt, a szerepét befejezte, de a közönség még a helyén maradt.

– Ha nem hajlandó erről beszélni a rajongóinak, akikről azt állítja, hogy csak őket szolgálja, akkor szeretné, hogy megtegyem én maga helyett? – A javaslatot jeges csönd fogadta.

– Ezt akkor beleegyezésnek veszem. Ön azért döntött a sterilizálás mellett, mert…

– Szeretnék kilépni a versenyből – szólalt meg váratlanul Sofia. – Húzzanak ki a listáról! Szeretném, hogy valaki más maradjon életben helyettem.

És most először a Hekker felnevetett.

– Tényleg inkább meghalna, minthogy kiderüljön az igazság?

– Nem akarok többé részt venni ebben! – felelte Sofia. – Émelyítő, ahogy itt fenyeget mindenkit, és olyan magánügyeket bolygat meg, amikhez semmi köze, és nincs semmi joga, hogy mások előtt beszéljen róluk.

– Szóval csak a saját feltételei mellett hajlandó megmutatni az igazi énjét?

– A magánéletem csak rám tartozik.

– Késő bánat ebgondolat, Sofia. Az igazság az, hogy azért sterilizáltatta magát, mert nem akarta, hogy teherbe essen a férjétől.

Sofia hallgatása egyenlő volt a beismeréssel.

– És miért nem akart tőle gyereket?

Az idős színésznő torka összeszorult. Képtelen volt megvédeni magát.

– Mert a férje hírhedt pedofil, és a mai napig is az, ugye? És ebben maga is bűnrészes, mert a vagyonát és befolyását arra használta, hogy sikeresen elkenjék a tényt, hogy az elmúlt négy évtized alatt a férje gyerekek tucatjait molesztálta.

– Azt maga nem tudja… hogy… – rázta meg Sofia dühösen a fejét.

– Birtokomban van egy lista az áldozatai nevével, az esetek dátumával, és arról is megvannak a feljegyzések, hogy mennyit

fizetett a családok hallgatásáért. Még másolataim is vannak a fotókról, amelyeket a férje készített, és magazinoknak meg weboldalaknak küldött el.

Sofia merev karral, megfeszülten tartotta magát az ülésben. A gondolatai a forgószél sebességével száguldottak a fejében, ahogy kétségbeesetten megpróbált kibúvót találni, valamit, amivel háríthatná a vádat, és a hírneve is sértetlen maradna. De mielőtt védekezni kezdhetett volna, rájött, hogy senki sem hallaná a cáfolatait. A mikrofonját kikapcsolták. A műsornak vége volt, és vele együtt a karrierjének is.

37. fejezet

Libby nagyot sóhajtott. Észre sem vette, hogy milyen hosszan visszatartotta a lélegzetét. Lassan elfordította a fejét, és a hasonlóan döbbent Matthew arcával találta magát szemben.

Aztán Jude képernyőjére nézett, hogy lássa, hogyan reagált erre az egészre. A férfi is ugyanolyan értetlennek tűnt, mint mindenki más.

– Na, nem hiszem, hogy ezek után Sofia karácsonyi üdvözlőlapot kapna a gyermekvédő ligától – szólalt meg a Cadman.

– Maga képes viccet csinálni a gyermekek szexuális bántalmazásából? – kérdezte Libby.

A Cadman gyors pillantást vetett Matthew irányába, és máris visszakozott.

– Elnézést.

Most, hogy Claire és Sofia titkai is lelepleződtek, egyértelműen nyilvánvalóvá vált, hogy az Utasokat nagy gonddal válogatták össze, az alapján, hogy miféle rejtegetnivalójuk van.

Nem volt még egy olyan dolog a világon, amit Libby jobban gyűlölt volna, mint a titkolózást. A fejében azonnal kongani kezdtek a vészharangok. A bátyja, Nicky onnantól fogva, hogy kiengedték a kórházból, egyszer sem beszélt a családnak arról, hogy az öngyilkosság körül járnak a gondolatai. És William sem

szólt az irodai gyakornokkal való kalandjáról. Vajon milyen titkokat rejtegethet Jude?

– Lehetséges, hogy a Hekker vádjai nem igazak? – fordult Libby Jack felé. – Vagy esetleg csak részben igazak? – A férfi nem nézett vissza rá, hanem továbbra is a képernyőket bámulta. Libby ettől függetlenül folytatta. – Lényegében arra használ minket, hogy felültessük az Utasokat! Igyekeznek a legjobb színben feltüntetni magukat nekünk, utána meg letarolja őket a vádjaival. De honnan tudhatnánk, hogy mi a teljes igazság, ha nem engedi meg nekik, hogy megcáfolják?

– Megcáfolják? – horkantott fel Jack. – Miss Dixon, maga egyáltalán nem fogta fel a helyzetet! Már rég szó sincs arról, hogy kesztyűs kézzel bánna velünk, vagy bárki bármi módon betartaná a tisztességes szabályokat. A Hekker a saját tervét követi, és kész.

– Nem vagyok hülye. Ezt én is látom – válaszolta a lány. – Valójában a maguk vizsgálatai során zajló folyamatokat utánozza. Mert ugye, hogy maga sem ad nekünk soha teljes képet? Csak annyit mond el, amennyit jónak lát, és aztán kénytelenek vagyunk eldönteni, hogy ki a hibás: az áldozat vagy az autó. És mivel a bizonyítékok nagy része „titkos”, szinte mindig az áldozatot ítélik el. Szóval, amit a Hekker tesz, lényegében nem nagyon különbözik a maga módszereitől.

– Maga igencsak tájékozatlan és tudatlan, Miss Dixon. Csak annyit tehetünk, hogy lehetőséget nyújtunk az Utasoknak, hogy elmondják, miért kellene életben maradniuk, és reméljük, hogy őszinték. Ha nem azok, akkor isten óvja őket.

Libby egyenesen Jack szemébe nézett. A szúrós, átható tekintet, amitől korábban úgy félt, már eltűnt. Kiment belőle a

harci kedv.

– Miért adta fel ilyen könnyen? – kérdezte a férfit.

– Mert semmit sem tehetek, ami Miss Arden számára bármiféle változást hozhatna.

– Nemcsak Claire-re gondolok, hanem arra, ami itt folyik. Az ember nem jut olyan pozícióba, mint a magáé, hacsak nem foggal-körömmel harcol azért, hogy elérje, amit akar. Hogyhogy már nem tapasztja a füléhez a telefonját úgy, mint amikor ez az egész elkezdődött? Miért nem kiabál haragosan a titkárságával, vagy követeli, hogy beszélhessen a Kommunikációs Hivatallal?

– Ez az egyik baj a sok közül magukkal, millenniumi generációval, hogy túl sokat gondolkodnak, és túl nagy jelentőséget tulajdonítanak az olyan helyzeteknek, amelyekben senki sem kíváncsi a véleményükre. A maga helyében én inkább azzal foglalkoznék, hogy vajon mit rejteget a maga kis barátja amögött az üres tekintet mögött.

Libby nem kapta be a horgot.

– A Hekker magáról is tud valamit, igaz?

– Ne legyen nevetséges! – Jack gyors pillantást vetett a saját képmását mutató képernyőre, de a tagadás közel sem volt olyan epés, mint ahogy azt Libby várta, és most már egészen szembefordult a férfival. Jack nem mozdult, mintha aggódott volna, hogyha megmoccan, azzal valamit elárul.

– Igazam van, ugye? – folytatta a lány. – Már többször célzott rá, hogy tud valamit magáról vagy a vizsgálati eljárásról. És maga nem tudja, mi az, ezért inkább biztosra megy, és igyekszik meghúzni magát. Ha a Hekker ennyi mindent tud az Utasokról, akkor magát is befeketítheti!

– Hogy magának micsoda fantáziája van, Miss Dixon!

– Maga csak időt akar nyerni, kivárni. És reméli, hogy a lehető legkevesebb sebből vérezve hagyhatja majd el a termet.

Ekkor Jack végre a lány szemébe nézett, és a hallgatása magáért beszélt. Libby újra a képernyőkkel borított fal felé fordult. Sofia arca kifejezéstelen volt, mintha kimerevítették volna a képet. Két karját elöl összefonta, és üres tekintettel meredt a kamerán túlra, a szélvédőn keresztül a távolba.

– Meg kell-e kérdeznem, hogy hogyan reagált a közösségi média „nemzeti kincsünk” leleplezésére? – érdeklődött a Hekker.

– A vélemények a várakozásnak megfelelőek – válaszolta a Cadman. – Azt hiszem, nyugodtan állíthatjuk, hogy e pillanatban ő a világon a leggyűlöltebb nő.

– Mivel már csak negyvenöt perc van hátra az ütközésig, talán jó lenne, ha haladnánk – javasolta a Hekker. – Folytassuk hát az eljárásban szereplő házaspár egyik felével!

38. fejezet

SAM COLE

Sam a feltörő epe savanyú ízét érezte a torkában, majd az íz megérkezett a szájába is. Égette a nyelőcsövét, ahogy visszanyelte. Ám a kamera felé semmi jelét sem adta annak, hogy szó szerint halálra rémült.

Pár pillanattal korábban Sam sikeresen úrrá lett afeletti örömén, hogy előbb Claire, majd Sofia hitelessége is odalett, méghozzá az egész világ szeme láttára. Ugyanakkor nagyon is tisztában volt azzal, hogy amikor rá kerül a sor, valószínűleg vele is ugyanez fog történni. Mert neki is volt néhány olyan titka, amelyek könnyen tönkretehetik a túlélési esélyeit.

Sam fejében vadul kergették egymást a gondolatok, míg végül belátta, hogy csak két lehetősége van: vagy elmondja az igazat, vagy hazudik. Ha megelőzi a Hekkert és előbb támad, vagyis beismeri a bűnét, akkor talán a közönség és az esküdtek is megbocsátanak neki. *Nyugodtan kihagyhatom a közvetítőt, és meghozhatom én magam a saját halálos ítéletemet,* mondta magában. Hevesen megrázta a fejét, mintegy elutasítva a lehetőséget. Senki sem értené, hogy miért hozta meg azokat a bizonyos döntéseket, hacsak nem jártak ők is hasonló cipőben.

Ha, mondjuk, úgy hazudik, hogy nem mondja el a teljes igazságot, akkor a neki juttatott tíz percet arra használhatná,

hogy meggyőzi a nézőket, ő méltóbb a támogatásukra, mint a felesége. Aztán, amikor az ideje lejár, és a Hekker felfedi a titkát, talán még mindig megőriz némi támogatást. És még arra is volt esély, hogy a Hekker nem tudja, milyen titkot rejteget. De abban is biztos volt, hogy ha a Hekker nem, akkor a közösségi média leplezné le. Túl sokan ismerték őt az élet különböző területeiről ahhoz, hogy ne kerüljön a nyilvánosság elé.

Néha-néha rápillantott Heidi képernyőjére, hogy megpróbálja az arckifejezése és a testbeszéde alapján megítélni, mennyire tudja tartani magát a nő. De ezt nehéz volt megállapítani. Tizenkét éve voltak együtt, ebből tíz éve házasok, de minél hosszabb időt töltött a felesége a rendőrségnél, annál nehezebb lett áthatolni a páncélzatán. Túl sok rosszat látott a világban, és ez megkeményítette.

A régi Heidi nem kérdezte volna meg, hogy Sam hajlandó lenne-e feláldozni az életét az övéért. Vajon belegondolt-e csak egy pillanatra is, hogy talán ő, Sam is képes ugyanannyit adni a gyerekeknek, mint Heidi? Ebben kételkedett. Heidi életben akart maradni. Akkor miért nem gondolta, hogy Sam is szeretne élni?

Tényleg megpróbálnád elhappolni a szavazatokat tőle, csak hogy mentsd a saját bőrödet? – kérdezte magától. Ismét Heidire pillantott. Amikor elmondta neki, hogy a munkatársai az Elza becenevet ragasztották rá, a férfi kérdezés nélkül is tudta, miért. Ez a pillanat is jó példája volt. Ha zúzmara borítaná be az egész testét, akkor sem lehetne fagyosabb. Ez a szenvtelenség volt az, ami arra késztette, hogy Sam életét alábbvalónak tartsa a sajátjánál.

A férfi pedig úgy látta, hogy a felesége egyetlen előnye vele szemben a gyermekeikkel való kapcsolata. A Halifaxben töltött hosszú munkaheteinek köszönhetően Beccy és James sokkal erősebben kötődtek az anyjukhoz, mint hozzá. Néha, amikor hazatért, úgy érezte, mintha neki már nem is lenne helye ebben a szorosan összetartozó kis klikkben. De a keze meg volt kötve, és az ő ideje sem volt végtelen. Akár szándékosan, akár nem, Heidi olyan légkört teremtett, amelyben Sam úgy érezte magát, mintha vendég lenne a saját családjában. És emiatt most jobban neheztelt rá, mint valaha.

Már a Hekker hangjától is idegesen ugrálni kezdett a lába.

– Muriel, kérem, elkezdené? – kérdezte a Hekker, és a visszaszámlálás azonnal megkezdődött. Sam ismét vetett egy pillantást Murielre. Hát, ha rajta múlik, nem őt választotta volna potenciális megmentőjeként, de egy koldus nem válogathat.

– Helló, Sam! – kezdte együttérzően, mintha egy gyászolót akarna megvigasztalni. Sam nem hívta fel a nő figyelmét arra, hogy még nem halt meg. – Hogy van?

– Őszintén megmondom, dühös vagyok – felelte, és a nyomaték kedvéért karba tette a kezét.

– Igen, ez érthető…

– Maga nem így érezne a helyemben? – szakította félbe a férfi. – Vagy én halok meg, vagy a feleségem. Vagy mindketten meghalunk, és ez valóban igazságtalan lenne, nem? Én nem akarok nélküle élni, és ő sem akar nélkülem, és hogyan folytathatnák majd a gyerekeink normálisan az életüket, amikor a szemük láttára és nézők milliárdjai előtt cafatokra

robbantják a szüleiket? Életre szóló lelki sérülést szenvednek, nem igaz?

Az arckifejezéséből ítélve Muriel nem számított rá, hogy Sam így kitör, ennyire dühösen és szenvedélyesen. Ez kizökkentette az eredeti mederből.

– Khm, magának, öööö, két gyermeke van, igaz? – kérdezte.

– Igen, az egyik kilenc-, a másik nyolcéves, és nem is kívánhatnánk jobb gyerekeket. James az iskolai rögbicsapat kapitánya a tíz éven aluliak kategóriájában, Beccy pedig nagyon tehetséges énekben. Egyedül az segít át ezen a megpróbáltatáson, hogy rájuk gondolok.

Sam a kamera felé tartotta a telefonját, hogy megmutasson egy gondosan kiválasztott fotót. Ő látszott rajta, amint szeretettel átöleli a két gyerek, de Heidi nem szerepelt a képen.

– Gyönyörűek – mondta Muriel. – Amint azt tudja, e beszélgetésünk célja, hogy egy kicsit jobban megismerjük önt. Megkérdezhetem, mióta házasok?

– Jövő hónapban lesz tíz éve.

– Ön hívő ember?

– Az anglikán egyházhoz tartozom.

– Gyakran imádkozik istenhez?

– Attól tartok, nem. Sokat dolgozom az otthonomtól távol, így nem nagyon jut időm semmire. De elmondhatom, hogy egészen addig hittem benne, amíg bezárva nem találtam magam ebben a kocsiban, és küzdeni nem kezdtem az életemért.

– Akkor van talán a legnagyobb szükségünk a hitre, amikor a legkiszolgáltatottabbak vagyunk, hogy átvészeljük a nehéz időket.

– Őszinte leszek magával. Úgy érzem, mintha isten elhagyott volna.

– Ő mindig mellettünk van.

– Sehol sem látom. Elindított engem egy versenyen, ahol az egyik ellenfelem a feleségem, az a személy, akit a világon a legjobban szeretek. Természetesen a gyermekeimen kívül. Isten egészen biztosan tudja, hogy sosem fogok a feleségemmel versenyezni, így a sorsom megpecsételődött. Különben is, Heidi sokkal több támogatást fog kapni a nyilvánosságtól, mint én, nem igaz? A világ már csak ilyen. Az anyát mindig többre fogják értékelni, mint az apát.

– Hát, igen is meg nem is – válaszolta Muriel kissé zavartan, mert nem volt biztos a helyes válaszban. Sam látta, hogy az esküdttársai felé fordul, és úgy vonja össze a szemöldökét, mintha a segítségüket kérné. – Az egyenlőség korában semmi sem indokolja, hogy az emberek ne támogassák magát. Nem igaz?

Sam erre felnevetett.

– Azt hiszem, Muriel, hogy erre a kérdésre mindketten jól tudjuk a választ. És ha belegondol, ez roppant diszkriminatív. Az, hogy egy nő kilenc hónapig hordja a gyermekét, majd megszüli, nem feltétlenül jelenti azt, hogy ő jobban megfelel szülőként. És azt sem jelenti, hogy csak azért, mert férfi vagyok, nem tudok ugyanolyan jól gondoskodni egy gyerekről. Félre ne értsen, nem azt mondom, hogy jobban el tudnám látni a feladatot, mint Heidi. A gyerekeink nem is kívánhatnának jobb anyukát. Csak arra szeretnék rámutatni, hogy egy olyan korban, amelyben a nők sosem voltak még annyira egyenlők a

férfiakkal, mint most, sokkal valószínűbb, hogy ő éli túl ezt a megpróbáltatást, és nem én.

Sam észrevette, hogy Fiona begépelt valamit a tabletjébe, majd odacsúsztatta az egyre idegesebb Murielnek, hogy elolvassa.

A képernyőn megjelenő stopperóra elérte a félidőt. Sam mindkét tenyerét a combjára nyomta, hogy megállítsa lába ideges pattogását.

– Szeretné kihasználni az alkalmat, hogy egy kicsit többet beszéljen magáról? – kérdezte reménykedve Muriel.

– Sajnálom, ha kényelmetlenül érzi magát miattam – mondta Sam. – Nem ez volt a szándékom.

– Ugyan, dehogyis! – hazudta Muriel egy halovány mosoly kíséretében.

– Csak azért vagyok ilyen feszült, mert nem valószínű, hogy valaha is látni fogom még vagy megölelhetem a gyerekeimet – folytatta Sam. – Ők nekem a mindenem. És tudom, hogy Heidi az, aki sokkal több időt tölt velük. De ha tehetném, cserélnék vele. Mint millió és millió más apa, akik most engem néznek és hallgatnak, én is hozzájárulok a gyermekeim neveléséhez, csak másképp, mint az édesanyjuk. De attól még ugyanolyan fontos a szerepem. És most úgy néz ki, hogy emiatt fogok meghalni. Miért hoz a maga istene engem olyan helyzetbe, amelyben esélyem sincs?

– Hmm, talán arról van szó, hogy noha az életet közösen hozták létre, mégis a nőnek van meg az a biológiai lehetősége, hogy táplálja és nevelje a gyermeket. És egyesek emiatt értékesebbnek tartják…

– Akkor azért büntetnek, mert a testem nem tud táplálni egy babát? Komolyan?

– Én nem…

– Tehát nemcsak a társadalom van ellenem, hanem a biológiai adottságaim is? Azok az adottságaim, amelyeket isten adott nekem? Hát akkor tényleg el vagyok cseszve, nem igaz?

Muriel ezek után megpróbálkozott még néhány más megközelítéssel is. Kikérdezte a foglalkozásáról, arról, hogy mi érdekli, és hogy mi motiválja. De a férfi minden alkalommal visszatért a férfiakkal szembeni előítéletek gondolatához. Mindent megtett, ami csak tőle telt. Az egyetlen reménye az volt, hogy az érvelése visszhangra talált a neme képviselői körében. Hirtelen ráébredt, hogy már csak kilencven másodperce maradt a védekezés megfelelő befejezésére.

– Feltehetek egy kérdést a közösségi médiát figyelő személynek? – kérdezte hát, de a beleegyezést meg sem várta. – Addig a pontig, amíg el nem indították az órámat, mennyire voltam népszerű a közönség körében?

A Cadmant váratlanul érte a kérdés, de hamar magához tért, és felkapta a tabletjét.

– Egy perc, és máris átfésülöm az adatokat – mormolta.

– Sajnos nagyjából épp csak egy percem van.

– Nos, a népszerűség tekintetében az első helyen Heidi állt, a második maga volt, a harmadik helyezett Sofia, noha a mutatója most már úgy zuhan, mint egy kútba dobott macska. Aztán Jude következett, és utána Claire.

– És most?

– Noha a legnépszerűbb hashtag e pillanatban az #killSofia különböző variációi, az Utasok közül a maga neve mellett áll a

legtöbb szavazat és pozitív bejegyzés. Úgy tűnik, hogy a támogatás nagy része az Egyesült Királyságból, az Amerikai Egyesült Államokból, Dániából, Franciaországból és Svédországból érkezik. Ezekben az országokban nagyobb számban élnek gyermeküket egyedül nevelő apák.

Sam ösztönösen a levegőbe csapott volna örömében, de visszafogta magát. Kevesebb mint tíz perc alatt elérte a célját! Ám ez Heidi rovására történt. Nem akart odanézni, hogy lássa, ő hogyan reagál, de nem tudta megállni. Heidi arckifejezése már nemcsak fagyos, hanem egyenesen jéghideg volt. A szemöldökét erősen összevonta, összeszorított ajka egészen elkeskenyedett. A mellkasa gyorsan emelkedett és süllyedt, mintha el akarta volna nyomni a haragját. Sam lelkének egy része szerette volna némán odalehelni neki, hogy „sajnálom”, de tudta, hogy nem teheti, mert valójában nem sajnálta. Neki több oka volt arra, hogy életben maradjon, mint Heidinek.

– És ezzel Sam ideje lejárt – hirdette ki a Hekker.

Sam látta, hogy a megkönnyebbülés hulláma elönti Muriel arcát. Teljesítette a feladatát. A férfi még egyszer összeszedte magát, mert ha a következő néhány perc ugyanolyan lesz, mint Claire és Sofia esetében, a Hekker most fogja leadni a búcsúlövését. Sam remélte, hogy volt annyira meggyőző az előadása, hogy amikor a lövés elsül, még mindig megőrzi a támogatás egy részét.

– Maga aztán hatalmas mértékben megváltoztatta a közvéleményt, Sam! – mondta a Hekker. – Nagyon ügyesen játszott.

– Szeretném hozzátenni, hogy sosem állt szándékomban, hogy megpróbáljam elhalászni a szavazatokat a feleségem elől

– jelentette ki Sam a tőle telhető legnagyobb őszinteséggel. – Hajlandó vagyok akár meghalni is érte.

– Nemes érzés, abban biztos vagyok, csak kár, hogy nem igaz. Mert ugye nem az? Épp most kapott lehetőséget arra, hogy megtegye, de maga úgy döntött, hogy inkább életben marad. Kíváncsi vagyok, van-e esetleg valaki más, akiért szívesebben halna meg? Talán Josie-ért, akit egy évvel azután vett feleségül, hogy összeházasodtak Heidivel, vagy talán a Josie-val kötött házasságából származó fiáért és lányáért? Vajon ez a korábban nem emlegetett család többet jelent magának, mint az első családja?

39. fejezet

HEIDI COLE

Heidi nagyon is tisztában volt azzal, hogy milliók szeme tapad rá. A publikum és az esküdtek is feszülten várták, hogy miként fog reagálni.

Lassan, a fejét csóválva kezdett beszélni.

– Nem igaz. Maga hazudik – mondta a Hekkernek. – Nem hiszek magának.

– Semmi okom hazudni magának, Heidi – válaszolta a férfi hamis együttérzéssel átitatott hangja. – A házasságuk kilenc évéből a férje nyolcat úgy töltött, hogy maga mellett egy másik nővel is házasságban élt. És ez idő alatt két közös gyermekük született.

– És most azt várja, hogy nekem elég legyen csak a maga szava? – vágott vissza a nő. – Mindannyiunkat sorra megvádolt, de eddig még semmit sem bizonyított. Én nem hiszek senkinek, amíg nem kapok valami rendes bizonyítékot.

– Így beszél a rend igazi őre, Cole őrmester!

Azzal a képernyő sarkában megjelent a tíz percet visszaszámláló óra, egyidejűleg megindult egy videóklip lejátszása is. A filmen Sam egy vidámparkban mulatott két kisgyerekkel. A gyerekek nagyjából egyidősek voltak a sajátjaival. A férje a csónakcsúszdán ült egy szőke hajú kisfiúval

és egy vörös hajú kislánnyal. A csónak hirtelen egy meredek szakaszhoz ért, sebesen lezúdult, és teljesen eláztatta őket vízzel. Ők meg a végén kuncogva, kacagva kiszálltak és csavargatták a vizet a ruhájukból. „Apa, csuromvíz vagy!”, mutatott a kislány Samre, miközben a férfi igyekezett szárazra dörzsölni a gyerek nedves, összetapadt haját. Ekkor az a valaki, aki a filmet készítette, maga felé fordította a kamerát. Rövid, fekete frizurát viselő, sápadt bőrű nő volt. „Ó, hazafelé a kocsiban apa még megbánja, hogy elázott a feneke!”, nevetett a nő, majd a képernyő újra elfeketedett.

A következő klipet egy étteremben vették fel. Ugyanazok a gyerekek szerepeltek benne, és egy csoport férfi és nő, akiket Heidi nem ismert. Az előző felvételen is látott nő Samhez lépett. Egy tortát tartott elé, amelybe két égő számgyertyát, egy négyest és egy nullát döftek. A társaság rázendített a *Boldog szülinapot*ra. Heidinek eszébe jutott, hogy ő is előállt az ötlettel, hogy születésnapi bulit szervez neki, de a férje elutasította. Most már értette, miért. Miután mindenki követelte, hogy mondjon tósztot, Sam felemelkedett a helyéről. „Szeretném mindenkinek megköszönni, hogy eljöttetek”, kezdte, „és az én gyönyörű feleségemnek és a gyerekeknek, hogy mindezt eltitkolták előlem, és tökéletes meglepetést kaptam. Fogalmam sem volt, hogy ilyen jól tud titkolózni!”

– Kapcsolja ki! – Heidi szinte köpte a szavakat, és a Hekker engedelmeskedett. A nő arca viszont továbbra is kifejezéstelen maradt, ahogy Sam képernyőjére nézett. A férfi lehajtotta a fejét, de így is látható volt az arcán a bűntudat.

– Kik ezek? – kérdezte Heidi.

– Az mindegy – válaszolta a Hekker. – Csak az számít, hogy léteznek.

– Ha maga azt állítja, hogy az egész házasságom hazugságokra épült, akkor nekem számít! Kik ők?

– A fiát Jamesnek hívják, a lányát pedig Beccynek.

– A mi gyerekeinket is így neveztük el.

– Szándékosan ugyanazokat a neveket adta nekik is.

– És a nő?

– A feleségét Josie-nak hívják.

– Ne merje a feleségének nevezni! – csattant fel Heidi. – Ha engem vett el előbb, akkor törvényesen én vagyok a felesége, nem ő!

Egy kamera ekkor Matthew arcára közelített. A férfi ezt végszónak vette, és megkezdte az interjút.

– Igazán sajnálom, Heidi – kezdte. – Nem így képzeltem el a beszélgetésünket. – A nő nem válaszolt, így Matthew-ra hárult, hogy kitöltse a csöndet. – Nem tudom, mi a rosszabb: egy olyan társ, aki egy másik családot alapított az első családja háta mögött, vagy az, akinek az egész házassága alatt viszonyai vannak. És ezt tapasztalatból mondom.

Heidi e szavak hallatán egy kissé megenyhült.

– Valóban? – kérdezte.

A férfi bólintott.

– Egy kósza üzenet, amit elfelejtettek kitörölni. Úgyhogy nem üres szavakkal dobálózom, amikor azt mondom, hogy együttérzek magával.

Heidi ezt egy kis elismerő félmosollyal nyugtázta, majd a férje felé fordult.

– Nem is kell megkérdeznem, hogy igaz-e, ugye, Sam? Elég csak rád nézni.

A férje lába fel-le rángatózott. Kényelmetlenül fészkelődött az ülésen.

– Hogy tehetted? – folytatta egyre bátrabban Heidi. – Miféle ember az, aki valaki mást is feleségül vesz, amikor már van felesége? Talán elfeledkeztél róla, hogy házas vagy? Elfeledkeztél rólam? Ő tud rólam és a gyerekekről?

Sam kinyitotta a száját, de a mikrofonját már kikapcsolták, így nem tudta megadni azt a választ, amire a nő vágyott.

– Tekerjék fel a hangot! – követelte Heidi, de erről senki sem vett tudomást. – Hallották, mit mondtam? Jogom van tudni! Ha már ebben a kocsiban kell meghalnom, legalább hadd tudjam meg az igazságot!

– Nem hiszem, hogy ez menni fog, Heidi – mondta Matthew nyugodtan. – A Hekker nem törődik azzal, hogy maga milyen válaszokat keres. Sokkal jobban élvezi, ha így játszhat magával… meg mindannyiunkkal. Úgyhogy mi lenne, ha inkább mesélne nekünk magáról valamit? Hadd tudják meg az emberek, hogy Samtől függetlenül ki maga. Ne hagyja, hogy amit tett, az határozza meg magát a szemükben.

– De én megbíztam benne! Hogy tehette ezt velem?

– Milyen anyának jellemezné magát? – folytatta kitartóan Matthew.

– A férjemmel ellentétben én jelen vagyok a gyerekeim életében – felelte Heidi. – Az interjú során Sam nagyon igyekezett hangsúlyozni, mennyire igazságtalan, hogy a köztudatban a nőket tartják gondoskodó nevelőnek. Nos, Sam, ez azért van, mert nem volt más választásom, nekem egyedül

kellett vállalnom ezt a szerepet. Azt elfelejtetted megemlíteni, hogy állandóan elfogadtad azokat a megbízásokat, amelyek miatt messzire kellett menned, és a hét négy napját tőlünk távol töltötted. Csak most jövök rá, ez azt jelentette, hogy így tudtál együtt lenni a másik családdal. Én is teljes munkaidőben dolgozom, de én egyszerre vagyok a gyerekeink anyja és apja is. Én hordom Beccyt az énekórákra, és fuvarozom Jamest megyeszerte a rögbimeccsekre. És még amikor velünk vagy, akkor is olyan, mintha ott sem lennél. Mindig túl fáradt vagy ahhoz, hogy részt vegyél az életünkben. Gondolom, túlságosan lefoglalt, hogy minden figyelmedet a másik két gyerekednek szenteld, és velünk már nem törődsz.

– Miért gondolja úgy, hogy túl kellene élnie ezt az eljárást? – kérdezte Matthew.

– Tudja, mit? – csóválta a fejét Heidi. – Igazán nem akarok udvariatlan lenni, de én befejeztem ezt a játékot. Az elmúlt tíz évet a gyerekeim nevelésére, egy sikeres karrier felépítésére és a házasságomra áldoztam. És most ezt kapom azért, hogy megpróbáltam mindenütt jól megfelelni. Úgyhogy menjenek a pokolba! Nem válaszolok több kérdésre.

Heidi megdörzsölte a szemét, és kinézett az ablakon, át az út túloldalára.

A szembejövő sávban a forgalom teljesen leállt. A sofőrös és sofőr nélküli kocsik is mind megálltak, és hosszú sort formáltak, hogy lássák a mellettük elhaladó autót. Néhányan rászegezték a telefonjuk kameráját, mások integettek neki, sokan megtapsolták. Heidi lélegzete elállt. Azon aggódott, hogy ő is Szabana sorsára juthat, ha valaki kitör a sorból, és

megpróbálja megállítani az autóját. De mindenki tisztes távolságban maradt tőle.

A csöndet végül a Hekker törte meg.

– Jól van, Heidi? – kérdezte.

– Ha valóban érdekelné, hogy hogy vagyunk, akkor nem lennénk bezárva a kocsikban, hogy úgy bámuljanak minket, mint az állatokat az állatkertben. Otthon lennék a gyerekeimmel, ahelyett, hogy nyilvánosan megalázzanak a maga szórakoztatására.

– Még mindig van három perce.

– Tartsa meg magának, adja oda másnak, dugja fel a seggébe, engem nem érdekel! Ha még egy dolgot megtaníthatok a gyerekeimnek az életben, akkor az az, hogy hogyan álljanak ellen az agresszoroknak, hogy megállják a helyüket, és ne hagyják, hogy a magafélék, vagy az olyanok, mint az apjuk, kihasználják őket.

A Hekker több másodpercen át nyugtatta a kamerát Heidi dacos arcán, majd újra megszólalt.

– A Cadman tájékoztathatna minket arról, hogyan reagál a közönség Heidi és Sam helyzetére.

– Heidi máris megelőzte Samet, míg a férje népszerűsége Claire-é alá süllyedt. Úgy látszik, kettős életet élni, két feleséggel és két-két gyerekkel, elítélendőbb dolog, mintha valaki a halott férjével kocsikázik körbe-körbe.

– Igaz, hogy a nagyközönség mindig lenyűgöz, de az Utasaink is – mondta ekkor a Hekker. – Maga különösen érdekes, Heidi! A megadott tíz perc idő előtti leállítása kockázatos húzás volt.

– Nincs szó semmiféle húzásról, mert nem játszom.

– De ez nem igaz, ugye?

Heidi szíve elszorult. Egy pillanatra azt hitte, hogy megúszta. Mindaddig, amíg a becsapott feleség szerepében sikerül elnyernie az emberek szimpátiáját, addig Sam támogatását csökkenti, és ezzel megmutatja neki, milyen érzés az, amikor a vonat alá lökik az embert.

Ám kiderült, hogy a Hekker pontosan tudta, hogy Heidi mire készült. És hamarosan mindenki más is meg fogja tudni.

– Maga egy ideje már tudja, hogy a férjének van egy másik családja is, ugye? – kérdezte a Hekker. – És hogy bosszút álljon rajta, azóta folyamatosan zsarolja.

40. fejezet

Libby tekintete pár percen belül immár másodszor is Heidi arcát fürkészte, hogy felmérje a reakcióját. De a nő arckifejezése semmit sem árult el.

Úgyhogy Sam felé fordult. A férfi eddig idegesen ugráló lába most mozdulatlan volt. Heidi elnyomta az érzelmeit, Sam viszont éppen ellenkezőleg, kimutatta őket. Az arca lassan eltorzult a dühtől, aztán eluralkodott rajta a tehetetlenség és az elkeseredettség kifejezése, amiatt, hogy nem tud beszélni a feleségével. Döbbenete őszintének tűnt, de Libby már nem bízott a saját ítélőképességében. Eddig mind a négy Utas szavát kétkedés nélkül elhitte, és mindegyikükről kiderült, hogy nem mondta el a teljes igazságot. És ha belegondolt, hogy Jude vajon mit rejtegethet, akkor szó szerint rosszul lett az aggodalomtól. A többi esküdttel ellentétben Libby érzelmileg erősen kötődött a rábízott Utashoz.

Bármennyire is szerette volna hinni, hogy Jude más, mint a többiek, valójában ugyan mit tudott róla? Szinte alig ismerték egymást. A férfiről kialakított véleménye mindössze azon alapult, hogy egyszer négy órán át beszélgetett vele. Az életben maradt Utasok között az volt a kapocs, hogy mindannyian rejtegettek valamit. Észszerű következtetés volt tehát, hogy Jude-nak is van valami titka, különben miért lenne bezárva egy robbanóanyaggal megrakott autóba? Ekkor egy másik gondolat

is felötlött benne: mi van, ha a Hekker a legrosszabbat tartogatja a végére?

A hányinger ettől még erősebben tört rá, mint valaha.

– Egyik Utas sem tűnik fel valami jó színben – állapította meg Muriel.

– De maguk sem – szólalt meg a Cadman.

– És vajon miért nem?

– Ahhoz képest, hogy milyen fontos döntések meghozatala jutott maguknak feladatul, a közösségi média erősen megkérdőjelezhetőnek találja az ítélőképességüket. Mindegyikük kiválasztott egy Utast, akinek a szavazatát akarja adni. És minden Utasról kiderült, hogy vagy férjgyilkos, vagy egy pedofil védelmezője és rejtegetője, vagy házasságtörő vagy zsaroló.

Libbynek nem volt ideje tovább kételkedni és aggódni. A férfi arca megtöltötte a nagy képernyőt, és a visszaszámláló óra is megjelent a sarkokban. Libby olyan magabiztossággal lépett a terem közepére, amellyel valójában nem rendelkezett. A képernyőn látható férfi élete most már az ő kezében volt.

– Libby, kérem, kezdje meg az interjút – mondta a Hekker.

– Szia! – szólalt meg erre a lány, és hirtelen nagyon kiszolgáltatottnak érezte magát.

– Szia! – válaszolta Jude ugyanazzal a mosollyal, mint amivel aznap este mosolygott rá, amikor a kocsma bárpultjánál állva először megpillantotta. És pontosan úgy, mint akkor, Libby gyomra most is finoman bizseregni kezdett. Képtelen volt megállni, hogy ne emlékezzen arra, milyen csodálatos íze volt Jude szájának csókolózáskor. Bárcsak ne ért volna véget olyan hamar az az egész!

– Hogy bírod? – kérdezte. De mielőtt a férfi válaszolhatott volna, Libby máris korrigálta magát. – Bocsánat! Megígértem magamnak, hogy nem teszek fel buta kérdéseket.

– Semmi baj, most, hogy már túl vagyok az első döbbeneten, nem vagyok annyira rosszul. De az biztos, hogy sosem fordult meg a fejemben, hogy amikor majd újra találkozunk, az ilyen körülmények között lesz.

Amikor, ismételte meg Libby magában. *Azt mondta, hogy „amikor”*. Ez azt jelentette, hogy a férfi nem mondott le róla. Hitt benne, hogy még mindig van esélyük találkozni.

– Nem hiszem, hogy ezt bárki is el tudta volna képzelni – jegyezte meg Libby. – Hogy tudsz ilyen nyugodt maradni? Engem nem zártak be egy eltérített kocsiba, mégis rettegek.

– Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem borultam ki. De megtanultam, hogy az életben néha el kell fogadni a sorsunkat.

– Amikor ma reggel megláttalak, és rájöttem, hogy ki vagy, nem voltam biztos benne, hogy emlékezni fogsz rám.

– Téged nem könnyű elfelejteni. – Libby szeme felragyogott. – Szeretném, ha tudnád, hogy amit korábban mondtam, az igaz volt. Átfésültem a közösségi médiát, hogy megtaláljalak. Egy barátom barátja abban a sörgyárban dolgozik, amelyik annak a kocsmának szállít, és a kedvemért megszegett néhány adatvédelmi törvényt, hogy összeszedjen pár képet rólad a térfigyelő kamerák felvételeiről. – Jude ekkor felvette a telefonját a műszerfalról, és a kamera felé tartotta, hogy megmutassa az elmentett fotókat. – Most, hogy megmutatom őket, én is érzem, mennyire rémisztőnek tűnik az ilyesmi.

– Ha valaki másról lenne szó, talán tényleg annak tűnne – mondta Libby. – De tőled nem érzem annak. – A lány csak nagy

nehezen nyomta el a mosolyt, ami az egész arcán el akart terülni.

– Kérdezhetek tőled valamit, Libby?

– Nem fordítva kellene?

– Igen, de ha választanom kell, hogy ezt a tíz percet azzal töltöm, hogy küzdjek magamért, vagy hogy egy kicsit jobban megismerjelek, akkor te nyertél. – Ezúttal Libby már nem tudta visszatartani a vigyorát. – Mit gondolsz, mi történt volna, ha a kocsmában maradsz?

A lány ezen egy pillanatig elgondolkodott.

– A képzeletemben az történt, hogy a barátnőim egy idő után átmentek máshová, de te és én zárásig kint maradtunk a kertben. Aztán kerestünk valami hátborzongató gyorsétermet, ahol polisztirol dobozba csomagolt gyanús húsokat vettünk, amit megettünk útban a szállodám felé. Utána elkérted a telefonszámomat, én meg megadtam, és újra csókolóztunk. A rákövetkező néhány napban üzeneteket küldtünk egymásnak, és a hétvégén találkoztunk. Mondjuk elmentünk vacsorázni, és eldöntöttük, hogy hogy legyen tovább.

– Ezt te már alaposan végiggondoltad, ugye? – ugratta kedvesen Jude. Libby nevetése horkantáshoz hasonlított, és a lány ettől elvörösödött. – Én is szeretném azt hinni, hogy így lett volna. De ehelyett úgy eltűntél az éjszakában, mint Hamupipőke, csak még az üvegcipőt sem hagytad hátra. Most pedig be vagyok zárva egy kocsiba, ami valószínűleg fel fog robbanni, hacsak nem győzöl meg mindenkit, hogy érdemes vagyok rá, hogy megmentsenek. Tisztára, mint egy modern tündérmese, nem igaz?

Valaki ekkor finoman megérintette Libby karját. Matthew volt, és rámutatott a visszaszámlálást végző órára. Hat percük maradt. A lány tompa fájdalmat érzett a gyomrában.

– Tudom, mit mondtál – folytatta Libby –, de sosem bocsátanám meg magamnak, ha nem tennék fel neked néhány kérdést, amelyek segíthetnek megmenteni az életedet.

Jude felsóhajtott.

– Rendben. De nem szeretnéd egyből a kényes kérdéssel kezdeni?

– És az mi lenne?

– Hogy miért vagyok itt! Hogy mi az a nagy titok, amit eddig rejtegettem.

Libby megpróbálta elnyomni a félelmét, de nem sikerült.

– Nem biztos, hogy tudni szeretném – mondta halkan.

– Eltölthetnénk az utolsó perceket azzal is, hogy arról beszélgetünk, hogyan kerültünk ide, vagy mi történt volna, ha több időnk van aznap este. De látva, hogy mi történt a többi Utassal, azt hiszem, a Hekker arra vár, hogy elmondjon neked valamit, ami valószínűleg megváltoztatja rólam a véleményedet. És jobban szeretném, ha az én számból hallanád, semmint az övéből.

Libby ösztönösen összefonta elöl a karját, mintha védeni akarta volna magát az ezután következőktől. Jude összetette a két kezét, és gondosan megválogatott szavakkal belefogott.

– Azt kérdezted, hogyan tudom tartani magam, annak ellenére, ami itt folyik. Gondolom azért, mert jó okom van rá, hogy ne féljek a haláltól. Mielőtt ez… *az egész*… elkezdődött, valami egészen mást terveztem ma délelőttre.

– Mit?

– Azt, hogy az utolsó lesz.

– Utolsó mi?

– Az utolsó délelőttöm. Ma akartam véget vetni az életemnek.

41. fejezet

Libby elakadó lélegzettel hátrált egy lépést a képernyőtől.

Úgy bámult Jude-ra, mint aki azt reméli, hogy csak valami ízléstelen viccel próbálkozik, de az ösztönei azt súgták, hogy nem az a típus. Aztán Matthew, Fiona és Muriel felé fordult, hogy lássa, nem hallotta-e félre. A többiek értetlenkedő arca arról árulkodott, hogy nem.

– Azt hiszem, nem értem, mire gondolsz – dadogta végül a lány. – Hogy érted, hogy véget akartál vetni az életednek?

– Pedig pontosan azt jelenti, amire gondolsz. Beírtam a GPS-be a skóciai Forth-híd koordinátáit. Jártál már ott? – Libby megrázta a fejét. – Gyerekkoromban minden nyáron felutaztunk a testvéremmel South Queensferrybe, ott nyaraltunk a nagybátyánknál. A világ egy annyira gyönyörű pontja az, hogy úgy éreztem, ott a legjobb kilépnem mindenből, azon a helyen, amihez annyi kedves emlék fűz.

Libbyvel forgott a világ. Jude olyan higgadtan beszélt erről, mintha egy nyári vakációt tervezett volna, nem pedig a saját halálát. Ösztönös reakciója az lett volna, hogy megpróbálja lebeszélni, de aztán eszébe jutott, hogy mit tanult a képzésen. Óvatosnak, érzékenynek kell lennie.

– Tudom, hogy tolakodásnak tűnik, ha megkérdezem, és remélem, megbocsátasz, de hogy jutottál erre az elhatározásra? – kérdezte inkább.

– Nem kell kesztyűs kézzel bánnod velem, Libby – felelte Jude. – Nem vagyok a páciensed. Csak a saját tapasztalatomról beszélhetek, de feltételezem, hogy ugyanazok az okok juttattak ide, mint a legtöbb embert, aki idő előtt akar véget vetni az életének. Nincs a világon semmi, amiért élni akarnék.

– De amikor találkoztunk, olyan boldognak, magabiztosnak tűntél… a mosolyod és a lelkesedésed volt, amire a legélénkebben emlékszem azóta is! – jelenti ki Libby meglepetten.

– Ha valaki olyan régóta depressziós, mint én, akkor megtanulja, hogyan válhat meggyőző színésszé. Tinédzser korom óta küzdök vele, és nyomorítja meg az életemet, hol jobban, hol kevésbé, és az utóbbi években elviselhetetlenné vált. Gyógyszeres kezelés, tanácsadás, elektrosokkterápia… próbálhattam bármit, semmi hatása nem volt. Úgyhogy tavaly karácsonykor megfogadtam, hogy amint megint elviselhetetlenné válik az állapotom, akkor úrrá leszek rajta, és nem hagyom, hogy az legyen úrrá rajtam. Néhány különösen nehéz hónap után elhatároztam, hogy ma lesz az a nap, amikor kézbe veszem az irányítást. És most itt vagyok.

– De mi van a családoddal?

– Már csak a testvérem maradt, de nagyon eltávolodtunk egymástól. Szinte nem is ismerjük egymást.

– Biztos vagyok benne, hogy akkor is hiányoznál neki.

– Igen, lehet. De az, hogy nem akarok fájdalmat okozni neki, nem elég motiváció ahhoz, hogy életben maradjak. Igazából semmilyen motivációm nincs.

És én? – szerette volna Libby közbevetni, de inkább tartotta a száját.

– De hiszen annyi minden van, amiért érdemes élni… – kezdte, ám mindjárt el is hallgatott. Eszébe jutott, hogy egy depressziós szemléletét nem lehet megváltoztatni azzal, ha elsoroljuk neki, hogy mi mindenért érdemes élni. Semmit sem számít neki. – Bocsáss meg – mondta hát. – Tudom, hogy nem ezt akarod hallani.

– Hát, nem – mosolygott rá Jude őszinte szívvel. – De köszönöm.

– Miért volt ilyen rossz az utóbbi néhány hónap?

– Sok minden megváltozott azóta, hogy találkoztunk. Elvesztettem az állásom, sokáig kerestem, de nem találtam másikat. Amikor nem tudtam tovább fizetni az albérletet, kilakoltattak, és azóta a kocsimban alszom. Nagy szupermarketekbe járok mosakodni, egy közeli uszodában zuhanyozom, ha van pénzem a belépőre, és főleg az élelmiszerbankokból, meg a szupermarketek kukáiból szedem össze az ennivalót. Elvesztettem az önbecsülésemet, az önbizalmamat, de legfőképp az erőmet a küzdelemhez.

Libby letörölt egy magányos könnycseppet, amely az arcán végigfolyva a szája sarkában pihent meg.

– Szívből sajnálom!

– Nem kell. Nem te tehetsz róla. Nem találok kiutat abból, ahogy érzem magam. És még ha valami csoda folytán meg is találnám a megoldást, már nem segítene. Semmi és senki sem tud rajtam segíteni többé.

– De mi lett volna, ha aznap este nem kell elmennem a kocsmából? Egész másképp is alakulhattak volna a dolgok.

– De hát az csak egy mesebeli epizód volt, nem? Ez itt és most, én itt, te ott: ez a mi valóságunk. A lelkem mélyén azt

kívánom, bárcsak meghaltam volna másnap reggel, és legalább boldogan végeztem volna.

– Akkor miért nem tetted meg?

– Mert reményt adott a gondolat, hogy esetleg majd újra láthatlak.

– Én is átéltem ezt – mondta váratlanul Libby. – A bátyámmal, Nickyvel. Mentális zavarokkal küzdött. Ő is ugyanazt gondolta, mint te, hogy senkinek sem fog hiányozni, ha meghal. De nekünk hiányzott, és a mai napig is hiányzik. Minden egyes nap gondolunk rá.

– Sajnálom – mondta Jude. – Ezt nem tudtam. Megengeded, hogy megkérdezzem, mi történt?

– Tizenötéves korában fejsérülést szenvedett egy iskolai rögbimeccs közben. Rosszul esett, és az ütés vérzést indított el az agyában. Majdnem egy hónapig kómában volt, és amikor magához tért és lábadozni kezdett, hamar egyértelművé vált, hogy már nem ugyanaz a fiú, akivel együtt nőttem fel. Hozzád hasonlóan ő is elvesztette az önbizalmát, és vagy a szorongás tartotta a markában, vagy teljesen belesüppedt a depresszióba. Folyton azt hajtogatta, hogy bárcsak meghalt volna még ott, a rögbipályán. Évekkel később, az ötödik öngyilkossági kísérlete után olyan mélyen visszahúzódóvá vált, hogy az szinte megfoghatatlan. Kénytelenek voltunk a saját biztonsága érdekében beutaltatni a zárt osztályra. Aznap, amikor kiengedték, hazahoztuk, és alig néhány órával később felakasztotta magát a hálószobájában. Én találtam meg a holttestét. Nicky miatt választottam a mentálhigiénés gondozói szakmát. A fivérem megmentésére nem voltak eszközeim, és túl késő is volt már, de másokon tudok segíteni.

– Libby, nem mentheted meg rajtam keresztül Nickyt. Nem is lenne tisztességes ezt a nyomást rám vagy rád terhelni.

– Nem azt mondom, hogy meg tudnálak menteni. Csak azt mondom, hogy nem adom fel, hogy nem mondok le rólad.

– Te igazán megérdemelsz egy egyenrangú partnert, Libby, valakit, aki ugyanolyan jól bánik veled, ahogyan te vele. És bármennyire is szeretném, hogy én legyek az a férfi, nem én vagyok az. Egy beteged lennék, nem pedig a társad.

– Ezt én szeretném eldönteni, nem te.

Jude megint egy olyan megnyugtató mosolyt küldött Libby felé, amit a lány egyszerűen imádott.

– Akárkit is választasz végül társadul, az egy nagyon-nagyon szerencsés férfi lesz, Libby.

Jude szája még mozgott, mintha valami mást is mondott volna, de hallani már nem lehetett, és Libby csak ekkor vette észre, hogy a visszaszámláló óra elérte a nullát. Úgy érezte, minden tőle telhetőt megtett, hogy megmentse egy olyan ember életét, aki nem akarta, hogy megmentsék.

42. fejezet

online trends for you

#SaveClaire/ #SaveSofia/ #SaveHeidi/

#SaveSam/ #SaveJude – 92,3 millió Tweet

#WhoWillYouSave – 86,5 millió Tweet

#WholsTheHacker – 2,3 millió Tweet

#KillThemAll – 2,2 millió Tweet

#BuyLibbyNewShoes – 558 000 Tweet

A Hekker törte meg a terem csöndjét.

– Nos, kedves esküdtszék és a közösségi média felhasználói! Mindegyik Utas bemutatta magát úgy, ahogy jónak látta. Közülük néhányakat meghazudtoltam a saját igazságaimmal. Most magukon a sor, hogy meghozzák a döntést. Egy Utas életben marad, míg a többiek úgy nagyjából negyven perc múlva frontálisan összeütköznek, és az életüket vesztik. Megkérem az esküdteket, döntsék el, hogy kit akarnak

megmenteni, majd az önök szavazatához hozzáadjuk a nyilvánosság szavazatát, és közzétesszük a túlélő nevét.

Libby közben várta, hogy még lesz valami csattanó, egy adalék, Jude valamely titkának a feltárása, amelyet a férfi elhallgatott. De semmi sem történt. A Hekker őszinteséget kért, és Jude volt az egyetlen Utas, aki ehhez tartotta magát, még akkor is, ha ez azt jelentette, hogy mindenki más támogatását elveszíti.

– Libby, el kellene kezdenünk – szólította meg a lányt Matthew gyengéden, félbeszakítva ezzel a gondolatait. Megfordult, és látta, hogy mögötte Muriel és Fiona már odébb tették a saját széküket, hogy mindannyian egy asztal köré üljenek. Libbynek is hagytak helyet. A lány sorra rájuk nézett, majd fel a falra, és még egyszer szemügyre vette a megmaradt öt Utast. Aztán újra a társai felé fordult, biccentett Matthew-nak, és az asztalhoz húzta a székét. Jack tőlük kissé távolabb, az ajtó közelében ült.

– Hogyan lenne a legjobb megközelíteni a feladatot? – kérdezte Fiona. – Mert, hacsak nincs valakinek jobb ötlete, akkor szerintem név szerint sorra kellene vennünk az Utasokat, és megbeszélni, hogy melyikünk kit szeretne támogatni. Biztos vagyok benne, hogy lesz, akiről könnyebb lesz dönteni, míg másokról nehezebb. – Jack nem szólt semmit, de a többiek egyetértettek. – Kezdjük Claire-rel? – folytatta Fiona. – Ki szavaz rá?

– Nagyon tusakodom magamban – vallotta be Muriel. – Noha nyilvánvalóan megvannak a fenntartásaim, úgy érzem, támogatnom kell a még meg nem született gyermek élethez való jogát. – Libby észrevette, hogy a nő eközben a nyakában

függő feszületet morzsolgatta az ujjai között, mintha attól várt volna útmutatást.

– Talán kevésbé lenne elfogult, ha leszbikus partnere nem épp most várná a gyermekét – szólalt meg Jack.

– *Feleségem* van, nem partnerem, és *a mi* gyermekünk, nem csak az övé – vágta oda Muriel egyből.

– Hacsak a technikai vívmányok nem fejlődtek annyit, hogy lehetővé tegyék magának, hogy személyesen biztosítsa a spermát a baba fogantatásához, akkor jó alappal feltételezhetem, hogy a gyerek az *övé* – vágott vissza Jack.

– Nem mintha bármi köze lenne hozzá, de az én megtermékenyített petesejtemet ültették be a feleségem méhébe – húzta el a száját Muriel. – És akkor most már remélem, a témánknál maradunk. Nem tudjuk, hogy Claire férjének a holtteste miért van a kocsiban, vagy hogy a nő ölte-e meg vagy sem.

– Mégis ki más tehette? – kérdezte Jack.

– Talán nem tudta, hogy ott van! – hárította a támadást Muriel.

– Ó, ne mondja! Nehogy már ne tudjon róla!

– Miért? Maga minden alkalommal belenéz a csomagtartóba, valahányszor beszáll a kocsijába?

– Nem, de remélem, hogy azt azért észrevenném, ha egy hulla lapulna benne.

– Jack, maga aztán gyorsan elfordult attól, akit eredetileg védeni akart! – jegyezte meg Matthew.

– Én mindig a győzteseket támogatom, és Miss Ardennek kevesebb esélye van arra, hogy megnyerje ezt a versenyt, mint nekem arra, hogy sikeresen újraélesszem a három halott Utast.

– Vagy a karrierjét – tette hozzá Libby.

– Nos, rá szavazol, Muriel? – kérdezte Fiona.

– Sajnos, mivel csak a baba támogatása nem lehetséges, így azt kell mondanom, igen.

– Ha van még valaki, aki Claire-re szavaz, kérem, emelje fel a kezét.

Fiona sorban mindegyik esküdtre ránézett, de mind megrázta a fejét, köztük Jack is.

– Akkor tehát Claire Arden egy szavazatot kap. – Fiona beírta a nevet a tabletjébe.

– Mit gondoltok, ha meghozzuk a döntést, a Hekker elmondja, hogy mi történt a férjével? – kérdezte Muriel.

– Mérget azért nem vennék rá – mondta Fiona. – Nem hiszem, hogy bármelyikükről is megtudjuk az igazságot.

43. fejezet

QuizBookOnline

Hírek | Szórakozás | Életmód | Videó | Bővebben

TE MELYIK UTAS LENNÉL?

John Russel, munkatársunk

Melyik Utas lennél, ha téged zártak volna be a Hekker egyik kocsijába?

Adj választt az alábbi feleletválasztós kvíz kérdéseire, és megtudod, hogy te vajon egy pedofil élettárssal élő, kegyvesztett filmsztár lennél, vagy egy bömbölő kismama, aki hullát rejteget a csomagtartóban!

kvíz kitöltése... >

CLAIRE ARDEN

Claire szeme fájt, ha megérintette. Mintha valaki homokot rúgott volna felé, majd még jól belé is dörzsölte volna. Erőnek erejével sírni akart, abban a reményben, hogy ez talán hoz egy

kis megkönnyebbülést. De már teljesen elapadtak a könnyei. Egy csepp sem maradt.

Csapdába esve, tehetetlenül haladt eltérített kocsijában, és hallgatta, ahogy egy csapat idegen vitázik arról, hogy mennyit is ér az élete. Azzal, hogy eltitkolta előlük az igazságot, nem az esküdteket szedte rá, hanem a gyermekét fosztotta meg az élettől, a jövőjétől. Semmi más feladata nem volt, csak az, hogy megvédje Tate-et, és kudarcot vallott.

Claire abban a pillanatban tudta, amint a férje holtteste a világ szeme elé tárult, hogy minden esélye odalett a túlélésre. Ha ő maga is esküdt lett volna, vagy otthon, a tévé képernyőjére tapadva nézte volna, hogy valaki más hasonló hazugságba gabalyodik, ő is a látottak alapján ítélne. Csakhogy az igazság nem ez volt. Az igazságnak még csak a közelében sem járt. Ha csak legalább még egy percet adnak neki, hogy megmagyarázza, miért volt Ben holtteste az autója csomagtartójában, neki és Tate-nek talán lenne esélye. De a Hekker ezt nem akarta. A Hekker célja, hogy a halálba küldje őket. Közelgett a vég, és Claire-nek semmilyen eszköz nem volt a kezében, hogy megállítsa.

Kint az úton a kocsiját páncélozott katonai járművek és rendőrautók kísérték, megakadályozva ezzel, hogy a járdán türelmesen bámészkodó tömegből, amely arra várt, hogy egy pillantást vethessen Claire-re, akár egy ember is hozzáférjen, míg a nő utolsó útján halad.

Elfordult az ablaktól, és mély érzéssel a pocakjára nézett.

– Bocsáss meg, annyira sajnálom – suttogta, miközben finoman, körkörösen simogatta dudorodó hasát, mint a fazekas az edényt a korongon. – Egyáltalán nem így képzeltük el. Apa és

én mindent kitaláltunk, mindent elterveztünk. Reméltük, hogy majd hármasban csodás, izgalmas kalandokkal teli életünk lesz. Aztán kirepülsz a fészekből, és fantasztikus, önálló élményekben lesz részed, míg apád és én szépen, együtt megöregszünk. De aztán apa mindent elrontott. És nem elég, hogy elvesztettem, most téged is el foglak veszíteni.

Claire gondolatai visszaszálltak ahhoz a hat hónappal korábbi naphoz, amikor az egész világuk a feje tetejére állt. Tisztán emlékezett rá, hogy csöndesen becsukta maga mögött otthonuk ajtaját, és a táskáját lassan a földre ejtette. A műanyag palackok összekoccantak benne. Aztán nézte, ahogy Ben elindult felfelé a lépcsőn. Mindkét korlátot használva húzta fel magát, majd a lépcsőfordulóban elkanyarodott, és eltűnt a hálószobájukban. Claire akkor a szájára tapasztotta a kezét, és némán zokogott. Szüksége volt egy kis időre, hogy mindent kiadjon magából, mielőtt felmegy a férje után, hogy csak vele törődjön.

Megsimogatta a pocakját, ami ekkor még csak alig észrevehető, pici dudor volt. Meg akarta nyugtatni a babát, hogy mire kilép a világba, minden rendben lesz. Pedig nem akarta hazugsággal kezdeni az anyaságot, de nem nagyon volt más választása. Most már minden arról szólt, hogy mindenáron megvédje a gyermekét. A hálószobához ért, de az ajtóban megállt, és csak nézte Bent. A férje a fejét a kezébe temetve ült a matrac szélén. Már messze nem az az erős, rendíthetetlen férfi volt, akibe Claire annak idején beleszeretett. Többé nem látta benne azt a százkilencven centis, izmos, széles mellkasú atlétát, aki kiemelkedő sporteredményeket ért el, és akinek a pálya széléről szurkolt a triatlonversenyeken. Egy felnőtt férfi

összetört testében rekedt, rémült, sebezhető kisfiú ült ott az ágy szélén, aki kétségbeesve vágyott a megnyugtatásra. De épp ezt nem tudta megadni neki.

Így hát csak leült mellé, és átölelte a vállát. Aztán megfogta a kezét, és a szájához vonta, hogy megcsókolja. A férfi szája és az ujjai is jéghidegek voltak, ezért a nő a saját kezével igyekezett melengetni a férjéét.

Onnan, ahol ült, Claire egyenesen belátott a másik hálószobába, amelyet gyerekszobának készültek berendezni. Csak hát egyiküknek sem volt bátorsága akárcsak rágondolni is, hogy kipakolják belőle a régi könyveket, CD-ket és tornafelszerelést, a festésre meg végképp nem mertek gondolni. Ezt a hibát már korábban is elkövették. Egy nappal a bölcső összeszerelése után Claire vérezni kezdett, és az álmaik odalettek. Most, anélkül, hogy bármelyikük is bevallotta volna a másiknak, kimondatlanul is azt várták, hogy ezt a babát is elrabolja tőlük a sors, csakúgy, mint az összes többit előtte. Valóságos csodaként éltek meg minden egyes napot, amit Claire pocakjában töltött.

– Minden rendben lesz – szólalt meg Claire megnyugtatóan, és kissé félrehajtotta a fejét, hogy a halántékát Ben halántékának támassza. – Meglátod, ketten együtt túljutunk ezen.

– De nem lehetünk benne biztosak.

– Semmi sem biztos. Ezt mi szinte mindenkinél jobban tudjuk. De mindazok ellenére, amin keresztülmentünk, sosem veszítettük el egymást, igaz? Miből gondolod, hogy majd pont most hagyni fogom, hogy ez történjen? Ne feledd, hogy te vagy a DNS-párom! Egymásnak vagyunk teremtve.

– Bárcsak hinni tudnék neked, de te is hallottad a diagnózist. A vég elkerülhetetlen.

– A sebész azt mondta, hogy innentől számítva lehet, hogy csak egy évünk van, és az is lehet, hogy húsz. Vagy ha a szerencse a mi oldalunkon áll, akár több is.

– De lehet, hogy a jövő héten végem. Vagy holnap. Talán már ma éjjel. Vagy talán most mindjárt, bármelyik percben.

– Ben…

– Miért nem tudott ez előjönni nyolcvanéves koromban, amikor már leéltem az életem és felneveltem a gyerekünket? Akkor mindegy lenne! Miért éppen *most* történik ez velem?

– Ez nemcsak *veled* történik, hanem *velünk* is.

– Ne haragudj, de nem te vagy az, akinek agyi aneurizmája van.

Mintha neheztelt volna Claire-re, amiért ő egészséges.

– Nem fair ilyet mondani.

– Tudom, hogy nem… Bocsáss meg!

Három órája kapták meg a szakorvosi diagnózist az oxfordi John Radcliffe kórházban. Egy egész sor szakvizsgálat – beleértve az MRI-t, a CT-t és az angiográfiát – eredménye volt. Végül érfestést végeztek, és az így létrehozott árnyék kimutatta, amit a sebész már gyanított: Ben agyának mélyén egy aneurizma volt. Hétmilliméteres átmérőjével a nagyobbak közé tartozott, és a fekvése miatt operáció esetén túl nagy lett volna az agykárosodás vagy az agyvérzés kockázata.

Hazaérve ott ültek hát kéz a kézben az ágyon, és Claire némán szapulta magát, amiért az elmúlt időszakban nem akart tudomást venni a férje viselkedésében beállt változásokról. Ben gyakran elfelejtette a számára fontos dolgokat, mint például a

saját húga születésnapját vagy egy közeli szállodában esedékes találkozót egy ügyféllel. Egyik reggel arra ment be a konyhába, hogy Ben már megevett féltálkányi müzlit, és Claire-nek kellett emlékeztetnie, hogy szombat van, hétvégén nem szokott dolgozni, korán van még reggeliznie.

A nő minden egyes ilyen emlékezetkiesésért a férfi munkahelyét, az ottani stresszt, és az afölötti aggodalmát okolta, hogy sikerül-e a feleségének kihordania a babát. Ben csak akkor vallotta be, hogy egyre gyakrabban vannak erős fejfájásai, amikor Claire több üres Nurofenes dobozt talált a kocsija kesztyűtartójában.

– Egyedül szeretnék lenni – mondta Ben, és felállt.

– Hová mész?

– A parkba.

– Veled mehetek?

– Köszönöm, de tényleg egyedül akarok lenni.

És az ezt követő három hónapban ez lett Claire sorsa. Magára maradt. Míg az élet ugyan ment tovább, és mindketten tették a dolgukat, olyan szakadék nyílt meg köztük, amit a nő egyedül nem tudott áthidalni. Így csak a megjelenő repedéseket foltozgatta, ahogy csak tudta.

Igyekezett feldobni Ben hangulatát, még akkor is, ha a férfi férjként és leendő apaként is érdektelenné vált. A lepukkant ház, amelyet egy évvel korábban vettek, sok felújítási munkálatot igényelt, és Claire most magára vállalta a projekt lefuttatását abban a reményben, hogy talán még a baba születése előtt sikerül befejezni.

Végül nem tudta tovább tartani a száját.

– Tudod, hol voltam egész délután? – tört ki egy nap, ahogy beviharzott a hálószobájukba. – Persze nem tudod, mert túlságosan elfoglal, hogy itt feküdj a sötétben és sajnáld magad! A kórházban, és halálra rémültem, hogy elveszítem a babát.

Ben erre már felült.

– Mi történt?

– Ó, csak nem kíváncsi lettél? Munka közben görcsölni kezdtem, és vérpöttyöket is láttam, ezért bementem a sürgősségi osztályra. Ha hajlandó lettél volna felvenni a telefont, akkor tudtad volna, hogy mi történt.

– Ne haragudj, biztosan lenémítottam.

– Ugyan! Ki volt kapcsolva, mint mindig, mert nem tudsz megbirkózni a valósággal! De attól, hogy te csökkentett üzemmódra álltál, az élet még zajlik körülötted! A nőgyógyász azt mondta, hogy csak egy kis ijedtség volt az egész, a baba jól van.

– Hála istennek!

Ben megkönnyebbülten visszahanyatlott az ágyra. De Claire még nem fejezte be.

– Nekem ebből elegem van! Életünk legszebb időszakát kellene megélnünk, de te tönkreteszed. Átkozott legyek, ha hajlandó vagyok a terhességem hátralévő részét egy két lábon járó halottal tölteni! Itt az ideje, hogy felkelj, és újra a társam legyél, ahelyett, hogy itt búslakodsz, és várod, hogy mikor pattan meg az agyadban egy ér. Ha nem akarsz részt venni az életünkben, akkor pakold össze a cuccaidat és menj el, mert lassan kifogyok minden erőmből!

Ez a kemény beszéd mintha felrázta volna Bent. Először is egy szívből jövő bocsánatkéréssel kezdte, majd a rákövetkező

napokban lassan újra visszatért régi önmagához, és Claire visszakapta szeretett férjét. Ben sok időt és energiát fektetett a kapcsolatukba, és újra megengedték maguknak, hogy elképzeljék, együtt lesznek szülők.

– Szeretnék megbeszélni veled valamit – mondta egyik este Ben. Letette a kezében tartott szögbelövőt és deszkát a pázsitra, és intett, hogy Claire üljön mellé a félig kész teraszra. A nap ekkor kezdett lenyugodni az előttük sorakozó házak teteje mögött. – Sokat gondolkodtam ezen, és ha a helyzet arra a pontra jut, amikor biztos leszek benne, hogy bekövetkezik az elkerülhetetlen, akkor szeretném, ha megtennél valamit. Ne hívd a mentőket. Azt akarom, hogy vigyél be a munkahelyemre.

Claire értetlenül felvonta a szemöldökét, mintha rosszul hallotta volna, hogy mit mondott a férje.

– A kórházba, nem?

– Nem. Semmi értelme nem lesz bevinned. Amikor az érfal megreped, akkor kész, vége. Semmit sem tehetnek. Ha beviszel a munkahelyemre és ott hagysz, akkor megkapod az egészségbiztosításomat.

– Miről beszélsz?

– Tudod, hogy mindkettőnknek kötöttünk életbiztosítást. Ami mind szép és jó. Mivel van egy diagnosztizált egészségügyi problémám, a felső határ 110 000 font. A munkahelyemen minden alkalmazottat biztosítottak, és az akár 340 000 font is lehet, ha az illető a munkahelyen hal meg. És ez magában foglalja a kertet, az egész területet és a parkolót is. Külön újra elolvastam a szerződést, hogy megbizonyosodjak róla. Az a pénz lesz a ti jövőtök.

Claire tiltakozóan megrázta a fejét.

– Ezt nem tudom megtenni. Nem vihetlek be az irodába, amikor haldokolsz, és még hagyjalak is ott! Nevetséges!

– Nem. Nagyon is észszerű gondolat. Nekem mindegy lesz, Claire, úgyis eszméletlen leszek, vagy haldokolni fogok, vagy már eleve halott leszek. De ha ezt csináljuk, tudni fogom, hogy mindkettőtöknek meglesz az anyagi biztonsága. Egyedül nem tudod fizetni a házra a jelzáloghitelt, különösen, amikor csak a gyermekgondozási segélyt kapod. Kérlek, legalább fontold meg!

Claire tudta, hogy Bennek igaza van, de akkor is kényelmetlenül érezte magát. Ben ezt biztosan megérezte, mert többé nem hozta szóba a dolgot. Négy hét múlva meghalt.

A kocsieltérítés reggelén Ben nem nyomta ki az ébresztőórát, mire Claire oldalba bökte, hogy felébressze. A férfi nem mozdult. És akkor sem reagált, amikor szólongatta, megrázta, taszított rajta egyet és végül a másik oldalára fordította, és úgy könyörgött neki, hogy ébredjen fel. Többször is végigfuttatta ujjait Ben testén, a szívverést meg a pulzust keresve, de semmit sem érzett. Amikor Claire a tenyerébe fogta az arcát, és megsimogatta, a bőre már hideg volt, érezhetően beindult a hullamerevség. Túl késő volt. A nő átölelte domborodó pocakját. Egyfelől vigaszt keresett, másfelől meg a félelem késztette erre, mert attól tartott, hogy a gyermekük is ugyanolyan hirtelen eltűnik, mint az apja.

A kora reggeli napfény beszűrődött a hálószoba redőnyén keresztül. Claire felvette a telefonját, és elkezdte beütni a segélyhívó számot. De mielőtt a harmadik számot is megnyomta volna, tétovázni kezdett. Azon töprengett, amit Ben kért tőle arra az esetre, ha elérkezik ez a pillanat. Aztán

beleroskadt a szoba sarkában álló egyik fotelbe, és csak zokogott. Rettenetesen gyötörte a bűntudat attól, hogy ez egyáltalán felmerült benne.

Gyászának sűrű ködén keresztül azonban mégis tudta, hogy Bennek igaza volt. A munkahelyi életbiztosítási pénzből befejezheti a ház felújítását, kifizetheti a jelzáloghitelt, és kisebb nyomás nehezedik rá, hogy Tate születése után minél hamarabb visszatérjen dolgozni. Mindössze annyit kell tennie, hogy elviszi Bent az irodaház parkolójába, és megvárja, amíg valaki felfedezi a holttestet.

Így hát összeszedte magát, felöltözött, és Bennek is olyan öltözéket választott, amilyet egy átlagos munkanapon viselne. Claire könnyei a férje mellkasát áztatták, amikor levette róla a pólóját és a sortot, és ráadott egy khaki színű nadrágot meg egy ropogósra vasalt fehér inget. Aztán még egyszer utoljára szemügyre vette, és akarata ellenére is úgy érezte, hogy neheztel rá.

– Hazudtál – suttogta. – Azt mondtad, hogy az a dolog a fejedben nem fog legyőzni.

A kocsihoz csak nagy nehezen tudta elvonszolni a halottat, mert Ben nagydarab férfi volt. A karjánál fogva rángatta le az ágyról a padlóra, majd lassan a lépcsőhöz húzta, és levitte. Közben többször is megpihent, hogy ne terhelje meg magát, és nehogy ártson a babának. Üzenetben utasította a kocsit, hogy tolasson be a garázsba, majd megnyomta a csomagtér vezérlőgombját, hogy az a földdel egy szintre ereszkedjen le, és egy utolsó lendülettel betaszította Bent. Miközben a csomagtartó platója felemelkedett, és a férje eltűnt a kocsiban,

Claire úgy döntött, hogy azt majd később kitalálja, hogyan emelhetné át a holttestet az ülésre.

A kimerült és zaklatott Claire gondolatban végigfutotta a többi teendőt. A feladatokat pontokba szedve bediktálta a telefonjába, hogy ne felejtse el: a GPS-be be kell programozni célállomásként Ben irodáját; Ubert foglalni egy vendégfiókon keresztül; munkába menni; a késő délelőtt folyamán üzeneteket küldeni Bennek. Amikor aztán szól a főnökének, hogy aggódik, mert a férje nem válaszol az üzenetekre, de a telefonos app szerint a kocsija ott parkol a munkahelyén, akkor valószínűleg a keresésére indulnak, és felfedezik a holttestét.

A következő néhány percben Claire mindent úgy tett, mint máskor is, hogy ne keltsen gyanút. A házat az elülső bejárati ajtón keresztül hagyta el, bekapcsolta a riasztót, integetett a szomszédnak, majd beszállt a kocsiba, és elindult.

Csakhogy a Hekkernek más terve volt. Most, két órával később, úgy tűnt, hogy délre nem Ben teste lesz az egyetlen hulla a kocsiban.

Legalább mindannyian együtt leszünk, amikor ez megtörténik, gondolta Claire, ahogy újra megsimogatta a hasát.

Ekkor minden előzetes figyelmeztetés nélkül valami kis pukkanást érzett, majd utána langyos folyadék kezdett csordogálni lefelé a lábán. Claire arra gondolt, hogy a baba kicsit jobban megnyomta a hólyagját. De nem érzett semmiféle vizelési ingert. Aztán legnagyobb rémületére megértette, hogy mi történt. A kiírt időhöz képest két hónappal hamarabb elfolyt a magzatvize.

A baba úton volt!

44. fejezet

Matthew egy fatálcával a kezében tért vissza a sarokban álló hűtőszekrénytől, és öt palack vizet hozott az asztalhoz. Libbynél kezdve minden egyes esküdt elé letett egyet-egyet. A lány egy mosollyal köszönte meg.

– Nem ártana valami sokkal erősebb ital – jegyezte meg Muriel, miközben lecsavarta a kupakot, és vizet töltött egy magas pohárba.

– Azt hittem, absztinens vagy – mondta Fiona.

– Miért? Mert hívő vagyok?

– Hát, igen.

– Ha négy embert kellene a sírba küldenie, akkor még a pápa is az italhoz nyúlna!

Fiona vigasztalóan megpaskolta kolléganője karját.

Libby közben a faliórára nézett, mert nagyon is tudatában volt az idő gyors múlásának, különösen most, hogy a kitűzött időpont már ennyire közel volt. A fogyó másodperceket figyelte, hogy megbizonyosodjon róla, a Hekker nem változtatta meg esetleg az óra sebességét, csak azért, hogy még nagyobb nyomás nehezedjen rájuk. Az óra alatt a Cadman és csapata elfoglaltan elemezték a végtelen adatfolyamot, de a férfi tisztelettudóan hallgatott, miközben az esküdtek az egyes Utasok esélyeit vitatták.

A hosszú, boltíves ablakokon besütő napsugár egy pillanatra elvonta Libby figyelmét a többiekről. Rájött, aznap reggel

először gondolt arra, hogy vajon mi fog történni, ha ennek a megpróbáltatásnak vége lesz. Biztos volt benne, hogy teljesen más emberként hagyja el a termet, mint amilyenként érkezett. És mind a nyolc Utas arca csatlakozik a bátyjáéhoz, és az őt kísértő szellemek sorához.

Fiona színpadiasan megköszörülte a torkát, hogy elnyerje a többiek figyelmét, és felvette a tabletjét.

– Folytassuk Sofia Bradburyvel? – kérdezte. Pár másodperc múlva a nagy képernyőn egy sötét, elmosódott sziluett jelent meg.

– Hol van?

– Azt hiszem, valamivel letakarta a kameráját – mondta Matthew bizonytalanul. – Elbújt!

– Ironikus, nem igaz? – jegyezte meg Fiona. – Egész életében a figyelemre vágyott, és most, amikor a legnagyobb a közönsége, képtelen szembenézni a publikummal.

– Mit gondolsz, hall minket? – kérdezte Muriel.

– Kizárt, hogy a Hekker kedvezett volna neki azzal, hogy ne kelljen hallania minket – mondta erre Matthew.

– Őszintén mondom, fogalmam sincs, mit gondoljak róla – folytatta Fiona. – Nem gyakran fordul velem elő, hogy nem találok szavakat, de ez alkalommal tényleg nem tudom, mit mondjak.

– Ha igaz, amit a Hekker mondott, és csak az ő szavára támaszkodhatunk, bizonyítékunk nincsen, felmerül a kérdés, hogy miként tudta eltitkolni, amit a férje tett – jegyezte meg Muriel.

– Hacsak nem vett benne aktívan részt – mondta Fiona.

– Talán együtt csinálták, egyfajta közös kikapcsolódásként. Az évek során volt néhány ilyen házaspár ügyfelem, akiket hasonló bűncselekménnyel vádoltak – szólt Fiona.

– Hogyan védhetsz ilyen embereket, amikor neked is van egy lányod?

– Addig mindenki ártatlan, míg a bűnössége nem bizonyított.

Jack erre felnevetett.

– De csak akkor, ha ez magának is előnyös! Tíz perce még készen állt arra, hogy Miss Ardent a farkasok elé vesse.

– Ha Sofia csak halványan is sejtette, hogy mit követ el a férje, az is elég. Fizikailag nem kell bántalmaznia a gyerekeket, hogy bűnrészes legyen – magyarázta Fiona. – A férfi védelme és az, hogy lefizette az áldozatait, a törvény és a nyilvánosság szemében ugyanolyan bűnössé teszik őt, mint amilyen bűnös a férje.

– Miért döntött úgy, hogy sterilizáltatja magát? – kérdezte Muriel.

– A Hekker arra utalt, hogy nem akart a fickótól gyereket – szólalt meg Matthew. – Talán attól félt, hogy mit tenne vele az apja.

– Ez sejteti, hogy nem teljesen gonosz, hogy talán van benne valamiféle anyai ösztön, nem?

– De csak akkor, ha a saját húsáról és véréről van szó. Mi a helyzet mások gyerekeivel? Az, hogy nem jelentette fel a férjét, és nem akadályozta meg a gyerekek molesztálását, lényegében arra mutat, hogy mások sorsa a legkevésbé sem érdekelte.

– Akkor miért fektetett annyi időt a gyűjtésekbe a sok gyermekjótékonysági szervezet számára? – kérdezte Matthew.

– Mert így rejtőzött el, egyenesen az orrunk előtt – mondta Fiona.

– Ne feledjük, mi minden derült ki Jimmy Savile-ról, miután meghalt! Sofia férje ugyanazt követte el. Egész életében látványosan gyűjtötte a milliókat jótékony célokra, miközben jószerével a szemünk láttára molesztálta a gyerekeket. Nem azt mondom, hogy Sofia ugyanolyan, de a hasonlóság tagadhatatlan.

– A publikum a celebek sokféle vétkét hajlandó megbocsátani, de a gyerekek molesztálását soha – sóhajtott fel Muriel. – Nagyon nem szívesen mondom ezt, de lehet, hogy pusztán a saját érdekében, Sofia jobban járna, ha meghalna.

Az esküdtek ekkor mind Sofia árnyalakja felé fordultak.

– Kell erről egyáltalán szavaznunk? – kérdezte Fiona. A többiek megrázták a fejüket, és elfordították a tekintetüket a képernyőről.

– Akkor vegyük a következő Utast!

45. fejezet

SOFIA BRADBURY

Sofia a műszerfalhoz vágta a távirányítóját, amikor rájött, hogy nem tudja elnémítani a hangot. A hátát hasogató éles, szúró fájdalommal nem törődve előrehajolt, hogy elérje a konzolt, és összevissza nyomkodva a gombokat, megpróbálja valahogy visszavenni az irányítást. Az egész karrierje arról szólt, mennyire vágyott rá, hogy beszéljenek róla, és a figyelem középpontjában álljon. De ez a kívánság most elhalt. Most már csak az volt az egyetlen vágya, hogy elrejtőzzön a világ elől, és utolsó pillanatait csöndesen, csak a kutyájával kettesben töltse.

Sofia legszörnyűségesebb rémálma vált valóra, ahogy hallgatta a vadidegen embereket, amint negyven éven át rejtegetett titkai között turkáltak. De a titkai lelepleződtek, és semmit sem lehetett segíteni azon, hogy immár mindenki tudott róla. Az idős színésznő szinte már inkább kívánta, hogy a kocsija millió apró darabra hullva felrobbanjon, semmint hogy szembenézzen akár csak egy élő lélekkel is. Kivette a hallókészülékét a füléből, és a padlóra dobta.

Aztán levette a nyakából élénk színű, Hermès márkájú sálját, amit azért vett, mert a naplementére emlékeztette, amit egyszer régen, Marokkóban látott egy forgatáson. Fogta a

táskáját, a műszerfalra tette, majd a sál egyik végét a táska alá csúsztatta, míg a másik fele a kamera lencséje előtt lógott.

És ebben a pillanatban tudatosult benne, hogy soha többé nem fogja látni a naplementét, és forgatni sem fog többé.

– Bárcsak az emberek is olyanok lennének, mint te – suttogta Oscarnak, és megvakargatta a kutyus füle tövét. Oscar erre kissé félrebillentette a fejét, hogy Sofia ujjai jobban elérjék. – Bárcsak találtam volna valakit, aki olyan odaadóan szeret engem, mint te. Akkor talán minden másképp történt volna. Talán jobb döntéseket hozok. Talán te és én nem is lennénk itt.

Töltött magának még egy brandyt, a felét egyből kiitta, majd két fájdalomcsillapítót is küldött utána. Egészen addig absztinens volt, amíg meg nem ismerkedett Patrickkel, és őt hibáztatta azért, hogy az italhoz fordult.

A sok rossz döntés között, amelyeket Sofia élete során hozott, az, hogy nem vállalt gyereket, ritka bölcs elhatározásnak bizonyult. Egyébként addig nem is nagyon érdekelte a szülés, amíg a húga, Peggy teherbe nem esett Bobbyval, majd két évvel később Paige-dzsel. A korosztályában nem is egy színésznőt ismert, akik potenciálisan karriermeghatározó szerepekről mondtak le, csak azért, hogy gyereket vállaljanak. A legtöbbjüknek azonban később nem sikerült újra visszakapaszkodni a sztárvilág egére, amikor készen álltak arra, hogy újra dolgozni kezdjenek. Sofia pedig gátlástalanul elhappolta ezeket a szerepeket, amelyek elismerést és fontos díjakat hoztak neki, és az 1970-es években a legjobban fizetett brit színésznővé tették.

Ám a fontossági sorrend hamarosan nála is megváltozott, amint bemutatták Patrick Swansonnak, az elragadó, sármos

üzletembernek. A férfi eleganciája azokra a hollywoodi filmsztárokra emlékeztette, akikért kislányként rajongott. Cary Grant vonzereje és sima modora James Stewart humorával és Clark Gable férfiasságával ötvöződött benne, és a végeredmény igazán csábító volt.

Harmincnyolc évesen és négy válással a háta mögött Sofiának eszébe sem jutott, hogy újra férjet keressen magának. De képtelen volt ellenállni Patrick mélykék szeme csillogásának, amikor a férfi meghívta vacsorára. A viharos szerelem teljesen magával ragadta, és Sofia minden óvatosságra fittyet hányva, két hónappal a megismerkedésük után igent mondott, amikor a férfi megkérte a kezét. És életében először a munkán kívül is végtelen elégedettség uralkodott el rajta.

Nagyszámú sikertelen házassága miatt Sofia kénytelen volt elviselni a bulvársajtó és a stand-up komikusok viccelődéseit. Kifelé maga is nevetett ezeken, de a lelke mélyén ki nem állhatta, hogy nevetség tárgya lett. Ettől csak még elszántabban igyekezett azon, hogy az ötödik házassága – ha kell, mindenáron – működjön. Elhatározta, hogy minden kritikát komolyan vesz, amit korábbi partnereitől kapott, és tudatosan törekedett arra, hogy Patrick fölött ne basáskodjon. Hogy egyenrangú felek legyenek a házasságban. Patrick nevét is ráíratta a richmondi és a buckinghamshire-i ingatlanjai tulajdonlapjára, közös bankszámlát nyitottak, és minden befektetésében is társtulajdonossá tette.

Az általa nyújtott érzelmi biztonság adta Sofiának az önbizalmat, hogy foglalkozni kezdjen az anyaság gondolatával. Addig sosem érzett késztetést, hogy ezt a szerepet eljátssza, a volt férjeivel meg főleg nem. De Patrick más volt. Valahányszor

Paige és Robbie náluk aludt, elhalmozta őket a figyelmével, és úgy törődött velük, mintha a sajátjai lettek volna. Ahogy Sofia nézte őket, és látta, hogy akár órákon át is eljátszanak együtt, bűntudata támadt, amiért megtagadta a férfitől a lehetőséget, hogy saját gyermekei legyenek. Végül, amikor Patrick meglátogatta egy amerikai mini TV-sorozat forgatásakor, Sofia szóba hozta a kérdést, miközben a Santa Monica-i tengerparton sétálgattak.

– Ez meg hogy jutott eszedbe? – kérdezte a férje döbbenten. – Már a legelején kikötötted, hogy gyerek szóba sem jöhet. Mi változott meg?

Sofia mélyen a férfi szemébe nézett, és érezte, hogy csak úgy sugárzik belőle a melegség. Sosem volt még annyira szerelmes, mint abban a pillanatban.

– Egy nő előjoga, hogy meggondolja magát – válaszolta. – Nagyon jól tudod.

– De én komolyan kérdezem. Mondd meg, kérlek!

– Harmincnyolc éves vagyok, és egyikünk sem lesz már fiatalabb. Ha még sokáig halogatom, akkor a természet veszi ki a kezemből a döntést. Te meg én, mi ketten… Rájöttem, hogy amióta felnőttem, csak erre vártam. Mit szólsz?

Patrick megállt, két erős karjával átölelte a felesége derekát, magához húzta, és megcsókolta.

– Azt, hogy mikor kezdjünk bele?

Sofia két ujját bedugta a férfi derékszíjának a bújtatójába, és mivel közben már a szállodájukhoz értek, behúzta az előtérbe, és egyenesen a lakosztályukba vezette.

Négy hónappal később véletlenül meglátott valamit a télikert üvegablakán keresztül, és ezzel minden álma romba dőlt. Az

egész olyan gyors volt, hogy csak a másodperc töredékéig tartott, de sosem fogja elfelejteni. Azon a hétvégén is náluk volt az unokahúga és az unokaöccse, és a legtöbb időt a richmondi ház úszómedencéjében pancsolva töltötték.

– Patrick, ha megszárítod a gyerekeket, szólok a szakácsnőnek, hogy fogjon hozzá az ebédhez.

– Oké – felelte a férje. Kimászott a medencéből, és egy törülközőért nyúlt. Robbie és Paige két élénk színű gumimatracon feküdt, és a kezükkel evezve sebesen hajtották magukat a medence egyik végétől a másikig. – Siessetek, srácok! – szólt oda Patrick, és Paige már meg is indult felé. A férfi kiemelte a kislányt a vízből és letette egy napozóágyra.

Sofia már elindult a konyha felé, amikor eszébe jutott, hogy nem kérdezte meg, mit kérnek inni. Megfordult, és ekkor megpillantotta Patricket, amint a napozóágy előtt térdelve törölgette Paige-et. Miközben egyik kezével a hátát dörzsölgette, a másikat egy olyan helyre tapasztotta, ahol semmi keresnivalója nem volt. Sofia dermedten figyelte, hogy a férje gyorsan elkapja a kezét, amikor rájött, hogy a felesége visszatért.

Színészi tehetsége segített, hogy elrejtse a hangja remegését.

– Mit kértek inni?

– Kólát kérek! – csivitelte mindkét gyerek. Sofia tétovázott, a szemüket fürkészte, mintegy bizonyítékot keresve arra, aminek szerinte a szemtanúja volt. De a gyerekek csak ártatlanul mosolyogtak rá. Megfordult, és újra kettesben hagyta őket Patrickkel.

Az ezt követő hetekben Sofia többször újra lejátszotta a fejében a jelenetet. Megcsalta volna a szeme? Nem lehet, hogy

csak túl nagy jelentőséget tulajdonít annak, amit látott? Annak a véletlenül rossz helyre került kéznek. Patrick volt az a férfi, akit mindenkinél jobban szeretett, ő volt az egyetlen, akitől gyereket akart. Hogyan is lehetne más, mint amilyennek ismerte? Az lehetetlen! De bármennyire is próbálkozott, nem tudta elnyomni magában a lelke mélyén ott mocorgó kis kételyt.

Néhány hónappal később, amikor hazatért egy dél-franciaországi forgatásról, Patricket egyedül találta otthon a két gyerekkel. Ettől azonnal feszült lett. Nem számított rá, hogy Paige és Robbie ott lesznek, és felidéződött benne Patrick rossz helyre tévedt kezének a képe. Visszatartott lélegzettel, az árnyékba húzódva figyelte, hogy a helyzethez nem illően viselkedik-e a férje. De mindhárman ártatlanul játszottak, a férfi a gyerekeket hintáztatta a maga készítette hintán, amelyhez vastag kötelet hurkolt egy fa erős ágára.

– Miért vannak nálunk a gyerekek? – kérdezte Sofia, miközben megpróbálta leplezni nyugtalanságát.

– A húgod megkért, hogy vigyázzak rájuk. Kennyvel Rómába mentek a hétvégére – válaszolta a férfi.

– Nem is említetted, amikor tegnap este beszéltünk telefonon.

– A bébiszitterük az utolsó pillanatban lemondta. Nem baj, ugye?

– Persze hogy nem! – válaszolt Sofia. – Miért lenne baj? – és halványan a férjére mosolygott. Patrick az egyik nyugágyra tette a fényképezőgépét, és nyomott egy puszit a felesége arcára. – El tudod képzelni, milyen lesz, ha majd a saját kis Paige-ünk szaladgál itt?

– Miért Paige? Miért nem Robbie?

– Nem tudom… Azt hiszem, mindig is úgy képzeltem, hogy kislányunk lesz. Egy mini-Sofia. Valaki, aki majd a nyomodba lép a színpadon. Egy igazi apuci lánya.

E szavak hallatán Sofia halálosan elsápadt, és hirtelen úgy érezte, más sem hiányzik, mint hogy ennek az embernek a gyerekét hordja a szíve alatt. Az a belső hang, amelyre egész karrierje alatt támaszkodott, most megszólalt: *nem bízhatsz benne!*

Egy álmatlanul töltött éjszaka után megvárta, amíg Patrick elment otthonról, hogy tegyen egy kora reggeli kört a golfpályán, és nekilátott, hogy kikérdezze Paige-et. A tévészobában ültek és rajzfilmeket néztek.

– Jót játszottatok tegnap Patrick bácsival? – kezdte Sofia, és Paige bólintott. – Mit csináltatok?

– Az erdőben játszottunk.

– Robbie is ott volt?

– Nem, ő biciklizett. Csak ketten mentünk – bólintott Paige. Sofia szívverése felgyorsult.

– Na, és mit csináltatok?

– Azt nem szabad megmondani – válaszolta Paige, és a mutatóujját a szájára tapasztva pisszegett egyet. – Titok.

– Nekem elmesélheted. Nem mondom el senki másnak.

– De megígértem.

– Néha nem baj, ha megszegjük az ígéretünket. Bízol bennem, nem?

– Igen – válaszolta a gyerek. – Patrick bácsi fényképeket készített rólam. Azt mondta, hogy anya kérte, hogy lássa, mennyit nőttem.

Sofia egész testében megdermedt.

– Milyen fényképeket?

– Hát, szaladgáltam a fák körül. Az a fényképezőgép volt nála, amiből kijön a kép, rázogatni kell, és egyszer csak a kép megjelenik. Olyan, mint a varázslat!

A kislány arról a polaroid gépről beszélt, amit Sofia vett a férjének a St. Lucia-i nyaralásukra. A nőnek eszébe jutott, hogy tegnap is ott volt vele a kertben, amikor ő megérkezett. Sofia ekkor a melléképületbe sietett, amit Patrick egyfajta irodaként használt. Az izgalomtól és a nyugtalanságtól hajtva azt sem tudta, hol kezdje a keresést, vagy egyáltalán mit keressen. A szekrényben tartott dossziékkal kezdte, majd átlapozta a polcokon sorakozó könyveket, utána a papírokkal teli fiókokat kutatta át. Semmi terhelőt nem talált. De a megkönnyebbülést valami csalódottság mételyezte meg. Mert Sofia megérzései, a belső hangja sosem tévedett. Igenis tudta, hogy mit látott aznap a medence partján.

Végül egy halom ócska kabát alól kikandikáló doboz sarkán akadt meg a szeme. Óvatosan levette a fedelét, és belenézett. Egy köteg barna, A4-es méretű boríték volt benne, mindegyiket egy-egy postafiókra címezték, de név nem szerepelt rajtuk. A borítékok elülső oldalán holland postabélyegző nyoma látszott. Sofia kinyitotta az egyiket, és megnézte, hogy mi van benne. Belül egy fényes papírra nyomott, színes magazint talált, amely minden oldalán szeméremsértő pózokba állított kislányok fotói voltak. Sofia kezéből kiesett az újság, ő maga hátrált egy lépést, és levegő után kapkodott.

Végül sikerült összeszednie magát annyira, hogy folytassa a kutatást, és a többi borítékban megtalálta a lap további számait.

A doboz legalján egy fehér boríték lapult. Ennek az elején egy holland cím volt látható. Patrick írásával. A borítékban számos polaroid fotót talált. Sofia félig behunyt szemmel előhúzott belőlük egy maréknyit, és minden félelme azonnal beigazolódott. A fotók Paige-et ábrázolták. Hol ruhában, hol ruhátlanul. Patrick nemcsak a maga kielégülésére készítette őket, hanem azért is, hogy megossza őket a hozzá hasonlóan gondolkodó férfiakkal, és őket is felgerjessze.

Sofia a falnak támaszkodott, mert attól félt, hogy a lába mindjárt összecsuklik. Bármennyire is szédült, felkapta a fotókat, begyömöszölte őket a zsebébe, a dobozt visszatette a helyére, és a hálószobájába szaladt. Amint magára zárta az ajtót, belehányt a mosdóba. Sosem érzett még akkora fájdalmat, mint akkor, amikor rájött, hogy a férfi, akit szeretett, elrabolta egy gyermek ártatlanságát, ráadásul a saját otthonuk fedele alatt.

Mielőtt unokahúga hazatért volna, Sofia megígértette vele, hogy nem beszél az anyjának a képekről, cserébe szervez neki és a barátnőinek egy igazi fotózást az egyik londoni stúdióban. A kislány örömében visongott, és megesküdött, hogy hallgatni fog.

Sofia napokig nem tudta magát rávenni, hogy elhagyja a hálószobáját. Valami vírusfertőzésre fogta, hogy nem tud bemenni a West Endre készülő előadás próbáira, amelynek premierje a nyárra volt kitűzve. Patrick rendszeresen bement hozzá, ő pedig a takarót a fejére húzva, savanyú mosollyal biztosította, hogy csak nyugalomra és pihenésre van szüksége.

Majd Sofia meghozta élete legnehezebb döntését. Kegyetlenül tusakodott magával. Patrick további

tevékenykedéseit meg kell akadályozni, és Paige-et meg a többi gyereket meg kell védeni tőle is, meg a hozzá hasonló szörnyektől. Az lett volna a helyes lépés, ha szól az ügyvédjének, hogy értesítse a rendőrséget. Kétszer is sikerült annyira összeszednie a bátorságát, hogy felhívja, de mindkétszer letette, mielőtt az irodában felvették volna a telefont. És tétovázását meg tehetetlenségét Paige-re fogta. Sofia nem akarta, hogy szeretett unokahúga elszenvedje az ezzel járó kihallgatásokat. Ráadásul a szülei talán bele is pusztulnának, ha megtudnák, hogy a gyermekeiket olyasvalakire bízták, akit családtagnak tekintettek, de aki visszaélt a helyzettel, és kihasználta a kislányukat.

Sofia belső hangja viszont nem hallgatott. *A világnak hazudhatsz, de magadat nem tudod becsapni! Azért hallgatsz, mert ha bárkinek is elmondod, minden odalesz, amiért eddig olyan keményen dolgoztál.*

A színésznő még ebben a zavart állapotában is tisztában volt vele, hogy Patrick leleplezése imádott karrierje végét jelentené. A hírneve, a kasszasikerekből származó jövedelme, az egész életműve… semmi sem számítana, ha a nevéről mindenkinek azonnal a kicsi lányokat szexuálisan molesztáló férje jutna az eszébe. Egyetlen rendező, producer vagy színész sem kockáztatná meg, hogy köze legyen hozzá.

Ám bármennyire is viszolygott és undorodott Patrick ferde hajlamaitól, az iránta érzett szeretete nem szűnt meg. Mindent megkapott tőle, amire egész életében vágyott egy férjtől és jó barättól. Azt tervezték, hogy sokat utazgatnak majd együtt, világot látnak, üzleti vállalkozásokba fektetnek be és családot alapítanak. És félelemmel töltötte el a gondolat, hogy most

mindent el kellene dobnia, és új életet kezdenie, egyedül. Semmi ereje nem volt hozzá, hogy elveszítse Patricket és a közönségét. Ezért úgy döntött, hogy mindkettőt megtartja.

Sofia Patrick irodája ajtajában állt, és nézte, ahogy a férfi eszeveszetten kutat az elveszett polaroidok után. Belátva, hogy hiába keres, az ajtó felé fordult, hogy kimenjen, de hamuszínűre sápadt arcú, a sírástól kivörösödött szemű feleségével találta magát szemben. Amint ránézett, tudta, hogy Sofia rájött, ki is valójában a férje. Kinyitotta a száját, de nem talált szavakat.

Sofia egy névjegykártyát nyomott a kezébe. A kártyán dr. Peter Hewitt pszichiáter elérhetősége állt.

– Csütörtökre foglaltam neked időpontot – mondta. – Diszkrét ember.

Patrick nem vitatkozott.

Az elkövetkező hónapokban Sofia minden egyes alkalommal talált valami kifogást, valahányszor a húga meg szerette volna látogatni a gyerekekkel. A munkától kezdve a betegségig mindenfélére hivatkozott, míg végül az értetlen, csodálkozó Peggy felhagyott azzal, hogy keresse. A színésznőt nagyon elkeserítette, hogy így eltaszította magától a testvérét, de nem kockáztathatta, hogy Paige egyedül maradjon a nagybátyjával.

Eközben, míg Patrick heti két alkalommal szorgalmasan járt a pszichiáterhez, Sofia gyakran megragadta az alkalmat, hogy a férfi szenvedélyének újabb bizonyítékai után kutasson az irodájában. De semmit sem talált.

Egy év telt el így, hogy egy fedél alatt, de lényegében külön éltek és külön hálószobában aludtak. Aztán a kétségbeesett Patrick könyörögve kérte a feleségét, hogy vegye vissza.

– Tudom, hogy rosszat tettem – mondta alázatosan. – Dr. Hewitt segített megérteni, hogy miért… megismételtem azt, ami gyerekkoromban velem történt, és a körforgás folytatódott. Esküszöm az életemre, hogy már nem vagyok az, aki voltam.

Miközben hallgatta, ahogy a férfi kifejtette, hogy miként változott meg, és hogy most már megvoltak az eszközei a további késztetések megfékezéséhez, Sofia minden erejével azon volt, hogy higgyen neki. Hiányzott neki ébredéskor az illata, ujjai könnyed érintése, ahogyan végigsimított a testén, és hiányzott a nevetése, amely régebben bezengte otthonuk folyosóit. A vidámság nélkül eltelt évet egy örökkévalóságnak érezte.

Elnyomta hát azt a bizonyos belső hangot, és a szívére hallgatott. Félretette a fogamzásgátló tablettákat, és ahogy közeledett a negyvenedik születésnapja, meggyőzte magát, hogy ha saját gyermeke lesz, az talán segít meggyógyítani a férfit, akit szeretett. Az ezt követő hetekben kapcsolatuk egyre erősebbé vált, és Sofia még sosem érezte, hogy ennyire szereti valaki, mint akkor.

A puszta véletlen műve volt, hogy amikor ki akarta szellőztetni a kert végében álló kis házat, felfedezte, hogy Patrick egy poros heverőbe rejtette a magazinjai friss kiadásait. Ez a földhöz vágta. De ahelyett, hogy összeomlott volna, Sofia az egészet beseperte a szőnyeg alá, és hátat fordított neki. Sőt még annak is megtalálta a módját, hogy igazolja a viselkedését: ha a férje szexuális kielégülést lel magazinok fotóit nézegetve, akkor legalább nem egy hús-vér gyermeket molesztál. Ez volt a két rossz közül a kisebbik.

Azonban, hogy továbbra is ezzel a tudattal éljen, óriási áldozatot követelt tőle. Ha a házasságát és a karrierjét is meg akarja tartani, nem engedheti, hogy esetleg gyermekük legyen, aki kísértést jelentene a férjének, és közéjük állna.

Anélkül, hogy Patrickkel megbeszélte volna, bejelentkezett egy magánkórházba és sterilizáltatta magát.

Ahogy az 1990-es évek átváltottak az ezredfordulóba, majd újabb két évtized telt el, a döntése okozta fájdalomra az alkohol és a nyugtatók hoztak időszakos enyhülést. Csak józanabb pillanataiban volt képes bevallani, milyen szörnyű hibát követett el, amikor a hírnevét mindenek fölé helyezte. Lassan megutálta Patricket, amiért így sarokba szorította, és végül már csak névleges házasságban éltek. A házaspár több időt töltött együtt a nyilvánosság előtt és a vörös szőnyegen mosolyogva, mint otthon. A jótékonykodással, különösen a kórházak számára folytatott adománygyűjtéssel vezekelt, amiért szemet hunyt Patrick bűnei fölött. És amikor a férfit is meghívták, hogy elkísérje őt a megnyitókra vagy a gyerekek meglátogatására a kórházi osztályokon, ő sosem utasította vissza, és Sofia ilyenkor egy pillanatra sem vette le róla a szemét.

Egyik reggel Sofia lecsapta a telefont, és egyenesen Patrick irodájába csörtetett. Egy széles mozdulattal kivágta az ajtót. Patrick a kanapén ült, egy újságba temetkezett.

– A könyvelőm hívott, hogy harmincezer font hiányzik az egyik számlánkról!

– És?

– És hová lett?

– El kellett intéznem valamit, ahhoz kellett.

– Mit?

– Nem tartozik rád. Úgy emlékszem, megállapodtunk, nem? Te éled a saját életedet, én pedig az enyémet. Nem teszünk fel egymásnak kérdéseket.

– Patrick, mit csináltál?

Erre a férfi leeresztette az újságot, és felsóhajtott.

– Elkövettem egy kis… meggondolatlanságot. Szükségem volt a pénzre, hogy helyre tegyek egy félreértést.

Sofia szíve a torkában dobogott.

– Elkaptak, igaz? Le kellett fizetned valakit!

– Ahogy mondtam, te éled az életed és…

– Csakhogy most az én életemmel is szórakozol! – ordított rá Sofia. – Ki volt az? Mit csináltál?

– Egy kislány anyja valamit félreértett, én pedig a pénzzel gondoskodtam róla, hogy senki más ne érthessen félre semmit.

– Szóval lefizetted? Miféle szülő az, aki hagyja, hogy ezt megúszd?

– Komolyan azért szapulod, mert szemet hunyt? Pont te? Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejű, drágaságom!

– És ha visszajön, és még több pénzt követel? Vagy megfenyeget, hogy a bulvársajtóhoz vagy a rendőrséghez fordul?

– Nem fog. Aláírt egy titoktartási megállapodást. Gyakorlatilag két kézzel kapott a lehetőség után.

– Honnan szereztél titoktartási nyilatkozatot?

– Egy ügyvéd barátom fogalmazta meg. Meglehetősen szokványos szöveg.

– Te jó ég! – nyögte Sofia, és úgy érezte, hogy elájul. – És hányszor csináltad már ezt?

Patrick a szemüvege kerete fölött pislogott rá.

– Tényleg tudni akarod?

Sofia akarta is meg nem is.

– Ennek véget kell vetni! Add fel magad a rendőrségen, ez az egyetlen megoldás.

– Nem. Azt nem teszem! Élve felfalnának a börtönben.

– Akkor jelentkezz be egy kórházba, és vesd alá magad a szükséges kezelésnek.

– Az én állapotomra nincs gyógymód. Erre már igazán rájöhettél volna. Ezek az én… *hajlamaim*… egyenesen az agyam mélyén gyökereznek. A különböző elhárító mechanizmusok nem működnek.

– És akkor mi lesz? Most már egész életedben gyerekeket akarsz molesztálni, és cserébe lefizeted a szüleiket?

– Ezt a szót nem szeretem – csóválta meg Patrick a fejét.

– Mit? A molesztálást? Miért? Hiszen az vagy! Gyerekek molesztálója. Egy gyermekmolesztáló felesége vagyok!

– És ezt már évek óta tudod, úgyhogy ne próbáld meg elhitetni velem, hogy most meglepődtél.

Sofia az ajkába harapott és félrenézett.

– Kérlek, Patrick! Ez így nem mehet tovább. Megölsz azzal, hogy ezt csinálod. El kell mondanom valakinek!

A Sofia szeméből kicsorduló könnyek a szemfesték sötét csíkját hagyták maguk után az arcán. Patrick ekkor letette az újságot és felállt. Két kezét szelíden Sofia vállára tette, és úgy nézett rá, mintha valami lelkesítő beszédet akarna tartani neki.

– Sajnálom, Sofia, tényleg sajnálom, de csakis *így* mehet tovább. Ha nyilvánosságra kerül, hogy mindent tudtál, és mégis együtt maradtunk, vagy hogy *a közös* pénzünkkel fizettem le a szülőket a hallgatásért cserébe, akkor az egész eddigi életed

ugyanolyan gyorsan véget ér, mint az enyém. És esküszöm, nem egyedül fogok elbukni. Igaz, hogy nagy fájdalmat okozna nekem, de akkor is elmondanám mindenkinek, aki csak hajlandó lesz meghallgatni, hogy te milyen szerepet játszottál ebben.

Sofia agyára vörös köd telepedett, felemelte a karját, és teljes erejéből pofon vágta a férfit. Patrick erre egy határozott mozdulattal eltaszította magától. A nő hátratántorodott, a falnak ütközött, ettől elvesztette az egyensúlyát, és tehetetlen rongybabaként a padlóra rogyott. Patrick megdörzsölte égő arcát, majd higgadtan töltött magának egy pohár brandyt a metszett kristályüvegből.

– Elcsábíthatlak egy kortyra? – kérdezte lazán. – Ez általában segít, hogy ne csak szemet hunyj, de még üvegessé is váljon a tekinteted.

– Miért akarsz tönkretenni? – könyörgött Sofia. – Mit ártottam én neked?

– Megfosztottál attól a lehetőségtől, hogy apa legyek. Tudom, hogy sterilizáltattad magad. Az orvosod telefonon érdeklődött, hogy hogy érzed magad a műtét után, fogalma sem volt róla, hogy én az egészről semmit sem tudok, és hogy becsaptál.

– Hogy szülhettem volna neked gyereket, amikor tudtam, hogy mire vagy képes?

– Talán megváltoztatott volna valamit bennem. De ezt már sosem fogjuk megtudni, igaz?

Sofia tehetetlenül nézte, hogy Patrick vállat vonva kivonult a helyiségből, és menet közben hanyagul kortyolgatta az italát.

Az idős színésznőt hirtelen hangos durranás hozta vissza a jelenbe. Az autója hátsó ablakának csapódott valami kemény

tárgy, és a hang megijesztette. Megfordult, hogy megnézze, mi okozta a zajt, és még pont meglátta, hogy egy másik tárgy meg az ajtónak csapódott.

– Jézusom! – kiáltotta, és Oscar ugatni kezdett.

Óvakodva kilesett, és útja során először észrevette, hogy az utcák tele voltak emberekkel, akik mind az ő lassan elhaladó kocsiját nézték. A hallókészüléke nélkül nem tudta kivenni, hogy mit kiabálnak, de dühös gesztusaikból és haragtól eltorzult arcukból kiolvasta, hogy mekkora gyűlöletet éreznek iránta. Mások dobálni kezdték az autót: kisebb-nagyobb kavicsokat, köveket, földrögöket vágtak hozzá. A színésznő eltakarta a szemét, amikor egy felüljárón valaki a magasba emelt egy blokktéglát, majd tökéletes időzítéssel elengedte. Sofia felsikoltott, ahogy a tégla lepattant a szélvédőről és a motorháztetőre esett. A golyóálló üvegen pókhálószerű, körkörös repedések jelentek meg.

– Kérem, hagyják abba! – könyörgött remegő hangon. – Kérem szépen. Bocsánatot kérek! Könyörgöm, mondják meg nekik, hogy hagyjanak békén! Tudom, hogy rosszat tettem. Én már semmi mást nem akarok, csak szeretnék békében meghalni.

Aztán megint felsikoltott, mert ezúttal lángoló rongyokkal és gyúlékony folyadékot tartalmazó palackokkal dobálták meg a szélvédőt, az oldalsó ablakokat és az ajtókat. Végül az autó felgyorsult, és lángoló üstökösként maga mögött hagyta a tömeget.

46. fejezet

A vizsgálati terem képernyőit betöltötték Sofia égő kocsijának a képei, ahogy szürke füstfelhőt húzva maga után végighajtott az utcákon.

A drónok egymást taszigálták a levegőben, miközben azon versengtek, hogy a lehető legközelebb kerüljenek a kocsihoz, és az ablakokon belesve megörökítsék az idős művésznő rémületét. Végül az egyiknek sikerült egy futó pillanatra elkapnia a bukott csillagot. A felvételen egy halálra rémült, öreg nő kétségbeesve próbálta megvédeni magát a kinti lángoktól és a kabátjába burkolta a kutyáját. A Hekker lenémította a hangot, még nagyobb súlyt adva ezzel a néma sikolyoknak.

– Micsoda barbár viselkedés! – szólalt meg Libby, mert teljesen elborzasztotta a közösség viselkedése. – Semmivel sem jobbak, mint a Hekker. Mindegy, hogy mivel vádolják, akkor is egy hetvennyolc éves idős nőről van szó.

– Attól tartok, a kora nem számít – mondta Matthew. – Ki van szolgáltatva a csőcselék hangulatának.

– De mit élveznek ezen?

– Nem tudom, hogy élvezik-e, vagy csak elragadta őket a pillanat heve. Amikor a tömegből csőcselék válik, az emberek megszűnnek önálló egyének lenni, a gátlásaik is odalesznek, nem hallgatnak az erkölcsi érzékükre. Elképzelhető, hogy ezek közül valaki is egyedül odamegy, és téglával meg benzinbombával dobálja meg Sofia autóját? Aligha. De amint

hasonlóan gondolkodó emberekkel vannak körülvéve, már nem erőszakos egyénnek látják magukat, az elkövetett tettekért a csoport felel, nem ők személyesen.

– Köszönöm ezt a lenyűgöző előadást, doktor úr – sóhajtott fel Jack. – Az esetleg nem lehet, hogy megérdemli a sorsát? Ki mint vet, úgy arat.

– Ne törődjön vele! – biztatta Libby a doktort.

– Én csak a köz véleményének adok hangot.

– Valóban ez megy a közösségi médiában is? – kérdezte Libby.

Matthew bólintott.

– Az ember társas lény, és mindenki a hozzá hasonlókat keresi. Manapság ez a legkönnyebben az interneten keresztül valósítható meg. Hétköznapi körülmények között az átlagember nem követeli Twitter-posztban egy nyugdíjas ember halálát. De a csőcselék-mentalitásnak és a billentyűzet nyújtotta anonimitásnak köszönhetően az emberek bátrabbak, ha szövetkeznek.

A Sofia autóját követő egyik tűzoltóautó helyet cserélt a színésznő kocsija előtt haladó páncélozott járművel. Ablakából tűzoltók másztak elő, mások a hámokba kapaszkodtak és erős vízsugarakat irányítottak a járműre, hogy megfékezzék a lángokat, egészen addig, amíg az utolsó is ki nem aludt. De ettől a Libby gyomrát összeszorító feszültség egy cseppet sem csökkent.

– Hölgyeim és uraim, az idő még mindig ellenünk dolgozik – figyelmeztette őket Fiona. – Muszáj sorra vennünk a következő utast, Sam Cole-t.

– Á, a bigámista! – mondta Jack. – Egy gyilkoshoz meg egy pedofilhoz képest ez aligha az évszázad bűntette, nem?

– Mondja ezt a feleségének – javasolta Fiona. – El sem tudom képzelni, hogy milyen fokú kétszínűség kell ahhoz, hogy valaki ilyen sokáig hazudjon. Ráadásul két külön életet éljen úgy, hogy egyik feleség sem tud a másikról… Akármekkora megelégedettséggel tölthette is ez el, az élvezetet biztosan megkeserítette, hogy sosem eresztheteett le, mert állandóan félt, hogy elszólja magát. Nem?

– Én azt mondom, csak dicséret illeti, hogy ilyen sokáig megúszta – mondta erre Jack. – Eltekintve igencsak megkérdőjelezhető erkölcseitől, az, amit tett, elegendő ahhoz, hogy a halálba küldjük?

– Azzal, hogy nem szavazunk rá, még nem küldjük a halálba – helyesbített Muriel. – Ez csak annyit jelent, hogy vannak más Utasok, akiket szívesebben támogatók.

– Maga készítette vele az interjút, és most meg már nem támogatja! A lojalitás effajta hiánya sokat elárul a jelleme szilárdságáról.

– Pont annyira vagyok lojális, mint maga Claire-hez – vágott vissza Muriel, mire Jack gúnyosan felhorkant.

– Én azért nem szavazok rá, mert nyíltan megpróbált manipulálni minket – mondta Libby. – A felesége kárára előadta nekünk a szegény, nehéz sorsú apát. Undorító ember!

– Csak nem érintette érzékenyen a fickó hűtlensége, Miss Dixon? – kérdezte Jack. – Maga és Matthew egészen sok mindenben hasonlóak. Az eljárás végén talán meg kellene adják egymásnak a telefonszámukat, mert kétlem, hogy a

történet végén felülne Mr. Harrison fehér lovára, és együtt elvágtatnának a napsütötte messzeségbe.

Libby nagy nehezen uralkodott magán, és nem vágta Jack fejéhez a vizespalackját.

– Szükség törvényt bont – folytatta Jack zavartalanul. – Nem ítélhetjük el Samet azért, mert túl akarja élni ezt az egészet. Ki tudja, mi mit tennénk a helyében. Szerintem egyébként nem mondott semmi olyat, ami tényszerűen pontatlan volt. A férfiak valóban sokkal rosszabbul járnak, mint a nők, amikor a gyerekeikkel kialakított kapcsolatukról van szó.

– Jaj, Jack, ne etessen már ezzel a marhasággal! – tört ki Fiona. – Úgy tűnik, igen könnyen elfelejti, hogy a felesége épp olyan ügyesen hazudik, mint ő. Holott rendőrtiszt, és elvárható lenne, hogy mindenekelőtt feddhetetlen legyen. Ha a saját háza táján nem tud rendet tartani, és megzsarolta Samet, kíváncsi vagyok, vajon hányszor élt vissza a törvénnyel a saját érdekében más helyzetekben is.

– Nem tudjuk, hogy mennyit tudott – szólt közbe Matthew.

– Az lehet, de én akkor is Samre szavazok! – mondta Jack dacosan. – Van, aki velem tart? Matthew? Fiona?

– Nem – válaszolta Fiona, majd Libby és Matthew is nemleges választ adott. – Akkor a jelenlegi mérleg: Claire egy szavazatot kapott, és Sam is egyet. – Fiona Sam nevét is beírta a tabletbe. – Még négy szavazatunk van, és két Utasunk. Ki a következő?

47. fejezet

SAM COLE

Ő volt! Végig Heidi zsarolt! A feleséged – a szerelmed! – tette pokollá az életed.

Sam gondolatai szikrázva pattogtak a fejében, mintha valaki tűzijátékot gyújtott volna benne. Az elmúlt néhány hét során rengeteg álmatlan éjszakát kínlódott végig azzal, hogy mindenkit darabokra cincált, akit csak ismert, és megpróbálta megfejteni, hogy vajon melyikük zsarolja. Ám egyszerűen senkiről sem tudta elképzelni, és indokot sem talált. Azt pedig sosem gondolta volna, hogy két felesége közül az egyik lehet a bűnös.

Sam már nem is figyelt tovább az esküdtszék vitájára arról, hogy megmentsék-e az életét, és így nem hallotta, hogy kapott egy szavazatot. Ehelyett azon emésztette magát, hogy megpróbálja kitalálni, mikor jöhetett rá Heidi arra, hogy kettős életet él. Min csúszhatott el? Mire jött rá a felesége? Vajon a név árulta el?

– Ki az a Josie? – kérdezte tőle egyik este Heidi. A vonal túlsó végén Sam gyomra mintha negyvenemeletnyi mélységbe zuhant volna.

– Fogalmam sincs. Miért?

– Mert az előbb Josie-nak hívtál.

– Dehogy!

– Pedig de. Azt mondtad, hogy: „Nyolc körül érek haza, Josie.”

– Gyenge a térerő. Azt mondtam, nyolc körül érek haza, szivi.

– *Szivi?* Mióta hívjuk mi egymást szivinek?

És tényleg nem hívták. Legalábbis Heidivel nem. Ezt a megszólítást a másik feleségével használta.

– Csak kipróbáltam – blöffölt Sam. – Te bébinek hívsz, úgyhogy most meglátjuk, hogy tetszik neked a szivi.

– Sehogy! És miért suttogsz?

– Még mindig az építkezésen vagyok. Gond van valami régi lépcsőházzal. Mindannyian túlórázunk.

– Oké, de holnap este ne maradj túl későig. Jó lenne, ha egyszer úgy tudnál hazajönni, hogy tíz percnél tovább is ébren maradsz… *szivi* – kuncogott Heidi, és letette a telefont.

Sam zsebre vágta a telefonját, aztán beledugta a kezét a vastagon bélelt edényfogó kesztyűbe, és háromszor teljes erőből belebokszolt a konyha falába.

– A francba! – mormogta. Hogy lehetett ennyire figyelmetlen?

– Miért haragszol a falra, apa? – szólalt meg egy hang az ajtóban. Megfordulva látta, hogy a kisfia, James áll ott.

– Nem haragszom a falra, kisöreg – válaszolta kényszeredett mosollyal.

– Akkor miért ütötted meg?

– Néha jó levezetni a felesleges energiánkat.

– Miről van szó? – kérdezte Josie, ahogy befurakodott a kisfiú mellett a konyhába, és a hűtőhöz lépett.

– Apa olyan furcsa. – James felkapott egy játékkonzolt a konyhaasztalról, és kicsoszogott.

– Hogyhogy furcsa vagy?

– A gyerekek azt hiszik, hogy nyolcéves kor fölött mindenki furcsa.

Josie mögé állt, hátulról átölelte a derekát, és a homlokát a férfi nyakára támasztotta.

– Mikor indulsz reggel?

– Fél hatra állítottam be az ébresztőt. A kocsi fel van töltve, és elvileg nem lesz nagy forgalom.

– Mit gondolsz, ki tudnál venni egy-két napot a házassági évfordulónkra?

– Persze! Miért ne? – bólintott. – A hét elején lesz néhány megbeszélésem Londonban, de aztán elvileg nincs akadálya.

Sam sok egyéb dolog mellett csak azt mulasztotta el megemlíteni kettes számú feleségének, hogy amikor a fővárosban lesz, az első feleségével mellesleg megünneplik a tizedik házassági évfordulójukat. A közel egy évtized alatt megtanulta, hogy mindenben egyszerűségre törekedjen, és kerülje a bonyolult hazugságokat. Ez volt a titka annak, hogy sikeresen fenntartott két családot, amelyeknek fogalmuk sem volt egymás létezéséről. Ezért volt az, hogy amikor Josie, Heidi után egy évvel, szintén kislányt szült, akkor ragaszkodott hozzá, hogy a babát néhai húga után nevezzék el. Sam húga élt, és nem is Beccynek hívták. De Heidivel közös kislányuknak Beccy volt a neve.

És amikor teljesen véletlenül a Josie-tól született második gyermeke fiú lett, csakúgy, mint Heidié, akkor a baba megkapta a féltestvére nevét. Sam tudta, hogy ha sikerül úgy intéznie,

hogy a két család a lehető legjobban hasonlítson egymáshoz, akkor kisebb lesz a hibalehetőség. Ettől azért időnként még elkövetett egy-egy hibát, mint például azt, hogy első feleségét a második felesége nevén szólította.

Két nappal azután, hogy Heidivel visszatértek a nászútjukról, megkapta a DNSPárod®-nál készült vizsgálat eredményét tartalmazó e-mailt. Sam még jóval azelőtt végeztette el a tesztet, hogy a hagyományos módon megismerte és megszerette volna Heidit, és mielőtt feltörték volna a cég biztonsági rendszerét, amely egyébként majdnem tönkretette a vállalat hírnevét. Mire megkapta az értesítést, hogy ő és Heidi genetikailag nem egymásnak lettek teremtve, addigra már összeházasodtak.

És bármennyire is elégedett volt ifjú feleségével, Sam képtelen volt megszabadulni a gyötrő kétségtől, hogy vajon ki lehet az, aki még a mostaninál is nagyobb, igaz szerelmet tudna kínálni neki. Végül sok tusakodás után oda jutott, hogy nem árthat, ha megtudja, és elkérte a DNS-párja adatait.

A lány sheffieldi otthona közelében találkoztak, mintegy háromszázhúsz kilométerre Sam lutoni házától, és a férfi már az első néhány perc után tudta, hogy Josie az igazi. Jóval több volt ez, mint szerelem első látásra. Az érzés intenzitása hatványozottabb volt. Mintha legalább ezer, nagy élvezettel járó apró robbanás ment volna végbe a testében. És persze rögtön tudta, hogy baj van.

Josie külsőleg a megszólalásig hasonlított Heidire. De ami a személyiségüket illeti, különbözőbbek már nem is lehettek volna. Josie házias volt, szelíd és kedves, minden figyelmét Samnek szentelte. Heidi ezzel szemben magabiztos, ambiciózus

nő volt, és a kapcsolatukban egyértelműen ő hordta a nadrágot. Ketten együtt kitettek egy tökéletes nőt.

Josie feltételezte, hogy Sam hozzá hasonlóan egyedülálló, és a férfi képtelen volt rávenni magát, hogy a tévhitet eloszlassa, és ezzel megkockáztassa, hogy elveszíti a nőt. Ám akármennyire szívesen is ment volna bele a kalandba, hogy felderítse, potenciálisan milyen kapcsolatuk lehetne, tagadhatatlanul volt egy felesége. Heidi is, ő is elvált szülők gyermekei voltak, és saját bőrükön tapasztalták meg, hogy micsoda pusztítást hagy maga után egy válás. Samnek nem volt elég ereje ahhoz, hogy kitegye magát ennek, főleg úgy nem, hogy még mindig nagyon szerette Heidit. Ezért úgy döntött, hogy inkább mindkettőjüket megtartja.

– Kaptam egy új megbízást – jelentette be tehát Heidinek, amikor elmentek vacsorázni a közeli kocsmába. – Hatalmas munka lesz.

– Mennyire hatalmas?

– Nagyon!

– Ó, bébi, ez fantasztikus! – sugárzott Heidi, átnyúlt az asztal fölött, hogy megszorítsa Sam kezét. – Pontosan miről van szó?

– Egy új egyetemről. Megpályáztam a diákszállások felújítását. Az egész kollégiumot felújítjuk és átépítjük. Ez eddig a legnagyobb megbízás, amit valaha is megnyertem.

– Miért nem mondtad már hamarabb?

– Mert van egy bökkenő. Ez az egész Sheffieldben van. Azt akarják, hogy a helyszínen rendezzem be az irodánkat, ami azt jelenti, hogy hetente három-négy napot távol kell lennem.

– Ó! – Heidi lelkesedése azonnal lelohadt. – Mennyi ideig tart oda az út?

– Nagyjából három óra. Tudom, hogy nem ideális, de ha ez azt jelenti, hogy így hamarabb megengedhetjük magunknak, hogy belekezdjünk mindabba, amit terveztünk, akkor érdemes megfontolni, nem? – Sam a felesége kezére tette a kezét. – Kiköltözhetünk a panellakásból, házat vehetünk, és sokkal hamarabb jöhetnek a gyerekek is, mint ahogy gondoltuk. De nézd, ha nem akarod, hogy elfogadjam, akkor visszamondom. – Sam a lelke mélyén erősen számított rá, hogy Heidi fészekrakó vágya erősebb lesz, és legyőzi az ő távolléte miatti ingerültségét. És végül valóban beleegyezett.

– Jó hírem van! – mondta Josie-nak Sheffieldben még ugyanazon a héten. – Kaptam egy nagy megbízást. Egy egyetem kollégiumát kell felújítani, de sajnos lenn délen, Dunstable-ben. Ez azt jelenti, hogy csak heti három-négy napot tudok itt tölteni.

Miközben Sam a nem létező pályázat feltételeit magyarázta, érezte, hogy a lány őszintén örül ugyan a szakmai sikerének, de örömét beárnyékolja a tudat, hogy mekkora távolság lesz köztük. A férfi meg sem gondolta, a szavak önkéntelenül buktak ki a száján.

– Hozzám jössz feleségül? – És tíz hónappal azután, hogy Heidivel az oltár elé lépett, Sam ismét a templomban találta magát, csak most Josie-val.

Két házasság és két család összetartásához nagy tehetség kellett. Sam állandóan pengeélen táncolt, mert sosem lehetett benne biztos, hogy nem szólta-e el magát valamelyik felesége előtt. Ha nagy ritkán sikerült nyugodtan végigaludnia egy éjszakát, másnap mindig rettegve ébredt, hogy vajon nem beszélt-e álmában, és nem árult-e el valamit öntudatlanul is. Máskor meg ébren tartotta a lelkifurdalás, és vég nélkül

aggódott azon, hogy mi van és mi lesz. Mi történik, ha majd nyugdíjba megy? Melyik feleségét választja majd akkor? Mi van, ha hirtelen meghal? Ha éppen nem valamelyik otthonában éri a vég, kit értesítenének először a hatóságok? Megbocsátanak-e neki a gyerekei, amikor rájönnek, hogy van két féltestvérük? Megértené-e valaha is Heidi vagy Josie, hogy milyen érzés egyszerre két nőt szeretni?

Ahogy a két család nőtt, Sam felváltva töltötte az idejét hol az egyik, hol a másik otthonában. Egyik héten három, a másik héten meg négy napot töltött Heidivel. De mindez rengeteg áldozatot követelt. Egyik családjával sem ment külföldre nyaralni, mivel az ilyesmi potenciálisan túl sok bonyodalmat okozott volna. Kinek a nevét adja meg, hogy vészhelyzet esetén értesítsék, és hogyan magyarázta volna meg, hogy hirtelen lebarnult? A telefonján két különböző alkalmazáson két különböző naptárat vezetett, így tudta, hogy melyik éjjel hol alszik, és nem felejtette el az évfordulókat, születésnapokat és az orvosi meg egyéb időpontokat. Két majdnem teljesen egyforma házat majdnem teljesen ugyanúgy festett ki, tapétázott és renovált. A szerszámosládáiban ugyanazt a felszerelést tartotta, a két kerti fészerben egyforma márkájú fűnyíró, fűkasza és sövénynyíró sorakozott egymás mellett.

Amit meg lehetett kettőzni, azt megkettőzte.

Nagyobb rugalmasságra volt szükség, amikor a gyerekek megfáztak vagy összeszedtek valami fertőzést, és már nem is számolta, hányszor hurcolta ide-oda a bacilusokat a két család között. A karácsony volt a legingoványosabb időszak. Ezt úgy oldotta meg, hogy karácsony első napját Heidivel, az ünnep másodnapját pedig Josie-val töltötte, majd a következő évben

fordított a sorrenden. Távollétét mindkét családjának azzal magyarázta, hogy Spanyolországban egyedül élő anyját látogatja meg. Az egész élete erről a kötéltáncról szólt.

Az átverés másik hozadéka a két növekvő család költségeinek fedezése volt. Hogy a számlákat időben ki tudják fizetni, gyakran napi tizenöt órát dolgozott, következésképp mindkét felesége sokat panaszkodott, hogy milyen kevés időt tölt velük.

Mindennek ellenére Sam egy két hónappal korábban kapott telefonhívásig sikeresen megőrizte kettős életének titkát. Josieval és Jamesszel a *Macsók és macák* iskolai előadását nézték éppen, amelyben Beccy is szerepelt, amikor csörgött a telefonja. Mivel azt hitte, hogy a munkájával kapcsolatos hívás lesz, bedugta a fülhallgatóját a fülébe, kiment a teremből és keresett egy elhagyott folyosót.

– Sammel beszélek? – kérdezte egy ismeretlen férfihang.

– Igen, miben segíthetek?

– Don vagyok.

– Don?

– Ja, a Guy 2 Guy-on beszéltünk. Emlékszel? Megadtad a számodat, és azt mondtad, hívjalak fel ma este egy kis telefonos szórakozásra.

– Sajnálom, de azt hiszem, rossz számot hívtál, haver!

– Elmentettem a profilodról a telefonomra.

– Azt sem tudom, mi az a Guy 2 Guy! Azt hiszem, valaki hülyéskedett veled.

– Micsoda időpocsékolás! – morogta Don, és a vonal megszakadt.

De amint Sam a zsebébe csúsztatta a telefont, befutott egy üzenet.

„Szexi fotók, haver” – olvasta Sam. „Neked mid van?” Ezt három fénykép követte, amelyeken, úgy tűnt, ugyanaz a merev pénisz látszott, különböző szögből levéve. Aztán befutott még két hasonló üzenet, mire Sam értetlenül kikapcsolta a telefont.

Aztán megvárta, amíg hazaértek, majd Josie meg a gyerekek lefeküdtek, és csak aztán kapcsolta be újra. Ekkor a postaládáját már több tucat hasonló szöveg és e-mail árasztotta el. Az egyik link egy meleg társkereső oldalra vitte, amelyet kifejezetten a partnerüket megcsalni kívánó férfiak használtak, majd ugyanitt talált egy neki tulajdonított profilt, de a fotók és a nemi szervet ábrázoló képek nem az övéi voltak. „Sam Cole, 40, Halifax, Sheffield, Dunstable és Luton, keresi a telefonos, videós és személyes szórakozást. Semmi komoly! Lakást nem biztosítok. Csoportos szex is érdekel. Mindenre nyitott vagyok.”

– Ez meg mi a fene? – mondta hangosan, és megnyitott egy másik linket, hogy megpróbálja megszüntetni a profilt. De a jelszót nem ismerte, így nem volt szerencséje. És csak akkor esett le! A szíve egyből a torkába ugrott. Ez nem egyszerű vicc volt!

Halifax, Sheffield, Dunstable és *Luton.*

A Heidivel közös, lutoni barátainak azt mondták, hogy Sheffieldben dolgozik. Azok, akik Sheffieldből ismerték őt és Josie-t, úgy tudták, hogy a cége székhelye Dunstable-ben van. Ha valaki tudott Halifaxról és Lutonról, akkor a kettős életéről is tudott.

A következő hetekben több üzenetet és hívást is kapott, férfiaktól és nőktől egyaránt, akik azt állították, hogy a

házasságon kívüli viszonyokra specializálódott társkereső honlapok irányították őket hozzá. Sam ezeket végigpörgette, hogy hátha talál valami nyomot, utalást, amiből megérti, hogy miről van szó. Egyes oldalak heteró társkeresők voltak, mások melegek vagy biszexuálisok találkozóhelyének bizonyultak, míg megint mások az extrém fétisek Sam számára egészen új világába engedtek betekintést. Végül egyszerűen nem vette fel a telefont, ha ismeretlen számról hívták, és idővel a hívások megritkultak, majd megszűntek. De az aggodalom továbbra is megmaradt, mert nem tudta, hogy ki jött rá az igazságra.

Csak most, ahogy itt ült az eltérített autóban, jutott eszébe, hogy nagyjából ugyanebben az időben Heidi anyagi téren követelőzőbbé vált.

– Hogy tetszik? – kérdezte, és Sam orra alá csúsztatott egy brosúrát, miközben a férfi reggelit készített. A fotók különbözően berendezett konyhákat ábrázoltak, méghozzá, amennyire az anyagválasztás alapján Sam meg tudta állapítani, csupa felső kategóriásat.

– Jók – felelte óvatosan. – Miért?

– Mit gondolsz? Kell egy új konyha.

– Mi a baj ezzel, ami most van?

– Az, hogy legalább húszéves. Két szekrény ajtaja is lóg a zsanérról, az egyik főzőlap nem működik, és az elrendezés sem praktikus. Itt az ideje, hogy végre élvezzük azt a sok pénzt, amiért olyan sokat túlórázol.

– Gondolkodom majd rajta – felelte Sam, és gyorsan másra terelte a szót. Ha a jövedelméből csak erre a háztartásra kellett volna költenie, könnyen megengedhetett volna magának egy felső kategóriás konyhát. De minden pennynek megvolt a

helye, és a pénzét teljesen egyenlően osztotta el a két otthon között. Heidi azonban nem hagyta magát lerázni.

– Majd *te* gondolkodsz rajta, igaz? – csapott le. – És ugyan mióta vagy te a ház ura?

– Nem úgy értettem…

– Sam, alig vagy itt, míg én és a gyerekek egész életünket ez alatt a fedél alatt töltjük! És amellett, hogy fel kell újítani a konyhát, el kell kezdenünk gondolkodni a nagy fürdőszobán is, mert a zuhanyzó megint szivárog, az ablakkeretek elkorhadtak, és a télikertet is át kell építeni. A ház lassan összeomlik, de te észre sem veszed! A hétvégén leülök, és átnézem az összes számlát, hogy lássuk, miként tudnánk sakkozni egy kicsit a pénzünkkel.

– Nem kell! Igazán nem! – mondta túlságosan is gyorsan a pánikba esett Sam. Szó sem lehetett róla, hogy a felesége kutatni kezdjen a titkos pénzügyei után, mert valószínűleg felfedezné a Josie-val közös bankszámlát, a másik jelzáloghitelt, és a másik két hitelkártyát, ami a saját és Josie nevén volt. De ha mindazt a felújítási munkát elvégeznék, amit a felesége felsorolt, az anyagilag tönkretenné. – Vegyünk egyszerre csak egy dolgot – adta meg magát, és vonakodva vetett még egy pillantást a konyhás brosúrára.

Egy héttel ezután kapott egy e-mailt. „A feleségeid” – állt a tárgy fejlécében. Sam azt kívánta, bárcsak ott helyben nyelné el a föld, miközben gyorsan megnyitotta. A szöveg helyén csak két fotót talált, az egyik Heidit és a gyerekeit ábrázolta egy blackpooli nyaralás idején, a másik Josie-t és a gyerekeket, ahogy vízipisztollyal játszanak a kertben. Egy hajszálon múlt,

hogy mindarra, amit Sam olyan nagy áldozatok árán megpróbált elrejteni, most fény derüljön.

„Ki maga?” – ütötte be gyorsan a kérdést a torkában dobogó szívvel. „Mit akar tőlem?”

Egy héttel később megérkezett a válasz. „Mindez eltűnhet” – állt benne.

„Hogyan?” – írt vissza Sam azonnal.

Újabb hét nap telt el, mire választ kapott.

„Százezer fontodba fog kerülni.”

Az e-mailek közötti várakozás bénító volt, de a férfi semmit sem tehetett, hogy felgyorsítsa a dolgok menetét.

„Nincs ennyi pénzem!” – írta azonnal.

„Építőipari vállalkozásod van.”

„Abból nem tudok csak úgy pénzt kivenni. Az csalás lenne.”

„Mint a bigámia.”

Sam elképzelte, hogyan reagálnának a feleségei, ha rájönnének az igazságra. Heidi gyűlölte a hazugságot. A munkája nagy része abból állt, hogy megpróbálta elkülöníteni a tényeket a valótlanságoktól, és amikor a nap végén eljött az irodából, akkor az ilyesmihez már semmi türelme nem volt. Sam elképzelte, hogy mekkora dühbe gurul, majd letartóztatja, mert szánt szándékkal két nőt vett feleségül. Josie pedig teljesen összeomlana és kiborulna. Már így is nagy nyomás nehezedett rá, hogy a két gyermekről és demens anyjáról is ő gondoskodott. Sam bele is halt volna, ha még több szenvedést okoz neki.

A férfi két tűz közé került. Ha feljelenti a zsarolót, Heidi valószínűleg mindent megtud, és az mindkét házasság végét jelentené. Ám Sam gyerekkorának nagy része azzal telt, hogy a

szülei egyszerű gyalogként használták diszfunkcionális házasságuk szomorú sakkjátszmájában, és nem akarta, hogy ugyanez történjen a saját gyerekeivel is. De ha fizet, azzal tönkreteheti a cégét.

„Ha sikerül megszereznem a pénzt, mi a garancia rá, hogy később nem követelsz többet?” – írta az újabb e-mailt.

„Semmi” – jött a válasz hét nappal később. „Meg kell bíznod bennem.”

„Oké” – felelte.

„Készpénzt kérek, és mához egy hétre szállítsd le. Jövő kedd reggel megadom az utasításokat, hogy hol hagyd.”

Sam akkor éjjel alig hunyta le a szemét. Josie mélyen aludt, ő pedig odabújt hozzá, hátulról átölelte, és mélyen belélegezte a nő illatát, mintha utoljára tenné. Az üzleti számláját teljesen kiürítette, csak néhány penny maradt rajta. Egyetlen reménye volt, hogy a folyószámlahiteleket és hitelkártyákat, amelyeket az elmúlt napokban igényelt, elfogadják, és az üzlet fizetőképes marad. De évekbe telhet, mire mindent visszafizet. Ez a gondolat csak fokozta a stresszt, és erre végképp semmi szüksége nem volt, de mégis megéri, ha sikerül megőrizni a dolgok eredeti állapotát.

Mielőtt aznap reggel elindult, Heidivel együtt lépte át a küszöböt, és a lehetőséggel élve finoman a kezébe fogta a nő állát, és megcsókolta.

– Valamit csináltál, igaz? – kérdezte a felesége, és gyanakodva végigmérte. – Csak akkor csókolsz meg így, ha valami olyasmit tettél, amit nem kellett volna.

– Maga roppant gyanakvó, Cole őrmester – válaszolta Sam, majd az első ülés mögé csúsztatta a készpénzt tartalmazó

táskát. – Pénteken jövök!

És az egész csak most kezdett világossá válni, ahogy a kirakós egyes darabjai a helyükre kerültek. Úgy érezte, a bűntudat sötét felhői borítják el a feje fölött az eget, ha arra gondolt, hogy mennyire gyűlölhette Heidi, hogy ilyen végletekig is elment. A férje hűtlensége okozta fájdalom szinte felemészthette, és nem maradt más vágya, csak hogy keményen megbüntesse. És Sam ma meg még azzal is megtetézte az egészet, hogy a túlélésért folytatott versenyben megpróbálta elvenni tőle a szavazatokat és az életet. Remélte, hogy Heidi belátja, csak azért viselkedett így, mert neki négy gyermeke volt, akiknek még szükségük volt rá, nem csak kettő.

Ennek ellenére Sam sosem érezte még magát annyira hitvány embernek, mint ekkor.

48. fejezet

– És ezzel elérkeztünk az utolsó előtti Utasunkhoz – szólalt meg Fiona, mire megjelent Heidi arca, és betöltötte a főképernyőt.

Csillogó szemétől eltekintve semmi más nem árulkodott az érzelmeiről. Fiona alaposan megnézte magának, majd rosszallóan cöcögött egy sort.

– Nem tudom, mit mondjak. Ha én lennék a védője, nem állítanám a tanúk padjára, mert nagyon nehéz lenne rávenni az esküdtszéket, hogy megkedveljék.

– Őszintén megmondom, szerintem ugyanolyan álnok, mint a férje – mondta Muriel.

– Ez talán így van, de el tudod képzelni, milyen lehetett rájönnie, hogy mit művelnek vele? – kérdezte Matthew. – Az egy dolog, hogy valakinek házasságon kívüli viszonya van, de elvenni egy másik nőt a feleség háta mögött, az már a csalásnak valami egészen más szintje! Isten tudja, min ment keresztül az asszony.

– Te jó ég! – horkantott Jack lenézően. – Nem lehetne ezt más szemszögből is nézni? Ez az idióta egyszerre két nőbe is beleszeretett. Jó nagy bolond. Van ilyen. Sőt, nem valami hasonló történt a maga drágalátos Bibliájában is, Muriel? Lámekkel, ha az emlékezetem nem csal. Neki is két felesége volt.

– Egyben gyilkos is volt, és mindkét felesége elhagyta, majd a társadalom kitaszította – mondta erre Muriel. – Ha már a Bibliára akar hivatkozni, akkor legalább idézze pontosan a tényeket. És szeretném, ha valaki megmagyarázná, mit akart azzal mondani a Hekker, hogy Heidi zsarolta a férjét.

– Azt várhatod! – mondta Libby. – Ez is csak egy olyan homályos vádaskodás, amiről nem tudunk semmit, és nekünk kell kitöltenünk a hézagokat.

– De mit tudunk valójában Heidiről? – kérdezte Fiona. – Fogalmam sincs, mi jár a fejében, vagy miért kellene rá szavaznom.

– Ez már kezd unalmassá válni – ásított Jack a székén fészkelődve. – Két Utas maradt. Vagy Mrs. Cole-nak adja a szavazatát, vagy elvesztegeti egy csavargóra, aki amúgy is azt tervezte, hogy kinyírja magát. – Libby erre villámló tekintettel meredt rá. – Mondtam valamit, ami nem állja meg a helyét?

– Szerettem volna kicsit több érzelmet látni. Mondjuk, ha könyörgött volna az életéért, hogy újra láthassa a gyermekeit – szólalt meg Muriel.

– Majdnem csalódottnak tűnik – jegyezte meg Jack. – Ha az ember nem tudná, azt hihetnénk, élvezi, hogy isten szerepét játszhatja.

– Egyáltalán nem erről van szó! – tiltakozott Muriel. – De csak a külsőségekre alapozhatom az ítéletemet, mert semmi egyéb információt nem kaptunk.

– Gondolkodtak már azon, hogy milyen feleség lehetett Heidi? – kérdezte Jack. – Meglehet, ő maga kergette a férjét ebbe a viszonyba. Van úgy, hogy valaki nem tudja kielégíteni a társa minden igényét – nézett Matthew-ra.

– Akkor ki kell lépni a házasságból – mondta a doktor. – Maga hányszor is tett így, Jack?

– Tényleg erről akar beszélni, Matthew? – nevetett a miniszter. – Én legalább nem kergettem a feleségemet egy másik férfi karjaiba!

Matthew komor arccal hátratolta a székét, és már felállni készült, de Libby megragadta a karját, mielőtt felemelkedett.

– Hagyd – mondta halkan, de határozottan. – Pont ezt akarja.

Matthew a helyén maradt.

– Fogadj szót, jó kutya! – mosolyodott el Jack összehúzott szemmel. – Most pedig térjünk vissza a jégleányhoz! Talán ha egy kicsit nőiesebben viselkedett volna, azzal segített volna magán.

– Mondja, maga minden nőt gyűlöl, vagy csak az erőseket? – kérdezte Libby. – Teljes munkaidőben dolgozó nő, két gyermek anyja. Akármilyen módon is szegte meg a törvényt vagy gyötörte csaló férjét, azt hiszem, elég sokan vannak, akik azonosulni tudnak vele, és rá szavaznak.

– Magát is beleértve? – kérdezte Jack. – A lelkiismerete ugye azt diktálja, hogy inkább Mrs. Cole-ra szavazzon, mint Mr. Harrisonra. Vagy inkább a szívére hallgat, és a nőt a rá váró, meglehetősen borzalmas halálra ítéli, csak azért, hogy egy élőhalottnak adja a szavazatát? És még nem késő, hogy Mr. Cole-lal szemben is meggondolja magát. Talán nem annyira tisztességes, de tagadhatatlan, hogy szenvedélyes fickó, és van miért élnie. Ezzel szemben mije van Mr. Harrisonnak? Saját bevallása szerint semmije. Még a nemzet üdvösségének a figyelme sem elég neki ahhoz, hogy meg akarjon maradni földi porhüvelyében.

Libby érezte, hogy elönti a forróság az arcát. Még sosem utált úgy senkit, mint ahogy abban a pillanatban Jack Larssont gyűlölte.

– Tudja, mit? – szakította félbe őket Fiona. – Ezzel segített dönteni, Jack. Nem érdekel, hogy mit tudott Heidi vagy mit nem, én rá szavazok. És felőlem meresztgetheti a szemét, ahogy akarja, nem érdekel. Nem érdekel, mit gondol.

– Ezzel csak azt éri el, hogy megosztja a szavazatokat a férj és a feleség között. Álljon mellém, és legalább egyikük visszatérhet a gyerekekhez!

– Miért én szavazzak másként? Miért nem maga?

– Mrs. Cole-nak két gyermeke van. A férjének négy.

– Ha annyira fontosak magának a gyerekek, akkor miért nem támogatta Szabanát, az ötgyermekes anyát? – kérdezte Libby.

– Na tessék! – sóhajtott fel Jack. – Jön már az álszent liberális az újabb prédikációjával…

– És itt jön a szívtelen fajgyűlölő az újabb baromságával!

– Ebből elég! – figyelmeztette őket Fiona. Libbyt egészen váratlanul érte a nő felemelt hangja. – Nem az óvodában vagyunk! Ne feledjük, az egész világ rajtunk tartja a szemét. És már csak húsz percünk van, hogy meghozzuk a döntést. Van még valaki, aki csatlakozik hozzám, és Heidire szavaz?

– Én – szólalt meg hirtelen Matthew.

– Heidi tehát két szavazattal vezet, Sam egy szavazatot kapott és Claire is egyet.

Libby szíve vadul kalapált. Ez azt jelentette, hogy hacsak a közönség nem áll mellé, akkor Jacknek igaza lesz. Jude valóban élőhalott.

49. fejezet

HEIDI COLE

Heidinek már ahhoz sem volt ereje, hogy gyűlölje a férjét. Energiájának java már akkor felemésztődött, amikor megtudta, hogy Sam kettős életet él. Most pedig az elmúlt két óra érzelmileg annyira meggyötörte, hogy teljesen elszállt belőle a harci kedv. Még arra sem volt elég ereje, hogy hagyja kicsordulni a szeme sarkában gyülekező könnyeket.

Amióta rájött, hogy Sam bigámista, most itt, a kocsi magányában érzett először valami mást is, mint a mindent elsöprő vágyat, hogy a férje életét ugyanolyan nyomorúságossá tegye, mint amilyenné a férfi tette az övét. Ez az új érzés a mély gyászé volt. Heidi most kezdte el igazán meggyászolni annak a férfinak az elvesztését, akit eddig kívül-belül ismerni vélt. Az, hogy akarata ellenére fogva tartották, egészen más fényben tüntette fel a dolgot. A helyzet mintegy kitisztította a fejét, és a nő belátta, hogy ostobán és irracionálisan viselkedett, ami egyébként egyáltalán nem volt jellemző rá. Ha most visszaléphetne az időben, akkor abban a pillanatban, amikor rájön a csalásra, először is szemtől szemben felelősségre vonná Samet, aztán kirúgná a házból, és kitörölné az életéből. Mindig is ezt tanácsolta azoknak a barátnőinek, akik hasonló cipőben jártak. Ehelyett támadásba lendült, és kegyetlen, égő vágyat

érzett, hogy fájdalmat okozzon a férjének. Mit ért vele? Semmit. Itt ül, és várja a nyilvánosság előtt beteljesedő halált.

Két szavazattal a neve mellett még mindig volt esélye rá, hogy talán túléli a megpróbáltatásokat. Ám ha túléli a napot, akkor újabb problémákkal kell szembenéznie, beleértve az elbocsátást is. A belső rendészet elé kerül az ügy, kiderül, hogy Heidi milyen korrupt tiszt volt, hogy csalárd módon próbált pénzt szerezni, és a hivatalos forrásokat személyes előnyére használta fel. Az senkit nem fog érdekelni, hogy erre a viselkedésre a fájdalom késztette.

Sam második családját egyébként szinte véletlenül fedezte fel. Az a nap is úgy kezdődött, mint általában a többi. Sam megint vagy háromszáz kilométerrel odébb dolgozott, és Heidi kivett egy nap szabadságot, hogy a gyerekekkel legyen, mert továbbképzést tartottak a tanároknak, és az iskola zárva volt. Reggel bepakolta a gyerekeket a kocsijába, és elvitette őket egy közeli szabadidőparkba, ahol különböző foglalkozásokat tartottak nekik. Az asszony az elhanyagolt télikertben ült, várta, hogy James és Beccy hazajöjjenek, és közben átkozódott a beázó tető és a törött üvegtáblák miatt. Aztán elővette a tabletjét, bejelentkezett a Facebookra, és ott egy fórumra, ahol a környékbeli lakosok megbízható mesterembereket ajánlottak egymásnak. Aztán áttért az ismerősei videóklipjeire, és miközben ott gyanútlanul görgetett, minden megváltozott.

Valami futótűzként terjedő őrületre bukkant, egy, a mentális egészség ügyét felkaroló jótékonysági szervezetnek gyűjtöttek. A résztvevőkre előbb egy vödör vizet zúdítottak, majd jó néhány zacskó lisztet szórtak rájuk, és ezzel egyfajta „ragacsos hóember” keletkezett.

– Engem aztán sosem vesznek rá ilyesmire, az biztos! – mormolta Heidi, miközben elhűlve nézte, ahogy egyik barátnője csirizszerű, tapadós csomókat szedegetett ki a hajából. És ekkor vette észre a Samuel Cole nevet. Egy videónál volt megjelölve a „További érdekes videók” címszó alatt.

Ez meglepte. Néhány hónappal az esküvőjük után Sam nagy hűhóval felfüggesztette az összes közösségimédia-fiókját.

– Ezek már így is túl sokat tudnak rólunk – panaszkodott. – Határozottan nyugtalanít. Különben sem érek rá, hogy mások életéről olvasgassak, amikor a sajátomra is alig jut idő. – Ezzel Heidi nem vitatkozott. Viszont, úgy látszik, Sam azzal nem volt tisztában, hogy ha a Facebook-profilja nem is aktív, attól még más felhasználók bejelölhetik egy-egy bejegyzésüknél.

Heidi kíváncsian rákattintott a nevére, mire megjelent előtte egy sor kis minivideó. Egy bizonyos Josie Cole töltötte fel őket, és mindegyiknél ott volt Sam neve. Heidi nem emlékezett ilyen nevű családtagra, legalábbis olyanra nem, akivel találkozott volna. Az első videón a férje egy Heidi számára ismeretlen kisfiúval és egy kislánnyal együtt szerepelt. Nagy kuncogva több bögrényi vizet locsoltak rá, majd megszórták liszttel.

– Ragacsos hóember vagyok, és ezennel kihívom Andrew Webbert meg Darren O’Sullivant! – köpködte Sam a vizet és a lisztet.

– Kérsz egy törülközőt, apa? – kérdezte a kislány.

– Igen, köszönöm – válaszolta Sam.

Heidi megdermedt. Egészen biztosan rosszul hallotta. Visszatekerte a kis klipet az elejére, és újra megnézte. – Apa – mondta a kislány. Újra lejátszotta. Majd megint. És megint. Heidi a kislánnyal együtt ismételgette a szót: „Apa”.

De hát ez teljesen érthetetlen volt! *Az a férfi a képernyőn nem lehet Sam* – gondolta. Lassítva is lejátszotta a videót, és közben a férfi testének minden egyes részét alaposan szemügyre vette. De az arca, a testalkata, az enyhén dudorodó pocakja, a mellkasán a szőrzet, a viselkedése és a hangja mind teljesen megegyezett Samével. Hogyan lehetséges ez? Ha a megismerkedésük előtt is lett volna családja, arra Heidi már rájött volna. A felvétel azonban nemrégiben készült, mert Sam úgy nézett ki rajta, mint most. *Lenne talán egy egypetéjű ikertestvére, akiről Heidi nem tud? Nevetséges marhaság!* De az is nevetséges volt, hogy azt hiszi, az a férfi a férje.

A kamera szöge miatt nem tudta jól kivenni, hogy Sam bal karjára oda van-e tetoválva Beccy és James neve. Heidi zaklatottan megnyitotta a többi videót is, amelyek alatt szintén ott szerepelt Sam neve. Megjelent ugyanaz a két gyerek – ezúttal egy kertben –, de most egy nő is volt velük. Az utolsó előtti klipen a nő karja Sam derekára fonódott, majd a nő szájon csókolta a férfit. Heidit megdöbbentette, hogy mennyire hasonló volt a külsejük a frizurájuktól kezdve a mosolyukig. Az utolsó klip egy családi nyaralás alkalmával készült. Egy lakókocsiparkban voltak, és Heidi azonnal felismerte, mert ugyanitt, ebben az aldeburghi kempingben ismerkedtek meg.

És amikor a férfi kinyújtotta a karját, és így egyensúlyozva végigment a kavicsos parton, Heidi legnagyobb félelme is beigazolódott. A karján ott volt a tetoválás! Erre semmi más magyarázat nem lehetett. Samnek volt egy másik családja.

Heidi tabletje a padlóra zuhant. Rendőrségi pályafutása során arra képezték ki, hogy minden bizonyítékot megvizsgáljon, mielőtt bármiféle következtetést is levonna, és

soha ne hagyja, hogy az érzelmei felülkerekedjenek rajta. Nagy levegőt vett. Úgy kell tekintenie Samre, mint minden más gyanúsítottra.

Heidi szorongva újra lejátszotta a Facebook-videókat, mert elszántan szeretett volna még többet megtudni Josie Cole-ról. Először is egybevetette a konyhában a digitális falinaptár dátumait a klipek feltöltésének dátumaival. A Facebookra mindig akkor töltöttek fel egy új videót, amikor Sam nem otthon dolgozott. Heti három-négy alkalommal Halifaxben, egy olcsó panzióban aludt, az irodájától nem messze. Legalábbis ezt mondta, és Heidinek sosem volt oka megkérdőjelezni. Egészen mostanáig. Az asszony utasította a virtuális asszisztensét, hogy hívja fel a környék összes panzióját, és derítse ki, szerepel-e Sam a nyilvántartásukban. Egyikben sem hallottak róla. Sam bizonyára boldog családot játszott Josie Cole-lal, és nem panziókban aludt.

De miért használta a nő Sam vezetéknevét? Heidi megnézte Josie Facebook-oldalát, de az egyéb beállításai mind privát módban voltak. Ki kellett terjesztenie a keresést. Taxit hívott.

– Azt hittem, szabadnapot vettél ki, és a gyerekekkel vagy – csodálkozott Bev Saxon őrmester, amikor Heidi beviharzott a bűnügyi nyomozó osztályra.

– Van néhány adminisztrációs feladatom, amivel szeretnék haladni – válaszolta Heidi hűvösen. Megvárta, amíg az iroda kiürült, majd nekilátott, hogy átkutassa az Országos Személyazonosító Okmányok, valamint a rendőrség országos számítógépes nyilvántartásának adatbázisait, hogy valamivel többet tudjon meg Josie-ról.

Kiderült, hogy főállású anya, egy évvel fiatalabb, mint ő, és részmunkaidőben a lakóhelyéhez közeli baptista templom adminisztrációs irodájában segít. Az asszony ekkor kissé habozva ugyan, de rákattintott a családi állapot ikonra. Josie Harmon tíz hónappal azután ment hozzá Samuel Cole-hoz, hogy ő és Heidi házasságot kötöttek. Sam neve szerepelt mindkét gyermek születési anyakönyvi kivonatán is. Még a gyerekeik nevét is lekoppintotta!

A rendőrségi adatok felhasználására vonatkozó további szabályok megszegésével Heidi kiválasztott egy terrorizmus elleni protokollt, és ezt ürügyül használva hozzáférést kért Sam üzleti számláihoz. Felfedezte, hogy erről a számláról Sam a Josie-val közösen felvett jelzáloghitelt is fizeti. Emellett közös hitelkártyájuk és két bankszámlájuk is volt. A vállalkozásáról kiderült, hogy a székhelye Sheffieldben van, és nem Halifaxben, ahogy azt a férfi állította.

Heidi előregörnyedt a széken, és úgy próbálta megemészteni mindazt, amit kiderített. Hirtelen a házasságának oly sok aspektusa vált világossá… Először is, Sam bizalmatlansága a közösségi médiával szemben, aztán az, hogy mennyire vonakodott néhány napnál hosszabb szabadságot kivenni. Ott voltak az anyjánál tett karácsonyi látogatások Algarvében, ahová mindig egyedül ment. Néha, amikor hazatért Halifaxból, olyan öltözéket viselt, amit Heidi korábban sosem látott rajta. Amikor otthon volt, esténként gyakran bezárkózott a hálószobába és hosszú „munkabeszélgetéseket” folytatott. *Egész idő alatt velük beszéltél! A mi fedelünk alatt a másik családoddal társalogtál!*

Heidit hol a düh ragadta magával, hol a teljes értetlenség, de ahhoz túl haragos volt, hogy egy könnycseppet is pazaroljon Samre. A következő néhány napban csak egy hajszálon múlt, hogy nem hívta fel, és nem kezdte üvöltve követelni tőle az igazságot. De az a férfi, aki képes így eltitkolni egy másik családot a felesége elől, az biztosan jártas a megtévesztés művészetében is. Heidi képtelen volt elhinni, hogy őszinte lesz, és a férfi sem érdemelte meg, hogy a felesége egyenes legyen vele. Amikor Sam a hét közepén hazatért Halifaxból, Heidi egy szót sem szólt a felfedezéséről.

De érzései elrejtése majdhogynem lehetetlennek bizonyult, és alig tudta megakadályozni, hogy szavai, hangulatváltozásai vagy viselkedése el ne árulják. Heidi minden vágya az volt, hogy ugyanolyan fájdalmat okozzon a férjének, mint a férfi neki. És az iránta érzett megvetésből született egy ötlete.

Két ház fenntartása, két feleség és négy gyermek eltartása nem lehetett könnyű. Heidi tehát kíváncsi volt, hogy mi lesz, ha különféle módokon még nagyobb nyomás alá helyezi a férjét.

Fokozatosan kezdte. Először azzal, hogy a házasságon kívüli párkapcsolatokra specializálódott társkereső alkalmazásokban és weboldalakon hamis profilokat hozott létre, de a férje valódi elérhetőségeit adta meg. Záporozni kezdtek a hívások és az e-mailek, és Heidi csöndben mulatott azon, hogy a férje milyen kínosan érezte magát, valahányszor megcsörrent a telefonja, vagy üzenete érkezett. Végül otthon mindig kikapcsolta a telefont. Heidi külön ügyelt arra, hogy a profilokban mindig szerepeljen Halifax, Sheffield, Dunstable és Luton. Ez azt jelezte, hogy valaki tudja Sam titkát.

Jött a következő lépés. Mivel Heidi pontosan tudta, hogy mennyi pénzt fölöz le a férje a számláiról a másik család eltartására, azzal húzott egyet a srófon, hogy anyagi téren követelőzőbbé vált.

Egy új, felső kategóriás konyhával és az összes hozzá való felszereléssel kezdte, majd a fürdőszoba teljes felújításával folytatta, utána pedig árajánlatokkal hozakodott elő egy új télikert építésére. Hihetetlenül élvezte Sam kínlódását, hogy alig tudja kinyögni a kifogásait, és megmagyarázni, hogy miért nincs elég pénzük, hogy ezeket a nagyszabású felújításokat megengedjék maguknak.

Minél kellemetlenebbül érezte magát Sam, Heidi annál nagyobb nyomást gyakorolt rá. Noha a követelései ígéretes kezdetet jelentettek, a nő úgy érezte, hogy Sam közel sem szenved annyira, mint ő. Heidi úgy érezte, újra meg kell emelnie a játszma tétjeit, hogy a férfi anyagi helyzete tényleg megrendüljön. Kíváncsi volt, meddig hajlandó elmenni a férje azért, hogy megőrizze a titkát. Ekkor döntötte el, hogy megzsarolja.

Előjött egy légből kapott számmal, egy nevetségesen nagy összeggel. Százezer fontot fog követelni! Sam képtelen azonnal előteremteni ennyi pénzt, de nagyon élvezetes lesz már elképzelni is, ahogyan kínlódik az e-mailek olvasásakor. Ráadásul hetente csak egyszer írt neki, hogy ezzel is növelje a bizonytalanságát és a gyötrődését. Heidi csak akkor dőlt hátra, és vett egy nagy levegőt, amikor a férje még ezt a képtelen összeget is hajlandó lett volna kifizetni. Tehát semmi sem drága neki, ha megakadályozhatja, hogy a felesége felfedezze a hazugságait.

De a készpénzátadás előtti napokban volt még valami, amit Heidi meg akart tenni, mielőtt befejezi a Sam elleni kampányt. Szemtől szemben szerette volna látni a férje feleségét.

Heidi autója megállt a Josie házával szemközti járdaszegély mellett. Az épület nem sokban különbözött az ő otthonától. *Ugyanazok a gyereknevek, hasonló kinézetű feleségek, hasonló ház… Legalább következetes*, gondolta Heidi.

A kocsijában maradt, és onnan figyelte, ahogy Sam másik két gyereke elmegy otthonról. Először a kisfia lépett ki a házból, amikor a barátai beszóltak érte, majd a kislánya, egy elektromos rollerrel. Ezek a gyerekek nem is egy vonásukban erősen hasonlítottak a Heidivel közös gyerekekre. Végül megjelent Josie is. Heidi egy gombnyomással elsötétítette az ablakokat, és feszülten figyelte, ahogy ellenfele elhalad az autója mellett.

Hirtelen egy futó pillantás már nem tűnt elegendőnek. Heidi többet akart. Gondolkodás nélkül kiszállt, és követte a nőt. Mintegy húsz percen át ment a nyomában, amikor a Calderdale kórházhoz értek. Josie belépett az emlőrákszűrő részleghez vezető ajtón, a magát ekkor már kínosan érző Heidi pedig kint tétovázott.

Az esze azt súgta, hogy hagyjon fel ezzel az ostobasággal, és menjen haza, a szíve viszont azt követelte, hogy maradjon. Végül a szívére hallgatott, és még egy órával később is ott állt, amikor Josie végre újra megjelent.

Heidi azonnal észrevette, mennyire sápadt, hogy a sírástól kivörösödött a szeme, és hogy a pólója hóna alatt nagy izzadságfoltok terjengtek. Josie úgy igyekezett a kijárat felé, mintha üldöznék. Csakhogy nem csukta be rendesen a táskáját,

és amikor a nagy sietségben az lecsúszott a karjáról, a tartalma kiömlött a földre. Josie leguggolt, hogy összeszedje a holmit, és Heidi ekkor felhagyott az álcázással, hogy segítsen.

– Köszönöm – mondta Josie, majd könnyekben tört ki.

– Jól van? – kérdezte Heidi tétován. Josie megrázta a fejét.

Heidi észrevette, hogy Josie mögött nem messze van egy kávézó.

– Üljünk be oda – mondta, és felsegítette a nőt.

Mi a fenét csinálsz? – kérdezte magától, miközben két csésze teával tért vissza a pulttól az asztalukhoz. *Ilyesmiről nem volt szó!*

– Elnézést kérek – mondta Josie, és kifújta az orrát egy papír zsebkendőbe.

– Rossz hírt kapott?

Josie bólintott, aztán halkan beszélni kezdett. – Elvégeztek néhány tesztet és… az eredmények nem jók.

– Kezelhető?

– Egy fokozat híján a legsúlyosabb rák. A professzor azt mondta, a kezelés megkezdése előtt meg kell nézniük, hogy van-e áttét, hogy van-e valahol egy elsődleges góc. Még több szűrővizsgálatra lesz szükség.

– Őszintén sajnálom – mondta Heidi, és maga is meglepődött rajta, hogy valóban így érzett.

– Annyira megdöbbentett – folytatta Josie. – A nővérem rákban halt meg, nem tehetek róla, de csak a legrosszabbra tudok gondolni. – Arcát a tenyerébe temette, és újra sírva fakadt. Heidi minden gondolkodás nélkül megfogta Josie kezét. A nő szorosan megragadta, és egy darabig így maradtak. Csöndben tűnődtek.

– Biztosan azt hiszi, őrült vagyok, hogy így kipakolom a problémáimat egy vadidegennek – szólalt meg végül Josie.

– Egyáltalán nem. Van esetleg… van családja, valaki, aki maga mellett lesz? – kérdezte Heidi.

– Igen, a férjem és a két gyermekem.

Heidi magában berzenkedett, ahogy meghallotta a „férj” szót.

– A férje tudja már?

– Nem. Sokat dolgozik az ország másik végében, és inkább személyesen szeretném elmondani neki, de nem tudom, hogyan. Mostanában olyan megterhelő a munkája, hogy nem eszik és nem alszik rendesen. Nem akarom jobban megnehezíteni az életét.

Heidi tudta, hogy ezt a nyugtalanságot és szorongást valószínűleg ő okozta, és hirtelen már nem is volt olyan édes a bosszú íze.

– Jó ember? – kérdezte.

– Minden tőle telhetőt megtesz. Kicsit pénzszűkében vagyunk, de keményen dolgozik, és tudom, hogy szeret minket. Aztán ott van anya is. A demencia korai stádiumában szenved, és én gondozom. Nem tudom, hogyan leszek képes gondoskodni róla, és közben küzdeni ezzel a betegséggel.

– Néha magunk is meglepődünk, mi mindenre vagyunk képesek. Addig észre sem vesszük, hogy valójában mennyire erősek vagyunk, amíg valami rá nem kényszerít minket a harcra.

Heidinek épp elég rossz emberrel volt dolga a munkája során, hogy felismerje a legjobbakat és a legrosszabbakat. Leszámítva persze a férjét. Az ösztöne azt súgta, hogy Josie a jó

emberek közé tartozik, akinek egyetlen hibája az volt, hogy beleszeretett egy férfiba, akiről nem tudta, hogy már házas. És az igazságot nem most kell megtudnia.

Mire Heidi autója kihajtott a házuk előtti kocsibeállóról a százezer font átadásának reggelén, már döntött. Találkozott egy nővel, akinek nagyobb szüksége volt a férjére, mint neki. A bosszú többé nem számított: ha Sam végignézi, ahogy Josie a rákkal küzd, az nagyobb büntetés lesz, mint amennyit Heidi valaha is okozni tudna.

Amikor később szemtől szemben áll majd vele Milton Keynesben, a csomagmegőrző szekrénynél, ahol a férfinak hagynia kellene a táskát, Heidi majd megmondja neki, hogy a házasságuknak vége. Azt viszont nem említi meg, hogy találkozott Josie-val, és azt sem, hogy az asszony beteg.

Ezt majd a másik feleségnek kell megbeszélnie vele.

Hazatérve azonban a gyerekeknek el fogja mondani az igazságot az apjukról. Nem hazudik nekik. Jár nekik, hogy legalább egy becsületes szülőjük legyen.

Heidi terve azonban most romokban hevert, és a világ szemében ugyanolyan megtévesztő és titkolózó volt, mint a férje. A felismerés váratlanul érte, és az ezzel járó érzelem erősen lesújtotta. Azóta, hogy rájött az igazságra, most először engedett feltörő könnyeinek. A nő – akinek a kollégái az Elza, a Jégkirálynő becenevet adták – fagyossága lassan enyhülni kezdett.

50. fejezet

– Megkérdezzem, kire fogsz szavazni, vagy anélkül is kitalálom? – kérdezte Fiona Libbyt.

A lány tekintete képernyőről képernyőre járt, csak Sofiát hagyta ki, aki még mindig az eltakart kamera mögött rejtőzött. Elidőzött Claire-nél és születendő gyermekénél, Samnél, a négygyermekes apánál, két feleség férjénél, és jól megnézte Heidit, a megcsalt nőt. Végül megállt Jude-nál, a férfinál, akibe beleszeretett, és aki már nem talált semmit az életben, amiért érdemes lenne élnie.

Az lenne a helyes, ha olyasvalakit választana, aki még egyszer meg akarja próbálni, és szeretne még egy esélyt, és Jude nem az az ember volt. Libby szeme előtt ott sorakoztak a méltóbb jelöltek, de nekik is megvolt a maguk hibája. Tisztában volt vele, hogy akárhogy is dönt, az egy életen át nyomasztani fogja. Ám bármennyire is igyekezett, képtelen volt rávenni magát, hogy halálra ítélje a férfit egy olyan betegség miatt, amely fölött nem volt hatalma, és amiből nem tudott felgyógyulni. Abba is belegondolt, hogy Jude-nak talán igaza volt, amikor felvetette, Libby azért szeretné megmenteni, mert valójában így próbálja jóvátenni, hogy a fivérét nem sikerült. Ezt végül nem tudta eldönteni. Egyedül abban volt biztos, hogy a férfira valószínűleg csak ő szavaz majd, és nem hagyhatja cserben.

– Jude-ot támogatom – mondta végül, mire Fiona a fiatalember nevét is felírta a listára.

– Tiszta időpocsékolás – morogta Jack.

Mivel Sam is és Claire is kapott egy-egy szavazatot, Heidi pedig kettőt, Jude halála még közel sem dőlt el. Most már minden a nézőktől függött. Ám az emberek rákaptak a vér ízére. Szabanát a halálba üldözték, Sofia kocsiját pedig megpróbálták kerekeken guruló máglyává változtatni. Libbyt mélyen megdöbbentette, hogy mekkora gyűlöletre képesek, anélkül, hogy ismernék az Utasok teljes történetét. Nem volt valószínű, hogy együttéreznek egy olyan emberrel, aki már a saját halálát tervezte.

– Cadman! – szólalt meg váratlanul a Hekker, mire a közösségimédia-szakértő úgy összerezzent, mintha darázs csípte volna meg. – Meg tudja mondani, mire hajlik a kollektív közvélemény?

– Természetesen. – A kollégája máris átadott neki egy tabletet, ő pedig csinosan kiszedett szemöldökét felvonva végigpásztázta a képernyőt. – Nos, ez igen érdekes olvasmány.

– Jó vagy rossz értelemben? – érdeklődött Fiona.

– Ez attól függ, hogy melyik kocsiban utazik az ember.

Jack a plafonra nézett, mintha a Hekker jó szívére apellált volna.

– Megkérné a majmát, hogy ne ugráljon annyit a verkli körül, hanem tájékoztasson minket, melyik Utast választotta a közönség? Mr. vagy Mrs. Cole-t?

– Na, na, Jack, ne játssza meg magát! – vágott vissza a Cadman. – Ha a választ csak a „save” hashtagre alapozzuk,

akkor a közösségi média minden platformja a #SaveHeidi hashtaget említi a leggyakrabban.

Az eredmény a vártnak megfelelően alakult, Libby mégis úgy érezte, mintha kihúzták volna a szőnyeget a lába alól. Matthew és Fiona felé pillantott, akik mindketten Heidit támogatták. Feltételezte, hogy mindketten elégedettek voltak, de a többi Utas iránti tiszteletből visszafogottan viselkedtek.

– Viszont – folytatta a Cadman, és az esküdtek mind felé fordultak, ahogy a terem közepére lépett, és drámai hatásszünetet tartott – ha a „save” hashtag eredményeit hozzáadjuk az összes többi, függetlenül generált, és a közösségi média felhasználói által terjesztett hashtaghez, akkor kiderül, hogy egy másik név vezeti a listát. Sőt, kettő! És ezek majdnem kétszer annyi szavazatot számlálnak, mint a #SaveHeidi.

– És? – kérdezte Jack, szemmel láthatóan türelmetlenül.

– És – ismételte a Cadman, majd megsimította a tablet képernyőjét, és kivetített a képernyőkkel szembeni falra egy hashtaget –, tisztelt esküdtszék, kedves nézőink, akik otthonról figyelik az adást, hölgyeim és uraim, hadd mutassam be önöknek az #givejudeandlibbyachance hashtaget!

Libby szeme akkorára kerekedett, mint egy csészealj.

– Tessék? – kérdezte csodálkozva. – Mit mondott?

– #givejudeandlibbyachance – ismételte meg a Cadman. – E pillanatban az egész világ arról a tízperces interjúról beszél, amit Jude-dal folytatott. Senki sem akarja, hogy a történetük véget érjen. Alig várják, hogy megtudják, hogyan folytatódik. Nézze!

A Cadman képernyőjének tartalma ekkor az egész falat betöltötte: több tucat üzenet, számtalan hashtag jelent meg

ellőttük, köztük olyanok, mint #Libby4Jude, #HappyEverAfter4J&L és #Savethestarcrossedlovers, de voltak ott mémek és GIF-ek is bőven.

– Mi az, az egész kibaszott világ megőrült? – hüledezett Jack.

– Az emberek mindig szeretik az esélyteleneket – vonta meg a vállát a Cadman.

– És az emberek mindig tévednek!

– Sajnálom, Jack, de a nagyközönség rengeteg érzelmet áldozott erre a szerelmes gerlepárra. Már a nevüket is összeötvözték, így most a #judy-é az a megtiszteltetés, hogy minden idők leggyorsabban terjedő hashtagje lett. A közösségi média teljesen egyértelmű döntést hozott: Jude-ra szavaznak.

Libby a férfira nézett, és látta, hogy az arcán megjelenő értetlenség pontosan tükrözi a sajátját. Minden valószínűség ellenére most már megvolt az esélye, hogy talán túléli az eltérítést.

– Én ezt nem értem – ámult Libby. – Valóban számítunk ezeknek az embereknek, akik nem is ismernek minket?

– Dehogyis törődnek magukkal! – szűrte Jack a fogai között a szót. – Maga pont annyira valóságos, mint a Mikulás. Az embereknek egyszerűen kell valami, amiben hihetnek, még akkor is, ha az olyan mondvacsinált marhaság, mint a maga és Mr. Harrison románca. Egy pillanatig se hülyítse magát azzal, hogy akár ebben a teremben, akár az ajtón túl létezik valaki, akit egy kicsit is érdekel, hogy mi történik magukkal, miután az autók összeütköznek.

– Fejenként két szavazattal, Heidi és Jude között holtverseny alakult ki – jelentette be Fiona, és az asztalra tette a tabletjét. – Akkor most mi történik?

– Egyiküknek meg kell változtatnia a szavazatát – válaszolt a Hekker.

– És ha nem gondoljuk meg magunkat?

– Azzal mindegyik túszt a halálba küldik. Ki kezdi?

51. fejezet

Muriel volt az első esküdt, aki szívből jövő bocsánatkéréssel fordult Libby felé.

– Őszintén sajnálom, tényleg, mert tudom, hogy Jude mit jelent neked – kezdte. – De a szívem akkor is Claire-hez, és a születendő babához húz. Mindegy, hogy esetleg mit tett a férjével, nem büntethetem emiatt azt a kis szerencsétlent.

Megfogta Libby kezét, és megszorította, hogy ezzel is éreztesse, mennyire furdalja a lelkiismeret. Libby bólintott, de nem bízott elszoruló torkában, és ezért csak némán Matthew felé fordult. Már akkor tudta, mit fog mondani, amikor látta, hogy a férfi képtelen a szemébe nézni.

– Elgondolkodtam rajta, igazán mondom, de nem vehetem el Heidi gyermekeitől az anyjukat. És ezért őszintén bocsánatot kérek.

– Semmi gond – felelte Libby.

Fiona következett.

– Biztos vagyok benne, hogy megérted, mivel magam is anya vagyok, mélyen átérzem, hogy min mehet most keresztül Heidi. Megpróbáltam elképzelni, milyen lenne, ha soha többé nem láthatnám a gyerekemet… megszakad tőle a szívem.

Libbyn kívül mindenki figyelme Jack felé fordult. A politikusnak semmi oka nem volt rá, hogy mentőövet dobjon neki vagy Jude-nak, így a lány arra sem akart időt pazarolni, hogy egyáltalán megkérdezze.

– Hmm – kezdte Jack, és színpadiasan ütögetni kezdte a mutatóujjával az alsó ajkát. – Ez aztán a dilemma, nem igaz, Miss Dixon? Úgy tűnik, rám vár, hogy kimondjam az utolsó szót a jövőjét illetően. Lehet, hogy az eljárás mégis sokkal inkább az irányításom alatt áll, mint azt a maga Hekker barátja feltételezte. Na, kit válasszak, kit is válasszak…

A hangja elhalkult, miközben ujjával sorra vette a képernyőket, és úgy mutatott rájuk, mintha kiszámolóst játszana az öt utassal. – Éni-péni, jupiténi, melyiket ne hagyjuk égni?

– Mi ütött magába? – csattant fel Matthew. – Emberéletekről van szó! Ez nem játék!

– Dehogynem az! Nem látja, hogy a Hekker az első perctől fogva játszik velünk? Akkor én miért ne játszhatnék, ha úgy tartja kedvem? És ha komolyan azt hiszi, hogy tényleg hagyni fogja, hogy az egyik szerencsétlen megússza az ütközést, akkor még annál is nagyobb bolond, mint amekkorának eddig tartottam!

– Semmi oka rá, hogy ne tartsa meg a szavát – szólt közbe Muriel.

– Ostoba tyúk! – nevetett Jack. – Nézzen már fel végre a Bibliából, a Koránból, a Tórából, a Védákból, vagy akármilyen vallás könyvéből, amivel ezen a héten házal, és lépjen ki közénk, a való világba, jó? Sofiának félig-meddig igaza volt… ez az egész… lényegében az abszolút televíziós valóságshow.

– Az ég szerelmére, Jack, válasszon már valakit! – veszítette el a türelmét Fiona. – Már csak negyedóránk van hátra!

Jack felállt, és a terem közepére ment. Látványosan minden egyes Utashoz külön odafordult, kinyújtotta a kezét, és

megropogtatta az ujjperceit. Végül elfordult a képernyőktől, és a tekintete találkozott Libbyével. Ő pedig azonnal visszavedlett azzá a kicsi, jelentéktelen nővé, aki előző nap reggel lépett be az esküdtek tárgyalótermébe.

– Könyörögjön – mondta a férfi lassan, nyomatékkal.

– Jack, ne hülyéskedjen! – szólt rá Fiona. – Hol az emberi méltósága? Ne feledje, hogy mekkora tömegek figyelnek minket, Jack! Ez nem fog jó fényt vetni magára a nyilvánosság előtt.

Jack tudomást sem vett a nőről.

– Könyörögjön! – ismételte meg.

– Tiszta elmebeteg! – tört ki Matthew. – Válasszon már valakit!

– Ha Miss Dixon azt akarja, hogy a drága kis barátja túlélje az eseményeket, akkor tudnom kell, mennyire komolyak az iránta táplált érzelmei. Azt akarom, hogy könyörögjön az életéért.

Undorító félvigyora irtózattal töltötte el Libbyt. Jude képernyőjére nézett, és egész idő alatt most először, a férfi dühösnek tűnt.

– Ne! – olvasta le a lány a szájáról, és látta, hogy a kezével is nemet int. – Ne tedd!

Libby megrázta a fejét, aztán Jackre meredt.

Megköszörülte a torkát.

– Könyörgöm, hogy szavazzon Jude-ra – mondta visszafogott hangon, kimérten.

Jack hosszút, túlzóan nagyot sóhajtott.

– Tessék! Ugye, hogy nem is volt olyan nehéz? És mivel ilyen szépen kérte, és ha tényleg úgy gondolja, hogy ez számíthat

valamit, akkor megváltoztatom a szavazatomat. Elnézést kérek, Mr. Cole, de az utolsó pillanatban rávettek, hogy mást támogassak.

Sam lehunyta a szemét, a fejét a mellkasára ejtette.

– És? – kérdezte Matthew. – Kire szavazol?

– Soha ne mondja senki rólam, hogy nem hallgatok a népre és nem veszem figyelembe az emberek véleményét! Arra szavazok, aki a legtöbb hashtaget kapta.

– Köszönöm – mondta Libby, ahogy elöntötte a megkönnyebbülés hulláma. Jude megmenekült.

– Ó, azt hiszem, félreértett, Miss Dixon – folytatta Jack. – Mrs. Cole kapta a legtöbb hashtaget, nem Mr. Harrison. A maga védence csak módosítások révén nyerte el a közönség szavazatát, úgy, hogy egy nevet alkottak a maga és az ő nevéből. Ezt én igazságtalannak tartom. Ezért az igazi győztesre, Mrs. Cole-ra szavazok, és nem arra a mentálisan instabil Utasra, akit maga favorizál.

Ahogy Jack tekintete az övébe fúródott, és mosolyából csak úgy sugárzott a gőg és a megvetés, Libby úgy érezte, hogy Jude lassan kicsúszik a keze közül. Már kinyitotta a száját, elszánta magát, hogy megvédi a férfit, de tudta, hogy értelmetlen próbálkoznia. A megaláztatás miatti szégyene egy pillanat alatt haraggá változott, és minden önuralmára szüksége volt, hogy ne vágja képen Jacket.

– Magát egyáltalán nem érdekli Heidi – mondta Libby. – Alig pár perce még arról beszélt, hogy ő volt az, aki egy másik nő karjaiba kergette a férjét. Azért csinálja ezt, mert már csak ennyi hatalma maradt.

– Úgy látszik, maga nem tud veszíteni, Miss Dixon – mondta erre Jack. – Ezek a szavazatok roppant értékesek, és ha lehet, én inkább nem pazarlom el az enyémet egy halva született kapcsolatra.

– Miért van ennyire ellene, hogy Jude életben maradjon, és kapjunk egy esélyt?

– Ne hagyd, hogy provokáljon, Libby – figyelmeztette Matthew. – Nincs semmi vesztenivalója. A világ már úgyis meglátta az igazi arcát. Semmi esélye, hogy valaha is újraválasszák.

– Ne aggódj – felelte Libby. – Gyerünk, Jack, ki vele, mi nyomja a lelkét?

Jack Jude felé fordult.

– Belegondolt már abba, hogy mit is jelent ez a #HappyEverAfter4J&L? – kérdezte. – Maga mentálhigiénés gondozó, Miss Dixon, nem Walt Disney. Bizonyára tisztában van vele, hogy a maga meséje nem úgy fog végződni, hogy boldogan élnek, míg meg nem halnak. Magát és szép szőke hercegét nem kíséri a boldogság kék madara és a vidáman szökdécselő nyuszik csapata, hogy a tündérmese végén eltűnjenek a naplementében. Ha hagyom, hogy Mr. Harrison túlélje ezt az egészet, mit gondol, mi történik? Persze, lehet, hogy kialakul maguk között valami szerencsétlen, társfüggő kapcsolat, amely esetleg hetekig, sőt, ha szerencsés, talán hónapokig is kitart. De amikor a világ érdeklődése alábbhagy és magukra maradnak, Mr. Harrison továbbra is ugyanazokkal a démonokkal fog harcolni, amelyekkel már jóval azelőtt is küzdött, hogy egymásba botlottak és egymás karjába dőltek. Valójában a gátlásossága és a szorongása valószínűleg csak

súlyosbodni fog, mert innentől fogva a gyenge vállára nehezedő elvárások, többek között a maga elvárásai is, nyomasztani fogják, és nem valószínű, hogy megbirkózik a kihívással. Talán az elején meggyőzi magát, hogy maga elég ok arra, hogy élni akarjon, és biztosan nagyon akar majd hinni ebben. Nagyon. De anélkül, hogy szavakba öntené, állandóan pengeélen fog táncolni amiatt, hogy pusztán a maga kedvéért életben maradjon, míg kétségbeesetten vágyik arra a békére, amelyre ma jutott, amikor elszánta magát, hogy meghal. Amint maga leveszi róla a szemét, elbukik, elveszíti az egyensúlyát, és nem is fogja visszanyerni soha. És maga még csak meg sem lepődik ezen, mert a lelke mélyén számítani fog rá. Amikor néhány csörgés után nem veszi fel a telefont, vagy amikor maga hazaérkezik a munkából és a ház túl csöndes, az első gondolata mindig az lesz, hogy vajon ő is a lámpakampón himbálózik-e, mint annak idején Nicky. És csakúgy, mint a testvére esetében, most is tudni fogja, hogy erről maga tehet, mert egy olyan életre kényszerítette a fickót, amellyel képtelen volt megbirkózni. Szóval ahelyett, hogy úgy ül ott, mint valami úrihölgy, aki duzzog, mert nem kapta meg, amit akart, inkább legyen hálás nekem. Mert ettől a szívfájdalomtól kímélem meg magát. Azzal, hogy Mr. Harrisont a halálba küldöm, lehetőséget adok magának arra, hogy nyugodtan folytassa egyhangú, hétköznapi kis életét anélkül, hogy egy temetés költségei is a kiadásai közé kerülnének.

Ekkor Libby már nem tudta visszafogni a dühét.

– Eredj a pokolba! – kiáltotta, és ökölbe szorított kézzel Jack felé lódult. Csak egy hajszál választotta el attól, hogy a férfi arcába vágjon, amikor Matthew közéjük lépett, a derekánál

fogva megragadta, és a terem másik végébe vitte, miközben a lány vadul rugdosott és hadonászott.

– Rengeteg, nálad sokkal jobb, sokkal hatalmasabb és sokkal erősebb ember jött már nekem, és mind veszített – sziszegte Jack. – Nem te leszel az első, és nem is az utolsó. Ne feledd, az olyanok, mint te, sosem győznek az olyanok fölött, mint én!

– Az egyetlen jó dolog, ami ebből az egészből kisült, hogy a választóid végre meglátták, milyen szemforgató, kétszínű, szarházi mocsok vagy! – füstölgött Libby.

Jack ezt egyetlen legyintéssel elintézte, és már visszatért korábbi hűvös hangjához.

– Mondhat, amit akar, Miss Dixon. Rólam leperegnek a sértegetései. Minden marad a régiben, mert akár tetszik, akár nem, rám szükség van. Engem megbecsülnek. Rám hallgatnak. Én influencer vagyok. Maga. Meg. *Senki.*

Mielőtt Libby visszavághatott volna, dobhártyaszaggató sikoly hasított a levegőbe a hangszórókon keresztül, és betöltötte az egész termet. Mindenki a fali képernyőkre meredt, a hang forrását keresve, majd Claire-en állapodott meg a tekintetük.

Claire mikrofonját újra bekapcsolták.

52. fejezet

– Istenem! – nyögte Muriel. Odanézzetek! Csak nem…?

– De – szakította félbe Matthew. – Úgy látszik, megkezdődött a vajúdás.

– Csak színlel – hárította el Jack.

– Nézzen rá, maga idióta! – dühöngött Fiona. – Ez a nő nem csak megjátssza a tolófájásokat!

Claire arca eltorzult a fájdalomtól, ahogy beleharapott az ajkába, hogy visszatartson egy újabb sikolyt. Két tenyerét a műszerfalra tapasztotta, és szorosan összeszorított szemmel várta, hogy a fájások átmenetileg megszűnjenek.

– Kijátssza az utolsó aduját is az együttérzésért – jelentette ki Jack. – Akármibe lefogadom, hogy csak a kamerák kedvéért színészkedik.

– Ne feledje, hogy már egy fityingje sincs – mondta Libby. – A világ kiseperte a számláit.

– Ezt miért csak most látjuk? – kérdezte Muriel. – Egy perce még nem voltak ilyen fájdalmai, igaz?

– Gondolom, amit eddig láttunk, az egy korábbi felvétel folyamatos lejátszása volt – válaszolta Matthew. – Valószínűleg korábbi felvételeket mutatott, mielőtt a fájások megkezdődtek. Túlságosan elfoglalt minket az, hogy arról vitatkozzunk, életben hagyjuk-e vagy sem, ahelyett, hogy észrevegyük az állandó ismétlést.

– Ki kell mentenünk a kocsiból! – követelte Muriel, és a mennyezetre, vagyis inkább azon túl nézett. – Hallod? Segíts ennek a lánynak és a babájának!

– Ezt most az istennek vagy a Hekkernek mondja? – vigyorgott Jack.

– Fogja be! – kiáltott rá Muriel, de ekkor recsegni kezdett a hangszóró, és megszólalt a Hekker.

– Amennyiben a fájások között eltelt időt nézzük, akkor valószínű, hogy Claire a következő harminc percben szülni fog.

– Van fogalma róla, hogy micsoda megpróbáltatáson megy keresztül ő is és a baba is? – kérdezte Muriel. – Engedje szabadon! Most azonnal!

– Bármennyire is szeretném, a kezem meg van kötve.

– Miről beszél? Ez a maga játéka, a maga szabályaival, azt tesz, amit akar!

– De magán kívül senki sem akarta megmenteni Claire-t. Megígértem, hogy szabadon engedem azt a személy, akit maguk kiválasztanak. Ha tehát most elengedném Claire-t, akkor megszegném az adott szavam. Azt pedig már tudják, mennyire fontos nekem az őszinteség.

Libby tudta, mit kell tennie, de úgy érezte, mintha hatalmas ütést mért volna valaki a fejére. Felnézett Jude képernyőjére, és a férfi bólintott, mintha csak a gondolataiban olvasna, és a beleegyezését adná.

– Ha maga nem is változtathatja meg a döntését, mi megtehetjük? – kérdezte Libby. – Ha meggondoltuk magunkat, meg tudjuk menteni Claire-t és a babáját?

– Igen.

Muriel felhúzott szemöldökkel, könyörgő tekintettel nézett végig a kollégáin. Matthew volt az első, aki egy beleegyező bólintással reagált.

– Én is csatlakozom – mondta Fiona.

Libby csak nagy nehezen tudott úrrá lenni a felindultságán. Ismét Jude-ra pillantott, aki a legkedvesebb, egyben a legszomorúbb mosolyával nézett vissza rá.

– Én is Claire mellé állok – tette hozzá Libby.

– Azt hiszem, kitartok Mrs. Cole mellett – jelentette ki Jack.

– Ez a végleges döntésük? – kérdezte a Hekker. Az esküdtek bólintottak. – Akkor tehát a többség szava győz. Önök Claire-t választották.

– Megállítja a kocsit, és segítséget hív? – kérdezte Libby.

– Kijelenthetem, hogy az autója idővel meg fog állni, még mielőtt összeütközne a többiekkel.

Libby megtörölte a szemét, elhúzódott Fionától, és a visszaszámláló órára pillantott.

– De az ütközés csak tíz perc múlva lesz. Miért nem állítja meg már most? A drónkamerák felvételein látszik, hogy minden Utast követnek a mentők. Máris segítséget kaphatna!

– A nők évezredek óta szülnek, Libby. Claire okosülése folyamatosan méri és jelzi a nő állapotának alapvető mutatóit. Biztos vagyok benne, hogy ő és a babája is sértetlenül túlélik ezt az eljárást.

Libbyből kitört egy hitetlenkedő kacaj.

– Ugyan, hogyan tudna minket bármiről is biztosítani? Egy csomó embert megölt, lehetetlen döntések meghozatalára kényszerített minket, olyanokra, amelyek ellentétesek mindennel, amiben hiszünk. És miért? Mert nem szereti a

vezető nélküli autókat vagy a mesterséges intelligenciát? Nos, én sem, de attól még nem robbantok fel egy csomó ártatlan embert!

– Úgy gondolja, hogy ezért teszem, amit teszek, Libby?

– Miért? Nem?

– Maga teljesen félreértette az indítékaimat.

– Akkor engedje el Claire-t, és mondja el az indítékait.

A Hekker egy keveset habozott, mielőtt válaszolt.

– Azt hiszem, a mai események mögött húzódó magyarázat sokkal jobban hangzana Jack szájából. Mert minden, ami itt ma történt, miatta van.

53. fejezet

BinninghamExaminerOnline.co.uk

Közzétette: Rich Jenkins, 11:45

A rendőrség megerősítette a hírt, miszerint a Hekker által előkészített összeütközés miatt a hadsereg erői lebontották a régi Kelly & Davis gyártelepet körülvevő fémkerítést. A lakosság figyelmen kívül hagyja a rendőrség felhívását, hogy a saját érdekükben maradjanak távol. Már most ezrek tódultak a közeli utcákra.

Minden szem a parlamenti képviselő felé fordult. Jacknek sem az arcán, sem a viselkedésén nem látszott, hogy zavartatta volna magát a vádtól.

– Jack – folytatta a Hekker –, elmagyarázná a világnak, hogy egy baleset esetén miként dönti el egy sofőr nélküli autó, hogy ki maradjon életben, és ki legyen az áldozat? Mert minden, amit eddig mondott, hazugság volt, nem igaz?

– Miről beszél? – értetlenkedett Fiona.

Az Utasokat és a hírcsatornák adásait közvetítő képernyők ekkor egyetlen képre váltottak: mindegyik Jack arcát sugározta

a teremben szétszórva elhelyezett rejtett kamerákon keresztül. A férfi erre sem reagált, mint ahogy arra sem, hogy a teremben tartózkodók figyelme osztatlanul rá irányult. Szilárdan, sztoikus nyugalommal állt, kihúzta magát, két kezét ökölbe szorítva, a lábát kis terpeszbe vetve.

– Rajta, Jack! – biztatta a Hekker. – Vagy én mondom el, vagy maga. Nekem mindegy, hogyan lelepleződik le ez az egész.

Kereken harminc másodperc telt el, mire Jack végre megmozdult.

Anélkül, hogy valakiről is tudomást vett volna, megigazította a nyakkendőjét, és elindult a terem nagy, kétszárnyú ajtaja felé. Majd kollégáinak még mindig hátat fordítva megállt.

– Attól tartok, magán a sor, hogy Utas legyen – mondta a Hekker. – Nem szeretne elmondani valamit, és könnyíteni ezzel a lelkén? Ne feledje, az őszinteség a legjobb politika!

Jack nem válaszolt, így a Hekker folytatta.

– Mit hallgatott el a nyilvánosság és a társai elől azóta, hogy ezek a vizsgálati eljárások megkezdődtek? Egy potenciálisan halálos baleset során *pontosan* mi alapján hozza meg a döntését egy vezető nélküli jármű?

– Azt hittem, a német modellt alkalmazzuk, és a szoftvert úgy kell programozni, hogy mindenáron kerülje az emberi sérülést vagy a halált – szólalt meg Matthew. – Az autó megvizsgál minden lehetséges opciót, majd a lehető legjobb megoldást választja, azt, ami a legkevesebb sérüléssel vagy a legkevesebb halálos áldozattal jár.

– És valóban ez volt a szándék, amikor ez a technika még csak gyerekcipőben járt – válaszolta a Hekker. – Akkoriban az emberek leginkább azon aggódtak, hogy miként hozhat egy

robot etikus, erkölcsi döntéseket. A hatalmasok pedig megnyugtattak minket, hogy a vezető nélküli autók mindenkor megpróbálják a lehető legtöbb életet megmenteni. És ez elég volt ahhoz, hogy a legtöbbünk megnyugodjon, még azok is, akik attól tartottak, hogy az autógyártók majd az Utasaik biztonságát helyezik előtérbe. De ez mind hazugság volt, ugye, Jack? Mert az autók, amelyek elterjedéséért kampányolt, valójában folyamatosan felmérnek és rangsorolnak minket, és azokat védik, akiket *maguk* tartanak a társadalom számára legértékesebbnek.

– Miről beszél? – kérdezte súgva a Cadman csapata egyik tagját. – Hogyhogy én nem láttam erről semmit a neten?

– Mit ért az alatt, hogy a „társadalom számára legértékesebb”? – szólalt meg Libby.

Jack továbbra is rendületlenül hallgatott, így a Hekker válaszolt helyette.

– Amennyiben egy vezető nélküli autó elkerülhetetlenül balesethez vezető helyzetben találja magát, nemcsak a környezetét méri fel, hanem az ott tartózkodó embereket is. Egyetlen nanoszekundum alatt mindent végigszkennel, kezdve a Nemzeti Személyazonosító Kártya adataival, majd értékeli a magunknál hordott, különféle készülékek által szolgáltatott információkat, és eldönti, hogy érdemes-e megmenteni minket, vagy feláldozhatók vagyunk.

Libby hitetlenkedve rázta a fejét.

– De a személyi igazolványban csak az alapvető adatainkat tartják nyilván, mint például a társadalombiztosítási azonosítónkat, a vércsoportunkat, az íriszszkennelést és a többi.

Hogyan függhetne a szemem színétől, hogy mennyire értékes az életem?

– A kártyák valójában sokkal több információt tartalmaznak. Máshonnan származó adatok tömegeit gyűjtik össze onnan, ahol a felhasználó korábban megadta azokat. Tárolják az orvosi nyilvántartását, az internetes keresési előzményeit, az online vásárlásait, az iskolai végzettségét, az átlagos és a várható keresetét, a párkapcsolati adatait, elárulják, hogy mekkora a jelzáloghitele, hogy büntetett előéletű-e, hogy kikkel tart kapcsolatot a közösségi médiában… A lista végtelen.

– Szóval ez olyan, mint egy folyamatosan bővülő önéletrajz? – kérdezte Matthew.

– Pontosan! Egy olyan önéletrajz, amely naponta, sőt akár óránként is változhat. Aztán tegyük hozzá még a nálunk lévő telefonok és a különböző viselhető készülékek, mint például az aktivitásunkat és az egészségi állapotunkat figyelő és mérő kütyük adatait. Ezek együttesen teljes képet nyújtanak a kilétünkről, társadalmi hovatartozásunkról és arról, hogy milyen szerepet játszunk országunk jövőjének alakításában. Mindezen információk segítenek az autónak, hogy besoroljon minket, mielőtt eldönti, hogy életben maradunk-e vagy meghalunk.

– Kiket tart fontosabbnak másoknál? – kérdezte Fiona.

– Hadd említsek pár példát. Ha mondjuk egy munkanélküli tinédzser és egy magas rangú köztisztviselő között kell választania, akkor a tinédzser jár rosszul. Egy terhes nő és egy alacsony, állami nyugdíjból élő személy közül az utóbbit fogja feláldozni. Az elhízott ember hátrányt szenved a sportolóval szemben, csakúgy, mint a büntetett előéletű személy a

büntetlen előéletűvel szemben. A rendőr előrébbvaló az ápolónőnél, de egy orvos többet ér, mint egy rendőr. A dohányos előnyt élvez a kábítószeressel szemben, és egy rákos beteg elsőbbséget élvez egy olyan emberrel szemben, akinek a családi kortörténetében demens felmenők találhatók. Egy parlamenti képviselő előnyt élvez egy köztisztviselővel szemben, de egy kabinetminiszter megelőzi a parlamenti képviselőt. És így tovább, és így tovább. Mindig az marad életben, aki társadalmunk számára hasznosabb személynek számít. A vezető nélküli autókat illetően megszűnik az egyenlőség.

Hirtelen a képernyők megteltek képekkel, adatokkal, nevekkel, titkosítottnak bélyegzett vizsgálati aktákkal, tervrajzokkal és fotókkal. Mindezek mellett ott sorakoztak a letöltési linkek is. Libby felismerte köztük azt a három áldozatot is, akiknek a balesete a szeme előtt játszódott le a Monroe Streeten.

– Ha ez igaz, akkor nem találok szavakat – mondta Fiona. – Ez felfoghatatlan.

– Hogyan engedélyezték ezt? – kérdezte Matthew. – Valaki biztos engedélyt adott rá, nem?

– Néhány gondosan kiválasztott tisztviselő, akik valahol a Westminster bugyraiban rejtőznek. Ők döntöttek úgy, hogy a saját adatainkat használják ellenünk, biztosítva ezzel, hogy a közúti balesetek során bekövetkező halálesetek nem érintenek olyan embereket, akik „igazán számítanak”: ezek a bűnös tisztviselők, köztük Jack, akiknek a feladata a szoftver fejlesztésének, majd bevezetésének a felügyelete volt, úgy vélték, hogy lehetőség nyílt számukra megtisztítani a

társadalmat azoktól, akik véleményük szerint nem teljesítettek elég jól. A saját adatainkat használták fel ellenünk.

A termet mély csönd ülte meg, ahogy az ott tartózkodók megpróbálták megemészteni a Hekker vádjait.

– Igaz ez, Jack? – kérdezte Muriel. – Valóban csak puszta adatok vagyunk a maguk szemében, semmi több?

Jack megcsóválta a fejét, és addig húzogatta a mandzsettáit, amíg azok ki nem bújtak a zakója ujja alól. Végül az esküdtek felé fordult.

– A britek azóta számítanak puszta adatnak, amióta I. Vilmos végrehajtotta az első népszámlálást, és az összeírás eredményét az 1086-os Domesday-könyvbe vezette. Mindazok, amik vagyunk, és minden, ami valaha is voltunk, csupán statisztikai adat. Ne tegyünk már úgy, mintha most valami katasztrofális válságban lennénk, ami azzal fenyeget, hogy teljesen romba dönti a társadalom erkölcsi érzékét! Mit gondolnak, mi alapján hagyják jóvá a hitelkártyákra és hitelekre vonatkozó kérelmeket? Hogyan születnek a döntések arról, hogy ki mennyit fizet a biztosításért? Hogyan döntjük el, hogy hány bevándorlót engedünk be az országba? A beszerzett adatok alapján! Mindössze annyi történt, hogy történelmünk egy olyan új szintjére léptünk, amikor bizonyos döntések az alapján születnek, hogy ki mennyire fontos az országa számára.

– És maga úgy gondolja, hogy ez jogos? – kérdezte Libby. – El sem hiszem, hogy ezt mondom, de nem a mesterséges intelligencia itt az igazi ellenség, hanem maga!

– Mondja, Miss Dixon, mégis mit várt tőlünk? – kérdezte Jack. – Tényleg azt képzelte, hogy megengedjük a kocsiknak, hogy *mindenben* ők döntsenek? Nem vagyunk hülyék!

Természetes, hogy szorosan fogjuk a gyeplőt. Elképzelhetetlen, az életben csak egyszer adódó lehetőséget kaptunk, hogy megvédjük a társadalmunkat formáló embereket, azokat, akik életeket mentenek, akik hozzájárulnak a társadalom fejlődéséhez, akik mindannyiunk számára jobbá teszik a világot. *Kötelességünk*, hogy előtérbe helyezzük őket. Gondolja, hogy ezt a lehetőséget el kellene pazarolnunk egy olyan egyenlőség nevében, amely valójában sosem létezett az országunkban? Ez az osztályrendszer modernizációja, semmi más. Ha magának életmentő műtétre lenne szüksége, mit szeretne, hogy egy orvos vagy egy szupermarket árufeltöltője kezében legyen a szike? Kit választana inkább, hogy kimentse az égő házból? Egy képzett tűzoltót vagy egy tanulási nehézségekkel küzdő tinédzsert?

– A fogyatékosságokat is figyelembe veszik? – döbbent meg Muriel.

– De még mennyire! – nevetett Jack.

– De hiszen mindannyian isten…

– Ezt tartsa meg a vasárnapi prédikációra! Elvégeztették a feleségével a szokásos, húszhetes szűrővizsgálatot?

– Igen.

– Miért?

– Hogy megbizonyosodjunk róla, hogy minden rendben van-e.

– És ha nem lett volna minden rendben?

– Hát akkor… öööö, az alapján döntöttünk volna, hogy…

– Képmutató! Ha annyira nagyon értékelnénk a fogyatékossággal élőket, mint ahogyan azt mondjuk, akkor nem szűrnénk a magzati rendellenességeket a terhesség alatt.

– Ez semmivel sem jobb, mint amit a nácik tettek! – szörnyülködött Libby. – A baleseteket arra használják, hogy elpusztítsák azokat, akik nem illenek bele a maguk által alkotott társadalmi képbe.

– Azért arról szó sincs, hogy katonákkal tereltetnénk össze az embereket, hogy aztán haláltáborokba küldjük őket, nem? Mindössze csak annyit teszünk, hogy amennyiben nagy ritkán halálos kimenetelű autóbalesetre kerül sor, az ország érdekeit helyezzük előtérbe. Ez a modern kori természetes kiválasztódás. Természetesen nem várom el, hogy olyasvalaki, mint maga, ezt megértse.

– Az emberek nem ezt akarták – folytatta Libby elszántan. – Emlékszik a felmérés eredményeire, amelyet egy amerikai egyetem készített? Több millió felhasználót kértek fel a világ minden tájáról, hogy olyan etikai kérdéseket válaszoljanak meg, amelyek segítségével rangsorolni lehet, hogy ki élvezzen elsőbbséget egy autóbaleset esetén. A válaszaikat elvileg a magához hasonló politikai döntéshozóknak kellett volna felhasználniuk.

– A program neve „Erkölcsi gépezet” volt, és az effajta globális felmérésekkel mindig óvatosan kell bánni – válaszolta Jack. – Kizárólag azok töltötték ki, akik értettek a technikához, így nem minden demográfiai csoport véleményét képviselték. És a lehetséges helyzetekben csak két választási lehetőség volt: vagy *ezek*, vagy *azok* halnak meg. Ha az ilyen eredményeket figyelembe vennénk, akkor megengednénk, hogy a törvényeinket a különböző országok különböző kultúrái befolyásolják. Azt szeretné, ha a kínaiak vagy a szaúdiak

véleménye diktálná, hogy ki élje túl a brit közúti baleseteket? Nevetséges!

– Akkor mi értelme volt ezeknek a felméréseknek? – kérdezte Fiona. – Ha már úgyis megszületett a döntés, akkor, amit mi csináltunk, lényegtelen volt. Előfordult, hogy a mi véleményünk akár a legcsekélyebb mértékben is befolyásolt volna valamit?

– Amikor az elhunytnál nem volt személyi igazolvány vagy telefon, és csak nagyon keveset tudtunk róluk, akkor hasznos volt az ítéletük.

– Valójában ez az egész csak ködösítés, ugye? A kormány ezekkel a vizsgálati tárgyalásokkal leplezi el, hogy tulajdonképpen mit is csinál. Egy nem létező átvilágítási eljárás mögé bújnak!

Jack behunyta a szemét, és két ujja közé csippentette az orrnyergét.

– Ez most már tényleg kezd fárasztó lenni. A vezető nélküli járművek bevezetése a gépjárművek evolúciójának legegetrengetőbb állomása volt, amióta az első autók megjelentek az utakon. Nincs az az ember, aki most azt nézi, hogy hová is vezet ez a komédia, akinek bármiféle elképzelése lenne arról, hogy a színfalak mögött micsoda erőfeszítésekbe került ennek a megvalósítása. És most azért kritizál minket, mert meghoztunk néhány nehéz döntést? Hogy merészeli? Akár tetszik, akár nem, a statisztika önmagáért beszél, és a lényeg az, hogy annak köszönhetően, amit én is segítettem létrehozni, a közlekedés még sosem volt ennyire biztonságos, mint most. A világ leggyakorlottabb sofőrje sem tud olyan következetesen jól reagálni, mint ezek az autók.

– Mondja ezt Victor, Bilquis és Szabana családjának, és a több száz ember hozzátartozóinak, akik a robbanások áldozataivá váltak ma délelőtt – mutatott Libby a képernyőkre. – És jó lesz, ha esetleg megemlíti azoknak az Utasoknak is, akiket még mindig fogva tartanak az eltérített kocsikban, és várják a halált, hogy amit maga csinál, az a köz érdekét szolgálja.

– Maga legalább annyira tájékozatlan, mint amennyire ostoba, Miss Dixon!

– Maga is, Jack, maga is!

– Itt az idő! – szakította őket félbe Matthew. – Nézzetek az órára!

Erre az esküdtek a visszaszámláló kijelzője felé fordultak. Már csak két perc volt hátra az ütközés kijelölt időpontjáig.

54. fejezet

Channel24/7News.co.uk

A következő felvételeket nem javasoljuk a gyermekek vagy az érzékenyebb idegzetű nézők számára. Szülői felügyelet ajánlott.

A földfelszíntől mintegy kétezer kilométeres magasságban keringő Astra műhold ekkor valós idejű felvételeket vetített ki a terem falára, egy hatalmas, sivár területről. A térséget villogó kék és vörös pontok vették körül, amelyekről Libby feltételezte, hogy a mentők, tűzoltók és a rendőrség járműveinek fényei lehetnek.

A Birmingham külvárosában húzódó ipartelepeket számos okos autópálya és gyorsforgalmi út övezte. Olyan üzemeknek adtak otthont, mint például az egykori Kelly & Davis gyár, amelyből mára már csak egy törmelékhalmaz és egy üres telek maradt.

Ahogy a műhold közelebb hozta a képet, Libby észrevette, hogy a gyorsforgalmi utakon leállt a forgalom, mivel az emberek kiszálltak az autóikból, és igyekeztek biztos távolságban elhelyezkedni, de úgy, hogy jól lássák majd a bekövetkező ütközést. A rendőrségnek néhányukat sikerült

visszatartani, míg mások a motorháztetőkre és a kocsik tetejére álltak, hogy jobb rálátásuk legyen a helyszínre. Nyilvánvaló, hogy Szabana kocsijának felrobbanása, amely több tucatnyi sérültet és halottat hagyott maga után, egy cseppet sem riasztotta el őket.

A visszaszámláló óra mellett új számjegyek jelentek meg. Ezek mutatták, hogy mekkora távolságra járnak az Utasok az ütközési zónától. *3 kilométer*, állt rajta. Libby nagyot nyelt.

Megjelent egy számítógéppel generált térkép is, valamint a járművek háromdimenziós CGI-technikával készült képe, amely a mozgó kocsikat ábrázolta, ahogy a kijelölt terület felé haladnak. Más képernyőkön a kocsikban ülő Utasokat lehetett látni. A műszerfali kamerák belső felvételei ugyanúgy megjelentek, mint a kocsikat üldöző drónok és helikopterek által készített külső felvételek.

Most, hogy betöltötte a feladatát, a Cadman a terem hátsó végébe húzódott a csapatával, miközben az esküdtek felálltak, és lassan megindultak középre, hogy onnan figyeljék, amint a Hekker végrehajtja terve utolsó pontját. Jack azonban ott maradt, ahol volt, a zárt ajtó közelében. Libby gyors pillantást vetett rá. Már korántsem volt olyan nyársat nyelt, arckifejezése is kevésbé tűnt rendíthetetlennek. Libby gyanította, most, hogy fény derült az igazságra, valószínűleg megpróbál valami kiutat keresni. Képviselői és kabinetminiszteri pozíciója ezek után tarthatatlanná vált, anyagilag megsemmisült, és valószínűleg bírósági eljárás alá vetik azért, amit tett. De mindezt megérdemelte, és még ennél is többet.

Libby elhatározta, hogy innentől fogva nem vesztegeti tovább az idejét arra, hogy rá gondoljon. Inkább Jude-ra

koncentrál. A lány kétségbeesetten vágyott rá, hogy még egyszer utoljára beszélhessen vele, de nem tudta, mit mondhatna, amivel elviselhetőbbé tenné a férfi helyzetét. És bármennyire is gyötrelmes lesz végignéznie, tartozott neki azzal, hogy ha másképp nem, legalább így mellette legyen, amikor az autója összeütközik a többiekével. Együtt vettek részt ebben az egészben.

Két és fél kilométer, olvasta le a távolságszámlálót.

Jude nyugodtnak tűnik, gondolta Libby. Mint aki beletörődött a sorsába. Aztán eszébe jutott, hogy miért. A férfi már reggel megbékélt a halállal. Pontosan arra vágyott, ami a bekövetkezendő baleset eredménye lesz. *Bárcsak hallottam volna a neved annak idején, a kocsmában*, gondolta Libby. Ez *az egész alakulhatott volna másképp is. Mindkettőnk számára.*

A teremben duruzsoló társalgások moraja mellett épp hogy csak ki lehetett venni két tévés műsorvezető halk hangját, akik a képernyőn látottakat közvetítették.

– Hangosabbra lehetne venni? – kérdezte Matthew, és a Hekker felerősítette a hangot.

...most, hogy már csak alig több mint egy perc van hátra, egészen biztosnak tűnik, hogy az öt utas kocsija az egykori Kelly & Davis autógyár területén fog összeütközni. Ez a hagyományos brit gépjárműgyár zárt be utoljára, nem sokkal a közúti forradalom kezdete előtt. Az esküdtek a várandós Claire Ardenre szavaztak, akinél feltehetően koraszülés indult be, de egyelőre semmi jel nem utal arra, hogy a járművét leállítanák az ütközés előtt. A rohamkocsik már a helyszínen tartózkodnak, és nyilatkozatot adtak ki, miszerint a személyzet a tényleges ütközést sem megakadályozni, sem enyhíteni nem tudja, de amint

bekövetkezik, megpróbálják minimalizálni az utóhatásokat azzal, hogy a tűzoltók azonnal igyekeznek megfékezni a tüzet, és a mentősök ellátják a sérülteket – közölték a tévések.

Két kilométer.

Libby figyelme Claire felé fordult, aki most már kétrét görnyedt, a száját összeszorította, a szemét szorosan behunyta, és kezét a hasára szorítva várta egy újabb fájdalmas tolófájás végét.

– Miért nem engedte ki? – szólította meg Libby a Hekkert. – Azt mondta, szabadon engedi, ha megszavazzuk. Mindent megtettünk, amit mondott, ideje betartani az alku magára eső részét!

De Libby szavaira nem jött válasz.

Ezután Libby Samre nézett. A lába fel-le ugrált, és a kezét összekulcsolta, mintha imádkozna. Heidi a kezében tartotta a telefonját, és valamit suttogott bele. Mivel nem volt térerő, Libby úgy vélte, valószínűleg a gyerekeinek hagy üzenetet, abban a reményben, hogy a készülék túléli az ütközést. Egyedül csak Sofiát nem látta, aki továbbra is a sálja mögött rejtőzött.

Mi járhat a fejükben? – töprengett Libby, aztán megpróbálta a helyükbe képzelni magát, de nem sikerült. Viszont eszébe jutott, hogy amikor egyetemre járt, hétvégenként önkénteskedett egy hospice-ben, ahol palliatív ellátást biztosítottak a halálos betegségben szenvedőknek. Elsősorban az volt a feladata, hogy vigaszt nyújtson a halál előtt állóknak. Libby ez idő alatt betekintést nyert abba, hogy az emberek – ki-ki a maga módján – hogyan birkóznak meg az elkerülhetetlennel. Most mégis nehezen tudta elképzelni,

milyen érzés lehet Utasnak lenni, figyelni az órát és számolni a meggyilkolásukig még hátralévő másodperceket.

Másfél kilométer.

Libby újra Jude-ra nézett. A férfi behunyt szemmel ült. A lány elképzelte, hogy a tenyere Jude mellkasán nyugszik, és érzi, ahogy az a lélegzetvételével emelkedik és süllyed. Azon is eltöprengett, vajon írt-e búcsúlevelet a barátainak vagy elhidegült fivérének, hogy elmondja, miért választotta a halált. Libby bátyja, Nicky nem írt búcsúlevelet. A hálószobájában volt, és míg a családja a földszinten az üdvözlő ebédet készítette, addig ő kötélhurkot erősített a lámpakampóra. Az apjuk vágta le, és rohant, hogy telefonáljon a mentőkért, és eközben Libby a fülét a testvére szájához tartotta, és megrázta a fiút, hátha azzal valahogy kiszabadulnak a torkából az utolsó szavak.

De már nem volt mit mondania.

Ezerkétszáz méter.

Ekkor – nyomában a katonai járművek kíséretével – megjelent a kijelölt területen az öt kocsi közül az első, de a légifelvétel magassága és szöge miatt Libby nem tudott rájönni, hogy ki ül benne. Mindjárt utána, de egy másik irányból, megérkezett a második autó is, majd a harmadik, a negyedik és az ötödik is befutott. Egymástól pontosan egyenlő távolságra voltak. *Hát, akkor ennyi!* – gondolta Libby. *Itt most véget ér az egész.*

Újra nehezebben szedte a levegőt.

Valaki megérintette, és ezzel magához térítette. A lány ösztönösen visszahőkölt, amikor egy kéz megragadta az övét. Odafordult, hogy lássa, ki az, és kiderült, hogy Muriel volt, a

másikban pedig Fiona kezét tartotta, aki viszont Matthew-ét fogta. Aztán így maradtak. Láncot alkotva, némán meredtek a képernyőkre, mintha magát a Mennybemenetelt várnák. Mindegy volt már, hogy korábban milyen véleménnyel voltak egymásról, mostanra szoros bajtársiasság alakult ki közöttük. Libby szó nélkül elfogadta Muriel kezét.

Kilencszázhatvan méter.

A járművek kevesebb mint harminc másodpercre vannak egymástól – jelentette a bemondó. – *És a helikopter kamerájának felvételén jól látszik, hogy az Utasok látótávolságon belül kerültek egymáshoz.* – A kamerák ekkor Sofia kormos, horpadt, a gyorsforgalmi utat éppen elhagyó és a kopár ipartelep felé tartó kocsijára közelítettek. A következő kocsiban Libby felismerte Jude autóját, amely egy másik úton érkezett a nyitott kapu és a kerítés egy sebtében lerombolt szakasza felé. Utána Heidi, majd Sam és végül Claire autója jött. – *A becslések szerint minden jármű közel százkilométeres sebességgel halad* – folytatta a bemondó. – *Az ötös szintű autóknak több biztonsági berendezésük van, mint a hagyományos járműveknek, de mivel sokkal kevesebb a baleset, könnyebb és alacsonyabb költségű anyagokból készülnek. Tehát ennél a sebességnél még a szabványos tizenkét légzsák ellenére is, amelyet minden egyes autó tartalmaz, az esélyek az Utasok ellen dolgoznak. És mivel minden jármű valószínűleg robbanóanyagot is tartalmaz, az utasok halála elkerülhetetlennek tűnik* – fejezte be a kommentár.

Hatszáznegyven méter.

Libby erősebben szorította Muriel kezét.

– A Hekker hazudott, amikor azt mondta, hogy egyiküket megmenthetjük – mondta Muriel könnyes szemmel, és Libby

érezte, hogy remegnek a kezében az ujjai. – A szavazás nem ért semmit. Claire-t is megöli.

De Libby nem figyelt. Most már kizárólag csak Jude-ot nézte. *Megmenthettelek volna* – gondolta. *Tudom, hogy megtehettem volna, ha a Hekker megadta volna a lehetőséget. És aztán meg te menthettél volna meg engem.*

Háromszázhúsz méter.

A drónok és a helikopterek védekezőn visszahúzódtak, ahogy az Utasok autói öt különböző irányból értek be az elhagyatott, sivár ipartelepre és nyílegyenesen haladtak előre. A sebesen pörgő gumik fehér és szürke porfelhőt kavartak. Jude most már kinyitotta a szemét, de nem azt nézte, hogy mi következik. A kamera lencséjébe bámult. *Rám néz* – gondolta Libby. *Azt akarja, hogy az én arcomat lássa utoljára!* A lány tehát a lehető legszélesebb mosolyt erőltette magára, miközben a szeme könnyben úszott.

Szabad kezét a szívére szorította. Jude ugyanezt tette.

Tizenöt méter.

Még három másodperc – jelentette be ünnepélyesen a bemondó. – *Isten legyen velük.*

Libby már felkészült a tragédiára, amikor is, minden figyelmeztetés nélkül, az autók egy tökéletesen koreografált manőverrel hirtelen éles kanyart írtak le, majd lefékeztek, és drámaian kifarolva megálltak.

55. fejezet

Libby kivonta a kezét Muriel szorításából, és összefogta a blúza nyakkivágását.

– Mi történt? – kérdezte Fiona. Feltolta az orrán a szemüvegét, és közelebb lépett a képernyőkhöz, hogy megpróbálja valahogy értelmezni a látottakat.

– Nem… nem hiszem, hogy megtörtént – mondta Muriel. – Szerintem nem ütköztek össze. Nem volt robbanás, se tűz… semmi.

Az egyes járművek belsejéből közvetített felvételek eltűntek, és csak a kívülről készült film maradt látható. Ám a felszálló por kavargó felhője miatt a drónok, a helikopterek és a műhold adása sem mutatott semmit, mert az egész területet vastag, szürke és fehér portakaró borította.

A figyelem így az utcai kamerákra összpontosult, ahogy a híradós stábok ráközelítettek a jelenetre, hogy megörökítsék a pillanatot, amikor a törmeléktől és portól sűrű levegő végre letisztul. Libby aggódva figyelte, ahogy a hadsereg és a segélyszolgálatok járművei megközelítették az Utasok autóit. Egyelőre mindenki óvatos volt, és nem merészkedett túl gyorsan túl közel, arra az esetre, ha netán a járművek késleltetve robbannának fel. Végül csak öt képernyő maradt adásban: a felvételeket öt katonai testkamera készítette, amelyeket a bombaszakértők viseltek. A tűzszerészeken vastag, robbanásbiztos, súlyos páncél volt, és óvatosan közelítettek a

járművekhez. Úgy tűnt, mintha az idő megállt volna, amíg el nem érték a kocsikat, amelyek az elmúlt két és fél óra alatt a világ figyelmének a középpontjában álltak.

A csapat vezetője felemelte kesztyűs kezét, és a többiek azonnal megálltak. Minden egyes autóra külön rámutatott, és az öt tűzszerész kiválasztott magának egy-egy járművet. A hangszórókon keresztül semmi más nem hallatszott, mint ennek az öt embernek a nehéz, fojtott lélegzetvétele az oxigénmaszkban. Aztán, minden figyelmeztetés nélkül, minden kocsi felől ugyanaz a hang hallatszott. Egy egyszerű kattanás.

– Ez meg mi volt? – suttogta Muriel.

– Szerintem kinyílnak az ajtók – mondta Matthew.

A por már lassan leülepedett, és az esküdtek feszülten figyelték az egyik kinyíló kocsiajtó hangját, ahogy az első Utas szélesre tárta azt.

– Ki az? – kérdezte Libby, ahogy az autóból felbukkanó alak megjelent a porfelhőben, mint valami kísértet.

– Épphogy ki tudom venni… Azt hiszem, Sam Cole. – felelte Matthew. Egy testkamera a férfi arcára élesített, és ezzel megerősítette, hogy valóban Sam az. Miután kiszállt az autóból, gyorsan körbenézett, mintha Heidi járművét keresné, de mielőtt megtalálhatta volna, a szakemberek biztonságos távolságba kísérték.

– Hol van Jude? – kérdezte Libby, de a szavak majdnem a torkán akadtak.

– Nem tudom, de azt hiszem, ott jön Heidi – mutatott Muriel egy másik járműre. A nő sokkal tétovábban jött elő, mint a férje, a szemét összeszorítva tartotta, mintha még mindig várta volna, hogy a kocsija bármelyik pillanatban felrobbanhat.

Amikor ez nem történt meg, óvatosan kinyitotta az egyik szemét, és egészen megdöbbent az előtte álló, páncélos tűzszerész látványán. A férfi ekkor karon ragadta, és elsietett vele a kocsi közeléből.

A következő testkamera Claire-re irányult, aki csak nagy nehezen tudott kiszállni a kocsiból. Segélykérőn kinyújtotta a karját, és miután biztonságba helyezték, több védőruhás alak is megindult felé, majd hordágyra fektették, és a közelben várakozó mentőautóhoz vitték.

Már csak két jármű maradt. Libby szeme egyikről a másikra rebbent, és várta, hogy mikor jelenik meg Jude. A feszültség elviselhetetlenné vált.

A kamera ráállt az öt kocsi legnagyobbikára, amelyről Libby tudta, hogy Sofiáé. A kocsi királyszárnyas ajtajai eddig még zárva maradtak. Egy tűzszerész kinyújtotta a kezét, és kinyitotta. Ahogy a zsanérok megmozdultak, és az ajtó emelkedni kezdett, egy pánikba esett kis kutya ugrott ki a járműből, és vakon elrohant mellettük. A tűzszerész közelebb lépett, míg végül Sofia a kamerája látóterébe került. Az idős színésznő eszméletlenül terült el a hátsó ülésen. Gyorsan kihúzták a kocsiból, és a földre fektették, amíg a hordágy megérkezett.

– Van pulzusa? – kiáltotta valaki, de a tompa, elfojtott választ Libby már nem értette. Sofia kabátmandzsettáját és a nő kezét is vér csíkozta be.

Már csak egy jármű maradt, és Libby magán kívül volt az aggodalomtól.

– Miért nem szállt még ki Jude? – zokogta.

– Talán sokkos állapotban van – mondta Matthew. – A súlyos stresszre mindenki másképp reagál. Talán csak szüksége van egy pillanatra, hogy lenyugodjon, és egy kicsit összeszedje magát.

– De a Hekker még mindig felrobbanthatja az autóját! – Libby a hangszórók felé fordult, hogy megszólítsa a Hekkert. – Hol van Jude? Miért kapcsolta ki a műszerfal kameráját? Látni akarom!

A Hekker azonban teljes némaságba burkolózott.

Amikor Muriel bátorítóan újra meg akarta fogni Libby kezét, a lány vadul elrántotta. Úgy érezte, mintha égő tüskék döfködnék a bőrét, és a szúrások az egész testét elborítanák, miközben egyre nehezebben vette a levegőt. Közelgett a pánikroham, de ezúttal nem hitte, hogy képes lesz erőt gyűjteni ahhoz, hogy enyhítse a hatását. – Kérem, mondja meg, mi történik! – könyörgött.

– Libby, odanézz! – mondta Matthew, mire a lány rögtön visszakapta a tekintetét Jude autójára. Egy védőruhás alak épp e pillanatban fogta meg a kilincset, hogy kinyissa az ajtót. Libby szíve sebesen vert, és attól rettegett, hogy a Hekker még mindig tartogat számukra valami meglepetést a tarsolyában. Aztán lassan kinyílt az ajtó.

Istenem, csak legyen jól – hajtogatta magában. Libby olyan erősen harapott bele az alsó ajkába, hogy megérezte a kiserkenő vér ízét.

A tűzszerész lassan mozgott, és óvatosan behajolt a kocsiba. Ám a kamerát a mellkasa másik oldalára rögzítették, így az hozzányomódott a karosszériához, és az eltakarta a lencsét.

– Mozogj már! – kiáltotta Libby. A férfi végre beljebb hajolt Jude kocsijába, és ekkor a kamera az egész belső teret jól befogta.

A kocsi üres volt.

56. fejezet

Libby elkerekedett szemmel, tátott szájjal bámulta az üres üléseket.

– De hát… hol van? – hápogta, ahogy a többi esküdtre nézett.

Fiona zavartan meredt vissza rá, felvonta a szemöldökét, és hitetlenkedve megrázta a fejét. Libby a teremben tartózkodó többi emberre is ugyanígy nézett, abban a reményben, hogy valaki más talán ad valami magyarázatot. De mindannyian ugyanúgy meg voltak döbbenve, még Jack is.

– Nem vettük volna észre a sűrű porfelhő miatt? – kérdezte Libby. – Kiszállt és elfutott volna, mi meg nem láttuk?

– Valaki kiszúrta volna, ebben biztos vagyok – nyugtatta Matthew.

– Akkor hol van?

– Sajnos fogalmam sincs.

– Nézzétek a hátsó üléseket! – mutatott Fiona a képernyőre. – Jude kocsijában volt egy hátizsák és az üléseken hegyekben álltak az üres pizzásdobozok, nem? Hogy lehet, hogy most nincs ott semmi?

Libby megragadta az asztal peremét, hogy megtartsa magát.

– Lélegezz mélyeket – mondta Matthew. – Hozna valaki egy kis vizet?

– Jól vagyok, jól vagyok – erősködött Libby, de egyértelmű volt, hogy cseppet sincs jól. A Cadman egyik asszisztense hozott egy palack vizet, a lány pedig habozás nélkül felhajtotta a felét.

– Kiszáradtál – állapította meg Matthew –, és valószínűleg enyhe sokkos állapotba kerültél.

Libby a képernyőre, Jude üres kocsijára nézett. Elkeseredetten gyötörte az agyát, hogy találjon valami magyarázatot. Ha nem szökött meg, akkor csakis egy megoldás lehetséges.

Jude sosem volt Utas.

– Mi folyik ott? – kérdezte Fiona hirtelen, és a képernyő bal felső sarkára mutatott.

Az egyik tűzoltóautó megindult, hogy elhagyja a helyszínt, és két parkoló autónak ütközött. Ezt egy másik tűzoltókocsi követte, amely látszólag szintén a saját akaratát követve haladt. Egy kisebb csapat egymást lökdöső autó üldözte, amelyek azon igyekeztek, hogy kijussanak a szűk parkolóhelyekről. Közben néhány jármű már megtett pár száz métert az úton, és más kocsiknak ütköztek. Egyesek nagyobb sebességre kapcsoltak, és villanyoszlopoknak meg egyéb dolgoknak lökődtek. Úgy tűnt, hogy több kocsi a bámészkodók csoportjai felé tartott, arra kényszerítve őket, hogy biztonságos távolságba húzódjanak.

A közvetítés hirtelen visszatért a város fölött lebegő egyik helikopter felvételeihez. A kamerák néhány másodpercenként újabb és újabb balesetre irányultak, és nemsokára már szinte nem is tudtak lépést tartani az ütközések gyakoriságával.

Ekkor váratlanul a hangszórókból újra felharsant az egyik hírműsor tudósítójának hangja.

Meg nem erősített hírek szerint országszerte sorozatos közúti balesetekről futnak be a jelentések – kezdte a tudósító. – *A szemtanúk elmondták, hogy autók, furgonok és buszok szándékosan és frontálisan összeütköznek a körülöttük haladó*

vagy parkoló járművekkel. Van köztük, amelyik Utasokat is szállít, van, amelyik nem.

Ekkor az épületük előtti utcában hatalmas csattanás hallatszott, amit üvegcsörömpölés, tompa sikolyok és pánikszerű ordítozás követett.

Libby érezte, hogy minden maradék szín kimegy az arcából.

– Egész végig ez volt a terve – mondta halkan. A szavakat alig tudta kipréselni elszoruló torkából. – Nem az volt a cél, hogy azok az Utasok ütközzenek össze, akiket figyeltünk, hanem hogy mindenki más.

HARMADIK RÉSZ – HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB

UK News

ORSZÁGOSAN KÉTPERCES NÉMA MEGEMLÉKEZÉSSEL TISZTELGÜNK A HAT HÓNAPPAL EZELŐTT VÉGBEMENT HEKKELÉS ÁLDOZATAINAK. A TÁMADÁS 1120 ÉLETET KÖVETELT, TÖBB MINT 4000-EN SÚLYOS SÉRÜLÉSEKET SZENVEDTEK. A TISZTELETADÁS DÉLELŐTT 11 ÓRAKOR KEZDŐDIK.

A linkre kattintva elérhető a teljes hír.

57. fejezet

EXKLUZÍV HÍREK!

„Bárcsak Ben is láthatná a fiát!”

Claire Arden, aki Utas volt, meghívta a Yes! magazint frissen felújított otthonába, hogy megismerkedjünk Tate babával.

Claire Arden mögött sűrű hat hónap áll, amióta az öt Utas egyikeként a nemzetközi érdeklődés középpontjába került.

A peterborough-i volt pedagógiai asszisztens becslések szerint mintegy hárommilliárdos közönség előtt kezdett vajúdni elrabolt autójában, majd pillanatokkal azután, hogy megmentették, héthónapos, koraszülött fiúnak adott életet.

Mindezen megpróbáltatások alatt végig a kocsija csomagtartójában rejtegette a férje holttestét.

Exkluzív interjúnk második részében a huszonhét éves Claire elmondja a *Yes!*-nek, hogy miként sikerült beleszoknia az egyedülálló anya szerepébe, és hogy hogyan képzeli el a jövőjét.

Tate már a születése előtt a világ leghíresebb babája lett. Hogy mondod majd el neki, hogy milyen traumán mentetek keresztül aznap?

Nyilvánvalóan megvárom, amíg elég idős lesz ahhoz, hogy megértse, de semmit sem fogok eltitkolni előle. Rendkívül különös, egyedülálló tapasztalatokban részesültünk, és mindig is éreztetni fogom vele, hogy számomra ő valóságos csoda.

Hogyan birkóztál meg a történtek következményeivel?

Nap mint nap küzdöm velük. Tate és Ben után a kocsik eltérítése az első dolog, ami reggel eszembe jut, és az utolsó, amire elalvás előtt gondolok. Nemrég terápiára kezdtem járni, hogy segítséget kapjak az események feldolgozásához és elfogadásához. És ha lassan is, de azt hiszem, jó irányba haladok.

Azzal, hogy Ben holttestét a kocsiba tetted, törvénybe ütköző dolgot követtél el. Hogyan reagált erre a rendőrség? Nagyon megértőek voltak. Néhány nappal a mentőkocsiban lezajlott szülés után kihallgattak, én pedig bevallottam, hogy mit tettem, és elmondtam, miért. Erről bővebben a most készülő könyvemben beszélek. Később, amikor a vizsgálat megerősítette, hogy Ben aneurizmája kirepedt, és ez végzett vele, a rendőrség elfogadta, hogy képtelen voltam tisztán gondolkodni, és végül csak figyelmeztetésben részesültem.

Ha jobban belegondolunk, szerinted működött volna Ben terve?

Nem is tudom, mit gondoltam akkor. Csak annyit tudok, hogy mélységesen gyászoltam, és hogy a fiunk érdekei mindennél fontosabbak voltak. Ha jobban belegondolok, nem hiszem, hogy a parkolóba érve képes lettem volna a féljem testét a csomagtartóból a kocsi első ülésére helyezni. Nagydarab, erős ember volt. Ez a terv a bánatból és a kétségbeesésből fakadt.

Széles körökben elterjedt, arra kényszerültél, hogy felmondj. Pontosan mi történt?

Sajnos ez igaz. Imádtam a pedagógiai asszisztensi munkát, de amikor már túl nagy figyelem fordult felém, lehetetlen volt továbbra is állásban maradnom. De épp most fejeztem be az önéletrajzomat, és már forgatjuk a *Sikeres fogyás szülés után* című tévésorozatomat, amelyet jövő hónapban kezdenek sugározni. Mi több, hétfőn Tate és

én Los Angelesbe repülünk, ahol az év végéig a valóságshow-mon fogok dolgozni.

Mit gondolsz, mit szólna Ben ahhoz, ami azóta történt veled, hogy Utas lettél?

Azt hiszem, nagyon büszke lenne arra, ahogyan a helyzetet kezeltem. Minden vágya az volt, hogy gondoskodni tudjon a fiunkról. Még a halála után is. És noha végül nem úgy történt, ahogy remélte, én most mégis pontosan ezt teszem.

Hogyan reagálsz a vádra, miszerint nyerészkedési célból csúnyán kiaknáztad azt, hogy Utas voltál?

Sosem titkoltam, hogy a megpróbáltatásaimnak köszönhető a médiakarrierem. De mindezt azonnal odaadnám, ha visszakaphatnám Bent. Tate és én minden egyes megkeresett fillért megérdemlünk. Addig, amíg valaki nem veszíti el váratlanul a társát, nem zárják be egy eltérített kocsiba, hogy a halálba vigyék, miközben vajúdni kezd, addig fogalma sincs, micsoda pokol az! Azóta sem voltam képes kettes szintű kocsinál magasabb fokozatú járműben utazni, és akkor is csak úgy, ha az ajtók nincsenek lezárva, és az ablakok le vannak húzva. Éjszakánként két-három óra alvás után mindig arra ébredek, hogy kiver a hideg verejték, és állandóan azon aggódom, hogy a trauma milyen hatással lesz később Tate-re. Ha ezért pénzt ajánlanak, akkor igenis elfogadom. Minden rendes anya ezt tenné.

Találkoztál már valamelyik Utastársaddal?

Többször találkoztam Heidi Cole-lal, és gyakran írunk egymásnak e-mailt meg üzenetet. Nagyon jó barátnők lettünk, és felkértem, hogy legyen Tate keresztanyja, amikor a valóságshow-mban sor kerül majd a keresztelésére. A férjével nem találkoztam, és nem is szeretnék azok után, amit Heidivel tett.

Végül, mit gondolsz, mi történt Jude Harrisonnal?

Ez az egymillió dolláros kérdés, igaz? Őszintén szólva, nem tudom. Úgy értem, tudom, hogy valójában nem volt Utas, és valószínűleg nagy szerepet játszott a hekkelésben. Csak annyit mondhatok, hogy hozzám nagyon kedves volt, és valóban úgy tűnt, hogy őszintén fontos volt neki a biztonságom. De hát az ember sosem ismerhet senkit igazán jól, nem igaz?

58. fejezet

A folyosón mindenféle korú ember nyüzsgött. Vagy csoportokba verődtek, vagy eltűntek a különböző kisebb helyiségekben, vagy sorban álltak az automaták előtt. Heidi Cole egy tömör, fából készült padon ült a sarokban, a fejét a falnak támasztotta. Napszemüveg volt rajta, és a szemét is lehunyta, mégis éberen figyelte az arra utaló jeleket, hogy felismerték-e.

Ahogy elmentek mellette, az emberek gyakran abbahagyták a beszélgetést, és hallotta, ahogy a zsebükben kutatnak, hogy előhúzzák a telefonjukat, és felvételeket készítsenek róla. Ha nyitva lett volna a szeme, azt is látta volna, hogy a bámészkodók felfigyelnek rá, félrenéznek, majd újabb lapos pillantást küldenek felé. Meg sem próbált tiltakozni. Az elmúlt hat hónap alatt hozzászokott az effajta érdeklődéshez. Különben rosszabb dolog is létezik, mint hogy a képét megosztják a közösségi médiában. Ő és két másik Utas ezt mindenkinél jobban tudta. Még ha mindenáron meg akarta volna őrizni háborítatlan nyugalmát, ma ez akkor sem sikerült volna. Ugyanis ezúttal negyedszer jelent meg a bíróságon, és ma hirdetnek ítéletet fölötte.

Anyja, Penny törte meg a csendet.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, miért?

– Mert egész délután alig hallom a hangodat.

– Azt hiszem, már mindent kibeszéltem magamból. Bűnösnek vallottam magam, most már csak várom, hogy vége legyen.

– Egy kicsit türelmesebbnek kell lenned. Hagyd, hogy az ügyvéded tegye a dolgát, és elmagyarázza a… miket is?

– Az enyhítő körülményeket.

– Az az! Szorítok, hogy a bírónő együtt érző legyen, és ne akarjon példát statuálni veled. Barátságosnak tűnik, nem? Tudod, én még most is azt gondolom, hogy ártatlannak kellett volna vallanod magad.

– És legyen per? Mindazok után, amin a gyerekek keresztülmentek, túl sok lenne még egy bírósági procedúrának is kitenni őket. Ráadásul azt vallanám, hogy nem tettem semmi rosszat, és az apjuktól már így is épp elég hazugságot hallottak ahhoz, hogy egy életre elegük legyen. Muszáj, hogy lássák, legalább az egyik szülőjük képes nyíltan beismerni, ha vétkezett.

– A Koronaügyészi Szolgálatnak semmi joga nem volt megvádolnia téged! Hogyan is szolgálhatná ez a köz érdekét?

– Mert én még mindig közfeladatot ellátó személy vagyok, Ha az ügyészség nem intézkedett volna, akkor elfogultsággal vádolták volna őket.

– Miért véded őket folyton?

– Nem védem őket, anya, de tényleg vétkeztem – rázta meg a fejét Heidi. – És a világ tudja, hogy mit tettem. Én vagyok az a rendőrtiszt, aki megzsarolta a férjét, aki a hivatali számítógépén keresztül szigorúan bizalmas adatokhoz fért hozzá, és azokkal visszaélve a saját hasznára fordította őket.

– Nem érdekel! Az a mocsok megérdemelte az összes nyomorúságot és gyötrelmet, aminek kitetted. Le kellett volna csukatni, mert feleségül vett egy másik nőt. Az én szememben az, hogy most finoman a körmére koppintottak, és kapott egy felfüggesztett büntetést, nem igazságszolgáltatás.

– Ne foglalkozz vele! Ami történt, megtörtént. Én már elengedtem, és igazából nem is tudom, ki az a megcsalt ex, akinek beállítanak az újságok.

Hirtelen egy árnyék vetődött rájuk, valaki megállt mellettük. Felnéztek, és mindketten meglepődve látták, hogy Sam az.

– Heidi, lenne egy perced? – kezdte.

– Emlegetett szamár! – csattant fel Penny, és feltápászkodott. – Húzz innen, és hagyd békén a lányomat!

– Ne aggódj, semmi gond – mondta Heidi.

– Dehogynem aggódom! – bökött az anyja Sam mellkasára. – Tönkretetted a lányom életét, a karrierjét…

– Anya, ne kelts feltűnést! – szólt rá Heidi, és felállt. – Nézd!

Penny körülnézett. A folyosóra különös csönd borult, és a jelenlévők mind a házaspárt figyelték. Az egykori férj és feleség most először volt látható együtt a járműveik eltérítése óta. Néhányan előkapták a telefonjukat, mások a szemüvegükbe épített kamerával kezdték felvenni a jelenetet.

– Menjenek innen! Törődjenek a maguk dolgával! – morgott rájuk Penny, és megpróbálta elhessegetni őket.

– Csak öt percet kérek, aztán elmegyek – mondta Sam.

Heidi egy üres irodára mutatott, valamivel távolabb a folyosón.

– Menjünk oda!

Ahogy az ajtó becsukódott mögöttük, a nő levette a napszemüveget és alaposan végigmérte volt férjét. Még mindig nem szedte vissza azokat a kilókat, amelyeket akkor fogyott le, amikor Heidi zsarolta. A halántéka őszebb lett, és oldalt is olyan sok haja hullott ki, hogy a ritkásodó terület majdnem összeért a feje búbján terjedő kopasz folttal. Azt is észrevette, hogy a gyűrűsujján egyszerű, ezüst karikagyűrűt visel. A házasságuk alatt Sam sosem volt hajlandó gyűrűt viselni. Arra hivatkozott, hogy nem szereti az ékszereket. Feltételezte, hogy annak idején Josie-nak is ugyanezt mondta. Most, hogy ők már különváltak, és csak egy feleséggel kellett számolnia, Heidi feltételezte, hogy a férfi ezzel is megpróbálja békíteni a másik asszonyt. Sam észrevette, hogy volt felesége a gyűrűt nézi, és a háta mögé rejtette a kezét.

Most, hogy Heidi Samre nézett, már nem azt a férfit látta, akibe valaha szerelmes lett, hanem azt, aki mélyen megsebezte. Az elrabolt kocsikból való szabadulásuk óta kizárólag csak ügyvédeken keresztül érintkeztek. A nő tudta, hogy egy nap még újra szembe kell nézniük egymással, de nem kereste az alkalmat. Most, hogy a pillanat elérkezett, nem is tűnt annyira szörnyűnek, mint ahogy elképzelte. Semmit sem érzett Sam iránt.

– Ne haragudj, hogy csak így megjelentem, de nem fogadtad a hívásaimat, nem válaszoltál az e-mailjeimre, és amit el szeretnék mondani, nem akartam az ügyvédeken keresztül megüzenni. Nekem nagyon fontos, hogy tudd, mennyire sajnálom, ami történt. Sosem volt szándékomban, hogy ez legyen.

– Tudod, mit? Most már én is rájöttem, hogy nem szándékosan csináltad. Nem vagy te rossz ember, Sam, csak ostoba, önző és töketlen.

– Igazad van.

– Hogy van Josie?

– Jól, csak egy kicsit gyenge mostanában, de különben rendben van. A heg szépen gyógyul, és hétfőn megvolt az utolsó kemoterápiás kezelés is.

– Örülök. És ti ketten?

Különös érzés, hogy a férjétől érdeklődik a másik nő felől, de valahogy nem zaklatta fel Heidit.

– Igyekszünk gyógyítani a kapcsolatunkat. Terápiára járunk.

– Azta! – nevette el magát Heidi. – Te aztán tényleg egy új ember lettél, mi?

– Ha már mindenen túl leszünk, szeretne találkozni veled. De most már rendesen.

– Nem is tudom…

– Sokat jelentene neki. Szerintem csak el akarja mondani, hogy tényleg nem tudott rólad. És tudom, hogy nem tartozol nekem semmivel, de nekem is sokat jelentene, ha fontolóra vennéd.

– Hadd gondoljam át.

– Köszönöm. Értesítettek már a munkahelyedről?

– Megvárják az ítélethirdetést, és majd csak azután jelentik be, hogy mikor kezdik meg a fegyelmi eljárást. De egészen biztos, hogy kirúgnak, és elveszítem a rendőri nyugdíjamat.

– Bocsáss meg!

– Teljes felelősséget vállalok azért, amit tettem.

– A múlt héten írtam alá egy új szerződést. Mi fogjuk felújítani Halifaxben az önkormányzati irodákat. Szóval gondoskodom róla, hogy ne legyenek anyagi gondjaid.

Heidi ezt nem köszönte meg. Nem akarta elfogadni a „bűnbánatpénzt”, viszont miután fizetés nélküli felfüggesztett státuszba helyezték, ha vonakodva is, de kénytelen volt Sam keresetére hagyatkozni, amíg nem talál valami más megoldást.

– Úgy tűnik, a gyerekek jól kijönnek a féltestvéreikkel. Legalábbis ezt mondják – váltott témát a nő.

– Igen. Sajnos a Josie-val közös gyerekeimről és rólam nem mondható el ugyanez. Még nem bocsátották meg, hogy csak a kettőnk Beccyjéről és Jameséről beszéltem, amikor a kocsi fogságába kerültem.

– Idő kell nekik. Most majd rendesen meg kell ismerniük az igazi apjukat. Mind a négyüknek. A gyerekek általában sokkal idősebbek, mint most a mieink, amikor rájönnek, hogy a szüleik is csak emberek, és előfordulhat, hogy cserben hagyják őket. Nekik, négyüknek viszont most kellett megtanulniuk ezt a leckét, ráadásul mindkét szülőjükről egy időben derült ki, és a barátaik és az egész világ előtt. A kocsik eltérítése előtt sosem voltál igazán velük. Most már legalább őszinte lehetsz, és olyan apává válhatsz, amilyet megérdemelnek. A végén majd megbocsátanak.

– És te?

– Velem mi van?

– Te is megbocsátasz?

– Már megtettem. – Heidi körbepillantott a szobában. – Nézd, hová juttatott a haragom.

– És most mit fogsz csinálni?

– Még nem tudom – vonta meg a vállát Heidi. – Legjobb esetben felfüggesztett büntetést kapok, és közmunkára ítélnek. Több magánnyomozó irodától is megkerestek, hogy vállaljak tanácsadást, más helyekről előadások tartására kértek fel, és még a televízió is jelentkezett, hogy végezzek kutatásokat bizonyos dokumentumfilmek számára. Most kivárok, aztán majd meglátom. Egyébként meg most már valószínűleg bármelyik percben behívhatnak, úgyhogy jobb, ha mész.

– Örülök, hogy találkoztunk és beszéltünk.

Heidi ezt nem viszonozta. Mielőtt kinyitotta volna az ajtót, hogy kilépjen rajta, újra feltette a napszemüvegét.

– Csak még egy dolgot szeretnék mondani. Vigyázz Josie-ra, oké? Sokkal jobb férjet érdemel, mint amilyen nekem jutott. Kaptál még egy esélyt, méghozzá egy igazán jólelkű nővel. Remélem, hogy mindaz, amin keresztülmentünk, téged is ugyanúgy megváltoztatott, mint engem.

– Meg – válaszolta Sam, majd megfordult, és eltűnt a zsúfolt folyosón nyüzsgő tömegben.

59. fejezet

OnlineMailNews.co.uk

Sofia Bradbury halála BIZONYÍTOTTAN öngyilkosság volt, hozta, meg az ítéletet a halottkém. A színésznő halálát gyógyszertúladagolás és önmagán ejtett szúrt sebek okozták.

TOM ATKINSON, az ONLINEMAILNEWS munkatársa MEGJELENÉS: 14:09. FRISSÍTÉS: 17:06.

A halottszemle határozata, hogy a MÉLYSÉGESEN MEGSZÉGYENÜLT színésznő, Sofia Bradbury, öngyilkosságot követett el, mindössze néhány perccel azelőtt, hogy eltérített kocsija, amiről ő azt hitte, hogy a halálba viszi, az utolsó pillanatban megállt.

A hetvennyolc éves, Golden Globe-díjas művésznő, aki az életben maradt öt Utas egyike volt az áprilisi autóeltérítés idején, túladagolta magát, és egy törött üvegpohár darabjával halálos sebeket ejtett a testén.

Ms. Bradburyt – akinek a férje, Patrick Swanson, jelenleg az ítéletére vár, miután tizenegy különböző vádpontban is beismerte bűnösségét, miszerint számos gyermeket szexuálisan zaklatott – a kocsija eltérítése során bűnrészességgel vádolták, mivel folyamatosan fedezte férje gaztetteit.

A nyugat-londoni halottkémi bíróságon a vizsgálat során elhangzott, hogy a boncolás során húsz fájdalomcsillapítót és negyvenhárom nyugtatót találtak a gyomrában, a karján és a csuklóján pedig vágott sebeket. A felírt gyógyszereket egy régóta fennálló hátfájás tüneti kezelésére használta.

Bee Jones halottkém öngyilkosságot állapított meg, és a következőket nyilatkozta: „Noha nincs bizonyítékunk arra, hogy Ms. Bradbury halála a Hekker néven emlegetett férfi vádjainak közvetlen következménye lett volna, nem kockáztatunk különösebben sokat, ha feltételezzük, hogy e vádak szerepet játszottak abban a döntésében, hogy véget vet az életének. A kocsiban nem találtak semmilyen üzenetet vagy búcsúlevelet, de a színésznő életének utolsó pillanatairól készült felvételek alapján egyértelmű, hogy rendkívül feldúlt állapotba került. Meggyőződésem, hogy ez vezetett a döntéséhez. Következésképp nincs más választásom, minthogy megállapítsam az öngyilkosság tényét.”

Swanson a beismerő vallomása óta többszörösen is megvádolta a feleségét, utalva arra, hogy nemcsak hogy önként fizetett az áldozatok családjainak a hallgatásukért, hanem tevékenyen részt vett a megfelelő gyermekek felkutatásában és bántalmazásában is. Ezeknek a vádaknak a megalapozottsága még nem bizonyított.

Az öt kórház, amelyet Ms. Bradbury aktívan támogatott, mára teljesen elhatárolta magát a nevétől, tegnap este pedig az online streaming szolgáltatók megerősítették, hogy többé nem sugározzák a filmjeit, és semmilyen felvételt, amelyen a színésznő szerepel.

Ms. Bradbury a végrendeletében 18,5 millió fontot hagyott hátra, amelyet felnőtt unokahúga, unokaöccse és kutyája, Oscar között osztott meg.

7900 MEGOSZTÁS. 14 569 HOZZÁSZÓLÁS.

60. fejezet

NewswireUK.co.uk

MOSZKVA: AZ OROSZ MINISZTERELNÖK ELZÁRKÓZOTT

MINDEN TÁRGYALÁSTÓL, AMELY A VEZETŐ NÉLKÜLI JÁRMŰVEK

MEGHEKKELÉSÉBEN RÉSZT VEVŐ OROSZ ÁLLAMPOLGÁROK KIADÁSÁVAL FOGLALKOZNA. AZ ELNÖK ELVETETTE TOVÁBBÁ A TOVÁBBI DIPLOMÁCIAI KIUTASÍTÁSOKKAL ÉS KERESKEDELMI SZANKCIÓKKAL VALÓ FENYEGETÉS VÁDJÁT.

– Köszönjük, hogy csatlakoztak hozzánk – kezdte Katy Louise Beech egy jól begyakorolt mosollyal. Ragyogó, kék szeme egyenesen a kamera fölött villogó piros fényre meredt. – Meglehetősen szokatlan módon, Nicholas McDermott miniszterelnök úr ma reggel közleményt adott ki, amelyben azt a beépített téglát támadta, aki kiszivárogtatta a vezető nélküli autókat irányító mesterséges intelligencia manipulált programozására irányuló nyomozás előzetes eredményeit. – A műsorvezetőnő felvett egy tabletet az előtte álló íróasztalról. –

A következőket mondta. Idézem: „Teljes mértékben cáfolom azokat az állításokat, miszerint a jelenleg hivatalban lévő kormány bármely tagjának bármi köze lett volna az ötös szintű gépjárművek szoftvereinek a manipulálásához. Határozottan tagadjuk továbbá, hogy pártunk »szorosan összefogott« volna azért, hogy megvédje a vádlottakat és a bírósági tárgyalásra várakozókat. Elkeserítőnek találom, hogy a rendőrségi nyomozás során mennyi káros információ szivárgott ki, és nyomatékosan felkérjük a rendfenntartó szerveket, hogy tegyenek rendet a házuk táján. És mivel a rendőri vizsgálat és a saját belső vizsgálatunk még folyamatban van, addig nem nyilatkozunk újra, amíg minden jelentés el nem készül.”

Katy Louise a két stúdióvendége közül az egyikhez fordult. Az illető köpcös, önelégült arckifejezésű férfi volt. Dús bajuszához tökéletesen illett vastag szemöldöke. Kényelmesen hátradőlve ült.

– David Glass, a kormány propaganda-szakértője, vagy a hivatalos címe szerint kommunikációs vezetője. Mit gondol, mit tehetnének még azért, hogy visszanyerjék a publikum bizalmát?

– Minden tőlünk telhetőt megteszünk – válaszolta a férfi határozottan. – És úgy vélem, a helyes irányba haladunk. Az előző miniszterelnökünk lemondott, noha nincs bizonyíték arra, hogy tudott volna az állítólagos visszaélésekről. Azóta már sor került a kabinet teljes átalakítására is. És felállítottuk a saját, belső munkacsoportunkat, melynek elsődleges feladata, hogy megtalálja az összes közreműködőt. Továbbá országosan leállítottuk az ötös szintű, vezető nélküli járművek gyártását és forgalmazását, amíg a szoftvert ki nem javítjuk, és el nem

végezzük a teljes újrakalibrálást. Azt hiszem, messze túlteljesítettük mindazt, amit az emberek elvártak tőlünk. Nem látom, mi egyebet tehetnénk még.

– Sokkal többet – hallatszott egy hang a kamera látóterén kívülről. Az operatőr gyorsan Glass vitapartnere felé fordította a kamerát. A férfi mellett Libby ült. Térdig érő kék szoknyát és fehér, ujjatlan felsőt viselt. Bokánál keresztbe tett lábán vintage Jimmy Choo-cipő. Az arca éppolyan magabiztosnak, mint amilyen elszántnak tűnt.

– Világosítson fel! – gúnyolódott Glass. – Például mit?

– A maga kormánya képtelen felfogni, hogy a közvélemény semmi mást nem kíván, csak azt, hogy őszinték legyenek. Nyugodtan kirúghatnak annyi minisztert, amennyit csak akarnak, és annyi belső vizsgálatot indíthatnak, amennyit kedvük tartja, de ez jottányit sem változtat semmin, amíg nem hoznak létre egy pártoktól független vizsgálati testületet, amely nem az etoni öregdiákok közül válogatott emberekből áll.

– Biztosíthatom, hogy ez nem így van…

– Akkor miért szivárogtatják ki a rendőrségen, hogy a maga csapata folyamatosan téves információkkal látja el őket, és akadályozzák a munkájuk végzését?

– Amint azt épp most hallhatta a miniszterelnök idézett bejelentéséből, addig nem nyilatkozunk, amíg a rendőrségi vizsgálat le nem zárul. Az ilyesmi időbe telik.

– És ez az idő lehetővé teszi, hogy a pártjuk bizonyos frakciói nyugodtan elássák a bizonyítékokat és még szorosabbra zárják a soraikat.

Glass erre csak a fejét rázta, és teátrálisan hitetlenkedve az égre emelte a tekintetét.

– Miss Dixon, maga már megkapta, amit akart. Az autóipar, és az azt kiszolgáló technika szakemberei és alkalmazottai, csupa keményen dolgozó férfi és nő, akik vadonatúj okosvárosokat hoztak létre, most mind elveszítették a megélhetésüket, mert maga és a bandája kivívta, hogy az ötös szintű autókat bevonjuk a közutakról. Miért akarja még jobban büntetni a hétköznapi embereket?

Libby erre csak mosolygott.

– Ügyes húzás, David, de ne is próbálja úgy csűrni-csavarni a dolgot, hogy rám hárítja a felelősséget! Mindez annak az eredménye, amit a kollégái tettek. A maga kormánya nem kezelte az embereket egyenlőként. Sosem volt szándékomban, hogy bárkit is munkanélkülivé tegyek, ezt maga is tudja.

– Nyilvánvaló, hogy magának már jóval az eltérítés napja előtt is megvoltak a saját elképzelései. A vezető nélküli autók koncepciója már az 1939-es New York-i Világkiállítás óta létezik, de az olyanok, mint maga, nem hagyják, hogy az újítások a maguk természetes módján fejlődjenek, mert önzők. Azt képzelik, hogy kényszeríteni fogják magukat az életük megváltoztatására, csak azért, mert maguktól képtelenek elfogadni a változást. Mindannyian láttuk azokat a videófelvételeket, amelyeken London utcáin menetel, és a közúti forradalomról szóló törvényjavaslat ellen tiltakozik.

– Én nem ellenzem az újításokat. És a tüntetés még jóval azelőtt volt, hogy megértettük, nem a mesterséges intelligencia az ellenségünk, hanem a mögötte álló emberek. Úgy tűnik, elfelejti, hogy a hekkelés napján országszerte több mint ötezer ember vesztette életét vagy sérült meg súlyosan. A legtöbbjük alacsony jövedelmű vagy középvégzettségű dolgozó, vagy

hajléktalan, vagy idős, beteg vagy fogyatékkal élő volt. Valóságos népirtás folyt aznap, hála a *maguk* szoftverének.

Libby a szeme sarkából látta, hogy Katy Louise a füléhez teszi az egyik ujját. Libby ekkorra már épp elég élő televíziós vitában vett részt ahhoz, hogy tudja, mikor utasítja a rendező a műsorvezetőt forgatókönyvön kívüli kérdés feltevésére.

– Akkor tehát te mit szeretnél, Libby? – kérdezte Katy Louise.

– Független biztosítékot és bizonyítékot arra, hogy az új szoftver elfogulatlan döntéseket fog hozni. Nem befolyásolhatja az, hogy mennyit keresünk, mennyire vagyunk képzettek, vagy hogy hogyan élünk. A társadalom számára mindannyian értékesek vagyunk, és nem a kormány dönti el, hogy pontosan mekkora értéket képviselünk. Már több mint hat hónapja, hogy az országot minden korábbinál súlyosabb terrortámadás érte. Ha ezért egy másik ország felelt volna, akkor egy percet sem vesztegetnek, és azonnal bombázni kezdik. De mivel a támadás valójában a saját embereik cselekedeteire adott válasz volt, megdöbbentően lassan reagálnak.

– Mindeközben maga örömmel nézi végig, hogy a gazdaságunk teljesen összeomlik – szólt közbe Glass. – Szégyellhetné magát!

– Ez mind a maguk bűne! Ennek az atrocitásnak az áldozatai, és az áldozatok családjai választ várnak a kérdéseikre. Igazságszolgáltatásra és kikezdhetetlen garanciára van szükségük. Mikor lesz képes megadni ezt nekik?

David Glass arrogánsan oldalra biccentette a fejét, és a mozdulat mintegy figyelmeztette Libbyt, hogy a férfi milyen irányból készül támadni. Valahányszor sikerült sarokba

szorítania egy-egy magasabb hivatalt viselő személyt, azonnal személyeskedővé vált. De a lány erre is felkészült.

– Mindannyian láttuk, hogy milyen szánalmasan ajnározta Jude Harrisont, és hallottuk, hogyan próbálta rábeszélni az egész világot, hogy mentsék meg az életét. Nyilvánvaló, hogy mély érzelmekkel viseltetett iránta. Vajon jogos-e, hogy az a nő, aki ennyire rosszul ítélte meg azt az embert, aki nagyon is fontos szerepet játszott abban a bizonyos atrocitásban, most valósággal falnak szegezi a gazdaságunkat?

Libby hallotta, ahogy a kamera felé fordul. A képernyőn nem látszott, de a lábujjait begörbítette, a keze ökölbe szorult. Ennek ellenére nem hagyta, hogy Glass felhergelje.

– Mondja, maga hol lakik, Mr. Glass?

– Nem látom be, hogy mi köze ennek a kérdésemhez.

– Semmivel sincs kevesebb köze, mint annak, amit az imént mondott. Nos, majd én emlékeztetem a nézőket. Maga, Mr. Glass, Cambridgeshire-ben lakik. Megmondaná, kire szavazott a legutóbbi parlamenti választásokon?

– Maga csak hárítani akar, Miss Dixon!

– A korábbi képviselőjére, Jack Larssonra szavazott, és ezt más interjúkban nyíltan elismerte. Ezen kívül számos eseményen és rendezvényen is megjelent a társaságában. Mi több, nem is olyan régen maga és a felesége élvezetes hajókiránduláson vettek részt Larssonnal, ugye?

– Ezt meg honnan… nem látom be, hogy jön ez ide… – hápogta Glass zavartan és felhevülten, amikor is Libby elővett egy fényképet a kosztümkabátja belső zsebéből, és a kamera felé tartotta.

– Ez itt maga és Larsson, amint kellemesen pezsgőznek egy Máltáról Tunézia partjai felé tartó jacht fedélzetén. Még a hekkelés előtt. Most mondja meg, hogy ki ítéli meg rosszul az embereket!

Glass arca elvörösödött, az orrlyukai kitágultak, majd felállt, letépte a mikrofonját és kiviharzott a stúdióból.

Libby látta, hogy Katy Louise szája sarka egy leheletnyit megmoccan, ahogy megpróbálja elnyomni feltörő örömét a remek csörte hallatán. Libby tudta, hogy a klip perceken belül elárasztja az internetet, és Katy Louise műsora óriási reklámhoz jut. A jelenet Libby ügyének sem fog ártani.

– Libby, ha már Jude Harrison is szóba került, mit érzel most, ha meghallod a nevét? – kérdezte Katy Louise.

A kérdés nem érte teljesen váratlanul a lányt.

– Semmit – felelte Libby szenvtelenül.

– Egyáltalán semmit?

– Semmit.

– De te magad is úgy véled, hogy a Hekker szervezetéhez tartozott, ugye?

– Igen.

– Szerinted milyen szerepe lehetett benne?

– Fogalmam sincs.

– De úgy gondolod, hogy jelentős szerepe volt a támadásban?

– Úgy tűnik, igen.

– És ez milyen érzéssel tölt el?

– Ahogy már mondtam, semmilyennel.

– Ha most beszélhetnél vele, mit mondanál neki?

– Semmit.

Katy Louise itt elhallgatott, miközben a kamera továbbra is Libby arcára szegeződött. De a lány nem adta meg azt az elégtételt a műsorvezetőnek, hogy megszólal. Kitartóan hallgatott, míg végül ismét Katy Louise szólalt meg.

– Hát akkor, köszönjük David Glassnek és Libby Dixonnak, az Átláthatóságot a mesterséges intelligencia használatában nevet viselő érdekképviseleti csoport szóvivőjének, hogy csatlakoztak hozzánk a stúdióban. És most…

Az ügyelő egy intéssel jelezte, hogy már nincs adásban, mire Libbyt egy gyártásvezető a stúdió társalgójába kísérte, ahol a barátnője, Nia lelkes öleléssel várta.

– Hűha, csajszikám, te aztán nem kíméltél senkit! – lelkendezett.

– Ki akarok jutni innen – mondta erre Libby.

– Libby, szó szerint darabokra tépted a seggfejt.

– Jól van, csak menjünk már – kérte Libby, és érezte, hogy remeg a keze. Azt már megtanulta, hogy kamera előtt jó vastag bőr alá rejtőzzön. De a színfalak mögött még mindig ugyanolyan sebezhető volt, mint mindig. Különösen akkor, amikor Jude is szóba került.

A két fiatal nő végigment egy folyosón, majd megindultak az átlátszó üvegliftek felé. A recepciónál leadták a látogatókártyájukat a biztonsági szolgálatot ellátó egyenruhás nőnek.

– Mi a baj? – kérdezte Nia. – Úgy megnyúlt a képed, hogy mindjárt hasra esel benne. Nagyon jól kezelted az egész helyzetet. Az húzott fel, hogy előhozták Jude-ot?

Libby a vállára vetette a táskáját, és nagyot fújt.

– Mindig Jude a baj – válaszolta.

61. fejezet

Libby kényelmetlenül érezte magát, ahogy beszorult a londoni Oxford Street vásárló- és turistatömegébe.

– Erre menjünk! – mutatta az irányt, és befordultak a kevésbé nyüzsgő Rathbone Streetre.

Nem sokkal a hekkelés után Libby rájött, hogy közszereplővé vált. Az arca több milliárd elektronikus készüléken és tévéképernyőn volt látható, így bárhol azonnal felismerhető lett. Még most is alig tudott végigmenni az utcán anélkül, hogy ne állították volna meg egy szelfiért. Volt, aki még annyiba se nézte, hogy engedélyt kérjen, egyszerűen csak átkarolta a vállát vagy a derekát, kinyújtott karral rászegezte a telefont, és kattintott anélkül, hogy egy kéremet vagy egy köszönömöt mondott volna. Megtanulta, hogy ha a hétköznapok során el akarja kerülni a figyelmet, akkor a legforgalmasabb időszakokban távol kell tartania magát bizonyos területektől. Néha, amikor éjjel surrant ki bevásárolni vagy kocogni egyet, majdnem úgy érezte magát, mintha valami vámpír lenne.

A nyilvánosság javarészt mellette állt. A kocsik eltérítését vele együtt élték át, és ők is ugyanabban a boldog végben reménykedtek, mint ő. De Jude Harrison őket is becsapta. Senki sem tudta – a legkevésbé Libby –, hogy valójában kicsoda, és hogy hová tűnt.

Azonban annak is megvolt a határa, hogy mennyit képes az ember elviselni a közvélemény együttérzéséből. A média, az

újságírók és a bloggerek szerették volna áldozatként lefesteni, de ő nem így tekintett magára. Az igazi áldozatok az Utasok voltak, azok is, akik túlélték a megpróbáltatásokat és azok is, akik nem. Hozzájuk képest Libby csak egy lány volt, akinek a szívét összetörte egy hazug férfi.

– Mit szólsz ehhez? – mutatott Nia egy csöndesebb utcában álló bárra. Sötét üvegablakain keresztül kintről alig lehetett belátni.

– Tökéletes – válaszolta Libby.

Bementek, és míg Nia a bárpultnál várt, Libby kiválasztott egy csöndes sarokbokszot, és háttal a falnak ült le, hogy mindig jól lássa, ki van a közelében. Eszébe jutott, hogy amikor egy northamptoni étteremben az anyjával ebédelt, egy blogger, aki a szomszédos asztalnál ült, az egész beszélgetésüket lefilmezte és közzétette az interneten. Libby nem fogja még egyszer elkövetni ezt a hibát. Minden idegennel gyanakvó volt.

Belegondolt, hogy mennyire megváltozott az élete a hírhedt kedd reggel óta, amikor elindult a tárgyalásra. Később, mert nagy szüksége volt rá, hogy ne tekintse saját magát is a Hekker egyik áldozatának, megragadta az alkalmat, hogy a hírnevét jó célra használja.

Amikor az Átláthatóságot a mesterséges intelligencia használatában nevű érdekképviseleti csoport felvette vele a kapcsolatot, Libby egy ideje már tudott a létezésükről. A kocsik eltérítése előtt is állandóan kampányoltak a halottszemlék és vizsgálati határozatok mögötti folyamatok nyilvánosságra hozatala mellett. Mindazonáltal a kormány nemzetbiztonsági okokra hivatkozva kitartóan elutasította a kérelmeiket, állítva, hogy a hekkerek potenciális veszélyt jelentenek a mesterséges

intelligenciára. Természetesen a dolog iróniája az események után mindenkinek feltűnt.

A kocsik eltérítését követően a csoport munkája iránti érdeklődés meghatványozódott, és néhány személyes találkozó után Libby elvállalta, hogy a szóvivőjük lesz. A feladatai közé tartozott, hogy rendszeresen megjelent a médiában, és fontos szónoka lett a csoport munkáját támogató gyűléseknek és tüntetéseknek. Libby szerette volna külföldön is terjeszteni az üzenetet, és elutazni azokba az országokba, amelyek megvették a vezető nélküli autókra épülő nemzet brit modelljét, hogy figyelmeztesse őket az ebben rejlő fenyegető veszélyekre.

De mivel csekély anyagi forrás állt a rendelkezésükre, a csoport hatósugara korlátozott volt.

– Ez már nagyon kellett! – mondta Nia, ahogy letette a két nagy pohár világos sört az asztalra. Aztán az egyiket máris a magasba emelte. – Egészségünkre!

A két nő koccintott.

– Nem voltál valami beszédes kedvedben az úton. Jude-on jár az eszed, ugye? Mindig így elrévedezel, amikor rá gondolsz.

– Nem tehetek róla – válaszolta Libby. – Fel nem foghatom, hogy miért nem találták még meg. Szó szerint emberek milliárdjai tudják, hogy pontosan hogy néz ki, és még egyszer sem jelentette senki, hogy látta volna.

– Legutóbb mit mondott a rendőrség?

– Semmi olyat, amit ne tudnék. Állítólag a világ minden pontján működő és kimutathatatlan automatizált robotok a hamis észlelések, valótlan információk, hamis nevek, kamu gyerekkori fotók, párkapcsolatok, megalapozatlan munkavállalói adatok, ál-anyakönyvi kivonatok, kamu esküvői

fényképek garmadájával árasztják el az internetet és a rendőrséget… Az eltérítés óta naponta és tucatjával futnak be ilyenek. A nyomozók bevallották, hogy amilyen iramban jönnek ezek az adatok, akár évekig is eltarthat, mire mindent átvizsgálnak, és sikerül megállapítani az igazi személyazonosságát. Az ösztönös megérzésem az, hogy sosem találnak választ a kérdéseikre.

Libby ismét elrévedt, és elhallgatott.

– És *te* mennyire szeretnéd, hogy megtalálják a választ? – kérdezte Nia.

– Nagyon… Nem is tudom, mi van velem. – Libby megdörzsölte a szemét. – Tudom, hogy biztosan nagy szerepet játszott abban, ami történt, de valahogy úgy érzem, mintha valami láthatatlan kötéllel össze lennénk kötve. Nem értem, de tudnom kell, hogy pontosan kicsoda, micsoda is ő. Hát nem őrület?

– Nem, egy cseppet sem az. Olyan ez, mintha gyászolnál. Azt remélted, hogy ha valaha még újra találkoztok, akkor folytatni fogjátok azt, ami az első este történt. Hónapokat töltöttél azzal, hogy megtaláld, és amikor végre előkerült, az olyan körülmények között történt, amit a világon senki sem tudott volna elképzelni.

– Kivéve őt.

– Ő nem számít. Szerintem te azt az embert gyászolod, akiről azt hitted, hogy Jude.

– Mit gondolsz, véletlenül találkoztunk akkor este a bárban, vagy ő rendezte úgy?

– Őszintén? Azt hiszem, megrendezte – tette Nia a kezét Libbyére. – Szerintem tudta, hogy ki vagy, hogy szemtanúja

voltál a Monroe Street-i balesetnek, tudott a bátyádról és a problémáiról. Azt is tudta, hogy mi a foglalkozásod, és kihasználta, hogy mindig segíteni akarsz a súlyosabb érzelmi problémákkal küzdő embereken. Ezért adta el neked azt a hazugságot, hogy öngyilkosságra készül. Ez mind csak azért volt, hogy segíteni akarj neki. Kihasználta a jó szívedet.

Libby egy zsebkendővel megtörölte könnybe lábadó szemét.

Nia semmi olyat nem mondott, amit ő maga ne gondolt volna át. De így, hogy a legjobb barátnője fogalmazta meg az érveket, csak még ostobábbnak érezte magát. Képtelen volt bevallani Niának, de bármennyire is megpróbálta gyűlölni Jude-ot, addig nem ment, amíg a férfi saját szájából nem hallotta, hogy pontosan milyen szerepet játszott a támadásban. Viszont nem valószínű, hogy ez megadatik neki.

– Ne hagyd, hogy felzaklasson az a barom! – folytatta Nia. – Nem éri meg, hogy több könnyet ejts miatta.

– Olyan hülyén érzem magam, hogy bedőltem neki!

– Mindenki más is bedőlt volna neki. Ezért vagy olyan népszerű. Az emberek azért szeretnek, mert olyan vagy, mint ők.

Libby ivott egy korty sört, és körülnézett a helyiségben. A bárpultnál egy pár várakozott, és közben őt bámulták. Amikor a tekintetük találkozott, gyorsan elfordították a fejüket.

– Szerinted visszatérhetek még valaha a régi életemhez? – kérdezte Libby.

– Szeretnél?

– Tudod, kellemetlen ez a nagy érdeklődés, de mégis, életre szóló lehetőséget kaptam, hogy egy olyan ügyön segítsek,

amiért szenvedélyesen elkötelezettnek érzem magam. Azért néha hiányzik a normális, régi életem.

– Muszáj végigcsinálnod, különben mindig azon rágódsz majd, hogy mit érhettél volna el. Az állásod megvár. Ott lesz, amikor készen állsz, hogy visszatérj, akármilyen hosszú szabadság után is. De meg kell barátkoznod a gondolattal, hogy ezek után már nem valószínű, hogy valaha is normális mederben folyik majd az életed.

– Hát éppen ez aggaszt!

62. fejezet

Libby és Nia a vonatajtó melletti kapaszkodót fogva álltak, és kuncogva igyekeztek megőrizni az egyensúlyukat, ahogy a Birmingham New Street pályaudvarra tartó vonat megállt.

Libby búcsúzóul kinyújtotta a karját, és szorosan magához ölelte Niát.

– Köszönöm, hogy eljöttél! – mondta. – És köszönöm, hogy megint végighallgattad a kínlódásomat. Nem is tudom, hogyan bírtam volna ki az elmúlt hónapokat nélküled.

– Ugyan, hallgass már! Be vagy csípve.

– Egy kicsit, de ezt akkor is komolyan mondom. Csodálatos barátnő vagy!

– Na, ezt sose felejtsd el! – mosolygott Nia. – És emlékezz, mit mondtam *Tudodki*ről. Itt az ideje, hogy kiverd a fejedből azt a fiút. És minél hamarabb sikerül, annál hamarabb találkozol valakivel, aki megérdemli, hogy melletted legyen. Megígéred?

– Meg. – Libby még egyszer megölelte a barátnőjét, majd a vonat ajtaja sípolt egyet, kinyílt, és a két lány elvált egymástól.

Libby kikapcsolta a repülő üzemmódot a telefonján, és máris több mint harminc gratuláció jelent meg a barátaitól és munkatársaitól, akik mind örömmel nézték, ahogy feltörölte a padlót a kormány szóvivőjével. Ahogy Libby azt előre gondolta, a videó futótűzként terjedt az interneten.

A szupergyorsvonattal megtett ötvenperces út London és Birmingham között eseménytelenül telt, és csak ketten kérték

meg, hogy lefotózhassák magukat Libbyvel, amikor a két barátnő elhelyezkedett a vonat bárkocsijában. Mire a városba értek, még mindig csak kora este volt, de már sötét. Libby a kábulat és részegség közötti állapotba került. Nia pont azt az üdítő társaságot nyújtotta, amire szüksége volt, még ha ez azt is jelentette, hogy reggel másnaposan ébred. Az elkerülhetetlenre készülve, megállt egy kioszknál, hogy vegyen egy üveg vizet és egy csomag aszpirint, és elhatározta, gyalog megy haza, hogy kiszellőztesse a fejét.

Ahogy Libby a városközpont mentén sétált, örömmel látta, hogy az emberek újra maguk vezetik a járműveiket, és nem hagyatkoznak a sofőr nélküli kocsikra. Az eltérítés utóhatásai közé tartozott az is, hogy hirtelen megnőtt a kereslet a kettes és a hármas szintű kocsik iránt, de a városi kerékpárok használata is roppant népszerűvé vált. Az emberek már nem voltak a technika rabszolgái.

David Glass azonban igazat mondott, amikor arról beszélt, hogy mekkora károkat okozott a brit gazdaságnak az ötös szintű kocsik gyártásának felfüggesztése. Emellett a többmilliárdos külföldi szerződések is odalettek, mivel az országok ideiglenesen leállították a koncepció további megvásárlását vagy fejlesztését. Ez az állapot nem lesz tartós, hiszen a haladás és a technológia fejlődése elkerülhetetlen, de ezek után a jövő legalább átláthatóbb lesz. És noha Libby talán sosem fog teljesen megbarátkozni a vezető nélküli járművekkel, úgy vélte, hogy megfelelő kezekben a mesterséges intelligencia előnyei felülmúlják a hátrányait.

Az Átláthatóságot a mesterséges intelligencia használatában érdekképviseleti csoport frontembereként időnként Libbynek

kellett elviselnie a legtöbb nem kívánt figyelmet. Az elégedetlen, munkanélkülivé vált dolgozók őt és a kampányban résztvevő társait hibáztatták a szerződésbontások, a csökkentett munkaidő és a jövedelem megcsappanása miatt.

Az este folyamán egy elhanyagolt külsejű, szakállas férfi véletlenül Libbynek ütközött a vonaton, és leverte a lány táskáját a padlóra. Libby fejében megfordult, hogy a férfi korábban elhangzott fenyegetéseket vált valóra. Végül minden durva megjegyzés nélkül elcsoszogott, de elnézést sem kért.

Valahányszor feltörtek benne a kételyek, Libby felidézte magában, ahogy Birmingham látóhatárát elborította a nagy, fekete füstfelhő, amikor a vezető nélküli autók összeütköztek. Kötelességének érezte, hogy ügyeljen rá, hogy ilyesmi soha többé ne történjen meg.

Libby ivott egy kortyot a vizespalackjából, és óvatosan lement a kivilágított lépcsőn a csatornapart melletti vontatóösvényre. Rákattintott a telefonján egy alkalmazásra, amely csatlakozott a lakásában és az épület körül felszerelt hét biztonsági kamerához. Az apja ragaszkodott hozzájuk. Nem sokkal a kocsieltérítés után a lesifotósok valósággal tábort vertek Libby zárt lakóparkja előtt. Elsötétített ablakú kocsikban rejtőzködtek, sőt volt néhány minden fenntartástól mentes szomszéd, aki a lakásukba is beengedte őket. Libby minden alkalommal elzárkózott a lesifotósoktól, és az aljas sértegetéseikre sem volt hajlandó reagálni, amikor megpróbálták felpiszkálni. Végül rájött, legjobb, ha mindig egyformán öltözik, amikor elhagyja a házat, mert megtudta, hogy az újságok számára semmi érdekes nincs a nap mint nap ugyanolyan ruhát viselő hírességek fotóinak közlésében. Az

olvasó szemében az ilyesmi ócska hírnek tűnik. A lesifotósok végül lassan elmaradoztak.

Libby órája rezegni kezdett. Az anyja küldött egy videóüzenetet. A lány megnyomta a lejátszás gombot.

– Szia Libs, akkor jöhetünk a hétvégén?

Libby gyorsan készített egy válaszüzenetet és elküldte.

– Persze! Majd szólj, hogy melyik vonattal érkeztek, és kimegyek elétek az állomásra. Puszi!

A fényesen ragyogó, fehér fényű utcai lámpák alatt elhúzott mellette két kerékpáros, és Libby most azon is töprengett, hogy a kocsieltérítések másik következménye az volt, hogy újra felvette a kapcsolatot a szüleivel, akiktől már egészen elhidegült. Gyakorlatilag kizárta őket az életéből. Amikor a riporterek ostromolták az otthonát, ragaszkodtak hozzá, hogy egy időre költözzön hozzájuk Northamptonba. És annak ellenére, hogy az utóbbi évtizedben inkább kerülte a családi otthont a bátyja halálával kapcsolatos emlékek miatt, mégis elfogadta az ajánlatot, mert túlságosan kimerült volt ahhoz, hogy tiltakozzon.

Évekig nem volt képes felfogni, hogy a szülei miért nem adták el a házat, ahol idősebb gyermekük végzett magával. Gyűlölte, hogy Nicky hálószobájában mindent érintetlenül hagytak, még az ágyneműjét sem húzták le. Nem arról volt szó, hogy valami iskolai kirándulásról várják haza.

Csak amikor végre hajlandó volt szembenézni a félelmeivel, és újra együtt lenni egy fedél alatt a szüleivel, akkor értette meg, hogy megtagadta magától a megbocsátás lehetőségét. Libby magát hibáztatta a testvére haláláért, hiszen vele töltötte a legtöbb időt, Nicky egyedül neki öntötte ki a szívét, neki

beszélt teljes őszinteséggel arról, hogy mennyire elcsüggedt. És Libby volt az, aki annyira szerette volna elhinni, hogy most már úrrá lett a depresszión, hogy készen állt hazatérni az utolsó kórházi kezelés után. Vigyáznia kellett volna rá, de nem tudott, és Nicky meghalt. Csakis ő tehetett róla.

Mára már elfogadta, hogy Nicky tetteire éppúgy nem volt semmi befolyása, mint a Hekkerére. A fiú szobája nem azért maradt érintetlenül, mert a szüleik nem voltak képesek megbékélni a halálával. Éppen ellenkezőleg. Azzal, hogy elfogadták a döntését, megtalálták a módját, hogy továbblépjenek, míg Libby ezt nem tudta megtenni. Mire eljutott oda, hogy újra elhagyta a szülői házat, és visszatért Birminghambe, sikerült új kötődést kialakítani a szüleivel és elvesztett testvérével is.

Libby észre sem vette, és már a lakóparkhoz is ért. A fejét egy biometrikus arcfelismerő készülék elé tartotta, és megvárta, hogy a szkenner felismerje és kinyissa az ajtót. Nem tudta eldönteni, hogy az alkohol vagy a Niával folytatott beszélgetés emléke készteti-e mosolyra. De ez nem is számított. Az volt a lényeg, hogy eltelt optimizmussal. Nem volt valószínű, hogy az élete valaha is ugyanolyan lesz, mint az esküdtszéki szolgálat előtt, de lassan már elfogadta, hogy ez nem feltétlenül baj.

Kinyitotta a táskáját, hogy megkeresse a bejárati ajtót nyitó elektronikus beléptetőt, és valami sima, lapos tárgy akadt a kezébe. Elővette, és egy tabletet tartott a kezében. Értetlenül bámulta, nem is sejtette, hogyan kerülhetett a birtokába. Az biztos, hogy nála nem volt tablet, Nia pedig a sajátját egy rózsaszín, ékköves tokban tartotta. Vajon szórakozottan eltette

volna valaki másét a vonat bárkocsijában, mert azt hitte, hogy az övé?

Becsukta és kulcsra zárta maga mögött a bejárati ajtót. A lakás világítása automatikusan felkapcsolt, és Libby elindult a konyha-étkező felé. A sarok irányába pillantott, oda, ahol egykor a szobanyulak, Michael és Jackson ketrecét tartotta. Amint Libby médiakarrierje felívelt, túl sok időt töltött távol az otthonától ahhoz, hogy megtartsa a nyuszikat. A szomszéd kislánya, akinek felajánlotta, és aki el is fogadta őket, megígérte, hogy bármikor meglátogathatja régi kedvenceit, amikor csak szeretné.

Libby töltött magának egy bögre kávét, leült az asztalhoz és megkereste a tablet bekapcsoló gombját. A gép azonnal életre kelt, és még csak biztonsági engedélyre, mint például írisz- vagy arcfelismerő szkennelésre sem volt szükség. A kezdőképernyőn semmilyen alkalmazás vagy elmentett oldal sem látszott. Csak egyetlen ikon volt rajta, a videóklip szimbóluma.

Libby ujja bizonytalanul lebegett fölötte, miközben azt mérlegelte, hogy a lejátszás indításával vajon belegázol-e a tulajdonos magánéletébe. Végül győzött a kíváncsiság, és érintésére elindult a lejátszás. A keretben egy férfi arca jelent meg. Ismerősnek tűnt, de a lány nem tudott rájönni, hogy pontosan mitől. Sűrű, sötétbarna szakállat viselt, fekete keretes szemüveget, a fején kötött sapka volt. Aztán hirtelen rájött! Az elhanyagolt, kopott öltözékű, koszos férfi volt az, aki nekiütközött a vonaton.

– Libby – szólalt meg, és a hangtól kirázta a hideg.

Jude Harrison volt az!

– Ne haragudj, hogy így kereslek meg – folytatta Jude. – De meg kellett találnom a módját, hogy elérjelek, és az nem olyan egyszerű, hogy csak úgy megjelenek a küszöbödön. Először is, szeretném, hogy tudd, nem minden volt hazugság abból, amiket neked mondtam egy éve, ott a kocsmában, amikor megismerkedtünk, és utána, a vizsgálati tárgyalás során. Ami aznap történt, nem olyan egyértelműen fekete vagy fehér, mint amilyennek látszik. Szeretnék lehetőséget kapni, hogy elmondjam neked az igazságot, mert megérdemled. De nem most akarom elmagyarázni és nem is egy videón keresztül. Személyesen szeretném megtenni. Itt vagyok a városban, Libby! Birminghamben vagyok és szeretnék veled találkozni. Még ma este.

63. fejezet

Libby olyan hirtelen engedte el a tabletet, mintha megégette volna a kezét. Aztán csak hitetlenkedve bámulta a készüléket, és megpróbálta értelmezni az iméntieket.

Jude Harrison visszatért! És találkozni akar vele.

A döbbenet elmúltával azonban egyre erősebb harag fogta el, és legszívesebben a falhoz vágta volna a tabletet, hogy ripityára törjön, és utána emlékezni sem akart rá, hogy látta. De ilyen opciója nem volt. Nem tehetett úgy, mintha nem látta volna, nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy Jude előjött a rejtekhelyéről, és kapcsolatba lépett vele.

Fel kell hívnia a rendőrséget. Remegő kézzel a telefonjáért nyúlt, és megkérte a virtuális asszisztensét, hogy keresse meg az elektronikus névjegykártyát, amelyen a Jude eltűnésével kapcsolatos számos nyomozás egyik vezető főfelügyelőjének az elérhetősége szerepelt. Többször is találkoztak, és alaposan átbeszélték azt az első alkalmat, amikor Libby megismerkedett Jude-dal. Aztán együtt végignézték és meghallgatták a tárgyalóteremben folytatott beszélgetések felvételeit, és megpróbáltak olyan nyomokat keresni, amelyek segíthettek meghatározni a személyazonosságát.

– Szeretné, hogy felhívjam a kért számot? – kérdezte a VA.

Libby kinyitotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Ehelyett újra meg újra lejátszotta maga előtt azt a pillanatot, amikor Jude nekiütközött a vonaton, és dühös volt magára, amiért túl

sokat ivott, és nem volt elég éber. Talán ha józan lett volna, akkor azonnal felismeri, és segítséget hív. Nem lett volna hiány önkéntes igazságosztókból, akik hajlandóak lettek volna lefogni a világ legkeresettebb emberét addig, amíg a rendőrség meg nem érkezik.

– Szeretné, hogy felhívjam a kért számot? – ismételte meg a kérdést a VA.

Libby elgondolkozott azon, hogy vajon mióta követhette Jude. Csak a London-Birmingham járaton, vagy egész nap őt figyelte? Talán egész héten? Vagy még régebb óta? Elfogta a rosszullét, ha arra gondolt, hogy a férfi a közelében lehetett.

– Szeretné, hogy felhívjam a kért…

– Nem – szakította félbe Libby.

Figyelme újra a tablet felé fordult, és valahol a lelke mélyén szerette volna másodszor is megnézni a videót, de félt megnyomni a lejátszás gombot. Végül összeszedte a bátorságát, és Jude újra életre kelt a képernyőn.

„Ami aznap történt, nem olyan egyértelműen fekete, vagy fehér, mint amilyennek látszik” – mondta. „Szeretnék lehetőséget kapni, hogy elmondjam neked az igazságot.”

Persze, a bűntudatod az fekete-fehér! – gondolta Libby. *A törvényszéki szakértői vizsgálat minden kétséget kizáróan bizonyította, hogy sosem ültél abban a kocsiban, amiben láttunk. Nem volt DNS-nyom, sem üres ételes dobozok, nem volt hátizsák. A hátsó ülésen nem volt semmi.*

Jude Harrison élete sosem volt veszélyben, mert Jude Harrison soha nem is létezett. Kitalált személy volt, semmivel sem valóságosabb, mint egy thriller szereplője. Libby hangosan megismételte a férfi szavait. „Szeretnék lehetőséget kapni, hogy

elmondjam neked az igazságot.” Senki sem tudta az igazságot, még csak egy verzióját sem. Lehet, hogy ez lenne Libby egyetlen esélye, hogy kiderítse?

Még egy óra sem telt el azóta, hogy megígérte Niának, nekilát, és kitörli Jude emlékét az elméjéből. De tudta, hogy bármit is mondott a barátnőjének, addig úgysem nyugszik, amíg Jude saját szájából nem hallja, hogy mi történt aznap.

Mielőtt döntött, még egyszer utoljára lejátszotta az üzenetet. Muszáj találkoznia vele. Ha Jude meg akarta volna ölni, akkor már rég megtette volna.

– Hogyan talállak meg? – kérdezte Libby hangosan. Ismét megnézte a tablet képernyőjét, hátha átsiklott valami fölött. Miután meggyőződött, hogy Jude nem hagyott semmi lehetőséget arra, hogy reagáljon a kérésére, Libby a kávéfőzőgéphez ment, és kiválasztotta a legmagasabb koffeintartalmú kapszulát. Minden lélekjelenlétére szüksége volt. Hirtelen arra lett figyelmes, hogy a tablet rezeg az asztalon. Üzenet érkezett. És csak Jude-tól jöhetett.

Kissé tétován, de elolvasta.

„Kint vár egy autó. Az majd idehoz.”

Libbynek még a lélegzete is elállt.

– Szerinted majd csak fogom magam, és beszállok a kocsiba, amit te küldtél? – kérdezte fennhangon.

Másodperceken belül már meg is jelent a képernyőn az újabb üzenet.

„Nem.”

Libby megdermedt. Jude tehát a tableten keresztül hallgatta.

Újabb üzenet futott be. „Semmi okom rá, hogy bántsalak.”

– Aznap sem volt okod bántani senkit – mondta erre a lány, egyre magabiztosabb hangon.

„Az nem az én művem volt” – írta Jude. „Hadd meséljem el szemtől szemben!”

Libby habozva hallgatott. Most vagy soha! Ha tényleg meg akarja tudni a kérdéseire a válaszokat, meglehet, ez az egyetlen lehetősége.

Jude tabletje felé fordult, vett egy nagy levegőt, aztán egy hajgumival lófarokba fogta a haját.

– Oké – mondta. – Hová menjek?.

64. fejezet

A kocsit, amit Jude Libbyért küldött, könnyű volt megtalálni. Ez volt a lakópark előtt álló egyetlen autó, amelynek be voltak kapcsolva a fényszórói. Nem ült benne senki, és az ajtaja tárvanyitva állt.

Libby még egyszer utoljára alaposan átgondolta a dolgot, mielőtt beszállt. Benézett, és megállapította, hogy hármas szintű jármű volt. A műszerfalhoz kormány is tartozott, lent pedig gáz- és fékpedált is látott. Az is igaz, hogy ezekhez könnyen hozzápiszkálhatott valaki, és használhatatlanná tehette őket. *De annak meg mi értelme lenne?* – kérdezte Libby magától. Ettől sokkal egyszerűbben is megölheti a férfi, ha úgy akarja.

Végül az igazság iránti mindent felemésztő vágya felülkerekedett a kétségein, és beszállt. Az ajtó halkan becsukódott, de nem zárult le.

Libby szíve eszeveszetten dübörgött, ahogy a jármű automata üzemmódra állt. Megragadta a kormányt, majd a pedálokat is ellenőrizte. Minden működött. Az út mindössze tíz percig tartott, de sokkal hosszabbnak tűnt, mígnem a kocsi egy járdaszegély mellé parkolt. Libby azonnal felismerte a helyszínt. A Monroe Streeten volt, abban a negyedben, ahol szemtanúja volt a balesetnek, amely során egy család három generációját irtotta ki egy vezető nélküli autó. Gyorsan kiszállt a kocsiból.

Jude helyszínválasztása máris felingerelte. A férfinak tudnia kellett, mennyire megviselte, hogy az esküdtszéki tárgyalás során meg kellett néznie azt a felvételt. További utasításra várva magához szorította a tabletet míg az újra rezegni nem kezdett. „A háromszázhatvanas szám” – szólt az üzenet.

Az út két oldalán üzletek, túlnyomórészt kis, önálló butikok sorakoztak. Ahogy a főutcák nagy üzletei fokozatosan bezártak és átálltak az internetes árusításra, a városközpontok egyre elhagyatottabbá váltak. Eközben azonban a kisebb, független üzletek újra népszerűbbek lettek. Napközben a Monroe Street nyüzsgő életet élt, de most, este kilenc felé már nagyrészt kiürült. Libby figyelmesen sorra vette az üzletek homlokzatát, mígnem megtalálta a háromszázhatvanas számot. Egy bezárt kávézó volt, amelynek az ablakait fehér, lemosható festékkel kenték be, hogy a nemkívánatos nézelődők ne tudjanak belátni. Libby bekapcsolta a telefonja zseblámpáját és megpróbált belesni az üvegezett ajtón keresztül, de nem látott semmit.

Nem muszáj megtenned, mondta magának. De bármennyire is megrémítette a gondolat, hogy szemtől szemben találkozzon Jude-dal, tudta, nagyon nehéz lenne azzal a tudattal leélni az életét, hogy szó nélkül elment. Tétován lenyomta a kilincset, és az ajtó kinyílt. Az ajtó fölötti csengő sokkal hangosabban csilingelt, mint azt a mérete alapján várta volna, és megijesztette a lányt.

– Helló! – köszönt be reszketeg hangon. Telefonnal körbevilágított a helyiségben. Egy tucatnyi asztal és szék között találta magát, amelyeket vastagon bevont a por, távolabb üres pultokat és polcokat látott. A padlón egy létra, festékesdobozok

és védőhuzatok hevertek szanaszét. Ha neki is kezdtek valamikor a felújításnak, már rég felhagytak vele.

– Csukd be az ajtót, kérlek – szólalt meg egy hang a helyiség belsejében. Libby azonnal felismerte, és önkéntelenül is levegő után kapott. Zsebre dugott keze kitapogatta a hűvös pengéjű zöldségszeletelő kést, amelyet a tablet lencséjének látókörén kívül vágott zsebre még otthon, a konyhában. Megfogta a kilincset, és csendesen becsukta az ajtót.

– A késre nem lesz szükséged – mondta Jude. – De tartsd csak meg, ha ettől biztonságban érzed magad.

Libby a férfi felé fordult, mire Jude felkapcsolt egy lámpát, és a lány hunyorogva nézett, amíg a szeme alkalmazkodott az erős fényhez. Most már tisztán látta a férfit. Jude egy asztal mellett ült, két tenyerét az asztal lapjára fektette, a keze mellett egy telefon hevert. Tetőtől talpig sötét színű ruhát viselt, beleértve a télikabátját és a vastag, fűzős bakancsot is.

A szakálla nagyjából kétcentis lehetett, borzas haja rövidre volt nyírva. Szemüveget hordott. Libbyben akarata ellenére is fel-felvillant valami furcsa érzés a férfi iránt, amit nem igazán tudott szavakba önteni.

– Helló, Libby – kezdte Jude, és kényszeredetten elmosolyodott. A hangja egyszerre volt barátságos, de határozott is. A lány ezzel a változatával még nem találkozott. – Hogy vagy? – folytatta, de Libby még nem tartott ott, hogy válaszoljon. Nem tűnt úgy, hogy ez zavarta volna a férfit. – Örülök, hogy eljöttél. Biztos, hogy nem akarsz leülni? – mutatott a vele szemben álló székre. Libby megrázta a fejét, és úgy nézett rá, mintha életében most látná először. És bizonyos szempontból ez így is volt. Mert itt most nem azt a férfit látta,

aki iránt valaha mélyebb érzéseket táplált. Ez az ember idegen volt.

– Biztosan rengeteg kérdésed van – folytatta. – Vágj bele!

A lány bólintott, és megköszörülte a torkát, de akármennyire is igyekezett, nem tudott úrrá lenni idegességén, és a hangja kissé elcsuklott.

– Annyi helyre vitethettél volna. Miért pont ezt az utcát választottad?

– Ígérem, erre is hamarosan rátérünk – jött a válasz.

– Mióta követsz?

– Személyesen már néhány hete. A telefonadataidon, a nyomkövetőkön, a vásárlásaidon, az internethasználatodon és a nyilvános profiljaidon keresztül pedig, azt hiszem, mindig is követtelek. Már attól kezdve, hogy megismerkedtünk Manchesterben, illetve már az azt megelőző hónapokban is.

– Akkor hát nem véletlenül találkoztunk?

– Nem.

Libby szíve elszorult. Majdnem csalódottan hallgatta, ahogy a férfi beismerte, amit ő már egy ideje sejtett.

– Honnan tudtad, hogy pont abban a kocsmában leszek?

– Hozzáférésünk volt az összes személyes adatodhoz, beleértve az e-mailjeidet és a naptáradat is.

– Úgy érted, hogy feltörted őket?

– Igen.

– És amikor megtudtad, hogy hol fogom tölteni a hétvégét, akkor követtél? – Jude ismét bólintott. – Honnan tudtad, hogy egyáltalán szóba állok veled?

– Sehonnan. Kocsmáról kocsmára követtelek benneteket, megvártam, amíg már ittál pár pohárral, és aztán próbáltam

meg felhívni magamra a figyelmedet. A Facebookos fotóidból tudtam, hogy szereted a karaokét, és a Spotify lejátszási listád elárulta, hogy Michael Jackson a kedvenced.

– És kik voltak a barátaid, akikkel ott voltál? Ők is benne voltak?

– Azok az emberek nem a barátaim voltak.

– Láttam őket! Egy csapat férfival álltál.

– Nem velük álltam, hanem *mögöttük*. Ugyanúgy fogalmam sem volt, hogy kicsodák, mint ahogy ők sem tudtak rólam semmit. Pont úgy, mint a vezető nélküli autóm esetén az eltérítéskor, a kocsmában sem gondoltál arra, hogy megkérdőjelezd, amit láttál.

– Miért is kellett volna? Amíg nincs okom az ellenkezőjére, addig megbízom az emberekben. Nem az az első, ösztönös gondolatom, hogy mindenről, amit hallok vagy látok, azt feltételezzem, hogy hazugság. Legalábbis addig így volt, amíg meg nem ismertelek. Honnan tudtad, hogy vonzódni fogok hozzád?

– Azokból a profilokból, amelyeket akkor hoztál létre, amikor csatlakoztál az online társkereső oldalakhoz. Megnéztük, hogy milyen típusú férfiak azok, akiknek az oldalait megnézted, mennyi ideig tartottad az ujjad az egyes fotók fölött, elemeztük a személyiségjegyeiket, és természetesen megnéztük az exedet, Williamet is. Tanulmányoztuk, hogy mitől gerjedsz be, és mitől lohad le a kedved, milyen szabadidős tevékenységeket szeretsz, figyeltük az online beszélgetéseidet, és hogy milyen tulajdonságok birtokában kell lennie valakinek, mielőtt egyáltalán fontolóra veszed, hogy találkozol az illetővel. Ennek megfelelően alakítottam ki a megjelenésemet. Levágtam

és befestettem a hajam, színes kontaktlencsét vettem, és olyan stílusban öltöztem fel, amiben szívesen látod a neked tetsző férfiakat. Azzá váltam, akit kerestél. Egyedül a vonzalmat nem tudtuk előre garantálni. De nem tagadhatod, hogy ez megvolt köztünk. Amikor elmentél, elvittem a poharadat a kocsmából, és megcsináltattam a DNSPárod®-dal a tesztet, mert kíváncsi voltam, hogy genetikailag egymásnak vagyunk-e szánva. Szeretnéd tudni az eredményt?

Libby szeme dühtől lángolt, de az ujjait mereven, egyenesen tartotta, nem szorította ökölbe a kezét, hogy Jude ne lássa, mennyire megerőszakolva érzi magát.

– Nem vagyok rá kíváncsi – szűrte összeszorított, csikorgó fogai közül. A lelke mélyén azonban rettegett a gondolattól, hogy esetleg egy pszichopata a párja. – Az aznap éjjel folytatott beszélgetésünket is megterveztétek?

– Egy részét igen.

– Mint például?

– Például, hogy szeretem a külföldi filmeket, hogy szeretek süteményt sütni, és hogy jól ismerem Michael Jackson számait.

– De hát kívülről tudtad őket!

– A társaim az okoslencsémre küldték a szövegeket, és én csak leolvastam őket. Aztán gyorsan kivettem, amikor odajöttél hozzám. De nem mindent rendeztünk meg.

– Mit nem?

– Például az őszinte érdeklődésemet aziránt, amit mondtál.

– Most azt várod, hogy ezt elhiggyem? – nevetett fel Libby.

– Nem várom, hogy bármit is elhiggy nekem. De ha annyira meg vagy győződve arról, hogy hazudok, akkor miért jöttél ide?

Libby kinyitotta a száját, aztán mégis meggondolta magát. Valójában erre nem tudott válaszolni.

– Hogyan szólítsalak? – kérdezte inkább. – Feltételezem, hogy a Jude Harrison nem az igazi neved.

A férfi megrázta a fejét.

– Hívj csak nyugodtan Jude-nak, ha ez segít.

– Nem! Tudni akarom az igazi nevedet.

– De lényegtelen. Már olyan mélyre merültem a világhálóba, hogy mire innen elmész, és ha úgy döntesz, hogy értesíted a rendőrséget erről a találkozásról, akkor addigra az igazi nevem már semmit sem számít. Semmivel sem könnyíti meg nekik, hogy megtaláljanak.

– Nem érdekel. Tartozol nekem ezzel.

– Noah Harris a nevem.

Libby számára ismerősnek tűnt a név, de a feje már zsongott a sok új információtól, és így képtelen volt rájönni, hogy honnan ismeri.

– Miért hívtad magad Jude-nak?

– A *Hey Jude* volt a néhai bátyád kedvenc dala. A temetésén is ez szólt. A refrénnél az egész család felállt, összekulcsoltátok és magasba emeltétek a kezeteket, és ti is énekeltétek a „na-na” részt. Rövid időn belül mindenki felállt, és csatlakozott hozzátok.

– Hogy van képed! Honnan tudod ezt?

– Az emberek manapság mindent rögzítenek az utókor számára. Ezt a jelenetet sem volt nehéz megtalálni a neten.

Libby beleborzongott, hogy milyen mélységben volt képes kutatni a férfi, és hogy mi mindent tudott róla.

– A világon annyi ember közül válogathattál. Miért pont engem választottál?

– Olyasvalakire volt szükségünk, akinek fejlett az erkölcsi érzéke és az értékrendje, és aki ismeretlenül is őszintén törődik másokkal. Az adáshoz olyan nőre volt szükségünk, aki mindenféle korosztályhoz tartozó férfit és nőt képes megnyerni magának. És ahhoz, hogy a nézők érzelmileg kötődjenek hozzá, megtört embernek kellett lennie.

– Szerinted a világ megtörtnek lát engem?

– Rosszul gondolom?

– Micsoda seggfej vagy!

– Szükséges volt, hogy a kijelölt nőnek legyen egy Utasa, akit minden erejével támogat. Ki más lenne jobb erre a szerepre, mint egy megrendítő sorsú férfi, akihez ráadásul vonzódik is? Az, hogy te is ugyanolyan ellenszenvet érzel a vezető nélküli járművek iránt, mint mi, természetesen hatalmas jó pont volt, és ez volt az egyik oka annak, hogy bejuttattunk az esküdtszékbe.

– *Ti* tettetek oda engem? Nem véletlenszerűen választottak ki?

– Azt hittem, hogy erre már rájöttél. Önálló egyéniségre volt szükségünk, olyasvalakire, aki megkérdőjelezi a többi esküdt döntéseit. Bevallom, az első nap végén azt hittük, rosszul választottunk, hiszen amikor a többiek rád szálltak, egy idő után feladtad a küzdelmet. De a második napon, nem sokkal az első eltérítés előtt, már sikerült megvetned a lábad. Onnantól kezdve tudtuk, hogy jobbat nem is kívánhattunk volna.

Libby még mindig forrongott magában. Azzal már rég megbékélt, hogy manipulálták, de fogalma sem volt, hogy a

hazugságok ilyen mélyre lefúrták a gyökereiket. Teljesen hülyén érezte magát.

– De miért pont én? A világon több millió nő létezik, akik hozzám hasonlóan gondolkodnak.

– Csakhogy nincs egy sem, akivel meglenne az a közös pontunk. Mármint neked és nekem.

– Vagyis? – vonta fel Libby a szemöldökét.

– Amikor megérkeztél, azt kérdezted, miért ezt a helyet választottam. Annak idején, amikor az összegyűjtött adataidat megvizsgáltam, három fontos élményt azonosítottam, amelyek jelentősen hozzájárultak a személyiséged alakulásához: te találtad meg a bátyád holttestét, a barátod egy másik nővel nemzett gyereket, majd szemtanúja voltál, hogy három embert elgázolnak ebben az utcában. Ezek közül az egyik közös élményünk.

– Nem értem, miről beszélsz.

– Az a három nő, aki a szemed láttára halt meg, pontosan ezelőtt a kávéház előtt, a feleségem, a lányom és az anyám volt.

65. fejezet

Libby hátrált egy lépést, és hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Ez is csak egy újabb hazugság, ugye? – köpte a szavakat. – Undorító vagy!

Anélkül, hogy lehetőséget adott volna a férfinak a védekezésre, Libby sarkon fordult, és megindult az ajtó felé. A háta mögött egy szék lába csusszant meg zajosan a palapadlón. A lány megfeszült, és erősebben szorította a kés markolatát.

– Ne menj el – kérte Noah. – Kérlek! – És a beszélgetés folyamán először Libby mintha a kétségbeesés hangját hallotta volna feltörni belőle. Ez elég volt ahhoz, hogy megálljon. – Azt mondtam, megérdemled, hogy tudd az igazságot, és ez *az* igazság. Esküszöm.

– Nem hiszek neked – rázta meg Libby a fejét, és megfordult. Látta, hogy a férfi felállt.

Valami láthatatlan erő megakadályozta, hogy megtegye a még hátralevő néhány lépést, és elhagyja a kávézót. És ekkor hirtelen eszébe jutott, hogy honnan ismerős neki a Noah Harris név. Csakhogy nem a férfi volt az egyetlen, aki képes volt titkot tartani. Libby úgy döntött, hogy ezt a felismerést egyelőre megtartja magának.

– Stephenie, Gracie és Mary: a feleségem, a kislányom és az édesanyám. Dolgoztam, amikor felhívott egy nővér az Erzsébet Királynő Kórházból, hogy közölje, balesetet szenvedtek. Csak

akkor tudtam meg, hogy mindhármukat elvesztettem, amikor odaértem.

– A nevük mindenütt megtalálható az interneten – mondta Libby kifejezéstelen hangon.

Noah felemelte a telefont az asztalról, és hangosan utasította az operációs rendszert, hogy nyisson meg egy mappát Kinyújtott karral Libby felé lépett, hogy átadja neki a készüléket. A lány erre megint szorosabban markolta a kést, és három lépést hátrált. Noah csalódottnak tűnt ekkora óvatosság és bizalmatlanság láttán, és a Libbyhez legközelebbi asztalra tette a készüléket, majd visszaült a helyére.

A mappában több tucatnyi album volt, mindegyik tele családi fotókkal. Libby végiggörgette a mappákat, és közben minden rendszer nélkül itt is, ott is beléjük nézett. Az egyikben Noah egy nála idősebb fiúval volt látható, és egy nővel, akit felismert az autóbalesetből, csak a fotókon fiatalabbnak látszott. Feltételezte, hogy Noah anyja lehetett. Más mappák esküvői fotókat, nászúton készült képeket és Noah-t meg egy újszülöttet ábrázoló felvételeket tartalmaztak.

– Nézd meg a videókat is! – sürgette a férfi, mire a lány megnyomta a lejátszás gombot. Az első filmen Stephenie egy padon ült a kertben, és egy kisbabát szoptatott. A hangja ugyanolyan volt, mint a nőé, akin Libby megpróbált segíteni a Monroe Streeten. Sosem felejtette el, hogy utolsó leheletével is azt kérdezte, hogy a kislányának nem esett-e baja.

Libby kissé tétovázott, mielőtt újra megszólalt.

– Sajnálom, ami velük történt, de ez nem magyarázza meg a kocsieltérítésben játszott szerepedet, és azt, hogy miért öltél és sebesítettél meg annyi ártatlan embert.

– A baleseteknek nem kellett volna megtörténniük. Senkinek sem kellett volna meghalnia. Az egész… akkora méreteket öltött… hogy végül már teljesen kicsúszott a kezemből. Nem tudtam megakadályozni, hogy azt tegye, amit tett.

– Ki?

– Alex.

– Ő meg kicsoda?

– A bátyám.

– És neki mi volt a szerepe?

– Azok egyike volt, akit ti a Hekkernek hívtatok.

– A testvéred volt a Hekker? – kérdezte Libby elhűlve.

– Az *egyik* a sok közül. A Hekker nem egy ember volt. A hang, amit hallottatok, beszédszintetizátor műve volt, mesterségesen előállított emberi hang. Egy maroknyi kis csapat tagjai, különböző korú, akcentusú, dialektusú és anyanyelvű férfiak és nők felváltva diktálták a gépbe a Hekker szavait, míg mások a képernyőn megjelenő felvételek vetítését irányították. Ahhoz, hogy amit terveztünk, sikerrel járjon, egy egész globális hálózatra volt szükség. Kérlek, leülsz, hogy elmagyarázhassam?

Libby hallgatott. Még egy pillantást vetett a válla fölött a mögötte lévő ajtóra, és elhatározta, ha úgy érzi, hogy Noah veszélyt jelent a számára, akkor még azelőtt oda tud ugrani, hogy a férfi elérné őt.

Lazított egy kicsit a kést markoló szorításán, és Noahtól két asztallal távolabb leült egy székre. Aztán összeszorított foggal igyekezett ellenállni, hogy ne vesszen el abban a szempárban, amelyet valamikor annyira vágyott újra látni.

– Hadd kezdjem az elején! – szólalt meg Noah. – Még a negyvenes években, a második világháború idején nagyapám

vállalkozást alapított. Motorokat gyártott a hadsereg járművei számára. Aztán az évek során az üzlet egyre szerteágazóbb lett, majd apánkra szállt. Amikor Alex és én befejeztük az egyetemet, számítógépes programozóként kezdtünk dolgozni a családi vállalkozásban. Szoftvereket készítettünk és radarokat, irányérzékelőket és LiDAR-okat fejlesztettünk az ötös szintű járművek számára. Apánk megpályázott egy több millió fontos kormányzati megbízást, amely a sürgősségi szolgálatok járműveihez szükséges szoftver és kamerák gyártására vonatkozott. Ez volt cégünk történetének legnagyobb üzlete. És mivel Nagy-Britannia lett volna az első ország, amely teljesen átáll a vezető nélküli járművek használatára, úgy terveztük, hogy a szoftverünket és rendszereinket világszerte értékesítjük majd. A Brexit óta már eltelt néhány év, de még mindig kicsit ingatag alapokon álltunk, és ez a megbízás mind a hatszáz alkalmazottunk számára biztos munkahelyet jelentett volna. Aztán egyik pillanatról a másikra az egész ilyen gyorsan odalett – csettintett Noah az ujjával.

– Mi történt?

– Már mindennel készen álltunk, megvolt a személyzet és a technológia, és kibővítettük a telephelyünket is. Aztán Alex kiszúrt egy hibát a szoftverben, amelyet mások már kifejlesztettek, és amelyen mi akkor dolgoztunk. Olyan volt, mint egy alig észrevehető rés a kerítésen, de mégiscsak rés volt. És azt jelentette, hogy az úgynevezett biztonságos, feltörhetetlen szoftvert elméletileg mégis fel lehet törni. Jeleztük, és biztosítottak minket, hogy korrigálni fogják. Aztán egy héttel a szerződés aláírása előtt megjelent a színen egy rivális indiai cég, és egy olcsóbb ajánlattal alánk vágott.

Elkezdtük lejjebb vinni az árainkat, amíg el nem értük az övékét, de amikor még alacsonyabb árat ajánlottak, nekünk befellegzett. Hatalmas veszteséget jelentett volna, ha még tovább csökkentjük az árainkat. A kormány tehát velük szerződött. Biztosak voltunk benne, hogy az indiai cég nem tud jobb terméket kínálni, mint a miénk, és igazunk lett. Mert amikor visszafejtettük a szoftverüket, kiderült, hogy azonos volt a miénkkel. Ellopták a terveinket, és az is egyértelmű volt, hogy csak a kormányon keresztül férhettek hozzájuk.

– Akkor miért nem pereltétek be őket a szabadalmi jog megsértéséért?

– A szabadalmaztatáshoz szükséges kérvényünk néhány létfontosságú oldala „eltűnt”, miután beadtuk a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalába. Mire rájöttünk, hogy mi történt, már túl késő volt. Az indiaiak gyorsított eljárásban szabadalmaztatták a terveinket. Minden nemzetközi jogász, akit csak megkerestünk, azt mondta, hogy esélyünk sincs megnyerni egy peres eljárást, vagy kártérítést kapni.

– És a családi vállalkozással mi lett?

– Alig telt el fél év, és a részvényesek követelték a felszámolását, a dolgozókat pedig elbocsátották. A legtöbb munkatársunk a telep környékén, a közeli falvakban élt, és néhány éven belül ezek a területek elnéptelenedtek. Az emberek kénytelenek voltak elköltözni, hogy munkát találjanak, a lakásárak csökkentek, így azok, akik maradtak, csak negatív saját tőkével rendelkeztek, elterjedt az alkoholizmus, és megnőtt az öngyilkosságok száma. A dolgozóink közül többen is egész életükben apámnak és az ő apjának dolgoztak. Apám pedig magát vádolta az egészért. A

bűntudat és a stressz olyannyira megviselte, hogy agyvérzést kapott, és egy éven belül, egy tüdőgyulladás szövődményeiben meghalt.

Noah itt elhallgatott, és a vizespalackért nyúlt, ami a padlón állt mellette. Lecsavarta a kupakot, és megkínálta Libbyt vízzel. A helyiségben lerakódott por kaparta a nő torkát, de mégis elutasította.

– A történtek sokkal jobban megviselték a bátyámat, mint engem – folytatta Noah. – Mindketten közel álltunk apához, de Alex volt az elsőszülött, és sokban hasonlított is apánkra. A szemem láttára süllyedt egyre mélyebb depresszióba. Tinédzser korában bipoláris zavarral diagnosztizálták, de ekkor abbahagyta a felírt gyógyszerei szedését, és csak a maga szakállára kezdett szedni ezt-azt. Labilissá vált, megkeseredett és dühös lett, és minden semmiség miatt felkapta a vizet. Többször letartóztatták verekedésért, és egyszer még néhány hónapra rács mögé is került. Aztán amikor kiengedték, eltűnt. Sehol sem találtuk. Nem volt a lakásán, a telefonját nem vette fel, az üzenetekre nem válaszolt. Amikor a rendőrség sem találta, akkor már a legrosszabbtól féltünk. De amilyen hirtelen eltűnt, ugyanolyan váratlanul újra felbukkant.

Bármennyire is nem akarta, Libby komolyan érdeklődni kezdett a történet iránt.

– Hol volt? – kérdezte.

– Azt nem árulta el, de érződött, hogy valahogy megváltozott. Nemcsak arról volt szó, hogy már nem ivott, és újra rendesen szedte a gyógyszereit, hanem arról is, hogy olyan erővel összpontosított a dolgokra, amilyen összpontosítást már rég nem láttam nála. Végül annyit bevallott, hogy egy csapat

„hozzá hasonlóan gondolkodó emberrel” találkozott, és velük volt. Úgy hangzott, mintha egy szektához vagy valami ilyesmihez csatlakozott volna, de valójában egy hekkerekből álló közösségről volt szó, amelyet a dark weben talált. Egy olyan szervezet tagja lett, amelynek célja a vezető nélküli járművek gyártásának a tönkretétele volt a brit autóiparban. Megtudta, hogy nem a miénk volt az egyetlen olyan vállalat, amelyet a kormány az olcsóbb külföldi tenderek kedvéért átvert. Legalább egy tucatnyi olyan vállalkozás létezett, amelyek a közúti forradalom kezdetén komoly szerepet kaptak, és amelyek termékeit szintén az orruk elől happolták el a szabadalmaik meghamisításának és ellopásának köszönhetően. Alexet biztatták, hogy csatlakozzon hozzájuk, és segítsen megtalálni a módját, hogy közösen térdre kényszerítsék az iparágat, és felhívják a figyelmet arra, hogy a vezető nélküli autógyártás mit tett a hazai vállalkozásokkal. Könyörgött, hogy én is vegyek részt ebben.

– És te igent mondtál?

– Először nem. Alexhez hasonlóan én is nehezteltem azért, amit apa üzletével tettek, de nem engedhettem meg magamnak, hogy mindent hátrahagyjak, és elinduljak a keresztes hadjáratba. Akkor már megvolt Gracie, és ő meg Steph fontosabbak voltak számomra.

– Akkor mi késztetett arra, hogy meggondold magad?

– Az a nap, amikor a családomat kiirtotta egy ötös szintű vezető nélküli autó. Senki sem mondta meg nekünk, hogy miért haltak meg, csak azt, hogy a kivizsgálást végző esküdtszék őket találta hibásnak. A szoftver felülvizsgálata fel sem merült.

– Szóval Alex az eltérítést egyfajta bosszúnak szánta?

Noah egy pillanatig hallgatott, hagyta, hogy a kérdés ott lebegjen köztük a levegőben, és csak aztán válaszolt.

– Nem, Libby. Az eltérítés az én ötletem volt.

66. fejezet

Libby minden izma görcsösen megmerevedett, és a Noah iránti haragja méginkább felerősödött. Az előbb még egy rövid pillanatra elfogadta és megértette a férfi keserűségét a kormány iránt, amely tönkretette a családja cégét, és a tehetetlenségét amiatt, hogy az anyját és a feleségét hibáztatták a balesetért, amelyben az életüket vesztették. De amint beismerte, hogy az eltérítés az ő ötlete volt, Libby szimpátiája azonnal elpárolgott. Noah megérezhette az így beállt fagyos hangulatot, mert láthatóan kényelmetlenül érezte magát, megdörzsölte az arcát, és szomorúan csóválta a fejét.

– Hadd magyarázzam meg! – mondta aztán. – Először csak azt terveztük, hogy megbénítjuk az autókat. Minden jármű, márkától vagy típustól függetlenül, rendelkezik egy olyan szoftverrel, amely lehetővé teszi, hogy kommunikáljon a többi járművel. Például, hogy figyelmeztessék egymást, ha valahol dugó vagy útépítés van előttük. Mivel e programozáson mi is dolgoztunk, tudtuk, hogyan férhetünk hozzá, és hogyan juthatunk el egyenesen az érzékelőkhöz. A terv az volt, hogy Alex és a többiek egy zavaró kódot telepítenek az ellenőrző szoftverbe. Ezzel lehetővé teszik, hogy minden ötös szintű kocsi minden egyes modelljének a forráskódjához hozzáférjünk, és megfertőzzük őket egy vírussal, hogy a mi parancsainknak engedelmeskedjenek. Azáltal, hogy egy autó egy fiktív probléma miatt megáll, az információ azonnal elterjed a többi

kocsi között, és ezrek és ezrek állnak le. Mire a feltört programot felfedezik és kijavítják, addigra a kár már megtörténik. A hatása ugyan nem lett volna tartós, de azt elértük volna vele, hogy Nagy-Britanniában megáll az élet, az iparágat pedig nevetség tárgyává tesszük.

– És miért nem ez történt? – kérdezte Libby. – Hogyan lett ebből tömeggyilkosság?

– Amint bejutott a szoftverbe, Alex felfedezte, hogy az autók beolvassák maguknak a személyi igazolványaink adatait, és az utasok által használt minden készülékhez is hozzáférésük van. És ekkor tudtuk meg, hogy mi történt valójában a feleségemmel, a lányommal és az anyámmal. Azért áldozták fel őket, mert az Utas, akinek az autója elütötte őket, a Királyi Légierő pilótája volt, és a mesterséges intelligencia őt védte. A haza szolgálatában állt, és ez azt jelentette, hogy az élete többet ért, mint a családomé.

Noah várt valami reakcióra, de Libby továbbra is ugyanolyan óvatosan méregette, mint eddig.

– Olthatatlan gyűlölet támadt bennem minden és mindenki iránt, aminek és akinek valami köze volt a kocsikhoz. Túlságosan is messzemenő hatásuk volt az emberek életére. És mi még a baleset után is éreztük ezt a hatást. A kislányom azért halt meg, mert megfelelő szerv hiányában nem lehetett elvégezni a májátültetést. A biztonságos autóknak köszönhetően megritkultak a balesetek, és kevesebb szerv került a kórházakba a potenciális donoroktól.

– Nem büntetheted meg az embereket azért, mert nem halnak meg! – szakította félbe Libby. – Ez őrültség!

– Tudom, de ebből is látszik, milyen állapotban voltam akkor. Abból is kiderül, mennyire nem gondolkodtam tisztán, hogy meg voltam győződve, nem elég, ha átvesszük a kocsik fölött az uralmat, és megbolygatjuk a rendszerüket. Elhatároztam, muszáj úgy csinálni, hogy a hekkelés ne csak valami három napig tartó „csoda” legyen. Olyan horderejű eseményt akartam, hogy aki csak látja a közvetítéseket, az az élete végéig emlékezzen rá. Ilyen például egy autóeltérítés! Javasoltam Alexnek, hogy néhány autó fölött vegyük át a teljes irányítást, és ejtsük túszul az Utasokat. Fenyegetőzzünk azzal, hogy megöljük őket, ha a kormány nem vallja be, hogy mit csinált. Az esküdteket meg rákényszerítenénk, hogy azt tegyék, amit az MI tett: kizárólag az általunk adott, elfogult információk alapján válasszák ki a túlélőt. De arról sosem volt szó, hogy bárki is megsebesüljön vagy meghaljon.

Libby hitetlenkedve félrebillentette a fejét.

– Hidd el, tényleg azt gondoltam, hogy csak annyit teszünk, hogy felpiszkáljuk az emberek őrjöngő dühét a „feltörhetetlen” autók ellen. De amikor megismerkedtünk Manchesterben, a kocsmában, akkor minden megváltozott.

– Tessék?

– Biztos, hogy vagy százszor is végignéztem a felvételt a balesetről, amelyben a családom odalett. Kívülről tudtam az egészet. Megszámoltam, hány lépést tettél, hogy egyiküktől a másikig menj. Tudtam, mennyi időt töltöttél anyámmal és Steph-fel, és hogyan próbáltad őket megnyugtatni. A jószívűségedet látva, és azt, hogy miként hatott rád a számodra ismeretlen emberek halála, tudtam, hogy az esküdtszékben a helyed. De amikor személyesen is találkoztam veled

Manchesterben, rájöttem, az idejét sem tudom, mikor beszéltem utoljára olyasvalakivel, mint te. Olyan emberrel, aki nem zárkózott be egy mérgező buborékba, mint én. És amikor megcsókoltuk egymást, én ugyanúgy éreztem a kötődést hozzád, mint te hozzám. Felébresztettél! Neked köszönhetem, hogy újra felidéződött bennem, hogy ki is vagyok valójában, és te voltál az, aki megértette velem, hogy mindent elérhetek, amit csak akarok, és ehhez nem kell halállal fenyegetnem másokat. De Alexet és a többieket lehetetlen volt meggyőzni arról, hogy meggondoltam magam. Ahogy Matthew, az esküdttársad is mondta, a csőcselékmentalitás bátrabbá teszi az embereket.

– Keményebben kellett volna küzdened – utasította el ezt a kibúvót Libby.

– Azt tettem.

– Meg kellett volna győznöd őket, hogy rosszat akartak.

– Megpróbáltam.

– Akkor miért nem hallgattak rád?

– Mert akkor már vagy másfél éve terveztük az eltérítést, és senki sem volt hajlandó meghátrálni! Megijedtem, hogy mennyire elszabadulhat a pokol, ha nem veszek részt benne. Úgy gondoltam, ha kitartok mellettük, akkor, ha kell, megfékezem őket.

– Na, és mire jutottál? – kérdezte Libby szenvtelenül.

Noah lesütötte a szemét.

– Sosem gondoltam volna, hogy ennyire elfajulnak a dolgok.

– Te hol voltál aznap? Mert abban a kocsiban nem, amit mi követtünk a képernyőn.

– A valós idejű felvételekhez egy álló autóban ültem egy pajtában, valahol Írország nyugati részén, és filmezéshez való zöld háttérrel voltam körülvéve. A másik, mozgó kocsiból készült felvételeket használták háttérként, hogy úgy tűnjön, mintha mozgásban lennék. Victor halálára száz százalékban őszinte rémülettel reagáltam, mint ahogy arra is, hogy bezártak. És valóban küzdöttem, hogy kijussak. De a mikrofonomat kikapcsolták, és régebbi felvételeket játszottak be, így nem lehetett hallani, ahogy könyörögtem, hogy hagyják abba, és fenyegetőztem, hogy mindent elmondok a nézőknek. De rám ijesztettek, hogy ha nem játszom el a szerepem, akkor az összes Utast megölik, és téged is. Ezt nem hagyhattam. Arról persze fogalmam sem volt, hogy országos méretű baleseteket terveztek.

– Eddig hol bujkáltál?

– Külföldön. Az érintettek közül egész idő alatt csak vagy féltucatnyival találkoztam. Olyan országokban intéztek biztonságos rejtekhelyeket, amelyek nem kötöttek kiadatási megállapodást az Egyesült Királysággal. Addig, amíg meglapulok, nem hívom fel magamra a figyelmet, és nem okozok gondot a kormányaiknak, menedéket nyújtanak nekem. De semmire sincs garancia. Bármikor a farkasok elé vethetnek.

– És a testvéreddel mi van?

– Fogalmam sincs. Az eltérítés napja óta nem tudtam elérni.

Libby összeszorított szemmel próbálta megemészteni Noah verzióját. Tagadhatatlan, hogy meggyőzően érvelt, és a testbeszéde is egy lelkiismeret-furdalástól gyötört emberre utalt.

– De miért most? – kérdezte végül. – Miért kerestél meg?

– Nem érdekel, mit gondol rólam a világ, nekem csak te számítasz. És szeretném, ha tudnád, hogy Manchesterben is, meg amikor Utasként láttál, akkor is az igazi énemet mutattam neked, és nem az vagyok, akiben az elmúlt hat hónapban kételkedtél.

– *Kételkedtem?* – vonta fel a szemöldökét Libby. – Hát te aztán finoman fogalmazol! Kegyetlenül manipuláltál, és ráadásul a bátyám halálán keresztül. Kiválasztottad életem legborzalmasabb pillanatát, és Nickyt használtad arra, hogy megetesd velem a hazugságaidat. És azt mondod, hogy valójában te nem is ilyen vagy?

– Hidd el, hogy nem! Hadd bizonyítsam be! Gyere el velem!

Libby azt hitte, hogy rosszul hall.

– Micsoda?

– Megvannak hozzá a kapcsolataim. Bárhová el tudnak juttatni minket, ahová csak szeretnénk. És akkor, eltávolodva ettől az egész eseménytől, rendesen megismerhetnénk egymást. Újrakezdhetnénk.

Libby felnevetett, és ez őt is ugyanúgy meglepte, mint Noah-t.

– Ezt most komolyan mondod? És vajon miért mennék el veled?

– Mert te is ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy a történtek ellenére még mindig van köztünk valami. Én eddig ezt csak egyszer éreztem. A feleségemmel. És meg akarom tudni, hogy ez az érzés hová vezet. Te sem tagadhatod, hogy még mindig vonzódsz hozzám. A hősködésed és mindannak ellenére, amiről azt hiszed, hogy tudod rólam, azért jöttél el, mert a

lelked mélyén hinni akarsz abban, hogy az a férfi, akit még mindig szeretsz, nem rossz ember.

– Nevetséges! – rázta meg a fejét hevesen Libby. – Élem az életem, van egy új célom, jó úton haladok, én is hozzájárulok, hogy a világ jó irányban változzon. Miért adnám fel mindezt egy olyan emberért, akinek a barátai több mint ezer embert gyilkoltak meg? Tiszta őrült vagy!

– Libby, esküszöm az élő istenre, én nem akartam, hogy ez legyen! Ha hagyod, akkor most már az egész életemet azzal fogom tölteni, hogy helyrehozzam. Segíthetsz jóvátenni azokat a szörnyűségeket, amelyeket az ötletem okozott.

Libby felállt, és elkezdett fel-alá járkálni a helyiségben.

– Hogy is tehetném? – kérdezte. – Még ha igazat is mondasz, ennek akkor is te voltál a katalizátora. Ha tényleg megbántad a történteket, miért nem adod fel magad a rendőrségen? Nekik is elmondhatnád mindazt, amit ma este elmondtál nekem. Bizonyítsd be, hogy az vagy, akinek először hittelek! De ne csak szavakkal.

Noah a hajába túrt, majd összekulcsolta a kezét, mintha imádkozna.

– Azt nem tehetem, Libby. Értsd meg! – könyörgött. – Amit csak tudnak, mindent rám fognak majd, és még annál is többet. Egyébként is csak néhány nevet tudok megadni nekik, nincs információm arról, hogy hol találhatják meg a többieket, nincs semmi bizonyítékom arra, hogy nem én szerveztem meg az egészet. Szabadlábon sokkal több jót tehetek, mint a rácsok mögött. Igen, tudom, hogy vannak, akik úgy érzik, akkor teljesül az igazságszolgáltatás, ha engem bezárnak, de a segítségeddel sokkal többet tudnék adni a világnak. – Noah

másodszor is megindult a lány felé, de ő ismét elhúzódott tőle. – Mi lenne, ha felvenném a vallomásomat, és ha már biztonságban kijutottunk külföldre, akkor nyilvánosságra hozzuk? – javasolta a férfi. – Akkor könnyebben meggondolnád magad?

– Jude… – kezdte Libby, majd helyesbített. – Noah, hallod egyáltalán, hogy mit mondasz? Állandóan hátrafelé kellene nézegetnünk, figyelni, hogy nem követnek. Sosem lenne nyugtunk. Én nem tudom, és nem is akarom így élni az életemet. Olyasmikre vágyom, mint a normális emberek, és ez… ez minden, csak nem normális.

– Mindent megkaphatunk, amire vágyunk, csak éppen abnormális körülmények között. Folytathatnád a kampánymunkát, megkapnád hozzá a megfelelő anyagi hátteret, és a kampány hatósugara globálisan kiterjedne. Ha szeretnéd, alapíthatnál egy jótékonysági szervezetet, amely a bátyád nevét viselné, a mentális problémákkal küzdő emberek megsegítésére. Van annyi pénzem, hogy mindez megvalósuljon. Az egész világot a lábad elé teszem, Libby, és még engem is megkaphatsz ráadásnak! Azt, aki valójában vagyok. Könyörgöm, gondold meg!

Libby szeme könnybe lábadt, aztán a ruhája ujjával letörölte.

– Tudod, mi fáj nagyon, de nagyon? Hogy bolondot csináltál belőlem… hogy nem voltam eléggé résen, és elérted, hogy olyasvalakinek gondoljalak, aki nem vagy. Hogyan tudnék valaha is túllépni a hazugságokon és a manipuláción? Te az én helyemben meg tudnád tenni?

– Annyi mindent kockáztattam, hogy itt lehessek… Ez nem jelent neked semmit?

Libby nem tagadhatta, hogy ez valóban számít valamit. Mozdulatlanul, rendületlen figyelemmel vizslatta Noah-t. A férfi szeme megtelt reménnyel és kétségbeeséssel. Ha az előtte álló ember ugyanaz lett volna, mint akivel Manchesterben találkozott, akkor kétségtelenül hitt volna neki. De ez a valaki itt Noah volt, és semmivel sem ismerte jobban, mint egy idegent. Ennek ellenére, akárhogy is próbálta, képtelen volt letagadni, hogy valami mégis vonzotta hozzá. Egy láthatatlan mágnes, ami arra késztette Libbyt, hogy minden józan ész ellenére higgyen neki.

– Hogyan bocsáthatnám meg neked a történteket? – kérdezte. – Minden, de tényleg *minden* ellenünk dolgozik.

– De mindent le tudunk győzni! Biztos vagyok benne! Csak annyit kell mondanod, hogy adsz nekem egy utolsó lehetőséget. Értem én, hogy csak így felbukkanok a semmiből, és egy ilyen ajánlatot teszek… Tudom, hogy amit kérek tőled, az teljesen őrültség, ezzel száz százalékig tisztában vagyok. De hajlandó voltam kockáztatni a szabadságomat az érzés miatt, amiről biztos vagyok, hogy összeköt minket.

Libby tarkóján megindult egy kis verejtékpatak, és végigfolyt a gerincén. Addig nézett kitartóan Noah szemébe, mígnem úgy érezte, készen áll a válaszra.

Aztán alig észrevehetően biccentett. Noah szeme elkerekedett, az arca felragyogott.

– Komolyan? – kérdezte. – Biztos?

– Igen – felelte a lány halkan. – De akkor most azonnal menjünk, mielőtt észhez térnék.

És ezúttal, amikor Noah közelebb lépett hozzá, Libby nem húzódott el tőle. Hagyta, hogy megölelje, és szorosan magához

vonja. Ahogy a férfi közelebb hajolt, hogy megcsókolja, Libby lehunyta a szemét, és mindent elfelejtett, ami addig történt. Egy percre visszatért a kocsma kertjébe, oda, ahol egy éve ültek, a fákról lelógó lámpások puha, krémszínű fényében. Egy idegen ajka az övére tapadt, és a lány belélegezte a férfi parfümjének és meleg bőrének illatát. Akkoriban úgy gondolta, hogy új fejezet kezdődik az életében, hogy valami felébredt benne. Ám ez csak múló emléknek bizonyult, és amikor elszállt, Libby elhúzódott a férfitól.

– Hová megyünk először? – kérdezte.

– Ismerek néhány embert, akik már ma este ki tudnak juttatni minket az országból.

– De szükségem van az útlevelemre! És mi lesz a munkámmal, a lakásommal, a családommal, a barátaimmal? Hogyan magyarázom meg nekik?

– Ígérem, menet közben mindent megoldunk.

Noah boldogan elvigyorodott, és ujjait Libby ujjaiba fűzve megindult az ajtó felé.

– Nehogy itt felejtsd a telefonodat – mutatott a lány az asztalra, amelyiknél a férfi ült.

– Látod, milyen hatással vagy rám? – lépett vissza Noah.

– Kérdezhetek még valamit? – szólalt meg Libby váratlan elhatározással.

– Persze!

– Mi történt Noah Harrisszel, miután elvesztette a családját?

Libby figyelmesen nézte, hogy az előtte elhaladó férfi megtorpan, de nem fordul szembe vele.

– Nem értem, miről beszélsz – mondta, de a hangszíne másról árulkodott.

– Elmentem a temetésre. Egész idő alatt le sem tudtam venni a szemem Noah-ról, ahogy a ravatalnál állt. A barátai támogatták két oldalról, mert nem tudott volna megállni a lábán, annyira megviselte a gyász. Néztem, ahogy egy-egy szál fehér rózsát tett mindegyik koporsóra, aztán megindult a temetkezési vállalkozók után, ki a kocsihoz, hogy a krematóriumba menjen, ahol a zártkörű szertartást tartották. Egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetünk. Egész életemben emlékezni fogok annak a szerencsétlen, kétségbeesett embernek az arcára. És az teljesen biztos, hogy te nem Noah Harris vagy.

67. fejezet

Ott állt a férfi, akibe valaha szerelmes volt, és csak a saját, egyre vadabból dübörgő szívdobogása hallatszott közöttük.

– Te Alex vagy, Noah testvére, ugye?

A férfi hallgatása maga volt a beismerés.

Most lett volna jó alkalom elmenekülni, és a régi Libby úgy futott volna innen, hogy segítséget hívjon, mint a nyúl. De Alex még nem ismerte az autóeltérítések utáni Libby Dixont; azt a határozott, állhatatos nőt, aki eltökélte, hogy a végsőkig kitart. És most, hogy fölénybe került, állta a sarat.

– Noah már nem él, igaz? – folytatta. – Ő gondolta meg magát, nem te. Ő nem akart belemenni az eltérítésbe. És te vagy az, aki valami egészen más irányt vettél, és a halálba küldted azt a rengeteg embert.

Alex egy pillanatig még hallgatott.

– Vigyázz, hogy mit beszélsz, Libby – mondta végül. – A következő szavaid mindent megváltoztathatnak.

De Libbynek esze ágában sem volt tudomást venni erről az alig burkolt fenyegetésről.

– Ha nem láttam volna Noah-t a temetésen, akkor elhittem volna, hogy ő vagy. Főként amiatt, ahogy Stephenie-re és Gracie-re néztél azokon a fotókon és videókon. Azért, mert szerelmes voltál belé, ugye? Hiába volt Noah a testvéred, beleszerettél a feleségébe. És a kislányára sem úgy néztél, mint egy kedves, szerető nagybácsi, hanem mint a büszke apa. –

Libby épp hogy csak érzékelte Alex apró biccentését. – Amikor meghaltak, te gyászoltad őket annyira, hogy valami rettenetesen szélsőséges módon keresd a bosszút, nem Noah.

– Noah mindig is gyenge volt – szólalt meg Alex. – Nem volt elég bátorsága hozzá, hogy megtegye, amit kellett, vagy hogy végigvigye a dolgot. Nem úgy szerette Steph-et, ahogy megérdemelte volna; nem tisztelte, de Steph mégsem akarta elhagyni. Még akkor sem, amikor rájött, hogy rendszeresen megcsalja. És én töröltem le a könnyeit, én voltam az, aki vigasztalta, hogy jobbat érdemel, és hozzám fordult, amikor igazi szeretetre vágyott. Még azt is bevallotta nekem, hogy rájött, rosszul választott. De amikor teherbe esett a kislányunkkal, akkor mégis Noah mellett maradt. Én meg voltam olyan hülye, hogy visszaléptem, hogy adjak nekik még egy lehetőséget, de biztos voltam benne, hogy egyszer majd úgyis visszatér hozzám. Csakhogy az a nap sosem jött el.

– Nem emlékszem, hogy láttalak volna a temetésen a többi családtag mellett.

– Nem mentem el. Túlságosan is vigasztalhatatlan voltam, nem úgy, mint az öcsém. Ő közel sem gyászolta őket annyira, mint én. Három hónap sem telt el, és már elkezdte feltölteni a fotóit a párkereső alkalmazásokba.

A férfi arca Libby szeme láttára vált egyre keserűbbé az emlék hatására. Az ujjai meg-megrándultak, ahogy egyre zaklatottabb lett.

– Noah sosem támogatta a tervedet?

– Az elején még igen. Sőt, eredetileg sokkal több kocsi összeütközését képzelte el azután, hogy az Utasok kocsijai megálltak. Persze jellemzően csak a szája járt, aztán meg

kételkedni kezdett. Addigra viszont már világszerte túl sokan voltunk, hogy a mozgalmat le lehessen állítani. Egy egész seregnyi elkötelezett férfi és nő frakciókat és sejteket hozott létre. Mindent kockára tettünk, hogy elérjük a célunkat. Másfél évnyi készülődés után egyikünk sem volt hajlandó visszakozni egyetlen ember miatt. Mivel a testvére voltam, nekem jutott a feladat, hogy észhez térítsem, de nem hallgatott rám. Mintha Steph, Gracie és anyánk élete semmit sem számított volna. Összevesztünk, fenyegetőzött, hogy leleplezi a tervünket, így nem maradt más választásom, mint hogy védjem a programot.

Alex ekkor komoly arccal megfordult, hogy szembenézzen Libbyvel.

– Minden, amit kettőnkről mondtam, az igaz, és szeretném, ha működne. Megteremtem a jövőnket. Te csak merj hinni. Még most is, még azok után is, amit megtudtál rólam, képtelen vagy elfordulni tőlem. Genetikailag egy pár vagyunk, és azt hiszem, ezt a lelked mélyén te is tudod. Gyere el velem!

Libbyt még a hideg is kirázta, és csak tagadólag rázta a fejét arra a gondolatra, hogy genetikailag talán egymásnak lennének rendelve.

– Nem hiszem, hogy egymásnak rendeltek lennénk – mondta gúnyosan. – Ez is csak egy a sok hazugság közül. Jude képében is hazudtál, és Noah képében is. Hogy a fenébe képzeled, hogy ezek után hinni fogok neked? Mellesleg talán jó lett volna, ha megfogadod a saját tanácsodat.

– Ezt meg hogy érted?

– Most mondtad az előbb, hogy eszembe sem jutott megkérdőjelezni, amit láttam, és egyszerűen természetesnek vettem, hogy ahhoz a kis társasághoz tartozol a kocsmában,

amelyiknek a közelében álltál. Hát te sem kérdőjelezted meg magadat, amikor feltételezted, hogy csak a kés van a zsebemben. A telefonom is ott van, rajta egy riasztógomb és egy nyomkövető alkalmazás, amit a rendőrség telepített rá, és mindent, ami itt most elhangzott, közvetített nekik.

Alex szeme résnyire szűkült.

– Mindabból, amit elmondtál – folytatta Libby –, egyedül azt hiszem el, hogy valóban érezted, hogy van valami erős kötődés köztünk. Én is éreztem. Csakhogy az érzés mégsem volt valóságos, mert aki iránt éreztem, nem létezik. És, sokmillió egyéb mellett, ez az egyik fő oka, hogy én innen nem megyek el veled. Inkább úgy végzem, mint a testvéred, semmint, hogy veled legyek.

Alex villámgyorsan a lány felé lódult, de Libby még nála is sebesebben mozdult. Az ajtó felé rohant, közben a kést is előrántotta a zsebéből, és szabad kezével megrántotta a kilincset. Lenyomta, cibálta, de az ajtó meg sem moccant.

Kétségbeesetten megfordult, és hadonászni kezdett maga előtt a késsel. A pengén megcsillant a lámpa fénye, miközben Alex megindult felé. Libby észrevette, hogy a férfi egy digitális beléptetőt tart a kezében.

– Az ajtón automata zár van, és csak ezzel lehet kinyitni – vicsorgott. – Nem mész te innen sehová!

Libby sikítani akart, segítséget hívni, de nem tette, hanem szilárdan tartotta magát, jobbra-balra, oda-vissza vágott a késsel maga előtt, Alex meg kitért, lebukott, cselezett, mint valami bokszoló a ringben.

– Ha úgy tetszik, akár egész éjjel is elszórakozhatunk így – mondta a férfi. – De innen csak egyikünk megy ki élve.

– A rendőrség valószínűleg már a ház elé ért – mondta Libby kétségbeesetten. – Legjobb, ha feladod, Alex. Ennek vége van!

– Akármi is történjék velem, egyet megígérhetek neked. Ha túl is élnéd a ma estét, sosem leszel szabad. Sokan vagyunk, és mindig figyelni fogunk. Készen állunk, hogy ha kell, bármikor elkapjunk. Téged is, és mindenkit, aki kedves neked. Gondolj csak bele, micsoda szenzációs címlapsztori lesz, hogy végeztünk veled!

A penge ekkor Alex kezéhez ért, és végighasította a kézfejét. A férfi arca megrándult, ő maga hátrált egy lépést, hogy megállapítsa a lámpafényben, mennyire súlyos a seb.

– E pillanatban hoztad meg életed legrosszabb döntését – mondta Alex, és ökölbe szorította a kezét. Libby vett egy mély lélegzetet, és minden erejét összeszedve még egyszer előre döfött a késsel. Elvétette. Alexnek sikerült megragadnia a lány csuklóját, és ujjait mélyen az ínszalagok közé fúrta, mire Libby elejtette a kést.

Farkasszemet nézve álltak, és a férfi még utoljára, összeszorított szájjal rámosolygott.

– Sajnálom, hogy idáig fajultak a dolgok – mormolta.

De ahogy a lány felé lódult, Libby egy apró, piros pontot vett észre a nyakán.

Már a magasba emelte a kést, készen arra, hogy ledöfje a lányt, amikor egy golyó áttörte az ajtó üvegét, és egyenesen torkon találta.

NEGYEDIK RÉSZ
– KÉT ÉV MÚLVA

68. fejezet

UKToday.co.uk

+ÉLŐ ADÁS / A KORMÁNY TÁMOGATJA A VEZETŐ NÉLKÜLI JÁRMŰVEK ÚJRABEVEZETÉSÉT

A sok ellentmondással övezett önvezető járművek három éven belül visszatérnek a brit utakra.

Nicholas McDermott miniszterelnök még a mai nap folyamán bejelentésben fogja biztosítani a lakosságot, hogy a vezető nélküli járművek ma már teljesen „biztonságosak”, és minden óvintézkedést megtettek, hogy „további programfeltörés lehetetlen legyen”.

Eltörölték azonban a tervet, miszerint tíz éven belül az Egyesült Királyságban kizárólag vezető nélküli járművek közlekednek majd.

„Előbb újra el kell nyernünk a publikum bizalmát” – nyilatkoztak bizonyos kormányzati források a bejelentés előtt. „Ez pedig csak fokozatosan valósulhat meg.”

A teljes hír később lesz olvasható…

Libby lassan, óvatosan lépdelt lefelé a lépcsőn, nehogy megbotoljon a ruhája szegélyében.

Még egyszer utoljára megvizsgálta a tükörképét az előszoba hosszú tükrében. Jól elhelyezett hajtűk és egy doboz extra erős hajlakk segítségével sikerült megőriznie a frizurája formáját azóta, hogy aznap reggel eljött a stylisttól. Nia már elment, miután elkészültek a sminkkel, és segített Libbynek felölteni a ruhát. Később majd a helyszínen találkoznak.

– Jössz? – kiáltott fel Libby az emeletre.

– Egy perc, és ott vagyok! – szólt vissza egy távoli férfihang. – A másik mandzsettagombomat keresem.

– Nekem kellene késnem az esküvőnk napján, nem neked!

– Te mondtad, hogy nem vagy oda a hagyományokért. Ha úgy lenne, nem is láthattalak volna ma reggel!

– A menyasszony előjoga, hogy meggondolja magát.

– Megvan! – Amikor Matthew Nelson megjelent a lépcső tetején, Libby visszalépett a társalgóba, és alaposan végigmérték egymást. Azóta először, hogy felvették az esküvői ruhájukat.

Mindkettőjük arcán széles mosoly terült el.

– Jól néz ki, Miss Dixon – mosolygott Matthew, és ahogy leért, kézen fogta a nőt.

– Azért maga se kutya, Nelson doktor úr! Megvan minden?

A férfi megtapogatta világoskék zakója zsebét.

– Nálam vannak a gyűrűk, a jogosítványom és a személyazonosító iratok. – Két kezébe fogta Libby arcát és megcsókolta az ajkát.

– Nehogy elmaszatold a rúzsomat! – incselkedett vele Libby. – Erre ott lesz az egész életünk, majd azután, hogy végre tisztességes nővé tettél.

– El tudod hinni, hogy tényleg elérkezett ez a nap?

– Nem – rázta meg Libby a fejét. – Főleg, ha belegondolok, hogy milyen körülmények között találkoztunk.

– Amint beléptél a tárgyalóterembe, rögtön az első pillanattól kezdve tetszettél nekem.

– Most már tudom. De akkoriban ezt nagyon jól leplezted.

– Hát, aligha hívhattalak volna meg egy kávéra, amikor az esküdti kötelességünket teljesítettük, nem igaz? Meg akartam várni a hét végét, mielőtt előállok valami javaslattal, hogy üljünk be valahová.

– Úgyis nemet mondtam volna – kötekedett Libby. – Beképzelt pöcsnek tartottalak.

– Amire azóta is gyakran emlékeztetsz. És most?

– Most pedig egy igen szeretetreméltó beképzelt pöcsnek tartalak.

Matthew okosórája felzümmögött, és a férfi ránézett a kijelzőn megjelenő üzenetre.

– Megérkezett a kocsi. Akkor megyünk? Végigcsináljuk? Biztos, hogy csak apró szúrásokat éreztél, és nem tolófájásokat?

– Egészen biztos – simogatta meg a pocakját Libby.

Matthew lehajolt, megcsókolta a nő hasát, és duruzsolt egy keveset a születendő gyermeküknek.

– Akármennyire is várjuk, hogy megérkezz, még néhány hétig maradj csak odabent. Addig látni sem akarunk, főleg nem ma!

– Igenis, apa – válaszolta Libby a baba nevében.

Amikor Libby igent mondott Matthew-nak, és megvette a pánt nélküli, elefántcsont színű ceruzaruhát, még nem tudta, hogy terhes. Most, hogy már csak öt hét volt hátra a kiírt dátumig, többször is visszament az üzletbe, hogy engedjenek ki belőle egy kicsit.

Matthew karon fogta leendő feleségét.

– Készen vagy? – kérdezte, és Libby bólintott. – Akkor induljunk!

Az év folyamán korábban közösen vásárolt házuk előtt a felhajtón valóban ott várakozott egy fényezett, fekete Mercedes Benz. Libby külön örült, hogy pontosan az általa megjelölt modellt küldték az autókölcsönzőből. Régimódi, egyes szintű kocsi volt, és a kölcsönző cég elefántcsontszín szalagokkal díszítette, amelyeket a visszapillantó tükrök és a hűtőrács között húztak ki. Kiszállt az elegáns, szürke öltönyt viselő sofőr, és kinyitotta Libbynek a hátsó ajtót. A nő beszállt, vigyázva, hogy ne gyűrje össze a ruháját. Aztán, amikor Matthew is csatlakozott hozzá, kényelmesen elhelyezkedett az ülésen, az autó pedig elindult hove-i otthonuktól a brightoni anyakönyvi hivatal felé.

Libby barátai közül sokan bevallották, hogy valóságos idegroncsnak érezték magukat az esküvőjük előtt, de benne

nem volt semmi félelem vagy izgalom. Ösztönösen tudta, hogy összetartoznak, még azután is, hogy Alex Harris azt állította, ő a DNS-párja. Amikor Riley rendőrparancsnok Alex halála után kihallgatta, elárulta, hogy a férfi telefonján elvégzett digitális törvényszéki vizsgálat során megtalálták azt az e-mailt, amelyben Alex megkapta a genetikai vizsgálat eredményét. A rendőr megkérdezte, hogy szeretné-e tudni.

De ő csak megrázta a fejét. Bármennyire is hitt az igazság erejében, ebben az esetben semmi pozitívumot nem hozna az életébe, ha megtudná azt az eredményt. Sosem volt még annyira mélyen meggyőződve arról, hogy helyesen döntött, mint most, az esküvője napján. Néha a tudatlanság valóságos áldás. Genetikai vizsgálat ide vagy oda, Matthew volt az Igazi!

Erre teljesen váratlanul jött rá. Amikor az Alexszel folytatott beszélgetésének története elérte a hírcsatornákat, a hekkercsoport mögött álló értelmi szerző halálának híre világszerte a címlapokra került. Néhány nappal később Matthew volt az egyetlen régi esküdtszéki tag, aki érdeklődött, hogy Libby hogy van. Az e-mail-váltásokból üzenetek, az üzenetekből videóhívások lettek, és a lány elég hamar rájött, hogy a férfi valójában egyáltalán nem olyan, mint amilyennek a hírhedt esküdtszéki szolgálat alatt megismerte. Aztán később, amikor a férfi egy orvosi konferencián vett részt Birminghamben, és vacsorázni hívta, Libby elfogadta a meghívást, és ráébredt, hogy itt a barátságnál többről van szó. Ott ültek egymással szemben, egy nagy tapasos tál fölött, és felidéződött benne, hogy az eltérítés napján Matthew sokkal figyelmesebben bánt vele, mint azt akkor gondolta. A

védelmére kelt Jack Larssonnal szemben, és megpróbálta megvigasztalni, amikor Bilquis autója felrobbant.

Még két randi következett, azután Matthew megcsókolta. Öt hónap elteltével Libby félredobott minden óvatosságot, birminghami otthonát kiadta, és leköltözött három órányira délre, a tengerpart közelébe, ahol aztán megvették első közös otthonukat.

Így elég messze laktak Londontól ahhoz, hogy zavartalanul élhessék az életüket, ugyanakkor a főváros mégis kényelmesen elérhető volt, hogy Libby eleget tudjon tenni a médiakötelezettségeinek. Alex halála és a manipulált szoftverrel kapcsolatos rendőrségi nyomozás eredményeinek közzététele után viszont már enyhülni kezdett rajta a nyomás. Mivel épp akkor folyt Jack Larsson nyilvános pere, és az ötös szintű szoftvert elérhetővé tették a megfelelő engedéllyel rendelkező tisztviselők és független szervek számára, hogy alaposan meg tudják vizsgálni, Libby végre eljutott oda, hogy megvalósítsa azt a normális életet, amire vágyott. Elhatározta, hogy amint a baba megszületik, lemond a szóvivői tisztségről, és főállású anya lesz. Remélte, hogy idővel majd visszatér mentálhigiéniás ápolói munkájához is.

Annak ellenére, hogy új élete minden szeretetet és biztonságot megadott neki, Libby néha elmerengett a múlton. Alex arca olykor a legváratlanabb pillanatokban jelent meg előtte. Egyszer egy idegenben vélte felismerni, a fogorvosi rendelőben, aztán akkor bukkant fel, amikor épp elmerült a fürdőkádban, és lehunyta a szemét. Néha még álmodott is róla. Ilyenkor rendszerint heves szócsatájuk utolsó pillanatai játszódtak le előtte. Libby újra látta a férfi ádámcsutkáján

felvillanó aprócska vörös pontot; hallotta a rendőrségi mesterlövész golyójának surranását, amely összetörte az üveget és átszakította Alex torkát, és ahogy a férfi pánikba esve csapta a tenyerét a tátongó sebre, mintha ezzel megállíthatná a vér ömlését. Aztán, amikor a rendőrök betörték mögötte az üzlet ajtaját, és biztonságosan kikísérték az épületből, álmában azt is látta, ahogy az út túloldalán állva képtelen volt elfordítani a tekintetét, és tágra nyílt szemmel bámulta a mentősöket, akik megpróbálták újraéleszteni a férfit. Libby csak akkor vett újra egy nagy levegőt, amikor jelezték, hogy Alex már sosem lesz képes lélegezni.

A valódi Noah Harris halálának körülményeire valószínűleg sosem derül fény, de a nyomozók jelentették, hogy Írország nyugati részén megtalálták a férfi oszlásnak indult holttestét egy pajta mellett húzódó erdőben. A halottkém megállapította, hogy valószínűleg ugyanabban az időszakban fojtották meg, mint amikor a hekkelés zajlott, és nem hónapokkal korábban, ahogy Alex megpróbálta elhitetni vele. A pajtában megtalálták azt a kocsit, amelyben „Jude” ült az eltérítés alatt lejátszott belső felvételeken.

A világ más pontjain is lassan, de biztosan megkezdődtek a letartóztatások és vádemelések, ahogy a nemzetközi nyomozás elkezdte felgöngyölíteni a Hekker Kollektívát. Néha a férfi szavai kísértették. Különösen az a fenyegetés, hogy sosem lesz szabad, és hogy a Hekker Kollektíva állandóan figyelni fogja. Kivárnak, és készen állnak, hogy lecsapjanak, akkor, amikor a legkevésbé számít rá. De tudta, hogy nem vacoghat örökösen a „mi lesz majd” és a „ha” árnyékában, mert az nem is lenne élet.

A mai nap azonban semmiképp sem arra való, hogy a múlton rágódjon, vagy olyan kérdéseket tegyen fel, amelyekre sosem kap választ. Libby visszalépett a jelenbe, és széttárt ujjait a kocsi ablakán beáramló napfény felé tartotta. Tekintete a gyémánt jegygyűrűre tévedt, forgatni kezdte az ujján, és már alig várta, hogy Matthew mellécsúsztassa a karikagyűrűt is.

Kinézett, és a parton túlra, a tenger ritmikus lüktetésére terelődött a figyelme. A víz a téli napsütésben a szokásos sötétkékről ezüsttel pettyezett fehérre váltott. Mivel élete nagy részét az ország középső vidékén töltötte, a tengertől elzárva, Libby sosem tekintette magától értetődőnek, hogy milyen közel laknak a tengerparthoz.

Lehunyta a szemét, és elképzelte, milyen érzés lenne, ha a bátyja, Nicky is ott várakozna az anyakönyvi hivatalban, hogy a szüleikkel együtt végignézze, ahogy a kishúga férjhez megy. Manapság, ha Nickyre gondolt, nem érezte a fiú fájdalmát, és nem hullatott érte könnyeket. Hálásan elmosolyodott, és inkább az együtt töltött időnek örült, semmint hogy sirassa a nélküle leélt éveket. Libby kinyitotta a szemét, mert Matthew az ujjai közé fűzte az ujjait.

– Minden rendben? – kérdezte. – Egy pillanatra mintha elvesztettelek volna.

– Igen, minden rendben – felelte a nő, és megszorította a férfi kezét. Tudta, hogy vele soha többé nem érzi majd magát elveszettnek.

Matthew óráján megszólalt egy jelzőhang.

– Semmi fontos, csak egy értesítés – mondta. – Várhat.

Azonban a jelzést sebesen követte az üzenet beérkezését jelző hang, majd gyors egymásutánban még sok másik.

– Mi az? – kérdezte Libby a hírt olvasó Matthew-tól. De ő csak megnyúlt képpel csóválta a fejét.

– Nem fogod elhinni!

– Mit? – kérdezte, mire a férfi Libby elé tartotta a csuklóját, a nő szeme pedig hitetlenkedve egyre jobban elkerekedett, miközben az üzeneteket fürkészte.

Amikor befejezte az olvasást, Matthew-ra bámult.

– Hogy a fenébe úszta meg?

69. fejezet

DailyCitizenOnline.co.uk

NEM BŰNÖS – JACK LARSSONT MINDEN VÁD ALÓL FELMENTETTÉK

• A magas rangú kormányhivatalnok öt hónapja tartó pere ma lezárult az Old Bailey-ben.

• Az esküdtszék négy súlyos vád alól mentette fel a volt minisztert: a kormányzati iratokkal való visszaélés, a hivatalos titkok megmásítása, a hivatali visszaélés és a fegyelmet és rendet sértő magaviselet egyik vádjában sem találták bűnösnek.

• Mr. Larsson tizennyolc évi börtönbüntetés elöl menekült meg.

A teljes hír később lesz olvasható…

Jack Larsson dacosan állt a kő lépcsősor legfelső fokán. Karba tett kézzel, acélos elszántsággal meredt előre. A szája sarka egy picit felfelé görbült, de nem mosolygott.

Féltucatnyi nagydarab testőr, három férfi és három nő kísérte, egyfajta egyen fekete öltönyben. Mind a hat okosszemüveget és fülhallgatót viselt. Folyamatosan pásztázták az előttük sorakozó arcokat, hogy kiszűrjék, ha netán valaki fenyegetné az ország legtöbbet emlegetett volt miniszterét.

Mögöttük kőboltozatok íve fogta keretbe a londoni Old Bailey bejáratát, amelyen kiléptek. E történelmi épület százharminc éve Anglia és Wales központi büntetőbírósága. Öt hosszú hónapon át Jack minden hétköznapot itt töltött, és feszült figyelemmel hallgatta, ahogy a vád megpróbálja lerombolni a hírnevét, miközben a védőügyvéd és a csapata elszántan cáfolt mindent. Néha, mivel nem nagyon volt más dolga, azon kapta magát, hogy a vádlottak padjáról a hét férfiből és öt nőből álló esküdtszéket bámulja. Meglehetősen lenézte őket. Nagyjából annyi esélyük volt rá, hogy Jack saját magával egyenrangúnak tekintse őket, mint neki arra, hogy elsőként lépjen a Marsra. Jack messze fölöttük állt.

Tőle jobbra és balra, valamint a lépcsőt a járdától elválasztó fekete vaskorláton túl rendőrök tartották vissza a tüntetőket. Többen a túloldalon csoportosultak, és ideiglenes fémbarikádok torlaszolták el az útjukat. Mindenféle szidalmakat kántáltak, de a férfi nem tudta kivenni a pontos szavakat. Feltűnt, hogy ma nem tartják a magasba azokat a plakátokat, amelyeket eddig szinte mindennap magukkal hoztak.

Gyakoriak voltak az olyan szlogenek, mint például „Országházi képviselő = szarházi képviselő”, de az is előfordult,

hogy a képét Adolf Hitler arcának a helyére montírozták. Az ilyesmi mindennapossá vált, és a nép kreativitása határozottan szórakoztatta a volt minisztert. Csakhogy a tömeg egyáltalán nem volt felkészülve a felmentő ítéletre. Egyedül Jack nem lepődött meg.

A fotósok vadul kattintgattak, miközben újságírók tucatjai nyomták az orra alá a felvevő készülékeiket, és egymás szavába vágva bombázták a kérdéseikkel. De Jack konokul hallgatott, miközben megvetően szemlélte a férgeket, akik megpróbálták keresztre feszíteni őt a médiaperben. A törvény szemében ártatlan ember volt, és mától fogva jobb, ha ezt mindenki megjegyzi magának, különben Jack habozás nélkül jogi lépéseket tesz.

Ekkor elébe lépett az ügyvédje, Barnaby Skuse, és odabiccentett neki. Jack visszabiccentett, jelezve, hogy készen áll. Barnaby méretre szabott öltönyt viselt, nem a fekete talárt és a fehér lószőr parókát, amiben Jack a tárgyalóteremben látta. Őszes tincseit félresöpörte a homlokán, és egy A4-es papírlapot tartott a kezében. A gépelt szavak fölött ott szerepelt Jack családi címere: pajzs, benne egy sárkány, egy kard és egy ökölbe szorított kéz. Egyedül Jack tudta, hogy ez a címer csak azóta létezik, hogy ő megtervezte.

Barnaby megköszörülte a torkát, majd zengzetes, mély hangon beszélni kezdett.

– Ügyfelem, Mr. Jack Larsson nevében nyilatkozom – kezdte. – A mai napon eleget tettünk az igazságszolgáltatásnak. Az esküdtszék arra a következtetésre jutott, semmi bizonyíték nincs arra, hogy az állítólagos „társadalmi tisztogatás” valaha is megtörtént volna, vagy hogy Mr. Larsson bármilyen illegális

tevékenységben vett volna részt. A vád által felhozott minden egyes bizonyíték a Hekker Kollektíva néven ismert szervezet által kifejlesztett és manipulált, vagy meghamisított szoftveren alapult. Noha Mr. Larsson elismerte, hogy valóban folytak megbeszélések arról, hogy bizonyos foglalkozásokat jobban védjenek a potenciálisan halálos balesetek esetén, mint másokat, de nem hiszi, hogy ilyen szoftvereket aktiváltak volna, vagy hogy a kormány bármelyik korábbi vagy jelenlegi tagja jóváhagyta volna ezt. Mindaz, amit a nézők láttak és hallottak, pusztán a kamerák előtt folytatott spekulatív és hipotetikus elmélkedés volt. Mr. Larsson szeretné megköszönni az esküdteknek, hogy a józan észre hallgatva támogatták. A következőkben át kell gondolnia a lehetőségeit, de alig várja, hogy ártatlan emberként térjen vissza a központi kormányzatba. Nyilatkozni nem fog. Köszönöm a figyelmüket.

Mr. Skuse összehajtogatta a papírt, és becsúsztatta a zakója zsebébe, Jack eközben még egy pillanatig élvezte a győzelmét és a kamerák figyelmét. Az újságírók serege hamarosan elsodorta a kamerákat, miközben azon versengtek, hogy csak legalább egyetlen szót sikerüljön elcsípniük a képviselő szájából. De Jacknek nem állt szándékában hozzáfűzni semmit a rövidke nyilatkozathoz, és a mosoly, amelyet oly sokáig elnyomott, végre szétterült az arcán. Tudta, hogy diadalát minden hírcsatorna és portál élőben közvetíti. És holnap az ő győzelmét hirdeti majd minden napilap főcíme.

Megvárta, amíg testőrcsapata utat vág az újságírók között, és ezalatt három elsötétített ablakú Land Rover hajtott katonai precizitással a járdaszegélyhez. Jack beszállt a középső jármű hátsó ülésére. Az egyik testőr is követte, és a sofőr mellé ült. A

többi biztonsági ember az elöl és hátul haladó autókban foglalt helyet, majd a három kocsi a káoszt maga mögött hagyva elhajtott az úton.

Jack csöndesen várta, hogy kissé csillapodjon az izgalma. Az Embankmenten haladva kipillantott az ablakon, és épp a Westminster-palota mellett hajtottak el, ahol dolgos éveinek oly nagy részét töltötte. Eszébe jutott az első napja, amikor új képviselőként megjelent odabent, roppant idegesen, de tele a legjobb szándékkal. Egyetlen ambíciója volt, hogy jól képviselje a polgárokat, akik megválasztották.

De valahol menet közben a munkásosztály érdekeinek hű képviseletét felváltotta benne a kapzsiság és a becsvágy. Mohón vágyott rá, hogy az uralkodó osztály őt körülvevő tagjaihoz hasonló vagyonra tegyen szert, és emiatt minden mást szem elől tévesztett. Ahelyett, hogy harcolt volna ellenük, maga is beolvadt közéjük. Az évek során a lelke mélyén sokszor megszólalt egy idegesítően becsületes hang, amely megkérdőjelezte, hogy megérte-e félretenni az elveit. És a válasz minden alkalommal igen volt.

Az autó Richmondon és Twickenhamen keresztül haladt, aztán Jack meglátta a heathrow-i repteret jelző első táblát. A per idejére óvadékot tett le, és a feltételek között szerepelt, hogy az elmúlt két évben nem hagyhatta el az országot. Így aztán alig várta, hogy élvezhesse a British Airways első osztályú várótermében egy privát boksz magányát, mielőtt megkezdi tizennégy órás repülőútját. Jack Kínába tartó járata csak este indult, így rengeteg ideje volt, amit még el kell ütnie valahogy. Már jóval azelőtt, hogy az esküdtszék meghozta volna a döntést, időpontot foglalt masszázsra, manikűrre és a

fodrászhoz. A Távol-Keleten egy hetet tölt majd, onnan a Maldív-szigetek, aztán a Seychelle-szigetek egy-egy exkluzív üdülőhelyére repül, és ezalatt bőven jut ideje arra, hogy kitalálja a következő lépést.

A telefonja rezegni kezdett a zsebében, mire a fülébe dugott egy fülhallgatót.

– Mr. Larsson, megkaphatnám a biztonságos vonal aktiválásához szóló kódját? – kérdezte egy határozott női hang.

– Természetesen – mondta Jack, és emlékezetből ledarálta a számokból és betűkből álló sort.

– Köszönöm. A miniszterelnök-helyettes van a vonalban. Kérem, várjon.

Amíg tartotta a vonalat, Jack megnyomott egy gombot az ajtón, mire felemelkedett egy üvegfal, amely elzárta a sofőrtől, és teljesen hangszigeteltté tette a jármű hátsó részét.

Aztán ivott egy korty whiskyt a kartámaszban tárolt flaskából. Hirtelen megszólalt Diane Cline hangja.

– Nocsak, nocsak, nocsak – kezdte –, valakinek igencsak befolyásos barátai lehetnek!

Jack színlelt jókedvvel felnevetett. – Egy pillanatig sem kételkedtem, hogy az igazság végül győzni fog.

– Ezzel valószínűleg egyedül voltál. Ettől függetlenül gratulálni szerettem volna neked.

– Úgy érted, kíváncsi vagy, mit tervezek a jövőre nézve. – Jack ismét kortyolt egyet a flaskájából.

– Nos, pontatlanság lenne részemről, ha azt állítanám, hogy ez a gondolat meg sem fordult a fejemben. A miniszterelnök hallotta, hogy megemlítetted, hamarosan visszatérsz a politikához.

– Azt nem mondtam, hogy „hamarosan”, de igen, azt hiszem elég sokáig voltam kiállítva a pálya szélére, nem igaz?

– No, no, nem vagyunk egy kissé meggondolatlanok?

– Mi vagy én?

– Te. A saját érdekedben hosszú távon talán bölcsebb lenne, ha hagynál egy kis időt, amíg a közelmúlt eseményei által felkavart por elül valamennyire.

– A nép gyorsan felejt.

– Ne áltasd magad, Jack! Egy ilyen súlyú dolog esetében semmiképp. Még mindig a fejedet akarják. És becsapottnak fogják érezni magukat, ha nem kapják meg.

– Biztos vagyok benne, hogy a választóim mellettem állnak – csóválta a fejét Jack.

– Csakhogy ők már nem a te választóid, igaz? Le kellett váltanunk, és időközi választásokat kellett kiírnunk.

– És ha jól emlékszem, nem is vesztegettétek az időt, hogy beindítsátok a gépezetet.

– Nem hagytál más választást.

Jack érezte, hogy türelme fogytán van. – *Én* nem hagytam nektek más választást?

– Úgy értettem, hogy a helyzet nem hagyott más lehetőséget számunkra.

– Az elhamarkodott lépés miatt elvesztettetek egy helyet a parlamentben, és ellenzéki képviselő került be.

– Az a szék bemocskolódott. Teréz anya sem tudta volna megakadályozni, hogy ne kerüljön az ellenzékhez.

– Most emlékeztesselek arra a nemrég folytatott beszélgetésre, Diane, amelynek során azt az ígéretet kaptam, hogy a felmentésemet követően nagyon hamar helyet kapok az

asztalnál? És nem úgy értem, hogy valahol hátul, a terem végében, vagy a perifériára szorítva, hanem *tényleg* az asztalnál. Ha ez azt jelenti, hogy ehhez valaki mást el kell távolítani, és indulnom kell valami nyomorúságos, de biztos kis helyen, akkor ez is csak egy olyan áldozat lesz, amelyet bármikor hajlandó vagyok meghozni a pártért. Ezzel tartoztok nekem.

– Ez sosem volt kőbe vésve. Sosem ígértünk neked semmit. Én csak azt javaslom, hogy egyelőre ne ébresszük fel az alvó oroszlánt. Meglehet, nem ez a legjobb alkalom, hogy a per után ilyen hamar bejelentsük a visszatérésedet.

– A per után, amely során felmentettek.

– Igen, de milyen áron? Sok olyan érzékeny információ került napvilágra a tárgyalás folyamán, amelyeket inkább elhallgattunk volna. Akár tetszik, akár nem, az ügyvédeid potenciálisan helyrehozhatatlan károkat okoztak a pártnak.

Jack ökölbe szorította a kezét, és nagy önfegyelemmel megállta, hogy ne kezdjen el üvölteni a telefonba.

– Na, de remélem nem azt vártátok, hogy én leszek a bűnbakotok? Hogy életem elkövetkező tizennyolc évét rácsok mögött töltöm valamiért, amit te és a miniszterelnök, meg még a belső körhöz tartozók közül sokan szankcionáltak? Ha igen, akkor egyáltalán nem ismersz engem. Csak azért egyeztetek bele a visszatérésembe, mert azt hittétek, hogy elítélnek, igaz? Nos, sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de Jack Larsson nem adja fel harc nélkül. És semmiképp sem úgy, hogy ha bukok, akkor másokat ne sodorjak magammal a szakadékba.

– Jack, talán máskor kellene beszélnünk, amikor talán nem vagy ennyire… indulatos.

– Vagy talán akkor, amikor végre hajlandó vagy felhagyni ezzel a kurva álszenteskedéssel?

Amint kimondta, Jack azonnal megbánta a szavait, de hát az ő idegei sincsenek kötélből, a hétszentségit! Kínos patthelyzetbe kerültek.

– A birtokomban vannak bizonyos hangfelvételek – mondta Jack kijózanodva.

– Talán jobb lesz, ha előbb öncenzúrát folytatsz, mielőtt valami olyat mondasz, amit később megbánnál – mondta Diane szigorúan.

De Jack tudta, hogy már túl késő. Felfedte a kártyáit, már nem volt vesztenivalója.

– És neveket is tudok, Diane. Felvételeket, műholdas felvételeket, szoftvereket, dátumokat, helyszíneket, tanúkat tudok felsorakoztatni. Minden rendelkezésemre áll, ami csak kell ahhoz, hogy térdre kényszerítsem a kormányt.

– Én a helyedben alaposan átgondolnám, hogy mi lesz a következő lépés.

– És jó lesz, ha ti is ezt teszitek – válaszolta Jack, majd kivette a fülhallgatót, és letette a telefont.

Kiitta az utolsó csepp whiskyt is, majd a földre dobta a flaskát. *Hogy merészel így beszélni velem?* – dohogott magában. *A pártnak semmi joga elfordulni tőlem azok után, hogy milyen áldozatot hoztam érte.* Ha nem engedik vissza a nyájba, akkor szenvedjenek!

Jack nemcsak a pozícióra vágyott, hanem az azzal járó lehetőségre is, hogy a hatalmát a saját zsebe megtöltésére használja. Hiába erőlködött a Hekker, hogy kiürítse a számláit, Jack felkészülten várta a támadást. Amit a Hekker a publikum

szabad prédájára bocsátott, az Jack gazdagságának kevesebb, mint egyötödét tette ki. Hetvenmillió fontos vagyonának fennmaradó részét vagyonkezelő társaságok és kockázati tőkebefektetők rejtették el mindenféle biztonságos helyen, többek között offshore adóparadicsomokban, fedezeti alapokban, trösztöknél és fedőcégeknél, valamint homályos és követhetetlen holdingtársaságoknál. Jack még mindig ultranagy vagyonnal rendelkező személy maradt.

Gazdagságának nagy részét a közúti forradalom kezdetén, a járműgyártásban és a kapcsolódó iparágakban tevékenykedő cégekbe való befektetéssel szerezte. Ez olyan törvénytelen érdekellentétre épült, amely, ha kiderül és lelepleződik, a politikától való életfogytig tartó eltiltást és hosszú szabadságvesztést von maga után. Egyedülálló pozícióba került, mivel főként ő volt az, aki keresztülnyomta a törvénytervezetet a parlamenten, és jelentős szerepe volt abban, hogy a közvéleményt meggyőzték a vezető nélküli járművek biztonságosságáról. Így kiválogathatta magának a legjobb vállalatokat, amelyekbe aztán befektetett. Aszfaltgyártás, elektronikus közúti jelzőtáblák gyártása, grafénelőállítás, átlátszatlan üveg gyártása, szonár- és LiDAR-szoftverek fejlesztése; sok mindenben benne volt a keze.

De mindezek jövedelemgeneráló képessége azért mégiscsak véges volt, és tudta, hogy egyszer elérkezik az idő, amikor az osztalékai csökkenni fognak. Új bevételi forrást kellett találnia, amivel tovább növelheti már amúgy is jelentős vagyonát. Ehhez Noah Harris és testvére, Alex adta az ötletet.

A két fiatalember átlagos méretű családi vállalkozásban dolgozott az ország középső részében. Jack egyik fedőcégének

jelentős részesedései voltak a cégükben, és a minisztériuma éppen többmilliós megbízást akart adni nekik, hogy szoftvereket és kamerákat fejlesszenek a sürgősségi járművek, mentők, rendőrautók számára. Amikor azonban Jack tudomására jutott, hogy a Harris fivérek felfedezték a mesterséges intelligencia manipulálására használt titkos hozzáféréseket, rájött, hogy új lehetőség nyílt meg előtte.

Majdhogynem büszke volt a fiúk kitartására.

A két testvér nem volt tisztában a hátsó ajtók céljával, csak azt tudták, hogy léteznek, és ez lehetőséget ad a hekkelésre. De mi lenne – gondolta Jack –, ha ahelyett, hogy végleg lezárnánk, hagynánk, hogy valaki más is felfedezze? Miután annyi ígéretet tettek arra, hogy az MI hozzáférhetetlen és feltörhetetlen, milyen hatással lenne egy hekkelés a közúti forradalomra? Nyilvánvaló, hogy a publikum bizalmát elveszítenék. Gépjárművekre viszont továbbra is szükségük lesz, így logikus, hogy visszatérnek ahhoz, amit ismernek, és amiben megbíznak: az irányítható egyes, kettes és hármas szintű kocsikhoz. A kereslet ugrásszerűen megnőne.

Ez teljesen új potenciális bevételi forrást jelentene. A hamarosan elavuló alkatrészeket szállító vállalkozások részvényárfolyamai már egyébként is süllyedni kezdtek, mivel az ósdivá vált járműveket lassan kivonták a forgalomból. Ezért Jack addig ütötte a vasat, amíg forró volt, és végrehajtotta a befektetéseit. A szoftver hátsó ajtaját tessék-lássék befoltozták, de közben, hogy megbüntesse a Harris fivéreket, eladta a cégben lévő részvényeit, és gondoskodott róla, hogy elveszítsék a potenciális egyezséget, és a kormány egy indiai vállalattal szerződjön, ami végül bezárására kényszerítette a Harris céget.

Aztán hátradőlt, és várta az elkerülhetetlent.

Maga a nap és a hekkerek által okozott nagyszámú halál és rendkívüli méretű pusztítás mégis váratlanul érte. Mint ahogy az is, hogy rájött, az egész mögött a Harris testvérek álltak.

Jack elviselte a vádakat, elhitette a kormánnyal, hogy vállalja a társadalmi tisztogatás vádját és a bűnbak szerepét, de jól tudta, hogy ha tárgyalásra kerül a sor, elég sok jó embere van, akik le tudják fizetni az esküdteket, és a szabadsága nem fog veszélybe kerülni. A hírnév jön-megy, mulandó, mondogatta magának Jack, és ez alól ő sem volt kivétel.

Megfogadta, hogy nem hagyja, hogy a miniszterelnökhelyettes hálátlansága tönkretegye a napját, élete következő fejezetének kezdetét.

– Zenét akarok – mondta hangosan –, egy kis Nina kell nekem.

Addig görgetett a kocsi lejátszási listájában, mígnem megtalálta a hangulatát leginkább tükröző számot. Egy pillanattal később felcsendült Nina Simone lágyan lüktető hangja, ahogy egy új hajnalról, egy új napról és egy új életről énekelt. Ennél találóbb már nem is lehetne, gondolta, és egy pillanatra könnybe lábadt a szeme. A könnycseppeket letörölte, mielőtt legördülhettek volna.

Jack csak akkor vette észre, hogy járműve elérte az M4-es autópályát, amikor a sofőrje indexelt, hogy letérnek a heathrow-i leágazáshoz. A testőre észrevette, hogy Jack ránéz, amikor épp megkoppintotta a fülében a fülhallgatót. Bólintott, majd mondott valamit a sofőrnek. Jack halkabbra vette a zenét, és beleszólt a kocsi belső telefonjába.

– Valami gond van. Marion? – kérdezte.

Mielőtt Marion válaszolhatott volna, Jack észrevette, hogy az előtte haladó autó, amelyben a biztonsági csapat két másik tagja tartózkodott, lehúzódott az út szélére. Jack járműve is ugyanezt tette.

– Marion? – kérdezte újra, de választ nem kapott. Biztosan valami hiba van a kommunikációs rendszerben, gondolta. Megnyomta a gombot, hogy leeressze a válaszfalat, de semmi sem történt. Megkopogtatta az üveget, de aztán eszébe jutott, hogy teljesen hangszigetelt. Jack hátrafordult, és látta, hogy a mögöttük haladó harmadik jármű is megállt.

Homlokát összeráncolva figyelte, hogy a sofőrje és a testőre kiszáll, egyedül hagyva őt a kocsiban. A két férfi a másik két autóból kiszálló kollégáihoz ment. Aztán anélkül, hogy egyszer is visszanéztek volna Jackre, mindannyian átmentek az út túloldalára. Jack ki akarta nyitni a kocsi ajtaját, de a zár nem engedett.

A pánik úgy érte, mint valami villámcsapás.

– Mi történik? – kérdezte hangosan. Az ablakon hiába dörömbölt, és nem volt térerő sem. Tehetetlenül nézte, ahogy a sofőrök és a testőrök csapata beszáll egy ott parkoló fehér furgonba, és elhajt. Aztán, ahogy mindhárom, immár vezető nélküli autó magától elindult, Jacket elfogta a teljes tehetetlenség érzete.

A hátsó üléssor közepén ült, bámulta az előtte haladó autót, és rájött, hogy legszörnyűbb rémálma vált valóra. Többé már nem ő irányította a sorsát. Ekkor az előtte guruló jármű minden figyelmeztetés nélkül kigyulladt. Jack alig hitt a szemének. – Ez nem igaz! – zihálta. Az autója indexelt, majd lassan, és olyan magától értetődően, mintha egy kerékpárost

kerülne ki, lehagyta az égő járművet. Jack az arcát az ablakhoz szorítva, tehetetlenül bámulta az ablakokon át kicsapó és a tetőt és a motorháztetőt nyaldosó vörös meg narancssárga lángnyelveket, miközben az égő jármű lassan megállt. Gyorsan megfordult és a hátsó ablakon keresztül addig nézte, amíg el nem nyelte a távolság.

– Jó napot, Jack.

A hangszórókon keresztül hallatszó hang valósággal a frászt hozta rá. Azonnal felismerte. A Hekker hangja volt az!

– Feltehetően ráébredt, hogy a járműve már nem az ön irányítása alatt áll. Ettől a pillanattól én felelek azért, hogy hová megy.

Jack hangja első próbálkozásra elcsuklott, amikor meg akart szólalni.

– Ki maga?

– Azt hittem, ez nyilvánvaló. Mi vagyunk azok, akiket az ügyvédje a tárgyalás során végig a Hekker Kollektíva néven emlegetett.

– Mit akarnak tőlem?

– Jelenleg ezek a dolgok nem számítanak. E pillanatban önnek csak annyit kell tudnia, hogy innentől számítva két óra és harminc perc múlva nagy valószínűséggel meghal.

Jack torkán savanyú hányásíz indult meg felfelé. A bőre kipirult, és szinte égett az arca, mégis hideg verejték ütött ki rajta.

A zene fokozatosan felerősödött, és Jack elkeseredetten igyekezett kikapcsolni, hogy kitisztuljon a feje, és kitaláljon valami megoldást. Megérintette a képernyőt, de semmi sem történt, és a kiválasztott dal újra elkezdődött. De ezúttal, ahogy

Nina Simone rákezdett, hogy milyen jól érzi magát, Jack már nem osztozott az érzéseiben.

70. fejezet

blabber-box!

Felkapott posztok száma: 001

Mi történt ezzel a kocsival?

1 perce

RayOfLight: Nézi valaki az Instagram tévét? Esküszöm, az a szemét képviselő van benne, beparázva ül az autójában!

LANADOOM: Úgy néz ki, mintha ő lenne, de az nem lehet, ugye?

RayOfLight: BASSZUS! AZ ELŐTTE HALADÓ KOCSI MEG KIGYULLADT

MySoreSmile: Én is látom, meg egy terhes nőt is. Ez valami hirdetés?

RayOfLight: HAVER, NEM LÁTTAD, MI TÖRTÉNT? AZ EGÉSZ KEZDŐDIK ELÖLRŐL!!!!!! EZ ISTENKIRÁLY LESZ!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Az Utasok megírása sokkal több kutatást igényelt, mint bármelyik eddigi könyvem, és ennek nagy részét a férjem, John Russell végezte. Tehát, JR, mindenekelőtt neked köszönöm mindazt az energiát, amit mindebbe belefektettél! Az alaposságod és a legapróbb részletekre való odafigyelésed nélkül sokkal több időt vett volna igénybe ennek a könyvnek a megírása. Anyámnak, Pamnek is köszönöm a kitartó támogatást, és a kutyámnak, Oscarnak is, aki eddig minden könyvemben szerepelt. Elnézést, hogy ezúttal border terrierből pomerániai lettél, Oz!

Hatalmas köszönetet érdemel az Ebury csapata is: a szerkesztőm és főpingvinem, Gillian Green, amiért hitt a történetben (noha a „boldogtalanul éltek, amíg meg nem haltak” végződést némileg tompította); és a kispingvin, Stephenie Naulls, hihetetlen kreativitásáért és ragyogó ötleteiért.

Mindenki másnak is köszönöm, aki e könyvön és a The One – A tökéletes páron dolgozott. Közéjük tartozik Tess Henderson, Bethany Wood, Katie Seaman, Rae Shirvington, Alice Latham, Donna Hillyer és mindenki más, akik túl sokan vannak ahhoz, hogy felsoroljam őket, de ugyanolyan tehetségesek, mint az említettek. És persze köszönet az egykori Nagy Pingvinnek, Emily Yaunak az ötletért és azért, hogy elindított ezen az őrült úton.

Szeretnék köszönetet mondani írótársaimnak, Louise Beechnek, az irodalmi világ Ena Sharplesének, aki a lelki szemetesem volt, és Darren O'Sullivannek a tavaly nekem küldött összes üzenetért. Köszönöm továbbá Cara Hunter, Randileigh Kennedy és Jo Edwards, CJ Skuse és a mindig vicces Claire Allan tweetjeit, amelyek sokszor elterelték a figyelmemet az írásról.

Egyetlen könyvem sem lenne az, ami, egy bizonyos Tracy Fenton nélkül. Tracy és a Facebook *THE book Club* nevű csoportja írói karrierem kezdetétől mellettem állt. Köszönöm, hogy kitartottál ezen a csodás úton! Köszönetet érdemel továbbá Wendy Clarke és a *The Fiction Café* tagjai, Bee Jones és a *Lost In A Good Book* csoport és a *UK Crime Book Club* tagjai. Örök hálám továbbá a számtalan bloggernek is, akik közül sokan vendégül láttak a blogturnéim során. Köszönöm, hogy ennyire támogatják a szerzőket! Fantasztikus munkát végeztek, rengeteget túlóráztok kevés – de inkább semmi – fizetésért, mert egyszerűen szerettek olvasni. Nem mindig kapjátok meg azt az elismerést, amit megérdemeltek.

Nagyon csodálom a közösségi média királynőjét, Pippa Akramot: Social_Pip, aki felbecsülhetetlen értékű tanácsokat adott a közösségi média jövőjével kapcsolatban. Hálával tartozom Jenny Knottnak és David Kerrigan írónak. Az ő *Life As A Passenger: How Driverless Cars Will Change The World (Milyen utasként élni: Hogyan változtatják meg a világot a vezető nélküli autók;* a könyv jelenleg nem létezik magyarul – a ford.) című könyve remek olvasmány azoknak, akik érdeklődnek a vezető nélküli kocsik jövője iránt.

Éljen Mandie Brown, Danielle Graph, Jo Edwards, Rachael Cochlin és Niamh Lanigan Bonner!

A moralmachine.mit.edu weboldalon mindenki letesztelheti saját magát, és kipróbálhatja, hogy milyen etikus döntéseket hozna arról, hogy mit kellene tennie egy vezető nélküli autónak ütközés esetén.

Végezetül örök hálám mindenkinek, aki kézbe vette vagy letöltötte, és elolvasta ezt a könyvet. Sosem tudják meg, mennyire hálás vagyok azért, amiért lehetővé teszik, hogy folytassam írói karrieremet!

Szószedet a regényben előforduló internetes kifejezésekről (az előfordulás sorrendjében)

@HijackerHacker – @EltérítőHekker
#killclaire – #ÖljükMegClaire-t
#EnglishBeforeImmigrants – #AngolokatNemMigránsokat
#WeHateThe8 – #UtáljukA8at
#KillThemAll – #ÖljükMegMindet
#SaveThemAll – #MentsükMegMindet
#SendingPositiveVibes – #PozitívRezgéseketKüldök
#ShantiSeAraamKarem – #ShántiSeArámKaren
#RIPBilquis – #NyugodjBékébenBilquis
#hotdoc – #dögösdoki
#respectforLibby – #tiszteljükLibbyt
#votesofia – #szavazzunksofiára
#Hackertellsthetruth – #AHekkerigazatbeszél
#voteHeidi – #szavazzunkHeidire
#killSofía – #öljükmegSofiát
#SaveClaire – #MentsükMegClaire-t
#SaveSofia – #MentsükMegSofiát
#SaveHeidi – #MentsükMegHeidit
#SaveSam – #MentsükMegSamet
#SaveJude – #MentsükMegJude-ot
#WhoWillYouSave – #KitMenteszMeg
#WhoIsTheHacker – #KiAHekker
#BuyLibbyNewShoes – #VegyetekMárLibbynekEgyUjCipőt
#givejudeandlibbyachance – #esélytjude-nakéslibbynek

#Libby4Jude – #LibbyJude-ért
#HappyEverAfter4J&L – #J&Lboldoganélnekmígmegnemhalnak
#Savethestarcrossedlovers – #Mentsükmegabalcsillagzatalattszületettszerelmeseket
#judy – Jude és Libby nevéből alkotott új név

LÁBJEGYZETEK

[1] A vomitórium a közhiedelemmel ellentétben nem egy külön, a hányásnak dedikált helyiség volt az ókori Rómában, hanem olyan folyosó a közösségi helyeken (pl. az amfiteátrumokban vagy a stadionokban) az üléssorok alatt vagy mögött, amelyen keresztül a nézők gyorsan elhagyhatták a terepet. Először Macrobius *Saturnaliá*jában (magyarul: *Baráti beszélgetések. A Saturnus-ünnep*. Ford. Szabó György. Erdélyi Gondolat Könyvkiadó, Székelyudvarhely, 2003.) jelenik meg, a Kr. u. 5. században. Macrobius a vomitoria többes számmal utal azokra a járatokra, amelyeken keresztül a nézők „kiköphetnek" a nyilvános szórakozóhelyeken - a ford. és a szerk.

[2] A mozgalom valóságalapja alighanem az Inter Faith Network (IFN) nevű, 1987-ben alapított, elsősorban jótékonysággal foglalkozó szervezet, amelynek fókusza, hogy közösségi platformja legyen az Egyesült Királyságban élő bahái, buddhista, keresztény, hindu, dzsainista, zsidó, muszlim, szikh és zoroasztriánus hívőknek - a ford. és a szerk.

[3] Itt, mint föntebb is, a Beatles *Hey Jude* című, 1968. augusztus 26-án kislemezen megjelent daláról vari szó, amelynek Paul McCartney írta a szövegét. Az idézet a dal harmadik versszakának második sora, Abrudán Katalin fordítása - a szerk.

[4] A Cadman egy integráló fókuszú szoftver, melynek segítségével különböző rendszerekből lehet információkat kinyerni, időhatékonyan. Tehát nem ez a férfi neve, de ezzel azonosítja magát – a ford. és a szerk.

Tartalomjegyzék

CÍMOLDAL
COPYRIGHT
AJÁNLÁS
PROLÓGUS
ELSŐ RÉSZ
1. fejezet
2. fejezet
3. fejezet
4. fejezet
5. fejezet
MÁSODIK RÉSZ
6. fejezet
7. fejezet
8. fejezet
9. fejezet
10. fejezet
11. fejezet
12. fejezet
13. fejezet
14. fejezet
15. fejezet
16. fejezet
17. fejezet
18. fejezet
19. fejezet
20. fejezet
21. fejezet
22. fejezet
23. fejezet
24. fejezet
25. fejezet
26. fejezet
27. fejezet

29. fejezet
30. fejezet
31. fejezet
32. fejezet
33. fejezet
34. fejezet
35. fejezet
36. fejezet
37. fejezet
38. fejezet
39. fejezet
40. fejezet
41. fejezet
42. fejezet
43. fejezet
44. fejezet
45. fejezet
46. fejezet
47. fejezet
48. fejezet
49. fejezet
50. fejezet
51. fejezet
52. fejezet
53. fejezet
54. fejezet
55. fejezet
56. fejezet
HARMADIK RÉSZ – HAT HÓNAPPAL KÉSŐBB
57. fejezet
58. fejezet
59. fejezet
60. fejezet
61. fejezet
62. fejezet
63. fejezet
64. fejezet

65. fejezet
66. fejezet
67. fejezet
NEGYEDIK RÉSZ – KÉT ÉV MÚLVA
68. fejezet
69. fejezet
70. fejezet
KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS
SZÓSZEDET A REGÉNYBEN ELŐFORDULÓ INTERNETES KIFEJEZÉSEKRŐL
LÁBJEGYZETEK